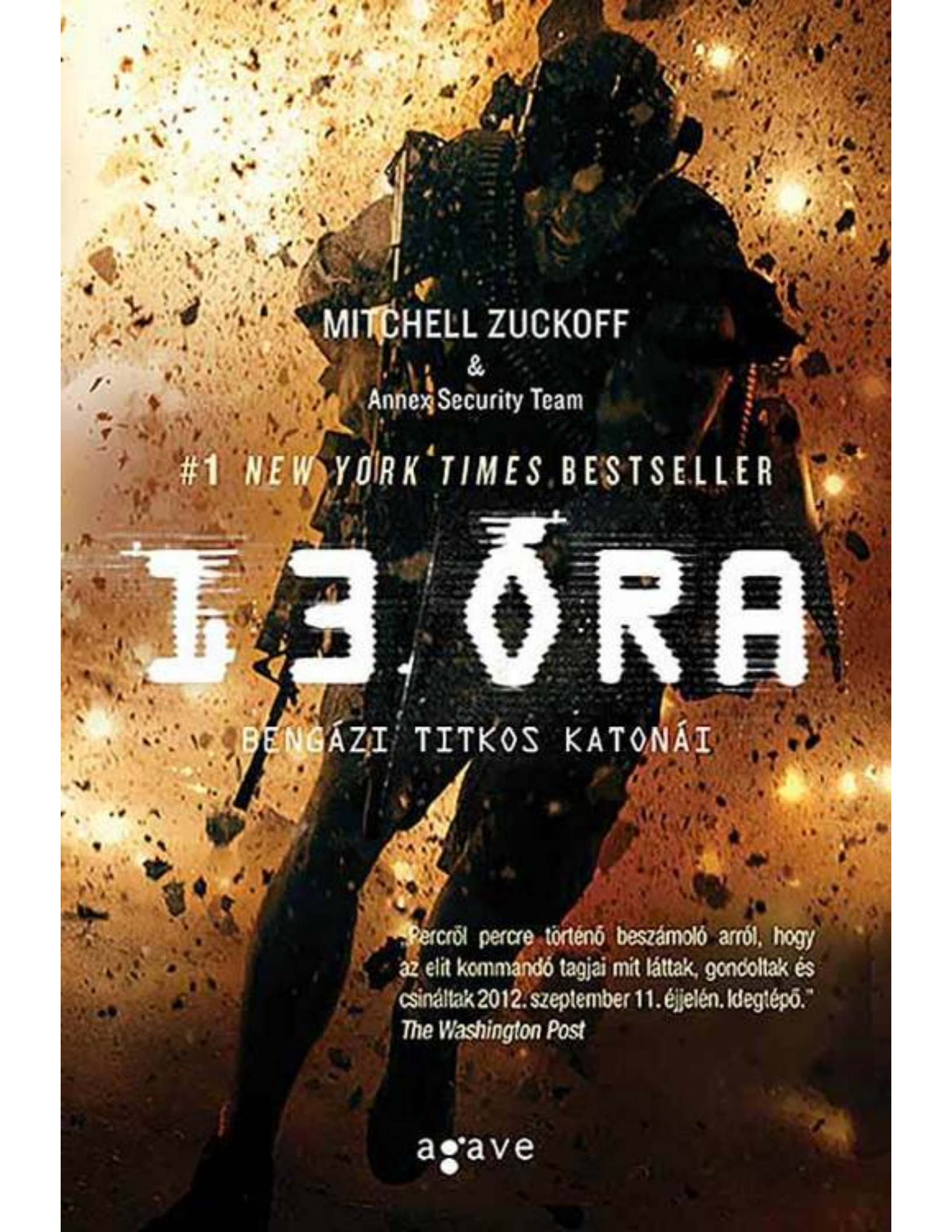

MITCHELL ZUCKOFF

&
Annex Security Team

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

13. ÓRA

BENGÁZI TITKOS KATONÁI

„Percről percre történő beszámoló arról, hogy az elit kommandó tagjai mit láttak, gondoltak és csináltak 2012. szeptember 11. éjjelén. Idegtépő.”
The Washington Post

agave

**Mitchell Zuckoff
&
Annex Secusity Team
13 ÓRA
BENGÁZI TITKOS KATONÁI**

Mitchell Zuckoff: 13 Hours

The Inside Account of What Really Happened in Benghazi

Copyright © 2014 by Truth and Courage LLC

Fordította: Dr. Molnár György

*JCS-nek, SPS-nek, TSW-nek, és GAD-nek
Veritas et Fortitudo*

AZ OLVASÓHOZ

Ez a könyv az amerikai diplomácia a világ egyik legveszélyesebb sarkában működő előretolt állomáshelyének utolsó óráit örökíti meg. Első kézből származó exkluzív beszámolók alapján beszéli el a bengázi véres rohamot, a tragikus veszteségeket, és kitér a 2012. szeptember 11. éjszakájától a következő nap délelőttjéig az Egyesült Államok Különleges Képviselte Védett Épületcsoportjánál és a Melléképületnek nevezett közeli CIA-támaszpontonál végrehajtott hőstettekre.

A könyv nem tárgyalja, az Egyesült Államok kormánya mit tudott, mondott vagy tett a támadás után, és nem is a közbeszédben az azóta is zajló vitákról, az ügynek az elnökválasztási kampányban betöltött szerepéről, valamint állítólagos összeesküvésekről és az igazság elkendőzésére kreált fedőtörténetekről szól. Nem arról számol be, mi történt különböző washingtoni meghallgatásokon, fehér házi előszobákban, külügyminisztériumi tárgyalókban, vagy televíziós vitaműsorok stúdióinak zöld háttere előtt. Azt beszéli el, ami a terepen történt, Bengázi utcáin és háztetőin, amikor süvítettek a lövedékek, lángoltak az épületek, és az égből aknagránátok hullottak. Amikor emberek életet mentettek, más életek pedig odavesztek, vagy örökre megváltoztak.

Mindazok, akiknek élményei e könyvnek a lelkét és gerincét alkotják, tökéletesen átlátják, micsoda politikai vihar tombol Bengázi körül. Felismerik, hogy még maga a szó is részben elszakadt a valós jelentésétől és önálló életre kelt: ma már nem csak egy poros földközi-tengeri kikötőváros neve valahol Líbia északkeleti partvidékén. Tudják, hogy Amerikában az Egyesült Államok kormányzata által gondatlanságból elkövetett hivatali kötelességmulasztás, vagy még rosszabb szinonimájaként is használatos olykor a *Bengázi* név. Azzal is tisztában vannak, hogy magyarázataik és tényekre vonatkozó kijelentéseik bizonyító erejű érvként fognak elhangzani olyan vitákban és vádaskodásokban, amelyekről ők távol kívánnak maradni.

Nem arról van szó, hogy nem törődnek ezekkel a kérdésekkel, a céljaik azonban mások. Nekik pusztán az a szándékuk, hogy megörökítsék a történelem számára, méghozzá a lehető legpontosabban azt, mit tettek és

mit láttak, és mi történt velük – valamint a barátaikkal, kollégáikkal, és honfitársaikkal – a bengázi csata alatt.

Habár regényes formában íródott, a munka nem fikciót tár elénk. Nem változtattunk a jeleneteken vagy az események sorrendjén, nem éltünk az írói szabadsággal, csak hogy fokozzuk a cselekmény drámaiságát, és nem találtunk ki vagy raktunk össze fiktív szereplőket valós személyek tulajdonságaiból. A csata előtt, alatt és közvetlenül utána történtek leírása szemtanúktól, illetve ellenőrzött jelentésekből származik. A könyvben szereplő minden párbeszéd elsődleges forrás szájából hangzott el, vagy az illető a saját fülével hallotta. Az egyes szereplőknek tulajdonított gondolatok maguktól az adott személyektől származnak.

A jelen könyv fő forrása az az öt életben maradt, mai szokás szerint *operátornak*^[1] nevezett amerikai fegyveres biztonsági szolgálati vállalkozó, aki a bengázi diplomáciai védett épületcsoport elleni meglepetésszerű támadást fogadta, az ellentámadást vezette, és kimentette a külügy és a hírszerzés embereit a CIA Melléképületéből. Számos nevet megváltoztattunk vagy titokban tartottunk személyiségi jogi vagy biztonsági okokból, de a szereplőkről közölt minden személyleírás és információ megfelel a valóságnak. A fedett tevékenységet végző kormányzati alkalmazottak és a vállalkozók között szokásos titoktartási szerződéseknek megfelelően bizonyos titkosított részleteket kihagytunk. Ezek a változtatások és kihagyások a történet lényegét nem érintik, és nem ferdítettek el ismert tényeket. Az egyes operátorok beszámolóit alapvetően megerősítették egymást, bár a részletek alkalmanként eltértek, például abban a kérdésben, mikor hangzott el egy bizonyos rádióbeszélgetés. A szöveg, amikor csak lehetséges, tükrözi az egyes nézőpontokat, ami az események gyorsan változó jellegének, a háború zűrzavarának, és a csapattagok egy igencsak érthető törekvésének tudható be: leginkább az életben maradás, és sokkal kevésbé az események rögzítésének vágya hajtotta őket.

A másodlagos források körébe további interjúk, fényképek és videofelvételek, továbbá az igen terjedelmes hivatalos iratanyag, a kongresszusi jelentések és vallomások, valamint a sajtó tudósításai

tartoznak. Ezeket a forrásokat, amelyekre a megfelelő helyen hivatkozunk a szövegben, és amelyeket feltüntetünk a válogatott bibliográfiában, a kontextus felvázolására használtuk, valamint rések kitöltésére olyan időszakokban, amikor az elsődleges források nem voltak jelen. Szintén ezek a források szolgáltak arra, hogy az eseményekben részt vevő személyek visszaemlékezéseit alátámasszák vagy részletezzék. A források megbízhatóságáról és kezeléséről további megjegyzések találhatóak a könyv végén a „A forrásokról” című fejezetben.

Az eseményekről korábban könyvekben, magazinokban és más sajtótermékekben megjelent beszámolók meglehetősen megdöbbentették történetünk hőseit, sőt, némelyik írás egyenesen undort keltett bennük. A regényesített párbeszédekkel, csak a képzeletben megtörtént eseményekkel, hamis vagy túlzó, és szenzációssá tupírozott állításoktól hemzsegő változatok csak ködösítésre és az indulatok felkorbácsolására szolgáltak. A követségi biztosító csapat tagjainak célja a bengázi csata elbeszélése, méghozzá a valósághoz hűen. Ők és egy hatodik operátor családja pénzzel is érdekeltséget vállaltak ennek a könyvnek a létrehozásában, de csak egyetlen igényt támasztottak a szerzőkkel és szerkesztőkkel szemben: a történetet az igazságnak megfelelően beszélik el.

Ostobaság lenne azt gondolni, hogy ilyen messze ható következményekkel járó eseményekről ez, vagy bármely más beszámoló az utolsó lehet. De mert oly nagy bőséggel ömlött már eddig is a szó erről a témáról, és még oly sok várható a jövőben, tekintsük ezt az első szónak, amelyik egyenesen a csataterőről hangzott el, olyan emberektől, akik rideg tapasztalatból és beléjük égett emlékekből tudják, mi történt valójában abban a szívszaggató tizenhárom órában.

Mitchell Zuckoff

SZEREPLŐK

A Melléképületet biztosító csapat:

Dave „D. B.” Benton: Harmincnyolc éves, korábbi tengerészgyalogos őrmester és rendőr kommandós (SWAT). Felderítő mesterlövészként szolgált, a szakmai specialitásaiba beletartozott a túszzabadítás, a közvetlen beavatkozás rohammal, a megfigyelés, a felderítés, a fegyveres és fegyvertelen közelharc. Bengázi előtt már sikeres magánvállalkozóként végzett fegyveres biztosítói munkát többek közt Irakban és Afganisztánban. A szófukar és meggondolt D. B. nős, három gyermek apja. Bengáziban gyakran dolgozott párban barátjával, Kris „Tanto” Parontóval.

Dave Benton szívességéből

Mark „Oz” Geist: Negyvennyolc évesen a csapat legidősebb tagja, tucatnyi évet töltött a Tengerészgyalogos Hadtest állományaiban. Szolgált az egyik felderítő egységben is, majd annak a coloradói kisvárosnak lett a rendőrfőnöke, ahol felnőtt. Később egy magánnyomozó céget irányított, majd 2004-ben a külügyminisztérium szerződéses fegyveres biztonsági megbízottjaként dolgozott Irakban. Kétszer nősült. Első házasságából egy fia született, második felesége pedig egy leánygyermeket hozott a házasságukba, majd közös kislányuk is született.

Mark Geist szívességéből

Kris „Tanto” Paronto: A Hadsereg 75. Ranger ezredének egykori katonája színes egyéniségét híven tükrözi a testét borító tetoválások tarkasága. Negyvenegy éves korára egy évtizedet töltött magán biztonsági operátorként a Közel-Kelet különböző országaiban – foglalkozását a jó és a gonosz között zajló küzdelem részének tekintette. A bőbeszédű Tanto egyetemi diplomát szerzett büntetőjogból, biztosítási brókercég tulajdonosa volt, és második feleségétől egy fia és egy leánya született.

Kris Paronto szívességéből

Jack Silva: Korábban tíz évig szolgált a haditengerészet különleges alakulatánál, a SEAL-nél, koszovói és közel-keleti bevetésekben vett részt. Az önelemzésre hajlamos, okos Jack azért hagyta ott a testületet, hogy többi időt tölthessen két kisfiával és feleségével, aki akkor tudta meg, hogy állapotos, amikor Jack Bengáziban volt. Harmincnyolc éves korára Jack megosztotta idejét a szerződéses fegyveres biztosítói és az ingatlan üzlet között. Utóbbi keretében ingatlanokat vásárolt, felújította, majd eladta azokat. Jack gyakran dolgozott párban egy másik korábbi SEAL-lel, Tyrone „Rone” Woodsszal.

Jack Silva szívességéből

John „Tig” Tiegen: Az események idején harminchat éves coloradói Tig korábban tengerész-gyalogos őrmesterként szolgált, majd hosszú éveket töltött biztonsági operátorként a Blackwater alkalmazásában. Afganisztánban, Pakisztánban, és Irakban dolgozott a cégnek, majd a CIA Globális Reagáló Állományának (Global Response Staff, GRS) kötelékébe lépett. A csendes és precíz Tig nős, egy kisgyermekkorú ikerpár édesapja. Harmadik szolgálati időszakát töltötte a GRS-nél Bengáziban, aminek folytán ő ismerte a várost a legjobban a csapatból. Gyakran dolgozott párban Mark „Oz” Geisttel.

John Tiegen szívességéből

Tyrone „Rone” Woods: Rone negyvenegy éves volt, erőteljes testalkatú egykori SEAL, aki két évtizedet töltött a tengeri haderőnemnél mielőtt 2010-ben visszatért a polgári életbe. SEAL-évei alatt Rone szolgált Szomáliában, Afganisztánban, és Irakban, ahol kiérdemelte a Bronzcsillagot a „V” (valor) vitézségi ékítménnyel. A kétszer nősült Rone három fiú apja, aki a szárazdajka és a szanitéc feladatkörét látta el a csapatban. Rone korábban úgy döntött, Bengázi lesz az utolsó szolgálati útja a GRS állományában.

A Woods család szívességéből

További kulcsfontosságú szereplők:

J. Christopher Stevens: A Líbiába akkreditált amerikai nagykövet fiatalos, ötvenkét esztendőös agglegény volt. A Kaliforniából származó, hivatásos diplomata az Egyesült Államok és az arab országok közötti kapcsolatok javításának és felvirágoztatásának szentelte magát.

Sean Smith: Smith a külügyminisztérium távközlési tisztviselőjeként, éjszaka pedig közismert online játékosként tevékenykedett. A harmincnégy éves kétgyerekes családapája tíz éve dolgozott a külügyminisztérium állományában, előtte a légierőnél szolgált.

Glen „Bub” Doherty: A korábbi haditengerészeti SEAL, a megnyerő modorú Bub annak a Tripoliban állomásozó GRS-csapatnak volt a tagja, amelyik a támadás megkezdése után repült Bengáziba. A negyvenkét éves, elvált, gyermektelen férfi karizmatikus egyéniségét egyszerre jellemezte a fegyelem és a mesterkéletlen kedélyesség. Rone és Jack régi barátja volt még SEAL-korukból, és későbbi közös tripoli munkájuk során Tantóval is összebarátkozott.

„Bob”: A hivatásos CIA-tiszt volt az ügynökség rangidős tisztje Bengáziban. Ő felügyelte a Melléképületben folyó összes hírszerzési tevékenységet és az összes munkatársat, a fegyveres biztosító operátorokat is beleértve.

„Henry”: A hatvanas éveiben járó civil férfi fordítóként dolgozott a Melléképületben, és elkísérte a biztosító csapatot a diplomáciai épületcsoporthoz indított szabadító küldetésére.

Alec Henderson: Mint a külügyminisztérium Diplomáciai Biztonsági Szolgálatának (State Department Diplomatic Security, DS) legmagasabb rangú ügynöke, a támadás kezdetkor a Taktikai Műveleti Központban tartózkodott. Ő adta ki az első riasztást, és hívta fel segítségért a Melléképületet és a tripoli követséget.

David Ubben: A Diplomáciai Biztonsági Szolgálat egyik bengázi állandó ügynöke, aki korábban az Egyesült Államok Hadseregében szolgált. Amikor a támadás elkezdődött, Ubben és két másik, Tripoliban állomásozó ügynök, akik Stevens nagykövettel érkeztek a városba, szállására rohant a puskájáért és a testpáncéljáért.

Scott Wickland: A diplomáciai biztonsági szolgálat egyik bengázi állandó ügynöke volt, őt osztották be Stevens nagykövet személyi biztosítójának, „testőrének”. Korábban az amerikai haditengerészet helikopteres vízi mentőjeként szolgált. A támadás kezdetén Wickland kísérte Stevenst és a számítógép – szakértő Sean Smith-t a villa biztonságos menedékhelyére.

BEVEZETŐ

A líbiai Bengáziban vérszomjas tömeg rontott az Egyesült Államok gyengén védett diplomáciai képviselőjére. Miközben a támadók gyújtotta tüzek mind közelebb lángoltak, az ostrom alá vett amerikai diplomaták és titkosszolgálati alkalmazottak egy lezárt szobába vonultak vissza. Imádkoztak, és segítségért folyamodtak: hazai központjukat, Washington és a közeli szövetségeseket hívták. Ha nem érkezik segítség, háromféle végkimeneteltől féltek: megölik őket a támadók, megfulladnak a füsttől, vagy elevenen megsülnek. Mindenesetre addig is felvették a harcot.

1967. június 5-t írtak.

Éppen csak elkezdődött az izraeli-egyiptomi háború. Bengáziban a rádióban reggel bementek hírekben egyre-másra hangzottak el afféle hamis állítások, hogy az Egyesült Államok harci repülőgépei biztosítják a támadó izraeliek légi fedezetét, vagy az alig több mint ezeregyszáz kilométernyire fekvő Kairót bombázzák. Bengázi lakosai százával özönlöttek az utcákra, és az Egyesült Arab Köztársaság – ahogyan akkor Egyiptomot nevezték – konzulátusánál gyűltek össze. A tüntetőkhöz csapódott az akkor Líbiában tartózkodó kétezer egyiptomi (egy olimpiai jellegű stadion munkálataihoz szerződötten) építőmunkás jelentős része is. A tömeg gyorsan megvadult, elfajult a helyzet. Az emberek felszedték a macskaköveket, majd az amerikai konzulátusnak helyet adó korábbi olasz banképület felé indultak.

A maroknyi líbiai őr futva menekült őrhelyéről. A támadók közápport zúdítottak az épületre, majd betörték a rácsos ablakokat és a nehéz bejárati ajtót. Miközben a tömeg közeledett, az épületben tartózkodó nyolc amerikai férfi és két nő lázas sietséggel égette a titkos iratokat. A konzulátus munkatársait alaposan felfegyverezték, de a rangidős tisztviselő, John Kormann később arról számolt be, hogy utasításba adta, senki se lőjön, nehogy még jobban feldühítsék a csöcseléket. Az amerikaiak könnygáz-gránátokat dobtak ki az utcára, hogy lassítsák a rohamot. Amikor sarokba szorultak, puskatussal és fejszenyéllel vették fel a küzdelmet, majd a széles márványlépcsőn felfelé hátrálva vonultak vissza. Az első emeleti pánclétermen kerestek menedéket; rendes körülmények között ez volt a konzulátus távközlési központja.

A támadók kiszemelt áldozataikhoz nem tudtak hozzáférni, de távozni sem akaróztak nekik, tehát nekiláttak feldúlni és kifosztani az épületet, majd fel is gyújtották. Kormann attól tartott, hogy a behatolók benzint öntenek be a pánceleterem ajtaja alatt, hogy megégessék, vagy a füsttel megfojtsák az amerikaiakat. Ezt a gondolatot megtartotta magának, miközben a konzulátus tűzbe borult. Az elviselhetetlen hőség és a sűrű füst legalább hátrébb kergette a tömeget. Az amerikaiak felváltva használták öt gázálcukat, és folytatták a szigorúan titkos minősítésű iratok és a rejtjelező gépek megsemmisítését.

Többen kimásztak a tetőre, hogy ott égessék az iratokat, de kénytelenek voltak visszatérni a pánceleterembe, mert egy csoport férfi létrát eresztett le az egyik szomszédos ház tetejéről, és megpróbálta lerohanni őket. Tehetetlen dühükben, amiért képtelenek hozzáférni a konzulátus munkatársaihoz, a támadók elvágták az épület tetején álló zászlórúdon az amerikai lobogó felhúzó zsinórját, amiktől a zászló petyhüdten lógott le az épület homlokzatán. Az Egyesült Államok Hadseregének egy századosa engedélyt kért Kormanntól a zászló újbóli felvonására. Kormann megtagadta az engedélyt, de később megengyhült. „Ejtőernyősként szolgáltam a második világháborúban – írta. – Tudtam, mennyit használhat az életveszélyes helyzetbe került katonáknak a dac és egy kis virtus. A példamutató bátorság ragályos és lelkesítő lehet, éppen úgy, ahogyan a gyávaság megnyilvánulása is rombolhatja a harci morált”. Az odalentről hajigált köveket kerülgetve a százados felrohant a tetőre, és visszatette az őt megillető helyre a csillagos-sávos lobogót.

A külügyminisztérium vezető tisztviselői Washingtonban mentőműveletekről tartottak értekezleteket, felmerült egy tengerészgyalogos egység, sőt, ejtőernyősök bevetése is, ám ezeknek a terveknek a megvalósítása több időt igényelt volna, mint amennyi az amerikaiak rendelkezésére állt. Közben a kelepcebe került amerikaiaknak szórványosan sikerült telefonon beszélni brit kollégáikkal, akiknek a Líbiával kötött államközi szerződés értelmében rendelkezésére állt egy Bengázin kívül állomásoztatott zászlóaljnyi katonaság. Ötven brit katona négyszer próbálta elérni az amerikaiakat, de visszaverték, vagy legalábbis késleltették őket, sőt, a tömeg egy brit páncelepkocsit is felgyújtott.

Mivel érzékelte, hogy a mentőexpedíció nem érkezik meg, Kormann leakasztotta a falról Lyndon Johnson elnök és felesége, Lady Bird Johnson

közös fényképét. Kiszedte a keretéből, megfordította, és azt írta a hátára, akármilyen is történt, ők teljesítették a kötelességüket. Az egyre füstösebb páncélteremben tartózkodó többi alkalmazott mind aláírta ezt a búcsúüzenetet.

Amikor már közeledett az éjszaka, egy hiányosan vett jelentés azt a benyomást keltette a külügyminisztériumi tisztviselőkben, hogy honfitársaik élete egyetlen hajszálon függ. Dean Rusk külügyminiszter ismét a britekhez fordult segítségért. Két órával később egy brit páncélos hadoszlop újra megpróbálkozott. Ez alkalommal a britek áttörtek a konzulátusig, és mind a tíz amerikait épségben kihozták.

Negyvenöt esztendővel később, 2012. szeptember 11-én a bengázi amerikai diplomáciai képviselőket ismét vérszomjas tömeg vette meglepetésszerűen ostrom alá. A támadóknak megint csak nem sikerült elérniük kiszemelt áldozataikat, s ezért kifosztották, majd gyilkos szándékkal felgyújtották az épületet. Ez alkalommal azonban sem brit, sem semmilyen más baráti csapatok nem állomásoztak elég közel ahhoz, hogy megkísérelhessék az ostromlottak felmentését.

Amikor a tüzek már elharapózva tomboltak, és mindenütt ellenséges fegyveresek nyüzsgöttek, az amerikai külügy fegyveres biztonsági emberei fedezékbe húzódtak. Az Egyesült Államok követéről nem tudták, hová tűnt, az egyik, a túlerővel szemben már-már alulmaradó amerikai leadott egy segélykérő hívást: „Ha nem értek ide hamar, mind meg fogunk halni!”

A hívást olyan elit harcosok kicsiny csapata vette, akik korábban elhagyták az Egyesült Államok fegyveres erőit, és ahhoz a titkos szervezethez csatlakoztak, amelyik az amerikai hírszerzés rejtetten dolgozó munkatársait oltalmazza külföldön. Amerikai diplomátákat és CIA-ügynököket őrző „biztonsági tisztként”, személyi és intézménybiztosítóként jöttek Bengáziba, most azonban a régi kiképzésükön tanultakat kellett elővenniük. Ketten a haditengerészet különleges hadviselési alakulatában SEAL-ként sajátították el a katonai mesterséget, egy a hadsereg rangereként, hárman pedig tengerészgyalogosként. Tudták, hogy nyomasztóan nagy túlerővel fognak szembeszállni, de azt is, hogy amerikai honfitársaik egyedül bennük reménykedhetnek.

Ez az ő történetük.

ELSŐ FEJEZET

Bengázi

Jack Silva előredőlt ablak melletti ülésében a török légitársaság, a Turkish Airlines sugárhajtású gépén. A repülő megközelítette a bengázi Benina Nemzetközi Repülőtérét. A férfi kinézett az ablakon, figyelte, hogyan rohan végig a gép árnyéka az odalenn elterülő karamellsárga sivatagon. Jack mélyen hitt a jin-jang rendszerben; a kínai elmélet szerint a látszólag ellentétes erők, a sötétség és a világosság, az élet és a halál összekapcsolódnak. Nem meglepő, hogy Jacket két egymásnak ellentmondó érzés fogta el. Először elöntötte az izgalom: *Kíváncsi vagyok, milyen kalandokat fog hozni ez a hely.* Ez után következett ennek ellensúlya, az aggodalom: *Vajon viszontlátom-e még valaha a családomat?*

2012 augusztusa volt. Jack azért érkezett, hogy csatlakozzon az Egyesült Államok kormányzatának Globális Reagáló Állománya nevű szervezetéhez. A 9/11-es támadások után létrehozott, titokzatoskodásra hajlamos GRS-t a CIA főállású biztonsági ügynökei alkották. Mellettük a fegyveres erők különleges harci alakulatainak Jackhez hasonlóan tapasztalt egykori katonái szolgáltak, jól jövedelmező szerződéses vállalkozói alapon. A GRS tagjai testőrként dolgoztak kémek, diplomaták és az amerikai kormányzat más, terepen működő alkalmazottai mellett. Minél veszélyesebb egy szolgálati hely, annál valószínűbb, hogy a GRS operátorai ott vannak a közelben valahol az árnyékban, és fegyveresen védik az amerikai külképviseletek munkatársait és a fedésben dolgozó felderítőket. A líbiai Bengázinál aligha volt veszélyesebb állomáshely.

Korábbi haditengerészeti kommandósként, azaz SEAL-ként Jack nagyszerűen illett a GRS emberei közé. A harmincnyolc éves, jóképű, fekete hajú férfi 188 centis magasságával, 95 kilós testsúlyával, szokásos öltözkéiben, fekete pólóban és khaki rövidnadrágban úgy festett, mint egy keménykötésű építőmunkás. A repülőgépen azonban vasalt élű pantallót, barna bőrcipőt és elegáns inget viselt. Bárki szemében könnyen amerikai üzletembernek tűnhetett, aki import-export lehetőségeket keres tíz hónappal a hatalmától megfosztott diktátor, Muammar al-Kadhafi halála után – legalábbis Jack ezt remélte.

Jack először tette a lábát Líbia földjére, s GRS-operátorként ezzel megkezdte hatodik szolgálati útját. Korábbi útjai a Közel-Keletre és a világ más tájaira vezették. Hivatalos személy kérdésére Bengáziban pedig Jack egyszerűen csak annyit mond, amerikai kormányzati munkatársakat védő biztonsági őrként dolgozik. Akik kémekre vigyáznak, nem reklámozzák ezt a tényt.

Mielőtt kilépett a gépből, Jack lehúzta az ujjáról arany jegygyűrűjét, és egy kis dobozban helyezte biztonságba. Évekkel korábban vette fel ezt a szokást, miután elhatározta, nem akarja, hogy ellenségei tudják, családja van: felesége és két kisfia, akik a csendes-óceáni partvidék északnyugati részén várják haza.

Jack kilépett a repülőtéri betonra, és megérezte a líbiai nyár csontszáraz hőségét. Pilóta-napszemüvege csak szerény védelmet nyújtott az észak-afrikai nap kíméletlen fehér ragyogása ellen. A férfi belépett a terminál utasforgalmi épületébe, és több ajtón át eljutott a csomagkiadó futószalagokhoz. A csarnokban már több mint száz ember zsúfolódott össze akkora területen, amely már fele ennyivel is túlzsúfoltnak érződött volna. A többi utas, döntő többségükben férfiak, arabul kiabálva és vadul hadonászva küzdött, hogy lehalászhasák a szalagról a bőröndjüket vagy útitáskájukat. A levegőben felhőkben döngtek a legyek, és az emberi testekre rászáradt izzadság gyomorforgató bűze terjengett. Jack a száján át szedte a levegőt, csak röviden, hogy képes maradjon uralkodni a rátörő undoron.

Éberén figyelt attól a pillanattól, hogy elhagyta a repülőgépet, ez automatikus szokása volt, valahányszor ellenséges területre érkezett. Állát megfeszítve, rendkívül elővigyázatosan, megfontolt és kimért mozdulatokkal mozgott, hogy testbeszéddel azt sugallja mindenkinek, akit illet: nem keresi a bajt, de nem is fog visszarettenni tőle. Jack idegen pillantásokat érzett magán, és tudta, legalább néhány bámészkodó fegyvert visel. Azt is tudta, hogy mindenki, aki szemügyre vette, azonnal ugyanarra a következtetésre jutott: amerikai. Gyanította, hogy legalább néhány közülük a halálát kívánja.

Ahogy a csomagjaira várt, megpillantott egy jól megtermett, szakállas férfit, aki hátát a falnak vetve állt a tolongó csődület peremén. A férfi szeme a tömeget pásztázta, de teste olyan mozdulatlan maradt, mint a faágon lapuló gyík. Combzsebes khaki nadrágot és tengerészkék, végig gombos inget viselt. Az ing lazán lógott, a férfi nem tűrte be a nadrágba; Jack tudta,

azért, hogy pisztoly rejthessen a korbacba. Egy pillanatra összevillant a szemük, aztán Jack visszafordította tekintetét a csomagszállító szalagra, a szakállas férfi arca pedig kifejezéstelen maradt. Továbbra is úgy állt a falnál, mintha odaragasztották volna.

Amikor Jack felkapta táskáit, a férfi ellökte magát a faltól, és kifelé, a vámvizsgálati pult felé vezető ajtó felé fordult. Jack kis távolságot tartva a nyomában maradt. Mire Jack kilépett a terminál épületéből, közelebből követte a szakállas férfit, már tartotta a lépést vele. Még mindig nem szóltak egymáshoz, akkor sem, amikor a férfi egy poros Toyota kisteherautó felé vezette Jacket.

Jack bedobta hátra a táskáit, és becsusszant az utasülésbe. A szakállas a kormány mögé ült. Egyetlen jól begyakorolt mozdulattal lenyúlt a volán alá, és előkapott egy pisztolyt.

– Töltve van – közölte.

Jack felé nyújtotta, markolattal előre.

Jack kicsit lazított, és átvette a fegyvert. Előrenyújtotta jobb kezét, és viszonzta korábbi SEAL-bajtársa és GRS-beli kollégája, a „Rone” hívójelű Tyrone Woods erős kézfogását.

– Mizujs, testvér? – szólalt meg Rone, és ragyogó mosoly villant elő deresedő, sűrű, fekete szakállából.

Rone elindította a kisteherautót, s közben elmesélték egymásnak, mi történt velük és a családjukban legutolsó találkozásuk óta, majd félrerakták ezeket a gondolatokat, mint a dobozkába rejtett jegygyűrűt. Rone kihajtott a repülőtérrel, és a Nyugat-Fwayhat nevű elegánsabb és drágább peremkerület felé indult. Úti céljuk a Melléképületnek (Annex) nevezett CIA bérelte ingatlan volt, a szervezet titkos bengázi főhadiszállása. A Melléképülettől nagyjából másfél kilométerre működött az Egyesült Államok nyilvános képviselője a városban: az Egyesült Államok különleges missziójának védett épületcsoportja (US Special Mission Compound), amely a külügyminisztérium diplomatáinak bázisául szolgált.

Ahogy beszélgetésük a munkára terelődött, Rone naprakészen beszámolt Jacknek az alattomos település sajátosságairól, ahol az ő feladatuk vigyázni a többi amerikai biztonságára. Dolguk lesz bőven, magyarázta Rone, és állandóan résen kell lenniük, de alapjában semmi olyasmi sincs, amivel ne tudnának megbirkózni. Rone azt is mondta, valami különös módon már majdnem megkedvelte a helyet.

Ám ahogyan régi barátja leírta Bengázit – törvényen kívüli városnak, ahol senkinek sincs akkora hatalma, hogy teljesen uralja a települést, ahol az Amerika barátait és ellenségeit elválasztó határvonal alig láthatóvá mosódott el, és hol erre, hol arra csúszik, ahol ők csak egymásban bízhatnak – Jack úgy érezte, Rone szerint ez pályafutásuk leghúzósebb feladata.

Jack olyan országba érkezett, amelyet a legtöbb amerikai csak az újságok és a tévéhíradók nyugtalanító főcímeiből ismer. Líbia területe nagyjából megegyezik Alaszkáéval, ám nagyrészt sivatag borítja, csak északi, tenger parti részén húzódik keskeny termékeny földcsík. Tőle nyugatra Tunézia és Algéria, keletre Egyiptom, délre pedig Niger, Csád, és Szudán fekszik. Az ország három régióra oszlik: nyugaton terül el Tripolitánia (fővárosa Tripoli), keleten Kireneika (fővárosa Bengázi), délen pedig a sivatagos, víz nélküli Fezzan. A hatmillió líbiai többsége Tripoliban és Bengáziban vagy a két nagyváros környékén él, a Földközi-tenger partvidékén. A népesség majdnem 97 százaléka szunnita muszlim.

Líbia történetének rövid áttekintése alig áll másból, mint a külső hatalmak invázióinak tételes felsorolásából. Ha egy mediterrán birodalom rendelkezett hajókkal és seregekkel, az elfoglalandó célokról készített listáján biztosan szerepelt Líbia két fő kikötője: Tripoli nyugaton, és a Sidra-öböl keleti partján álló Bengázi. Az eltelt évezredekben megszállták a föníciaiak, a perzsák, a rómaiak, a bizánciak, és az oszmán törökök. A vetélkedő birodalmak időnként kettészakították a zsákmányt. Kr. e. 630-ban a görögök hódították meg a Bengázi körüli vidéket, míg a rómaiak Tripoli környékén telepedtek le. A történészek szerint még a Líbia név is a görög eredetű, bár egész Egyiptomtól nyugatra fekvő észak-afrikai részre vonatkozott.

Kr. e. 74-re a rómaiak elfoglalták Kelet-Líbiát, és egy időre egyesítették a keleti és a nyugati területeket. Azután jött az egyik germán törzs, a vandálok kiűzték a rómaiakat, és kifosztották a keleti országrészt, kiérdemelve a nevükhöz tapadó másodlagos jelentést. Az Oszmán-Török Birodalom 1551-ben foglalta el Tripolit, és több mint három évszázadra meghódította Líbiát, bár a Bengázi körül élő, örökösen mozgolódó, keleti törzsekre csak korlátozottan tudta kiterjeszteni uralmát.

Miközben az egymást követő hódítók sorra legyőzték Líbiát, és buzgón ontották az ott élők vérének, két arab törzs érkezett Egyiptomból a sivatagi tájakra. A 11. századtól kezdve a Bani-Hilal törzs Tripoli közelében telepedett meg, míg a Bani-Szalim törzs keleten. Bengázi környékén a Bani-Szalim törzs tagjai korlátozás nélkül érintkeztek és házasodtak az őslakos berberekkal. Az emberöltők során így homogén etnikumú és vallású régió alakult ki. Ezt a folyamatot nevezte egy történész Kelet-Líbia „totális arabosításának”.

Az 1800-as években az oszmán-törökök feladták a reményt, hogy valaha uralhatják Bengázit. A törökök hagyták Kelet-Líbiát félig független államként élni, ahol egy olyan szenúsi muszlim szekta gyakorolta a hatalmat, amelyik az iszlám egy tiszta formáját hirdette. A hívőknek életük minden részletét Mohamed próféta tanításai szerint kellett alakítaniuk. Miközben Tripoli és Nyugat-Líbia viszonylag modern régióvá érett, Kelet-Líbia megtartotta régi szokásait, továbbra is törzsi kötelékek és a vallás törvényei irányították életét. Líbiát csak akkor érthetjük meg, ha ismerjük a Bengázi és nagyobb, gazdagabb, szemrevalóbb és világiasabb testvérvárosa, Tripoli közötti kirívó különbség mibenlétét.

1912-ben „Európa beteg embere”, az Ottomán Birodalom, titkos szerződést kötött, amelyben átengedte Olaszországnak mind Nyugat-, mind Kelet-Líbia ellenőrzését. Tripoli alkalmazkodott az olasz fennhatósághoz, Kelet-Líbia viszont harcba szállt a gyarmatosítással, különösen egy keresztény nemzet gyarmatosítási törekvéssel. 1920-ra az olaszoknak elégük lett. Az I. világháborúban kivérzett Róma megadta az autonómiát Kelet-Líbiának, élén Idrisz al-Szenúszival, a szigorú Szenúsi-rend vezetőjével.

Két évvel később Benito Mussolini került hatalomra Olaszországban, és Bengázit is Olaszországhoz akarta csatolni. Sok évig tartó, kegyetlen harc következett. 1931 szeptemberében az olasz csapatok végül elfogták és felakasztották az ellenálló gerillák vezérét, Omar al-Muktar szenúsi sejket, aki a líbiai függetlenség mártírjává vált. Muktar halála után Mussolini nekilátott elpusztítani minden még mindig kitartó, Bengázi körül csoportosuló ellenállót. Háromszáz kilométer hosszú szögesdrót kerítést építtetett az egyiptomi határ mentén, és egyes becslések szerint Kelet-Líbia polgári lakosságának egyharmadát deportáltatta koncentrációs táborokba. További tizenkétezer embert pedig kivégeztetett.

Amint Bengázit sikerült olasz uralom alá hajtani, hullámokban érkeztek a munkások a Földközi-tenger túlsó partjáról. Az arab bennszülötteket alantas munkák végzésére kényszerítették, megfosztották az iskolai oktatás lehetőségétől, és kizárták a politikai életből. A II. világháború tovább rontotta a helyzetet, ugyanis Bengázit sok százszor bombázták, miközben hol a Tengelyhatalmak, hol a Szövetségesek csapatai kerekedtek felül a romok birtoklásáért vívott harcokban. A brit légierő katonái új szöveget írtak egy népszerű sláger dallamára, hogy megörökítsék a pusztítást, s a dalszöveg egyik sora így hangzott: „Már megint Bengázit indulunk bombázni”. Mint egy állat, amellyel hosszú ideje gyalázatosan bánnak, Bengázi sunyivá és gyanakvóvá vált.

A II. világháború után Líbiát felosztották a britek, a franciák és az amerikaiak. A kőolajat még nem találták meg, ezért senki nem akart gyarmattartói felelősséget vállalni az elszegényedett, tönkrebombázott arab homoktengerért. 1951-ben a Szövetségesek támogatásával megalakult az Egyesített Líbiai Királyság. A független alkotmányos monarchia élére Idrisz al-Szenúsi muszlim vezető került. A cím különb volt, mint a trón: I. Idrisz király a világ egyik legszegényebb és a legtöbb analfabéta lakosú országa fölött uralkodott.

1959-ben a helyzet egy csapásra megváltozott, amikor hatalmas kőolajkészleteket fedeztek fel az országban, akkorakat, hogy azokból végül 2012-re a világ kínálatának 2 százalékára futotta, vagy másképpen kifejezve napi több mint egymillió hordó (158 990 000 liter) exportálására. Idrisz királynak hirtelen bőven lett pénze, amit pazarló bőkezűséggel költött barátokra és a keleti szülőföldjén megvalósított kedvenc terveire. Közben azonban Tripolit és Líbia nyugati részét hagyta hanyatlani. Keleten és nyugaton egyaránt az elit meggazdagodott, és mindenki más szegény maradt.

1969-ben, amikor a nyolcvanéves Idrisz király éppen külföldön tartózkodott, az idő kiválóan alkalmas volt egy vértelen államcsínyre, amelyet egy akkor huszonhét éves, hataloméhes tiszt, Muammar al-Kadhafi vezetett. A következő negyvenkét évben a szeszélyes, brutális, rendkívüli mértékben egoista Kadhafi bőségesen kiérdemelte a Ronald Reagan által ráragasztott gúnynevet: „a Közel-Kelet veszett kutyája”.

Kadhafit kezdettől aggasztotta a lázadó hajlamú Bengázi. A város sok szálon kötődött a száműzött Idrisz királyhoz, ezért Kadhafi minden

támogatástól megfosztotta. Korábban hol Tripoli, hol Bengázi volt a főváros: Kadhafi Tripolit tette meg állandó fővárosnak. A Nemzeti Olajipari Vállalat székhelyét áttette Bengáziból Tripoliba, noha az ország kőolajának legnagyobb hányada keleten található. Még az Omar al-Mukhtar tiszteletére Bengáziban emelt emlékművet is áttelepítette, mert félt, hogy a bengáziak a lázadó mártír örökségére hivatkozva szerveződnek, amint az végül meg is történt.

Amíg Tripoliban gombamód nőttek ki a földből a kórházak, az iskolák, és nőtt a lakosság életszínvonala, addig Bengázi szenvedett az elnyomástól és a szándékos mellőzéstől, miközben az ő olajából fizették Tripoli számláit. A bengáziak magukban háborogva figyelték, hogyan ünnepeleti magát Kadhafi számtalan szoborral, véget nem érő felvonulásokkal, és ünnepekkel. Bengázi és Tripoli általános keserűséget keltő elkülönítése nem korlátozódott a politikai és a kulturális szférára, hanem az anyagi valóságban is érvényesült. A két nagyvárost nem kötötte össze vasútvonal vagy autópálya, kizárólag keskeny utak, amelyek több mint kilencszázhatvan kilométeren át kanyarognak a sivatagban.

Minden megpróbáltatás közepette a bengáziak legfőbb vigasza a helyi futballklub, az Al-Ahly Benghazi SC volt, amelynek neve annyit tesz: „a nép klubja”. Kadhafi a vetélytárs tripoli labdarúgóklubokat pártfogolta, és utálta az Al-Ahly Benghazit. Gyűlölete elmélyült, amikor 1974-ben a bengázi csapat nyerte meg az országos bajnokságot, és a győztes meccs egybeesett Kadhafi államcsínyének évfordulójával. A bengázi szurkolók ellepték az utcákat, hogy klubjuk diadalát ünnepeljék, és fütyültek Kadhafi uralma történetének mérföldköveire. A diktátor nem felejtett, és nem bocsátott meg.

Évekkel később Kadhafi futballozó fia, Szaadi lett az Al-Ahly Tripoli nevű labdarúgóklub tulajdonosa, menedzsere, csapatkapitánya. Szaadi erővel és pénzzel elszedte az Al-Ahly Benghazi legjobb játékosait, saját csapata győzelmeinek biztosítására pedig megvesztegette vagy megfélemlítette a játékvezetőket. 2000 nyarára az Al-Ahly Benghazi a dicstelen vereség határára jutott: még egy vesztes meccs, és kiesik az ország első osztályú bajnokságából. Szaadi Kadhafi elment Bengáziba, kiélvezni vetélytársa halálusáját.

A mérkőzésen a játékvezetők sorra fújták a legkevesebb vitathatónak minősíthető döntéseket, és a tömeg nyugtalanná vált. Amikor a vereség

elkerülhetetlennek látszott, valami elpattant. Imádott futballklubjuk megalázása mindannak a jelképévé vált, amit Bengázi kiállt Kadhafi uralma alatt, a nyilvános kivégzésektől a látványos olaj vagyon tetején ülve elszenvedett könyörtelen nyomorig. Az Al-Ahly Benghazi vezetőedzője ellökte a játékvezetőt. A szurkolók berohantak a pályára, majd kiözönlöttek a város utcáira. Felgyújtották a Nemzeti Labdarúgó Szövetség székházát, és követ dobálták Kadhafi rezsimjének emlékműveit.

A megjósolható, irgalmatlanul szigorú büntetéseket kapták: nyolcvan embert vettek őrizetbe, harmincat küldtek Tripoliba, hogy bíróság elé állítsák őket, és hármat ítélték közülük halálra. 2000. szeptember 1-jén, Kadhafi puccsának harmincegyedik évfordulóján, a diktátor rendőri erői megrohanták az Al-Ahly Benghazi klubházát. Összetörték a bútorzatot, a fontos eseményekre emlékeztető relikviákat és a díjakat, majd buldózerrel elsöpörték az épületet a föld színéről. A klub működését határozatlan időre felfüggesztették.

Bengázi egy évtizeddel később, 2011-ben kapta meg a lehetőséget a bosszúállásra. Számptalan további méltatlanság elszenvedése és az arab tavasz egyiptomi, valamint tunéziai forradalmának tapasztalatai után ez a város vált annak a líbiai polgárháborúnak a bölcsőjévé, amely véget vetett Kadhafi uralmának és az életének is.

Jack megérkezése Bengáziba a legújabb fejezet volt egy modern „revolverhős kalandos életében. Jack Észak-Kaliforniában nőtt fel, bevándorlók egyetlen gyermekeként, akik rengeteget dolgoztak, hogy fiukat magániskolában taníttathassák. Gyerekként Jack annyi időt töltött a szabadban, amennyit csak lehetett. Erődöket épített, és elképzelte, mire lenne szükség a túléléshez, ha Amerika ellenségei lerohannák szülővárosát. Kiemelkedően teljesített a természettudományos tárgyakból és matematikából, de a főiskolán töltött első nap után alpműveltségét hiányosnak ítélte. Jack beállt a haditengerészethez, egyetlen célkitűzéssel: SEAL akart lenni.

Tizenkilenc éves volt, és éppen csak befejezte az alapkiképzést, amikor elküldték a haditengerészet szakképzési programjára. Ott Jack folyamatosan nyaggatta kiképzőit, engedjék el a haditengerészet alapvető víz alatti rombolási tanfolyamának (Basic Underwater Demolition School)

rostavizsgájára, amely az első lépés a SEAL-lé válás egy évig tartó folyamatában. Mire azonban a lehetőség előzetes értesítés nélkül érkezett, Jack olyan remekül érezte magát nappal a szakképzési program foglalkozásain, esténként pedig különféle bulikon és kocsimákban, hogy megfeledezett a testedzésről.

A rostavizsga csak töredéke annak, amit a SEAL-ek közé kerüléshez teljesíteni kell, de elég kemény megpróbáltatás ahhoz, hogy kiszórja azokat a jelentkezőket, akiknek egyáltalán nincs esélyük végigcsinálni a képzést. Jack barátai biztos befutónak hitték a finom vonású ifjú haditengerészt. A 450 méteres úszást teljesítette az elvárt időn belül. Jack kikapaszkodott az úszómedencéből, és fekvőtámaszban messze túlteljesítette a követelményt, ugyanis több mint nyolcvanat nyomott két perc alatt. Következtek a felülések, és Jack ebben is túlteljesítette a szintet. És ekkor jöttek a felhúzódzkodások a vízszintes rúdon. A vizsgaszabályzat nyolc tökéletes, függőleges testtartással végrehajtott húzódzkodást írt elő a jelentkezőknek, pihenés nélkül a gyakorlatok között. Több heti lazálás után Jack hatot teljesített, majd kikényszerítette magából a hetediket is. Izmai sikoltoztak, a tüdeje fájt, mindkét karja égett. Jack így is felhúzódzkodott félútig, de nyolcadik alkalommal képtelen volt a rúd fölé emelni az állát.

Jack csak lógott ott, nem volt hajlandó elengedni a rudat, de nem maradt már ereje, hogy magasabbra húzza fel magát. A Jacket vizsgáztató veterán főfőnök (Master Chief Petty Officer, első vezető tengerésztiszt), noszogatta: „Ha tüzet gyújtok a segge alatt, fel tud jutni a rúd fölé?” Jack megint megpróbálta, de nem tudott. Amikor leugrott a földre, szeme megtelt könnyel. Jack visszatért a hálótermébe, és elmondta barátainak, hogy kudarcot vallott.

Később úgy emlékezett az esetre, mint élete egyik legtraumatikusabb mozzanatára, ám rengeteg mindent merített is belőle. Ahelyett, hogy a legendás SEAL kiképzési programban vett volna részt, és különleges hadviselési operátorrá vált volna, Jack a haditengerészet repülő fegyvernemének legénységi állományú tagjaként egy repülőgép-hordozón töltötte a következő két évet. Amikor elérkezett a következő lehetősége, Jack a SEAL-rostavizsga minden kategóriájában tarolt. Mire befejezte a SEAL-kiképzést, megtanulta megbecsülni az előző két évben szerzett tapasztalataiban rejlő jint és jangot. A megalázó kudarcból és következményeiből testi erőt és elszántságot merített, amellyel átverekedte

magát az irgalmatlanul kemény kiválasztási eljárás, és miközben más reménybeli harcosok tucatjával távoztak, ő kiérdemelte a háromágú szigonyt, a SEAL-ek nagyra becsült jelvényét.

Jack nem sokat beszélt bátor tetteiről, de a haditengerészetnél töltött évtized alatt hosszasan időzött több mint húsz országban. Koszovóban és a Közel-Keleten bevetéseken is részt vett. Azért lépett ki a SEAL-ektől, hogy több időt tölthessen gyarapodó családjával, és kipróbálja magát az üzleti életben. Ingatlanokat vásárolt és árult, házakat hozott rendbe és adott el, s közben azon munkálkodott, hogy egy lépéssel mindig a lármásan kavargó piac előtt járjon.

Mire Jack és Rone GRS-operátorként találkozott Bengáziban, a két egykori SEAL barátsága már egy évtizedes múltra tekintett vissza. Akkor ismerkedtek meg, amikor mindketten kiképzőként szolgáltak a haditengerészeti különleges hadviselés kiképző központjában a kaliforniai Nilandben. Nem sokkal az után, hogy először találkoztak, Jack egy este iszogatót egy helyi bárban, és nem akart autóval hazamenni. Elgyalogolt Rone közeli lakóparki házához, mert azt tervezte, hívatlanul beállít új ismerősehez, és nála dől le reggelig. Nem tudván, ki áll az ajtaja előtt, Rone egy szál bokszeralsóban, de pisztollyal a kezében kimászott az ablakon. Harcra készen, „taktikai mozgással”, megkerülte a házat, és célra tartott fegyverrel a feltételezett betolakodó háta mögé került. Amikor meglátta, hogy a részeg Jack az, Rone leengedte a fegyvert, és elnevette magát.

Amikor Rone éppen nem fogott rá fegyvert, Jack ügyesnek és gyors felfogásúnak tartotta barátját, született vezetőnek, sőt, talán a legcéltudatosabb és legszorgalmasabban dolgozó embernek, akivel valaha találkozott. Ez pedig nem kis dicséret a különleges alakulatok veteránjai között.

A negyvenegy éves Rone kétszer nősült, és három fiú apja volt. A középiskolában birkózott, szerette a gyors motorkerékpárokat és a sport kocsikat, különösen a Ford Cobra Mustangokat. Rone-nak a súlyemelőkéhez hasonlóan széles, domború mellkasa, világosbarna haja, húsos álla, és cölöpverő kosra emlékeztető alsókarja volt. 1991-ben szerezte meg SEAL-szigonyát, miután kétszer csinálta végig a Pokoli Hetet, a lelki és testi állóképesség, a fájdalom- és hidegtűrés, a csapatmunka és az elszántság öt és fél napos, kínzó próbáját, amely alatt összesen kevesebb, mint négy órát hagyják aludni a vizsgázókat. SEAL-ként Rone kiválóan

szolgált Szomáliában, Afganisztánban, és Irakban, ahol kitüntették a „V” vitézségi ékítményes Bronzcsillaggal. Az indoklásban leírtak szerint a nyugat-iraki al-Anbar tartományban „hősies tetteket hajtott végre, rend kívüli vezetői teljesítményről, fáradhatatlan kezdeményező képességről és tökéletes kötelességtudatról” téve tanúbizonyságot. Nem csak harcos volt, mivel vizsgázott betegápolóvá és szanitéccé is kiképezte magát. Rone 2010-ben vonult nyugállományba a SEAL-ektől, húszesztendei szolgálat után. A kaliforniai Imperial Beach-ben megvásárolta a Salty Frog^[2] nevű bárt, és besegített felesége fogorvosi praxisába is.

Miközben Rone és Jack beilleszkedett a polgári életbe, az Egyesült Államok kormányzati szervei egyre többször fogadták fel a különleges alakulatok veteránjait, akik készek voltak honfitársaik biztonságáról gondoskodni a világ legforróbb pontjain. Jack és Rone is a SEAL-ek informális hírszatórnáin értesült a GRS-nél gyakorlott operátorokra váró állásokról. Mindketten meglátták a lehetőséget a visszatérésre a bajtársak közösségébe, azokhoz a célkitűzésekhez, amelyeket SEAL-ként olyannyira nagyra tartottak. És aztán ott volt a pénz. A GRS szerződéses embereinek minden szolgálati útja több hónapig tartott, és az operátorok még a küldetések közötti bőkezűen mért állásidővel együtt is több mint évi százötvenezer dollárt kerestek.

Ha a vonzó pénz volt a jin, akkor a veszély volt a jang. Fedésben dolgoztak, kis csoportokban, olyan helyeken, ahol a lakosok egy része a fegyveres amerikaiak pusztá jelenlétét is provokációnak tekintette. 2009 decemberében három GRS-operátor is áldozatul esett az afganisztáni Khostban, amikor az al-Kaidának dolgozó jordániai hármas ügynök öngyilkos bombát robbantott a CIA egyik védett létesítményében, és megölt hét amerikait.

Jack, Rone és a különleges hadviselési erők sok tucat másik korábbi katonája mérlegelte a kockázatokat és az ellenszolgáltatásokat, majd úgy döntött, hogy a GRS szolgálatába lép. Közéjük tartozott Jack egy másik bizalmas barátja a SEAL-ektől, egy merész, mókakedvelő, Glen „Bub” (,Öcsi) Doherty nevű operátor. Jack és Glen ugyanabban az évben került a SEAL-ekhez, most pedig Glen is a GRS szerződéses embereként dolgozott

Líbiában, csak ő Tripoliban. Nem meglepő fejleményként az egykori SEAL-ek szorosan összetartó világában Glen és Rone is összebarátkozott.

Jack még tizenöt évvel az után is, hogy SEAL-lé avatták, jól emlékezett egyik kiképzőjük figyelmeztetésére: „Nézzetek körül a szobában! Húsz éven belül közületek, srácok a fele halott lesz. Mellettetek ülő hapsik fogják életüket veszteni kiképzési balesetekben vagy harcban vagy akármiben.” Jack tudta, minél tovább folytatja a szerződéses munkát, annál valószínűbb, hogy a jövődőlés valóra válik. Talán az ő, talán Glen vagy Rone, és talán mindnyájuk számára.

A líbiai forradalom kezdetén a bengáziak köszönetüket fejezték ki a köztük élő amerikaiaknak, hogy az Egyesült Államok a Kadhafi elleni harcban támogatja őket. 2011 májusában a *The New York Times* cikket hozott le arról, hogy a taxisofőrök, tolmácsok és a kávéházak nem fogadnak el fizetséget amerikaiaktól. A bengázi fiatalok az amerikai zászlót lengették a lázadás lobogói mellett. Egyes szülők, akiknek kislányuk született, állítólag Susannek nevezték el újszülött gyermeküket az ENSZ-nagykövetnek, Susan Rice-nak a tiszteletére, ugyanis a diplomata támogatta a Kadhafi harci repülőgépeit földre kényszerítő repüléstilalmi zóna bevezetését.

„Az amerikaiakat, és ami azt illeti, minden nyugatit olyan szívéllyességgel és hálával kezelnek errefelé, amelyet ritkán láthattunk bármelyik iszlám országban... vagy fél évszázada, vagy még régebben – áradozott a *Times* újságírója. – Az emberek mosolyognak, és letérnek az útjukról, csak hogy köszönthessék őket, és már-már zavarba ejtően udvariasak”.

A derűs történet azonban disszonáns mozzanattal ért véget. Az utolsó bekezdés arról számol be, hogyan húzott el egy puska lövedék egy külföldi kocogó, feltehetően a tudósító, feje fölött: „A puska torkolati dőreje egy másodperccel később ért oda, ahogy nagy torkolati sebességű lövedékeknél szokásos. Akárki is lőtt, nem szándékozott megmutatkozni, legalábbis egyelőre nem”. Az eset a közeljövőből adott ízelítőt.

Kicsivel több, mint egy évvel később abban a Bengáziban, amelyiken Rone és Jack hajtott át a kisteherautóval, már nem lengtek amerikai zászlók, és senki nem kínált a külföldieknek ingyen ebédet vagy vacsorát.

Kadhafit 2011 októberében a lázadók harcosai egy vízelvezető árokból húzták elő, anélkül megerősítették, majd megölték. Ezt követően a rezsimet megdöntő, állig felfegyverzett milíciák, igyekeztek kiterjeszteni hatalmukat a forradalom utáni Líbiára is. Az ország gyenge átmeneti kormányának jóváhagyásával, és erős fegyveres vagy rendőri erők hiányában, a helyi milíciák forradalmi csapataiból nemzeti gárdává alakultak, állítólag azért, nehogy Bengázi káoszba süllyedjen.

Bizonyos fegyveres csoportok színleg hálások maradtak Amerikának. Az egyik milíciát, a nagy létszámú és jól felfegyverzett „Február 17. Mártírjainak Dandárja” nevűt bérelték fel az Egyesült Államok külügyminisztériuma Különleges Missziójának Védett Épületcsoportja őrzésére; ez szolgált volna a líbiai gyors reagálású különítményként. A líbiai honvédelmi minisztérium által finanszírozott Február 17. milícia laktanyákat és kiképző létesítményeket alakított ki, könnyű- és nehézfegyverekből álló arzenált gyűjtött, háromezer-ötszáz főnyi személyi állományt toborzott, és zászlóaljakra szervezte őket.

Az Egyesült Államok kapcsolata a Február 17. milíciával, és függése ettől a szervezettől a klasszikus példa arra, hogyan boronálnak össze furcsa partnereket Bengázi tekervényes belső viszonyai. A csoport egy 2006. február 17-i incidensről nevezte el magát, amelyben a líbiai rendfenntartó erők nagyjából egy tucat embert öltek meg az olasz konzulátusnál tartott erőszakossá fajuló tüntetésen, amelynek során a tüntetők felgyújtották a konzulátus épületét és több személygépkocsit. A zavargás kiváltó oka az volt, hogy az egyik olasz miniszter a Mohamed prófétát ábrázoló, sok vihart kavarázó, karikatúrákkal díszített pólóban mutatkozott a nyilvánosság előtt. A milícia a nevével 2011. február 17-re is utalt, ugyanis azon a napon kezdődött a Kadhafi hatalmát megdöntő forradalom.

Mennyire bízhat meg az Egyesült Államok diplomáciai testülete a Február 17. milíciában? Ezzel kapcsolatban számos kérdés maradt nyitva. A milícia bizonyos tagjai ugyan gyaníthatóan heves Amerika-ellenes érzelmeket tápláltak, a többi bengázi fegyveres csoport viszont leplezetlenül az Egyesült Államok ellenségének vallotta magát.

A városba legalább két olyan kemény vonalas iszlám milícia fészkelte be magát, amelyik az al-Kaida ideológiáját követte, és nyíltan megvetette Amerikát és a Nyugatot. Az egyik virulens Amerika-ellenes milícia az Anszar al-Saria Brigád (*Az Iszlám Bíraskodás Fanatikus Hívei*) nevet vette

fel. Tagjai például úgy vélték, a demokrácia méltatlan az iszlámhoz, sőt, annak tagadása, és minden hatalom forrása kizárólag Mohamed próféta lehet.

A bengázi radikális iszlamista milíciák tagjainak egy része korábban, a 2003-as amerikai invázió után, Irakban harcolt az amerikai fegyveres erők ellen. Ezek a dzsihádistából milicistává átvedlett fegyveresek nemcsak égtek a vágytól, hogy amerikaiakat ölhessenek, de az eszközeik is megvoltak hozzá. Kadhafi bukása után Bengázit elárasztották a forradalom után megmaradt fegyverek.

Mióta Líbia elnyerte a függetlenséget, a magánszemélyek lőfegyvertartását törvény tiltotta. Ám amikor Kadhafi katonáit kiűzték a városból, a lázadók kifosztották a fegyverraktárakat, ahol ezrével álltak az AK-47-esek és a nagyobb teljesítményű harceszközök is. A forradalom után, akinek esetleg még nem volt fegyvere, az némi alkudozás után könnyen vásárolhatott magának az al-Funduq nevű nagy piacon. A hagyományos arab bazárban a tojást, fűszereket, és baromfit árusító kofákon túl a fegyverkereskedők autójuk felnyitott csomagtartójában mutatták be kínálatukat. A választékban szerepelt mindenféle pisztoly, gépkarabély, kézigránát, akna- és rakétavető (RPG), sőt, azok a nehézgéppuskák is, amelyeket a Közel-Keleten és Afrikában oly nagy előszeretettel szerelnek fel kisteherautók platójára. A fegyverek szabad áramlásának következményei jól látszottak Bengázi egyetlen komoly sebészeti műtétekre alkalmas kórházának vérben úszó betegszállító kocsijain: 2011-ben 1761 lött sebbel behozott pácienszt toltak rajtuk a műtőbe, míg az előző két évben átlagosan 41-et.

A fegyverek áradata, a működőképes líbiai kormány hiánya, és az egyes milíciákat jellemző nyugatellenes érzések 2012 tavaszán és nyarán egyre erőszakosabb incidensekhez vezettek. Április 2-án megtámadtak egy brit páncélozott diplomáciai járművet, miután belehajtott egy helyi tüntetésbe. Április 6-án házi készítésű bombát dobtak át az Egyesült Államok Különleges Missziója Védett Épületcsoportjának kerítésén. Négy nappal később egy másik bombátlan Martinnak, az ENSZ Líbiába küldött különleges megbízottjának a gépkocsioszlopára hajítottak. Májusban RPG-lövedék csapódott a Nemzetközi Vöröskereszt bengázi irodájának épületébe. Egy addig ismeretlen szervezet, az Omar Abdul Rahman

Csoport, vállalt felelősséget a támadásért, és a közösségi média ilyen-olyan honlapjain megfenyegette az Egyesült Államokat.

A támadások június 6-án csúcsosodtak ki, amikor rögtönzött robbanóeszköz ütött rést az amerikai védett diplomáciai épületcsoport külső falán. Senki sem sebesült meg, de mindenki láthatta, mennyire sebezhetőek a képviselő objektumai. Az al-Kaidával szövetséges egyik csoport vállalt felelősséget a robbantásért. A terrorakciót megtorlásnak nyilvánította az Abu Yahya al-Libi nevű, kelet-líbiai születésű al-Kaida parancsnok haláláért, akivel drónról (pilóta nélküli repülőgépről) kilőtt rakéta végzett Pakisztánban. Öt nappal később, 2012. június 11-én valakik lesből rálőttek RPG-vel a Sir Dominic Asquith-t, a líbiai brit nagykövetet szállító autóra, miközben áthajtott Bengázin. Asquith megúsza sérülés nélkül, de fegyveres kísérei közül ketten megsebesültek. A támadásra az amerikai diplomáciai képviselőtől nyolcszáz méterre került sor. A képviselőt őrző amerikai operátorok gyorsan reagáltak az eseményre, és ők vitték kórházba sebesült brit kollégáikat. Másnap Nagy-Britannia bezárta bengázi konzulátusát, és evakuálta az ott dolgozókat.

Az amerikai kormányzat egy áttekintő jelentésének szerzője a 2012 tavaszán és nyarán Bengáziban lejátszódott eseményeket így minősítette: „Kelet-Líbiában általános a politikai erőszak, jellemzőek az előző rezsim tisztségviselőit célba vevő gyilkos merényletek, a jogrenddel való szembehelyezkedés, és a központi kormány törvényen alapuló hatalmának nyomasztó hiánya”.

Június 25-én a Líbiába akkreditált amerikai nagykövet, J. Christopher Stevens táviratot küldött Washingtonba, amelyben helyi forrásokat idézett. Szerintük „a szélsőséges iszlamizmus” láthatóan erősödik Kelet-Líbiában, és az al-Kaida fekete-fehér zászlaját „több ízben látták kormányzati épületekre és kiképző létesítményekre kitűzve”.

Augusztus 2-án, talán éppen akkor, amikor Jack már úton volt, hogy csatlakozzon a GRS bengázi csapatához, Stevens újabb táviratot küldött Washingtonba: több testőrt kért. A nagykövet figyelmeztetett: „a biztonsági helyzet Líbiában... kiszámíthatatlan, változékony és erőszakos”.

Két évvel az előtt, hogy a bengázi repülőtéren találkoztak, Jack és Rone váratlanul összefutott Amerikában, egy keleti partvidéki szálloda

előcsarnokában. Mindketten jelentkeztek átvilágításra és kiképzésre, hogy a GRS munkatársai lehessenek. Pusztá véletlenségből barátjuk és korábbi SEAL-bajtársuk, Glen „Bub” Doherty is ott volt.

Amióta a GRS szolgálatába álltak, Rone-t és Jacket többször küldték már ugyanarra a veszélyes helyre. Rendszerint Rone érkezett elsőnek, majd saját tolvajnyelvüket rejtjelszerűen használva e-mailben közölte Jackkel, mit hozzon magával, és mire számítsen. Így történt Bengáziban is: Rone egy hónappal előbb érkezett meg. Ez volt a városban teljesített második küldetése. Jack úgy érezte magát, mint az új gyerek az iskolában, akit egy mindentudó idősebb pajtás vár, hogy körbevezesse. Ez azonban hamarosan meg fog változni. Rone elmondta Jacknek, hogy a Bengáziban töltött nyár lesz az utolsó munkája a GRS-nél. Szerződése szeptembere elején lejár, ő pedig több időt akar tölteni a feleségével, és részt akar venni kisfiúk felnevelésében.

Miközben Rone a város felé vezetett, Jack pedig az ablakon át figyelte a tájat, megkeményítették szívüket, hogy megbirkózhassanak a rájuk váró feladatokkal. A repülőtér a városon kívül fekszik, Bengázi belvárosától huszonegy kilométerre keletre. Rone kerülő útvonalon haladt, sok kanyarral és irányváltoztatással, hogy bizonyosan lerázzanak bárkit, aki követné őket.

Mielőtt Bengáziba repült, Jack a Google Earth térképeinek segítségével megtanulta a város elrendezésének alapjait. A térképek tanulmányozása során nagyjából Atlanta nagyságú város tárult elé, amelynek elrendezése egy céltábla felére emlékeztetett; a középső fekete rész helyén a kikötő feküdt. Területétől ívesen, félhold alakban, öt párhuzamos körút indult, ezeket nevek helyett számokkal jelölték, Elsőtől az Ötödik körútig. Az egyenes főutak, amelyeken a kikötő felé tartó vagy attól távolodó forgalom haladhatott, keresztezték a körutakat. A levegőből Bengázi úgy nézett ki, mint egy hatalmas pókháló.

Alig néhány perce hajtottak, amikor Rone és Jack ellenőrző ponthoz ért, amely alig volt egyéb, mint az út közepén terpeszkedő, lövedéknyomokkal elcsúfított amúgy is csúf betonépület. Rone lassított, megállt. Két fiatal férfi közelítette meg a kisteherautót, kezükben AK-47-es gépfegyver, ruhájuk ütött-kopott, katonai egyenruha- és civil ruhadarabokból álló szedett-vedett öltözk. Az egyik útpadkán egy harmadik líbiai fiatalember állt egy kisteherautóra szerelt nehézgéppuska mögött. (A platójára hegesztett

állványra erősített nehézgéppuskával felfegyverzett kisteherautókat széles körben *műszakinak* (technical) nevezik.)

Rone-nak jó oka volt az elővigyázatosságra. Hetekkel korábban ő és egy másik GRS-operátor a repülőtérrel hajtott át a városon egy teherautónyi anyagi utánpótlással, amikor az egyik radikális iszlamista milícia tagjai fegyvert fogva rájuk megállásra kényszerítették őket. Rone és a másik operátor úgy vélte, ellenfeleik a szélsőséges Anszar al-Saria Brigádhoz tartoznak. Az állig felfegyverzett harcosok közölték Rone-nal, hogy az ellátmány immár az övék.

Rone és bajtársa felemelte gépkarabélyát, és nem volt hajlandó elfogadni a javaslatot, hogy tekintse magát rablás áldozatának. Rone rádión segítséget kért a Melléképületben tartózkodó többi GRS-operátortól, de a CIA bengázi rangidős tisztje, akit a nyilvánosság előtt csak „Bobnak” fogunk nevezni, ehelyett azt ígérte, riasztja a Február 17. Mártírjainak Dandárját, és a magát barátinak nyilvánító milíciát veszi rá, hogy gyors reakcióként lépjen fel.

Rone segítségkérésének hallatán több GRS-operátor a Melléképületben felkapta fegyvereit és harci felszerelését, és lerohantak egy udvaron álló páncélozott gépkocsihoz. Bob, a CIA állomásparancsnoka azonban megparancsolta, hogy ne mozduljanak. Tizenöt feszült perc után – ez idő alatt több GRS-operátor is vitába szállt Bobbal – Rone ismét jelentkezett, és közölte, egyetlen lövés nélkül kidumálta magát a pathhelyzetből. Ha a dolgok elfajulnak, a létszám- és tűzerő-hátrányban lévő amerikaiaknak nem sok esélyük lett volna. A „baráti” Február 17. milíciából egyetlen árva fegyveres sem jelent meg az amerikaiak segítségére.

A GRS operátorai még hetekkel később is füstölögtek magukban. A köztük és a CIA bengázi főnöke között lappangó feszültségek egyre jobban elmérgesedtek, és állandó problémává váltak. A beszédesebb operátorok semmirevaló, gerinctelen alaknak minősítették Bobot, egyikük egyenesen „karrierista szarcsimbóknak”, akit kizárólag a saját nyugállományba vonulása, és kényelmes élettel kecsegtető köztisztviselői nyugdíja érdekel. A másik kínáló magyarázat szerint Bobot elsősorban az vezérelte, hogy a CIA továbbra is fedésben működhessen, még ha magukra is hagyja a Melléképületet biztosító operátorokat, boldoguljanak, ahogyan tudnak.

Amikor Rone-t és Jacket a repülőtérrel jöttükben megállították, Rone tudta, viszonylag jóindulatú, majdhogynem hivatalosnak mondható

ellenőrző ponthoz érkeztek. Rone higgadtan felmutatott egy iratot, amely igazolta, hogy az Egyesült Államok kormányának alkalmazottja. A fiatal emberek futó pillantást vetettek a papírra, majd intettek, mehetnek. Rone elmesélte Jacknek az előző hónapi, majdnem fegyveres incidenssé fajuló esetet, és figyelmeztette barátját a rögtönzött útzárakra, amelyeket a milíciák váratlanul szeretnek felállítani. Egyes GRS-operátorok fegyveres bandáknak tekintették a zshiványkodásra hajlamos milíciákat, amelyek sorait izgága, zizegősen ideges fiatal balfácánokkal töltik fel, akik a kábító hatású katlevelekkel pörgetik fel magukat. Ha Rone és Jack véletlenül ilyen milicistáknak az útját keresztezi, valószínűleg harcolniuk, vagy menekülniük kell, esetleg megpróbálhatják a kettőt egyszerre.

Nyugat felé hajtottak, a Rone által „repülőtéri útnak” nevezett, sivár tájon futó autópályán. Az elhagyatott szakaszokon Jack időnként alultáplált lovakat látott, amint a szemétben kerestek valami ehetőt, máshol meg girhes birkák legelésztek. A falakon arab nyelvű firkák éktelenkedtek. Amikor sűrűbben lakott részekhez közeledtek, düledező üzletsorok, internet kávézók, vízpipát kínáló boltok és méteráruüzletek tűntek fel, előttük az út szélén pedig utcai árusok paradicsomot és görögdinnyét árultak. Bengáziban júniustól augusztus végéig nem esik az eső, ezért az autóktól és a boltoktól az utcán járó-kelő emberekig mindent a sivatag pora borított.

A legtöbb járókelő nyugati jellegű öltözetet hordott, bár néhányan abba a vászonból készített bő viseletbe öltöztek, amelyet az operátorok „nappali pizsamának” neveztek. Nők alig mutatkoztak az utcán, és a néhány, akit Jack mégis látott, fekete abaját és hidzsabot, a hagyományos muszlim leplet és fátylat viselte. A fő utcákból nyíló kövezetlen sikátorokban gyerekek és elvadult macskák kóboroltak, és Jack látott egy csapat öt-hét éves forma fiút egy régi autógumival játszani. Jack és Rone arról beszélgetett, érdemes lenne elhozniuk a fiaikat valamelyik harmadik világbeli országba, megmutatni nekik, milyen szerencsések.

Ahogy az autó továbbhaladt a tekervényes utakon, Jack megfigyelhette, milyen a legtöbb ház Bengáziban: betonépület befejezetlenül, körülállványozva, otthagya. Dízelolaj, sült hús, rohadó gyümölcs, mindezen át utat törve pedig vizelet és széklet szagát érezte. A több mint hétszázezer lakosú városban egyetlenegy, erősen túlterhelt szennyvíztisztító

telep működik. Szennyvíz folydogál az utcákon, végigfolyik a földeken, és beleömlik a Július 23.-tóba, a belváros és a kikötő közötti lagúnába, ahová a családok piknikezni járnak.

Miközben továbbmentek, Jack megtudta, hogy a nagyváros infrastruktúrája tönkrement, vagy soha nem is létezett. Az áramszolgáltatás véletlenszerűen hol működik, hol nem. A kiszáradt mezőkön rengeteg nejlonzacskót kevergetett a szél. Ha a gépjárművek használatát szabályozták is valamilyen jogszabályok, arról mintha senki sem tudott volna, vagy ha tudott, mintha mindenki fütyült volna rájuk. Mintha minden második kocsi nem működött volna a féklámpa. A járművek még a kisebb forgalmú keresztezésekben is állandóan feltorlódtak. Az egyik mellékutcában Jack égő autót látott, de egy árva lélek nem sok, annyi nem mutatkozott a környéken, csak egy falka kóbor kutya kutatott élelem után.

Mindazonáltal a mocskon és a káoszon túl itt-ott még mindig megmutatkozott a természet szépsége, a városhatáron túli zöld hegyektől a sudár törzsű palmafákkal szegélyezett fehér homokos partszakaszokig, és magáig a szikrázóan kék Földközi-tengerig. Ha az enyhe szellő a megfelelő irányból fúj, friss sós levegő járta át a város bűzét. Akadtak szép és méltóságot sugárzó régi házak, amelyeket szőlőlugasok és guajávafák ékesítettek. A vidéken itt is, ott is letűnt civilizációk romjaikban is impozáns épületeinek maradványai láthatóak. Álmodozók, akik befogják és befogva is tartják az orrukát, általában azt képzelik, Bengázi minden adottsággal rendelkezik ahhoz, hogy egyszer majd tengerparti nyaralóhellyé váljon.

Rone a város külterületén végigfutó Ötödik körúton hajtott végig, hogy elkerülje az ideiglenes barikádokat és ellenőrző pontokat, majd átvágott a Negyedik körútra, s végül a Nyugati-Fwayhat negyed felé vette az irányt. A városrész Bengázi legelőkelőbb lakónegyede, elfogadható éttermekkel és drága üzletekkel. Akkoriban itt éltek a megmaradt külföldi diplomaták; egy helyre csoportosulva, több salakbeton-falazóblokkból, vályogból és kőből épített, a tetején üvegcsereppel és „NATO-dróttal” megerősített fallal kerített kisebb birtokon laktak. A negyed különb ugyan, mint a legtöbb másik, de azért ez is Bengázi.

Amikor már közeledtek a CIA Melléképület nevű létesítményéhez, Rone megtanította Jacknek a neveket, amelyeket a GRS-operátorok a helyi utcáknak adtak, mint például a Versenypálya, a Tűzharcos és az Adidas. Üti céljuktól nem messze Rone rádión szólt a kapuőröknek, hogy neki meg

Jacknek ne kelljen sebezhetően, álló kocsival várakozniuk, amíg valaki beengedi őket. Jack hamarosan találkozni fog a Melléképületet őrző többi operátorral, akiket, miután megismerkedtek, Tantóként, Tigként, D. B.-ként, és Ozként fog emlegetni, valamint a főállású CIA-ügynökkel, a GRS-csoport vezetőjével.

Rádióhívásában Rone jelentette, hogy minimálisan uralja a kisteherautót, ami azt jelentette, hogy a repülőtérnél egy időre magára hagyta a járművet. Ilyenkor az a főállású CIA-s, aki a Melléképület biztonsági intézkedéseiért felelt, átvizsgálta a kocsi motorterét, a kerekek környékét, és minden más helyet, ahova valaki, aki gyűlöli az amerikaiakat, bombát telepíthetett.

Rone és Jack a három méter magas, betonból és téglából épített falban nyíló acélkapuhoz hajtott. Fentről biztonsági kamerák néztek le rájuk. Habár a létesítménynek titkosnak, vagy legalábbis szűk körben ismertnek kellett volna lennie, Jack azonnal látta, hogy senkit sem tévesztenek meg. Még az alkalmi nézelődőnek is szemet szúrtak volna a szigorú biztonsági intézkedések, hogy az éjjel-nappal ki-behajtó, amerikaiakkal megrakott autókról ne is beszéljünk.

A CIA Melléképület nevű bengázi védett létesítményének kapuja kitárult. Az őr felemelte az acélsorompót, és intett Rone-nak és Jacknek, jöjjenek be.

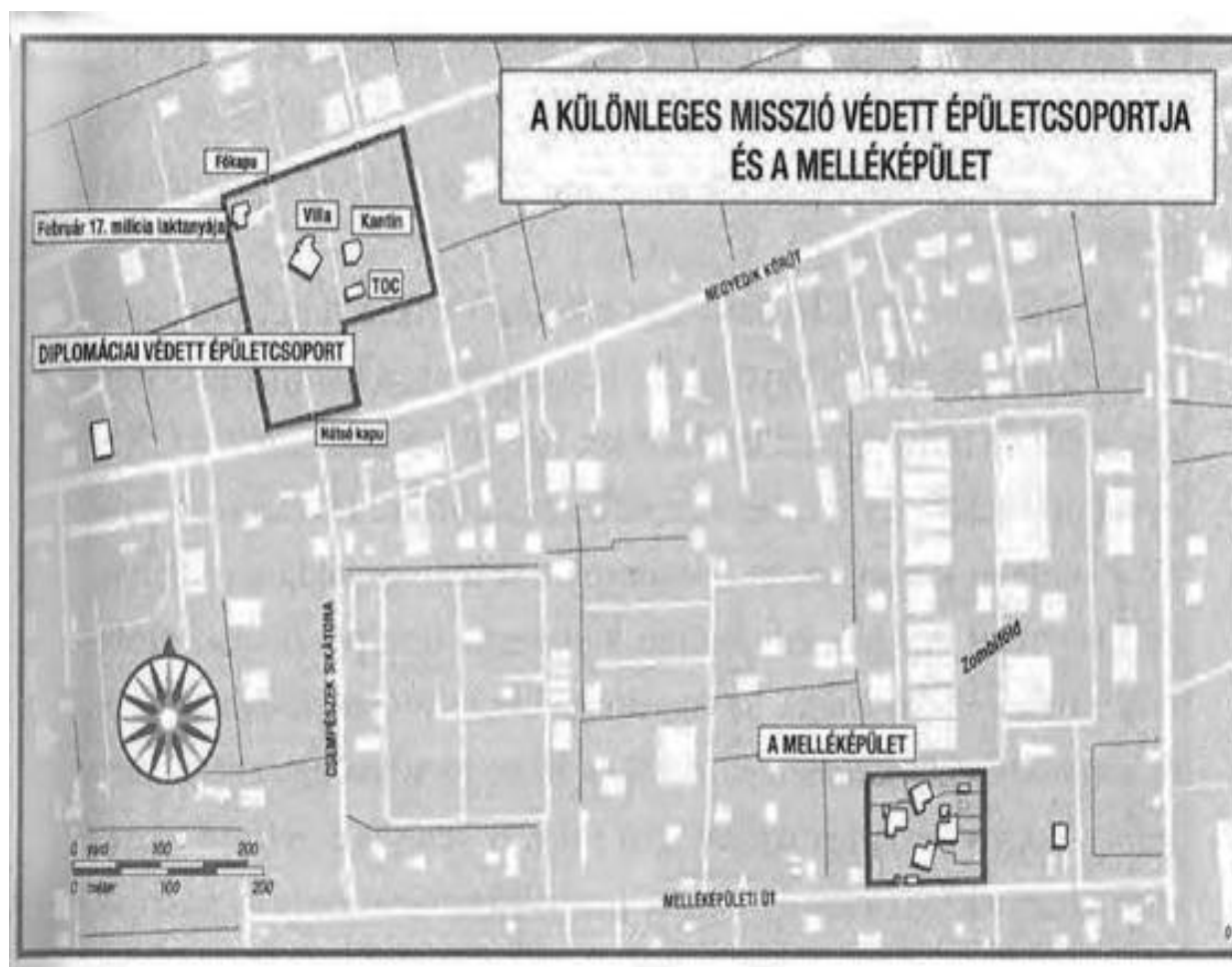
MÁSODIK FEJEZET

A Melléképület

Rone és Jack behajtott a CIA Melléképületébe. A fallal körülkerített, dús növényzetű oázis buján zöldellt Bengázi kietlen sivatagában. Az épületeket eredetileg egy gazdag líbiai szállodatulajdonos építtette több család lakóhelyének. A majdnem négyzetes alakú telek területe meghaladta a nyolcezer négyzetmétert. Jókorá mérete, a birtokot körben szegélyező fal, és a számos épület, mindenekelőtt pedig közelsége a külügyminisztérium Különleges Missziójának Védett Épületcsoportjához ideális támaszponttá tette az amerikai titkos hírszerző szolgálat műveleteihez. A szállodatulajdonos a megfelelő áron boldogan bérbe adta az amerikaiaknak, és máshová költöztette a családját.

A Melléképületnek nevezett objektum főbb részei a kapuórség épülete, a kertészház, és négy kényelmes, földszintes, háromszáz négyzetméteres lakóterű villa voltak. Mindegyik villa mögött nagy, ápolt gyepsáv húzódott a kerítésfalig. A házakat átalakították kombinált munka- és lakóhellyé a nagyjából húsz állandóan ott tartózkodó amerikai, köztük a CIA bengázi kirendeltségvezetője, Bob, a helyettese, a férfi és nő hírszerző tisztek, elemzők, fordítók, technikai szakemberek, és a GRS-operátorok számára. A Melléképület telkén széles kocs út vágott át átlósan. A közepén kis, háromszög alakú udvar feküdt, ahol négy tengeri teknős barangolt egy piknikasztal árnyékában.

Miután a kisteherautót átvizsgálták, és nem találtak rajta robbanóanyagot, Rone elvitte Jacket a kaputól legmesszebb fekvő villához, a C-épülethez. A Melléképület vezetési központja, a C-épület rejtette a legvédelettebb hírszerzési irodát, a csak rejtjeles számmárral felszerelt nehéz páncélajtón át megközelíthető Érzékeny Kategorizált Információs Létesítményt (Sensitive Compartmented Information Facility, SCIF, amit *skiff*-nek ejtenek).

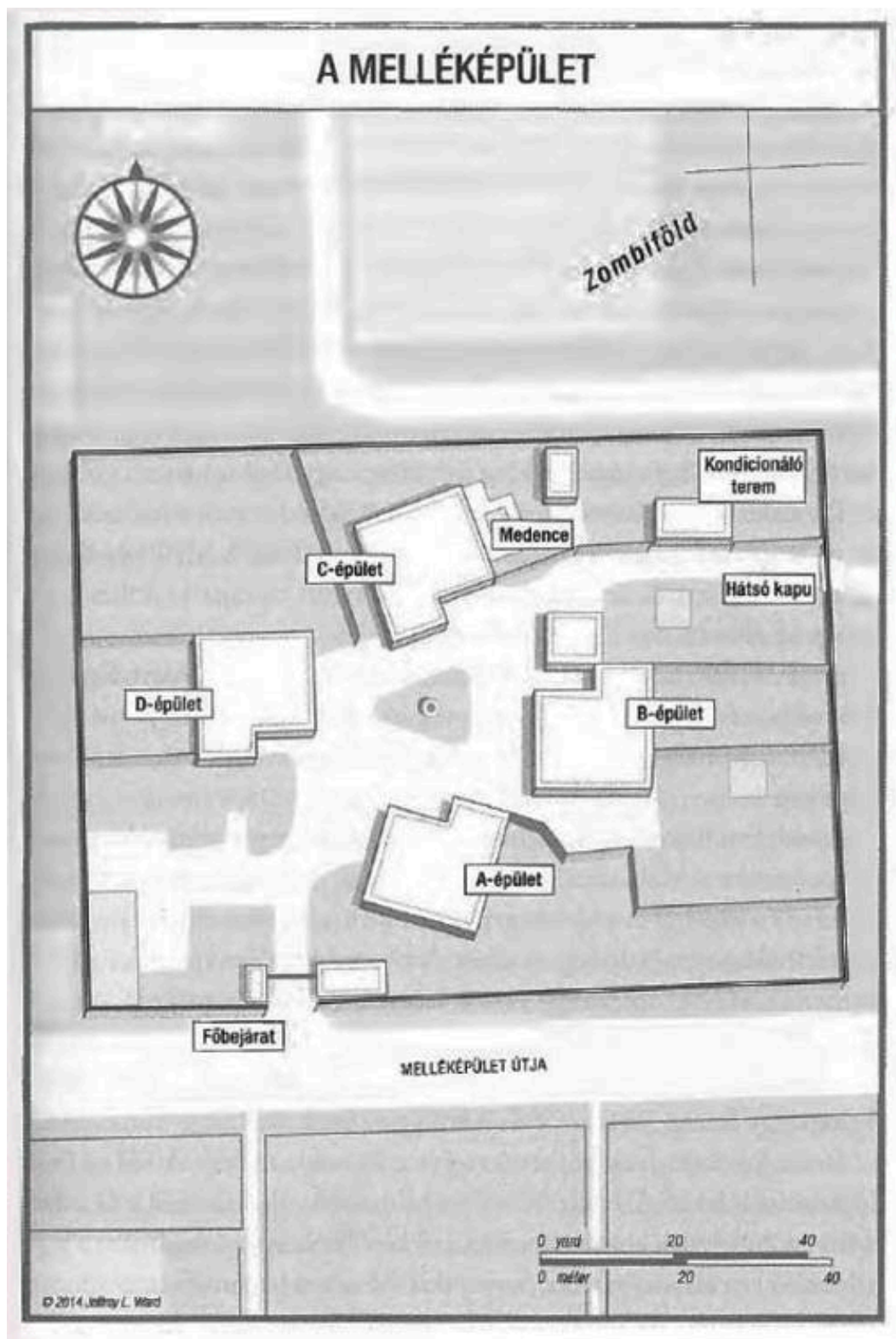
A C-épületben volt egy orvosi rendelővé és betegszobává alakított konyha, két hálószoba és egy olyan helyiség, ahol a Melléképület biztonsági tisztjei a külső kerítésfalra és az egész létesítmény területén mindenfelé telepített kamerák képét közvetítő monitorokat figyelték. Miközben Jack és Rone végigment az épületen, Rone bemutatta Jacket a biztonsági csapat tagjainak, egy tolmácsnak, több hírszerző tisztnek és a CIA-kirendeltség vezetőjének, Bobnak.

A C-épületben kapott helyet a GRS-csapat műveleti helyisége, a „csapatszoba” is. Ez volt az operátorok úgynevezett vezetési pontja, benne egy rozoga, gödrösre ült kanapéval és egy tele falnyi fából készült rekesszel, amelyek úgy néztek ki, mint az iskolai öltözőszekrények, csak ajtó nélkül. Ezekből a rekesszekből valósággal kifolytak az operátorok gépkarabélyai, éjjellátó szemüvegei, sisakjai, testpáncéljai, lőszere és minden más, amire a többi amerikai védelmének biztosításához szükségük lehetett. Egyes

operátorok kidekorálták a szekrényüket: kirakták feleségük és gyermekeik fényképét. A másik fal mentén asztalokon számítógépek sorakoztak, és egy fehér táblán az operátorok heti beosztását és teendőit vezették. A második táblára hirdetményeket és friss titkos felderítési jelentéseket tűztek ki.

Valahányszor egy CIA-tartótiszt találkozót tervezett egy forrással – helybeli ismerőssel vagy ügynökkel – hogy hírszerzési információt gyűjtsön, az illető férfi vagy nő legalább két nappal korábban szólt a GRS-operátoroknak, hogy megtervezhessék a biztosítását. Ha nem ismerték jól a kérdéses környéket, az operátorok a számítógépükhöz fordultak, és a fegyveres erőknek kifejlesztett különleges térképes tervező szoftvert vették igénybe. Utána, ha engedte az idő, szemrevételezték a helyet, és megnézték maguknak a járókelőket. Rone azonban úgy tájékoztatta Jacket, hogy ez a forgatókönyv igen ritka. A bengázi hírszerző tisztek ritkán hagytak nekik sok időt, tehát arra kell készülnie, hogy ha riasztják, gyakorlatilag azonnal indulnia kell. Bengáziban minden rövid gyújtózsínórral működik, magyarázta Rone, ami nagyban megnehezítette, hogy az operátorok azzal a megnyugtató érzéssel tegyék a dolgukat, ők megfelelő oltalmat biztosítanak.

A C-épület keleti oldalán áramfejlesztők sorakoztak, és egy cápafog alakú medence terült el posványos, zöldesbarna vízzel, valamint vagy fél tucat, egyes operátorokról elnevezett aranyhallal.

A C-épület hátulján üvegajtók nyíltak a Melléképületnek nevezett, fallal körülvelt létesítmény északi fala felé. Azon a falon túl egy vágóhíd hatalmas

udvara terült el, amelyet nagy, szögletes, bádogtetős, hangárszerű pajták szegélyeztek. A Melléképület lakói jól hallották a vágásra hajtott birkák bégetését és panaszos nyöszörgését. Rone elmondta Jacknek, hogy az operátorok a Melléképület falaitól északra és keletre fekvő területet „Zombiföldnek” csúfolják, mert leginkább egy élőhalottakról szóló film helyszínére hasonlít. A Melléképület keleti falának túlsó oldalán több mint négyezer négyzetméteres, fás-cserjés terület el, azon túl pedig egy másik fallal kerített birtok, rajta földszintes lakóházzal. Délen, a Melléképület útjának túlsó oldalán további lakóházak álltak, valamint egy félkész háromemeletes betonépület. Még délebbre, nagyjából nyolcszáz méterre ovális alakú földes lóversenypálya működött. Minden csütörtök este versenyt rendeztek, tüzes vérű arab csődöröket futtattak. A Melléképulettől nyugatra egy másik kerítéssel védett telek terült el, rajta egyetlen nagy beton lakóházzal.

Az amerikai diplomata Különleges Missziójának Védett Épületcsoportja a Melléképulettől északnyugatra állt, a Negyedik körút túlsó oldalán, légvonalban mindössze alig egy kilométerre, gyalog is csak tízpercnnyire.

A védelem fokozása érdekében az örök törött üveget ágyaztak cementes habarcsba a Melléképület falainak tetején, de a falak nem nyújtottak védelmet a vágóhíd és a lóversenypálya miatt a környéket ellepő trágyabűz és a felhőkben repkedő legyek ellen. A zümmögve rajzó rovarok megkeserítették a GRS-operátorok életét. Legyek szálltak verejtékező arcukra és döngtek a fülükben, amikor súlyt emeltek a „börtön-konditeremnek” nevezett, ideiglenesen összetákolt testedzési helyen, amelyet a C-épulettől keletre egy fészker-garázs teteje alatt rögtönöztek.

Rone folytatta Jack körbevezetését a létesítményben. A főkapuhoz legközelebb fekvő A-épületben négy hálósoba volt, valamint a fő étkezőterem, amelynek konyhájában amerikai séf készítette a fogásokat a legfrissebb helyi alapanyagokkal, amelyeket fel tudott hajtani. Szinte minden fogásnak a csirke és a rizs volt az alapja, bár néha vastag szelet marhasültek is az asztalra kerültek. A szakács azzal vívta ki a GRS-operátorok szeretetét, hogy a hűtőszekrényt mindig alaposan megrakta a létesítménybe késő este visszatérő munkatársaknak szánt maradékokkal. A terület keleti oldalán álló B-épület szállásul és munkahelyül is szolgált, ahogyan a nyugatin álló D-épület is. Rone ide vezette a táskáit cipelő Jacket.

Jack három alapkövetelményt támasztott minden GRS-munkahellyel szemben: legyen jó élelmezés, használható testedző terület, és kapjon saját szobát. Rone biztosította, hogy az ennivaló remek lesz, de Bengázit egyébként csődtömegnek minősítette. Az „edzőterem” legyektől nyüzsgő szeméttelep volt, a szobán pedig osztoznia kellett valakivel Jacknek. A közepen lógó vastag függöny szolgáltatta a magánélet látszatának fügefalevelét. Mindenesetre Jack legalább olyan szobatarssal került össze, akivel jól kijött, egy John „Tig” Tiegen nevű GRS-operátorral.

Tig harminchat éves laza, higgadt, barna hajú férfi volt, korábban tengerészgyalogosként szolgált. Rövidre vágott kecskeszakállat viselt, és arcán általában gyanakvó kifejezés ült, amelyet időnként hagyott mosollyá oldódni. Kicsit több, mint száznyolcvan centiméter magas volt, és kilencvenegy sziklatömörségű kilogrammot nyomott. Drótkeretes szemüveget hordott, és felsőtestét egy pár sárkányos tetoválás ékesítette, mellkasa mindkét oldalát egy. Tig Coloradóban nőtt fel, szétesett családban; az apja még Tig harmadik születésnapja előtt lelépett. Tig az iskolában bohóckodott, vagy nyíltan kimutatta, mennyire unja magát, a tanárok pedig egy idő múlva tudomást sem vettek róla. Tignek ez a helyzet pompásan megfelelt, pedig ez jellemzően sehová sem vezet, vagy még annál is rosszabb helyekre.

Amikor Tig már céltalan középiskolai elsőéves volt, egy este megállt egy barátja barátnőjének a házánál, amikor éppen szép szelet marhahúsokat sütöttek a kerti grillen. „Akarsz egyet?”, kérdezte tőle a lány apja. Amikor Tig igennel felelt, a férfi azt mondta: „Menj, nyírd le a fűvet!” A kemény munka és az ellenszolgáltatás közötti kapcsolat, a fegyelem és a rend addig teljesen hiányzott Tig életéből. A pecsenye megszolgálása olyan elégedettségérzéssel töltötte el a fiút, amelyet leírni sem tudott igazán. Barátja barátnőjét alig ismerte, de egy hónapon belül beköltözött a hálószobába, amelyet a lány apja épített neki az alagsorban. Pótapja segítségével Tig új utat jelölt ki magának. Tizennyolcadik születésnapja előtt önként jelentkezett a tengerészgyalogsághoz, mert ez volt a leginkább embert próbáló hely, amelyet önmaga létjogosultságának bizonyítására találni tudott.

Tig őrmesterként szerelt le a tengerészgyalogságtól, de nem akart felhagyni a katonai jellegű munkával, ezért 2003-ban felcsapott magánvállalkozó operátornak. Előbb az amerikai hadsereg Camp Doha támaszpontján, Kuvaitban töltött egy évet, majd egy kis ideig otthon tartózkodott, s végül a Blackwater katonai magáncég szolgálatába lépett. Afganisztánban, Pakisztánban és Irakban dolgozott, utóbbi helyen mindennapos teendői részévé vált a kitérés az aknavetőtűz elől. Papíron Tig nem felelt meg bizonyos, a GSR-operátorokkal szemben támasztott elvárásoknak, de tapasztalatai és szívóssága mégis esélyes indulóvá tette a kiválogatási programban. Ő már korábban megszolgált a belé helyezett bizalmat. Első bengázi küldetése alatt, 2012 februárjában, Tig idő előtt tért haza, mert felesége, aki korábban szerelőként szolgált a hadseregében, a kitűzött időpont előtt két hónappal adott életet ikergyermekeiknek, egy fiúnak és egy lánynak.

Mire Jack megérkezett, Tig már a harmadik kiküldetését töltötte a régióban, ami a legtapasztaltabb GRS-operátorra avatta Bengáziban. Tig hely ismerete tehát messze meghaladta mindenki másét. Nem volt nagy fecsegő, de operátortársai megtanulták becsülni kaján észjárását és fekete humorát. Egy napon talált egy üzemképtelen lángszórót Bengáziban. Egész sorozat beállított fotót készített a lángszóróról. A felvételeken Tig úgy festett, mint valami magányos akcióhős, aki miközben végigmegy egy elhagyott utcán, sorra gyűjtja a tüzeket. A többi operátor közül egy sem kételkedett abban, hogy számíthat Tigre, ha az akcióra a valóságban is sor kerül. Maga Tig a hűséget tartotta legnagyobb erősségének, de legfőbb gyengeségének is: „Olyan emberekhez vagyok hű, akik megpróbáltak átbaszni!”

Az operátorok a csapat műveleti helyiségének fehér táblájára kiírt beosztás rabszolgájaként tevékenykedtek. A feladatokat közlő táblát általában Rone vezette, mint rangidős és egyben csapatvezető-helyettes. A bengázi CIA-tisztekre megszámlálhatatlan feladat várt, a nyugtalan nagyváros minden részén végzett információgyűjtéstől a helyi hírforrások kereséséig és beszervezéséig. Általában azokkal a magas fokon titkosított tevékenységekkel foglalkoztak, amelyeket a nyugati kémek jellemzően instabil országokban végeznek. Mint minden iszlám országban a terepen dolgozó hírszerzőnek, nekik is az volt az egyik feladatuk, hogy folyamatosan

szondázzák az al-Kaida iránti rokonszenv és a szervezet behatolásának mélységét.

A huszonegyedik századi CIA hírszerző tisztek jellemzően nem éppen Jason Bourne-típusok, azaz nem roppant szakszerű gyilkolásra is kiterjedő hatáskörrel felruházott különleges ügynökök. Sokkal valószínűbb, hogy valamelyik előkelő keleti-partvidéki amerikai egyetemen végeztek. Ez azt jelenti, hogy szükségük van a GRS-operátorokra, még ha a hírszerzők gyakran úgy is tesznek, mintha egymagukban is remekül tudnának kezelni minden veszélyt. A Bengáziban dolgozó operátorok úgy érezték, a CIA-tisztek felesleges tehernek tekintik őket, nyűgnek, amely lelassítja őket, és folyton akadályozza a mozgásukat. Csakhogy minden bengázi operátornak megvolt a saját története valami fiatal, tapasztalatlan hírszerző tisztről, aki naivan bemasírozott egyenesen a veszély közepébe, vagy nem ismert fel valamilyen fenyegetést, és csak a kísérő GRS-operátoroknak köszönhette, hogy megúszta a bajt.

Egy éjjel nem sokkal Jack érkezése után, ő és Rone kettesben indultak fedezni egy tartótisztet, aki a város központjában végzett információgyűjtő műveletet. Rone és Jack „ellenmegfigyelést” végzett, vagyis meggyőződött, hogy a CIA-tisztet nem követik. Jack észrevétlenül kiszúrt két arab férfit, akik a CIA-s nyomába eredtek, miközben ő mit sem sejtve ballagott Rone kocsija felé. Jack próbálta felhívni Rone-t, hogy jelentse neki a követőket, és új találkozóhelyben állapodjanak meg, hogy Jack ne lepleződjön le, amikor ő is visszatér az autóhoz. Ez lehetetlennek bizonyult, Jack tehát beült az anyósülésre, és közölte a hátra beszálló CIA-tiszttel: „Követnek téged!” Az ismeretlen férfiak beugrottak egy autóba, és szorosan az amerikaiak mögött elindultak. Rone rálépett a gázpedálra, képzett sofőrként szakszerűen kikerülte a szokásos forgalmi torlódásokat, és útzárat, s végül sikerült leráznia követőiket, és épségben visszavinnie utasait a Melléképületbe.

A Bengáziban szolgáló GRS-operátor, Kris „Tanto” Paronto, a hadsereg egykori belemenős Rangere szókimondó szakzsargonjában így minősítette a hírszerző tisztek fogyatékoságait: „Ezek nem harcoló alakulatbeli igazi tisztek, hanem értesülésgyűjtögetők. Kibaszott agyonmagasztalt íróasztalzsoké, semmi több. Okos népség, de a golyó eszén az okos ember sem tud túljárni! Nem akarják, hogy mi is ott legyünk, amíg nem történik valami csúfság”. GRS-beli pályafutása során Tanto már korábban is tapasztalt hasonló hozzáállást a CIA más munkatársainál, de senkit sem

tartott rosszabbnak, mint Bobot, a bengázi CIA-állomáshely főnökét: „Ami őt illeti, szerintem mi szimpla biztonsági örök vagyunk, mint a Walmartban!”

A GRS-csapatban, sőt, talán egész Bengáziban Tantónak adatott meg a legnagyobb önérzet. Életrajzának alapadatai rengeteg más emberre is illettek volna. Kora negyvenegy év, magassága százhetvenöt centiméter, testsúlya hetvenkilenc és fél kilogramm, haja barna, szeme mogyorószínű. Egy egyetemi futballedző és egy tanítónő három gyermeke közül a középső, tehetséges sportoló, lelkes horgász. Kétszer nősült, az általa „Öcsikének” („Bubba”) becézett fiú és „Hercegnőnek” („Princess”) becézett lány szerető édesapja, a hadsereg 75. ranger ezredének korábbi tagja, diplomás büntetőjogász, egy biztosítási brókeriroda tulajdonosa.

Öszinte önértékeléséből egyedibb képet kaphatunk Tantóról: vandál siheder, adrenalinfüggő, hajdani szteroidkereskedő, „fedélzetén elszabadult hajóágyú”, sületlen tréfák túl messzire merészkedő elkövetője, „csipetnyit egomániás”, „fogj fel te is egy golyót alapelvű” barát, harcos és bajtárs, középiskolája történetében a „legkevésbé edzett diáktest bizottság elnöke”, sorozatosan tökéletlennek bizonyuló férj, szerződéses operátor, aki nyitott ablakkal, Ricky Martin „La Bomba” című dalát bömböltetve hajtott végig Kabulon. Életfilozófiája dióhéjban így hangzott: „Ha már meghal az ember, haljon meg nevetve! Nevetve és küzdve”.

Tanto másik megkülönböztető jegyét az izmos testén ékeskedő tetoválások jelentették. Az egyik, amelyik a mellkasát díszítette, úgy nézett ki, mintha éppen felszakadna a bőre, hogy láthatóvá váljon az alatta rejtőző amerikai zászló. Egyik vállára a Hadsereg Ranger csapatnemének ívelt táblához hasonló feliratos jelvényét tetováltatta. Egy további, hátát egyik vállától a másikig borító tetoválás Raffaello híres festményének, a Sátán fölött diadalmaskodó Szent Mihályt ábrázoló alkotásának szó szerint testre szabott változata volt. A tetoválóművész Tanto kérésére a Raffaellónál látható fadárda helyett a keresztes vitézek jellegzetes pajzsát és feszületből készült lándzsát adott a szent kezébe. A kompozíció Tanto vágyát tükrözte, hogy Isten nyújtson neki segítséget élete démonainak elpusztításához, amelyek véget vetettek első házasságának, és megszakították katonai pályafutását. „És a munkámat is jelképezi – szokta magyarázni. – Az ember bosszúálló angyalnak érzi magát, hiszen ő öli meg, vagy pusztítja el, vagy szorítja vissza a gonoszt ezen a világon. Rengeteg van belőle odakinn, és az emberek ezt még mindig nem értik. Az emberek azt hiszik, vitatkozhatnak vele. Nem

vitatkozhatsz vele! Azok gonoszok, meg akarnak és meg is fognak ölni téged!”

„Nem kívánom a keresztesek visszatérését – folytatta Tanto, aki egy évtizedet dolgozott magánvállalkozó operátorként, a java részét iszlám országokban. – Néha azonban úgy érzem, vissza *kellene* térniük! Ez a tetoválás többé-kevésbé a keresztény harcosok egyik jelvénye. Közülünk sokan úgy vélik, sőt, szentül hiszik, mi azok vagyunk! Hisszük, hogy az Egyesült Államokért küzdő harcosok vagyunk, egymásért küzdő harcosok vagyunk, de Istenért küzdő harcosok is. Gyanítom, ugyanezt hiszik a terroristák is. Isten harcosainak hiszik magukat. Az csak a különbség, hogy én nem robbantok fel és ölök kislányokat. Én nem megyek, aztán felrobbantom magamat, és gyilkolom a nőket válogatás nélkül. Én sohasem lőttem le senkit, aki nem lőtt rám.”

„A legutolsó dolog ezen a világon, ami megmarad neked, amikor elfogy a pénz, vagy mindenki elhagy, az a szavad – szól egy másik tantoizmus. – A tojásaid, meg a szavad. Ha nem mondhatod el, hogy azok mellett kitartottál odakinn, és mindent, amit csak tudtál, elkövettél, hogy megvédelmezd a rád bízott embereket, akkor tényleg semmid sincs! Ha nem vagy becsületes, és kész odaadni az életedet a testvéredért, akkor annyit se érsz, mint amennyi a súlyod pisában mérve!” Tanto szívében különleges helyet foglalt el a Rangerek Krédója, különösen az ötödik szakasz, amelyik így kezdődik: „A haza ellenségeivel erélyesen fogok szembeszállni. Le fogom győzni őket a csatamezőn, mert engem képeztek ki jobban, és mert teljes erőmmel fogok küzdeni. A megadás szó nem szerepel a rangerek szótárában.”

Tanto lendületben tartotta a dolgokat a CIA bengázi Melléképületében.

A bőbeszédű Tanto általában jó barátjával és szobatársával, a szófukar Dave „D. B.” Bentonnal társult. A harmincnyolc éves, fekete hajú, barna szemű D. B. alacsony, de izmos, arányos testű férfi volt. A vegyes házasságban középső gyermekként született D. B. Pennsylvániában nőtt fel. Utálta az iskolát, imádott a szabadban tartózkodni, és bálványozta nagyapját, aki megtanította, mi „a tisztelet, a becsületesség, a bátorság, az alázat, az empátia, és a fegyelem. Mindenekelőtt pedig megtanított, hogyan kell győzni és hogyan kell veszíteni.”

A katonai pálya magától értetődő családi örökségnek tűnt: D. B. apja szanitécként szolgált a haditengerészetnél, nagybátyjai pedig a hadseregben és a tengerészgyalogosoknál szolgálták le a maguk idejét. Bátyja D. B.-t

megelőzve lépett be a tengerészgyalogsághoz, és ők ketten egyidejűleg szolgáltak 1993-tól 2000-ig. Tengerészgyalogos őrmesterként D. B. a Haditengerészeti Különleges Feladatkörű Különítménynél szolgált; az egység tagjai különleges kiképzést kaptak, a túszzabadítástól a városi épületek rohammal való elfoglalásáig mindenre felkészítették őket. D. B. felderítő mesterlövész volt, a szakterületei közé tartozott a megfigyelés, a felderítés, a szűk térben vívott fegyveres és fegyvertelen harc.

Miután leszerelt a tengerészgyalogságtól D. B. Georgia államban beállt egy rendőrségi SWAT-csapatba, de 9/11 után úgy érezte, kötelessége visszatérni a katonai szolgálatba. Már fel is vette a kapcsolatot a tengerészgyalogság egyik toborzó tiszthelyettesével, amikor egy barátja beszélt neki a külügyminisztériumnak szerződéses vállalkozó személyi biztosítóként végezhető munka lehetőségéről. Azóta D. B. sokszor kapott elismerést a világ forró pontjain, köztük Irakban, Afganisztánban, és Haitin ellenséges tűzben nyújtott teljesítményéért. Az egyik kitüntetést Irakban érdemelte ki 2004-ben, amikor a Blackwater cég alvállalkozójaként dolgozott a külügyminisztériumnak. Ő volt a csapatparancsnoka annak az öt járműből álló menetoszlopnak, amelyet lesből megtámadtak, miután Colin Powell külügyminiszter repülőterre kísérése után visszafelé hajtott Bagdadon át. Miközben az élen haladó jármű vezetője a sebességet fokozva száguldott a biztonság felé D. B. hidegvérét megőrizve tájékoztatta a konvoj többi kocsiját, mi történik, s ezzel lehetővé tette, hogy megfelelően reagáljanak a felkelők rajtaütésére, és emberveszteség nélkül meneküljenek el a helyszínről, amint azt a felterjesztés írója megfogalmazta.

D. B. középiskolai szerelmét vette feleségül, egy fiuk és két lányuk született. Legnagyobb aggodalma az volt, hogy esetleg cserbenhagy valakit, aki számít rá, ezért egy pillanatra sem lankadó éberséggel vigyázott, nehogy ez megtörténjen. Kedvenc írója Joseph Campbell volt, aki remekül írt a mítoszteremtésről és a hős útjáról. D. B. különösen találónak érezte Campbell egyik velős mondását: „A hős olyan férfi vagy nő, aki valami nála nagyobbak adja az életét”.

D. B. és Tanto barátsága akkor pecsételtetett meg végleg, amikor 2004-ben együtt dolgoztak Bagdadban a külügyminisztériumnak. Az egyik munkanap végén egy Humvee tetején pihentek, amikor orosz gyártmányú sorozatvető-rakéta – „katyusa” – húzott át a fejük felett, és csapódott be egy sátorba, amelyikben több mint harminc szerződéses fegyveres operátor

tartózkodott. D. B. tudta, az emberek jelentős hányadának természetes reakciója az lett volna, hogy futásnak ered az ellenkező irányba. Ő és Tanto azonban az ezzel ellentétes módon reagált, vagyis rohanva indultak megnézni, kinek van szüksége segítségre a füsttel megtelt sátorban. Az ezt követő években mindketten úgy érezték, kialakult valamiféle hatodik érzékük, ami lehetővé tette, hogy tudják, mit tesz a másik, amikor elszabadult a pokol.

A Melléképület falain kívülre tett kiruccanásokra, amelyeket „mozgásnak” neveztek, nappal vagy éjjel bármikor sor kerülhetett. Habár Bengázi a legtöbb nyugati számára „nem biztonságosnak” minősült, az operátorok azzal büszkélkedtek, hogy úgy ismerik a várost, mint a bennszülöttek, és bíznak magukban annyira, hogy szinte bárhova nyugodtan elmehetnek kocsival vagy gyalog, ahova akarnak. Személyautóik és SUV-jaik (nagy, négykerék-meghajtású, zárt városi „terepjáróik”) motorját aggályos gonddal tartották karban, és ugyanilyen gonddal figyeltek arra is, hogy külsőre minden jármű elnyűttnek, erősen használatnak tűnjön. Bengáziban egy kocsi, amelyik nem volt koszos, karcos és horpadt, arról árulkodott, hogy tulajdonosa gazdag, vagy amerikai, esetleg mind a kettő.

Az operátorok próbáltak beleolvadni a környezetbe, vagy legalábbis nem annyira kiríni. Szakállt növesztettek és helyi viseletben jártak. A bengázi vendéglőkben ettek, be-betértek a kávézókba, vásároltak a helyi boltokban és bazároknak, sőt, mint igazi turisták még a kikötő közelében egy ősrégi palotában berendezett kis képzőművészeti múzeumon is végigsétáltak. Túrái alapján Tantóban az a benyomás alakult ki Bengáziról, hogy kopott, nyomorúságos és civilizálatlan város, amelyet veszélyes milíciák uralnak, és három üzemanyag hajtja: az olaj, a fegyver és „a mindenható dinár”.

Ezzel együtt az operátorok tudták, hogy erősen hiányos arab nyelvtudásuk, és kirívóan az amerikaiakra jellemző általános magatartásuk könnyen céltáblává teheti őket, tehát nagyon igyekeztek kerülni a feltűnést.

Az operátorok általában rejtve viselt késekkel és pisztolyokkal felfegyverkezve közlekedtek. Egyeseknek volt olyan, rendelésre készített pisztolytokja, amelynek segítségével árulkodó dudorok nélkül hordhatták fegyverüket a ruhájuk alatt. Jack megtanulta jobb kézzel előrántani a pisztolyt, miközben baljával az inge alját kapta fel. Ezt az egyedi technikát

még egy régi vadnyugati revolverhős is megirigyelte volna. Az operátorok hosszú fegyvereiket, a gyilkosan megbízható gépkarabélyokat az autóban tartották.

Az adott útvonal feltételezett veszélyességétől függően az operátorok használhattak páncélozott gépkocsikat, és viselhettek „majréslemeznek” csúfolt lövedékfogó betétekkel erősített testpáncélt. Ugyanilyen gyakran helyben vásárolt használt autókat is választhattak, amelyeket „puha bőrű” („soft-skinned vehicle”, mindenféle páncélozatlan jármű elnevezése az angol katonai szaknyelvben. A fordító) járműnek nevezték, és az egyéni páncélról is lemondtak, hogy mozgásukkal még kevesebb figyelmet keltsenek. A rejtőzködés néha nagyobb biztonságot nyújtott, mint a páncél.

Alkalmanként előfordult, hogy a globális reagáló állomány teljes csapata részt vett egy-egy akció lebonyolításában, de sokkal gyakrabban tevékenykedtek kis csoportokban. Ilyenkor Jacket és Rone-t gyakran osztották be párnak. Jack szobatársa, Tig, általában az „Oz” hívójelű Mark Geist nevű katonai vállalkozóval került párba.

A tagbaszakadt és magabiztos Oz a maga negyvenhat évével a csapat legidősebb tagjának számított. A száznyolcvanöt centiméternél egy leheletnyivel alacsonyabb, majdnem kilencvenegy kilogrammot nyomó Oznak sűrű, erős szálú szőke haja, metszőn éles tekintetű kék szeme volt, és valahogy mindig érződött rajta a vidéki származás. Oz a középiskola kezdetétől rodeókon ült meg bikákat, és vadlovakat tört be. Gyermekkkora óta arról álmodozott, hogy katona, rendőr, cowboy vagy tűzoltó lesz. Az első három célját teljesítette.

Oz egy második világháborús harckocsi-parancsnok unokája volt. Ifjúkorában rakott kazalba szénát, kopasztotta a csirkéket, amelyeknek a nagyanyja az imént tekerte ki a nyakát, és látta, hogyan kell egy születő borjút megfordítani még az anyja méhében, hogy a kis jószág életben maradjon. Felső ajkán még mindig látszott a csaknem másfél centis sebhely ott, ahol billogozás közben megrúgta egy borjú. Oz akkor lépett be a tengerészgyalogsághoz, amikor betöltötte a tizennyolcat. A Tengerészgyalogos Hadtest különböző alakulatainál, többek között egy felderítő egységnél leszolgált tucatnyi év után Oz leszerelt. A polgári életben előbb seriffhelyettesként, majd rendőrnnyomozóként dolgozott. Később ő lett a

rendőrfőnök abban a kelet-coloradói kisvárosban, ahol felnőtt, majd magánnyomozó vállalkozást indított, és óvadéki ügyekkel és fejvadász-tevékenységgel foglalkozott.

Mielőtt felcsapott GRS-operátornak, 2004-től Oz szerződéses fegyveres biztosítóként dolgozott Irakban a külügyminisztériumnak. Iraki SWAT-különítmények kiképzésében is részt vett, és egy másik amerikai biztonságtechnikai vállalat munkatársaként személyi biztosítóként, azaz testőrként, vigyázott Irak egyik korábbi miniszterelnökére. Oz szokásostól eltérő szakmai önéletrajzában orosz és ukrán légitársaságoknál végzett szerződéses magánvállalkozói őrző-védő tevékenység is szerepelt. Oz kétszer nősült, első feleségétől egy fia született, a második pedig egy tinédzser lányt hozott a házasságba. Született egy közös kislányuk is.

Rone-nal, Jackkel, Tiggel, Tantóval, D. B.-vel és Ozzal egy fiatal hivatásos CIA-tiszt dolgozott. Nem rendelkezett a szerződéses operátorok katonai tapasztalatával, de még az övékhez hasonló kiképzéssel sem, a hírszerző szervezet szabályzata szerint mégis ő volt a bengázi GRS-csapat vezetője (Team Leader, T. L.). Személyazonossága titkos információnak minősült, ezért a GRS-operátorok általában vagy a rádióhívójelén szólították, vagy a beosztása rövidítésével emlegették, mint T. L.-t.

A hat szerződéses operátor közül többen régi barátok voltak, mint Jack és Rone, vagy Tanto és D. B. Egyesek korábban dolgoztak már együtt, mint Tig és D. B., Bengáziban és máshol, mások pedig az első GRS-megbízásukat teljesítették együtt. Függetlenül attól, hogy ismerték-e egymást Bengáziba érkezésük előtt, valamennyien kötődtek egymáshoz a különleges hadviselési erők korábbi tagjainak és a szerződéses biztonsági vállalkozók hálózatai révén. Például Jack és Tanto Bengázi előtt még sohasem dolgozott együtt, de egy harmadik operátor személye összekapcsolta őket. Amikor vállalkozóként Tripoliban teljesített szolgálatot, Tanto barátságot kötött Jack és Rone régi SEAL-cimborájával, Glen „Bub” Dohertyvel, aki továbbra is a líbiai fővárosban állomásozó GRS biztosító csapatban dolgozott.

Egyes GRS fegyveres biztosító csapatok egymás mellett léteztek, de sohasem érintkeztek, ami cseppet sem meglepő, ha figyelembe vesszük, milyen sok és milyen eltérő katonai előéletű tesztoszteron-meghajtású alfa-hím fordult elő az operátorok között. Egyesek mogorvává és zárkózottá váltak a könyörtelenül rideg és megterhelő terepviszonyok hatására. A bengázi GRS-csapat is léphetett volna erre az útra 2012 szeptemberében, ők

azonban inkább összekovácsolódtak. Szorongatott helyzetekben megbíztak egymásban, szerettek együtt dolgozni, és szabadidejükben együtt bandázni. Amikor a szakácsnak szabad estéje volt, felváltva hajtottak be a városba egy-egy csomagtartónyi pizzáért és shawarmáért. Néha éjszakánként, amikor már mindenki végzett a munkával, tüzet raktak egy több mint kétszáz literes olajoshordóban, körülülték „a tavacsát”, beszélgettek, vízipipát szívtak és megnevettették egymást. Valamennyien a harmincas-negyvenes éveikben jártak, és a GRS-nél kapott fizetésükből könnyebben tudták eltartani családjukat. Egymás iránti rokonszenvük és bizalmuk fontos tényezőként avatkozott az egyenletbe, amikor Rone-nak, Tantónak, és D. B.-nek terv szerint szeptember elején haza kellett volna térnie, de helyette mindhárman meghosszabbították bengázi kiküldetésüket, hogy segédkezhessenek az amerikai nagykövet küszöbön álló látogatásakor.

Amikor nem dolgoztak, és nem a következő műveletet tervezték, a GRS-operátorok a fegyvereiket tisztogatták, lögyakorlatokat tartottak, térképező szoftverjüket és többi számítógépes eszközüket pontosították, és járműveiket tartották karban. Nappal és éjjel, bármikor, amikor a Melléképület területén tartózkodtak, úgy fogták fel, hogy afféle gyors reagálású különítményt alkotnak: ha bárki a Melléképületből vagy a külügyminisztérium Különleges Missziójának Védett Épületcsoportjából veszélybe kerül, ők készek beavatkozni.

Készültségi szolgálatban a legtöbben videojátékokat játszottak. A rádióban kicsit fémesen megszólalt egy hang, és utasította az operátorokat, jelentkezzenek „harcászati kiképzésre”. A GRS-es srácok tudták, ez a kód a *Call of Duty*-bajnokságra hív a B-épületbe. Az ádáz versenyszellemben vívott virtuális küzdelmek alatt Tanto és Oz gyakran bocsátkozott brutálisan trágár szócsatába, amely mindig az „A te drága jó anyád”... kifejezéssel kezdődött, és anatómiai szempontból kivitelezhetetlen javaslatokkal ért véget.

Agyonkoptatott tréfaaként étkezés közben, vagy amikor gyalog átvágtak a Melléképület telkén, valaki véletlenszerűen benyögte minden rossz horror- vagy háborús film közhellyé vált mondatát: „Van valami rossz előérzetem ezzel kapcsolatban”. Olvastak, beszélgettek, a helyi boltokban vásárolt CD-kről kalózkodva letöltött filmeket néztek, hazatelefonáltak és e-maileket

küldtek családjuknak, gyúrtak, futottak és szundítottak. Jack „időgépnak” nevezte az ágyát, mert minden becsukott szemmel töltött óra egy órával közelebb vitte a hazatéréshez. Ez a vágy hevesebbé vált, egy Skype-beszélgetés után. Röviddel azután, hogy Bengáziba érkezett, Jack felhívta Skype-on a feleségét, és az asszony azzal a hírral lepte meg, hogy gyermeket vár. Jack izgatott örömét mérsékelte a gondolat, hogy egy újabb szájat kell etetniük, és még valaki egyetemi tanulmányait kell megtervezniük, majd finanszírozniuk, mindenekelőtt pedig lesz még valaki, aki elvárja, hogy ő épségben hazajusson.

Jack munkán kívüli napi rutinjának részeként rendszeresen ellátogatott a D-épület mellett álló nagy olajfához, amelyiken egy majdnem olyan nagy imádkozó sáska lakott, mint a férfi keze. A fára egy tetején egyirányú nyílással ellátott légyfogót szereltek, amelyikből a becsalt legyek nem tudtak kijönni. Jack közről leste, amint az óriási rovar mozdulatlanul, a falevelek közé olvadva várakozik a nyílás fölött. Abban a pillanatban, amint a zsákmány leszállt, a sáska lecsapott: hosszú első lábaival megragadta áldozatát, majd felfalta. A sáska duzzadó potroha kidagadt, egyszerre mutatta az állat fürgeségét és a táplálék bőségét. Két légy között a sáska gyakran fordította félre háromszögletű fejét, és nyugodtan szemügyre vette az őt figyelő Jacket. Három vagy négy légy elfogyasztása után az imádkozó sáska elhagyta a légyfogó önkiszolgáló büféjénél elfoglalt helyét, és magasabbra mászott a fán. A sáska elbűvölte Jacket, aki úgy tekintett rá, mint valami háziállatra. Mindazonáltal egy ellenséges városban, ahol az amerikaiak a pusztá jelenlétükkel kiváló célpontot kínáltak a radikális szélsőségeseknek, akik minden erőfeszítés nélkül beleolvadhattak környezetükbe, Jack a legyekkel is együtt tudott érezni.

Amíg Jack az imádkozó sáskát tanulmányozta, Tanto más módon ütötte agyon a holt időt. Lassan végigballagott a Melléképület területén, és amikor biztonsági kamera látóterébe ért, vad táncra perdült, majd úgy bandukolt tovább, mintha mi sem történt volna. Tanto abban is örömét lelte, hogy jobban megismerkedett a helyi örnek szegődött líbiaiakkal. Az egyik rendszeresen édességet kunyerált tőle, ezért Tanto a *Snickers* csúfnevet ragasztotta rá. Tanto bőségesen ellátta új haverját, majd figyelte, hogyan növeszt kiadós úszógumit a korábban vézna férfi. „Próbál az ember barátkozni velük, hogy legalább istenverte fekvőrendőr legyen belőlük, ha

támadás érne minket – magyarázta Tanto. – Ez olyan szívek és elmék megnyerése dolog.”

Tantónak a legtöbb dologról határozott véleménye volt, de semmiről sem határozottabb, mint arról, milyen fajta operátor a legalkalmasabb olyan helyre, mint Bengázi: „Az olyan hapsik, akik állandóan őrzöngésig fel vannak húzva, nem jók GRS-operátornak. Nem sokáig bírják ezt a munkát. Tudnod kell barátkozni, vendéglőbe járni, és kinn mászkálni a városban, sétálni menni, venni az utcán egy újságot, meginni egy kávét. Ha mindig úgy nézel ki, mint aki mindjárt harcolni akar, a helybeliek azt gyorsabban kiszúrják, mint ha beszarsz. Ám nem lehetsz annyira laza sem, hogy amikor szar kerül a ventilátorba, ne tudd felcsapni a kapcsolót, és azonnal óránként százszal rákapcsolni”. Tanto azzal dicsekedett, hogy képes „zéróról százra gyorsulni öt másodpercen belül, ha nem még gyorsabban”.

Általában minden pénteken a Különleges Misszió Védett Épületcsoportjából az ottani őrcsapat néhány tagja áthajtott a Melléképületbe, hogy napra készen felmérjék a helyzetet, és megbeszéljék a következő heti teendőket. A látogatók a röviden csak DS-ként emlegetett Diplomáciai Biztonsági Hivatal (Bureau of Diplomatic Security), a külügyminisztérium törvényalkalmazási és biztonsági szolgálatának tagjai voltak. A Kongresszus 1985-ben hozta létre a hivatalt, részben válaszul a bejrúti amerikai követség és tengerészgyalogos-laktanya elleni bombamerényletre. Egy másik ösztönző tényező Adolph Dubsnak, az Egyesült Államok afganisztáni nagykövetének elrablása volt. Dubs 1979-ben életét vesztette a kiszabadítására tett kísérlet közben, azóta azonban nem öltek meg hivatalban lévő amerikai nagykövetet.

Az Egyesült Államokban a DS-nek több mint kétezer ember dolgozik: ők védtek a külügyminisztért és a látogatóba érkező külföldi magas méltóságokat, Jasszer Arafattól a dalai lámáig. Az Egyesült Államok területén ezek a DS-ügynökök adják ki a megbízhatósági bizonyítványokat, elektronikai biztonsági vizsgálatokat végeznek, és fellépnek az útlevel- és vízumhamisítók ellen. A Diplomáciai Biztonsági Hivatal ügynökei az amerikai határokon kívül végzik nagyobb és kockázatosabb feladataikat.

Világszerte körülbelül nyolcszáz főállású DS-ügynök – több mint harmincezer szerződéses vállalkozó fegyveres biztonsági szakemberrel

kiegészítve – felügyeli az amerikai külpolitika biztonságát. 2012-ben 157 országban, nagyjából 275 diplomáciai szolgálati helyen kellett védeniük az ott dolgozókat és a bizalmas információkat. Ez a munka sohasem ér véget. 1998 és 2012 között egy kormányzati tanulmány szerint amerikai diplomáciai létesítményeket és személyi állományt 273 ízben érte „jelentős” támadás, ebbe nem számítva bele az Egyesült Államok bagdadi nagykövetségét 2004 óta majdnem napi gyakorisággal érő támadásokat.

A DS ügynökei minden diplomáciai képviselőt veszélyeztetettségi szintjét meghatározzák hat tényező alapján: a nemzetközi terrorizmus, a belföldi terrorizmus, a politikai erőszak, a bűnözés, az emberes – természetes személyektől vagy általuk szerzett információra alapozott – hírszerzés és a technikai fenyegetés. Veszélyeztetettségi szint három van: az alacsony, a közepes és a magas, vagy kritikus. Az utolsó kettő a definíció szerint „komoly” vagy „súlyos” hatást gyakorolhat az amerikai diplomatákra. 2012-ben az összes amerikai diplomáciai képviselőnek több mint a felét minősítették „magas”, vagy „kritikus” veszélyeztetettségűnek a terrorizmus fenyegetése miatt. Mindössze tizennégyet találtak azonban elég erősen veszélyeztetettnek ahhoz, hogy a DS minden kategóriában „magasnak” vagy „kritikusnak” ítélje a fenyegetettség szintjét. Kettő közülük Líbiában volt: Tripoli és Bengázi.

A Líbiában tevékenykedő DS-ügynökök szempontjából 2012 nyarának egyik legjelentősebb eseménye a szeptember 10-én kezdődő ötnapos nagyköveti látogatás volt: az általában a tripoli nagykövetségen tartózkodó J. Christopher Stevens ugyanis Bengáziba készült.

Hogy segítsenek a DS-ügynököknek Stevens látogatásának előkészítésében, a Melléképület GRS-operátorai biztonsági felmérést végeztek a nagykövet tervezett szálláshelyén, a Különleges Misszió Védett Épületcsoportjában. Tanto megkérdezte a DS-ügynököket, hány személyi biztosító fog a nagyköveti látogatás folyamán rendelkezésükre állni, nem beleszámítva a helyi milíciák harcosait és a többi, őrnök alkalmazott líbiait. Öt, közölték a DS-ügynökök, mind az öt M4 gépkarabéllyal, az amerikai fegyveres erők alapvető kézfegyverével felszerelve. Tanto megtudta, hogy a DS-ügynökök együttesen nagyjából egy tucat esztendőnyi katonai szolgálat tapasztalataira építhetnek. Tudta, hogy a Melléképület operátorai együttesen közel százéves katonai és szerződéses fegyveres biztosítói tapasztalatra tekinthetnek vissza, amely nagy részét elit különleges hadviselési és

rendőrségi alakulatoknál szerezték. A GRS-csoport ezen felül nagyobb kaliberű és nagyobb teljesítményű fegyverekkel is rendelkezett.

„Srácok, ha titeket bármilyen komolyabb alakulat támad meg – közölte velük Tanto –, akkor meg fogtok halni”. Rádöbbenve, hogy erősebben fogalmazott, mint ahogy szándékában állt, Tanto biztosította a DS-ügynököket: „Ha segítségre lesz szükségetek, segíteni fogunk nektek!”

Szeptember első hetében, amikor a nagyköveti látogatásig már csak napok voltak hátra, Rone betegápolási és elsősegély-nyújtási szakismereteit kamatoztatva, önkéntes alapon látogatható egészségügyi ismereteiket felfrissítő tanfolyamot tartott a Melléképület teljes személyi állományának. Végigvette velük, hogyan kell tábori körülmények között szakszerűen ellátni a lőtt sebeket, a robbantásnál keletkező sérüléseket és más traumákat. A D-épületben tartott tantermi foglalkozás után Rone szabadtéri gyakorlatot rendezett. Jack személyesítette meg az áldozatot, akire a forgatókönyv szerint kézigránátot dobtak. Jack meztelen lábszárán ketchup helyettesítette a vért. Rone mindenkivel elgyakoroltatta a szorítókötés helyes alkalmazását és a sérült szakszerű szállítását.

Egy másik napon Rone és Jack áthajtott a diplomáciai létesítménybe Bobbal, a Melléképület főnökével. Amíg Bob értekezleten ült, Jack és Rone kinn az épület fedett tornácán telepedett le egy asztalhoz két DS-ügynökkel, David Ubbennel és Scott Wicklanddel. Ubben jól megtermett srác volt, vagy százkilencvenhárom centiméter magas, és száztizenhárom kilogramm súlyú, sötét hajjal és nagy, rúd tömörségű bajusszal, amelyet a külügyminisztérium biztonsági ügynökei közötti verseny részeként növesztett. Wickland nagyjából százhetvennyolc centiméter magas, közepes testalkatú, vörösesbarna hajú, világos szemű férfi volt. A felső ajka fölött ékeskedő gyér pelyhek arra utaltak, hogy Wickland is részt vett az „elegáns” bajusz vetélkedőben. Jack és Rone azonnal kész lett volna Ubbent nyilvánítani győztesnek.

A négy férfi családjáról és egykori katonai pályafutásáról beszélgetett. Jack és Rone, SEAL-ként igazából nem is katona, hanem haditengerész volt, és csak Ubben szolgált a hadseregben, ugyanis Wickland is a haditengerészetnél volt állományban, mint helikopterről a vízbe küldhető mentőúszó. Wickland és Ubben bizalmasan közölte az operátorokkal, hogy

ismételten több diplomáciai biztonsági embert igényeltek a diplomáciai képviselőt védelmére, mert létszámbírányal küszködnek. Kéréseik rendre sikert fűlekre találtak, mesélték Jacknek és Rone-nak, ők pedig nem értik, miért.

Az operátorok a maguk módján igyekeztek segíteni, ezért törzsvezetési gyakorlatot szerveztek, hogy megtanítsák a DS-ügynököket, milyen harcjeljárásokkal reagáljanak különböző terrortámadásokra. A forgatókönyv abból az alapfeltételezésből indult ki, hogy ellenséges csapat kísérli meg lerohanni a Melléképületet, de az operátorok elmagyarázták, hogy ugyanazok az alapelvek érvényesek akkor is, ha a diplomáciai képviselőt védett épületcsoportja a célpont. Négyesben részletesen megbeszélték, hogyan reagáljanak a védők a falakon belülrre került, úgynevezett aktív lövészek megjelenésére, és hogyan tartsák szemmel minden saját, védelmet igénylő emberüket, mindenekelőtt a nagykövetet. Tevékenységüknek ezt a részét az operátorok „elszámolási kötelezettségnek” nevezték. Az operátorok ismertették az ilyen esetekre kidolgozott protokollokat, amelyek alkalmazásával egyidejűleg verhető vissza a támadás, és biztosítható az általuk „nem lövészek” minősített diplomáciai személyzet megoltalmazása. Mire a megbeszélés végére érték, Jack arra a következtetésre jutott, hogy csekély létszámuk és az a tény, hogy a nagykövet őrzésére rendelkezésre álló öt DS-ügynök nem rendelkezik a különleges hadviselési erőknél megszerezhető magas színvonalú katonai képzettséggel, támadás esetén rendkívül hátrányos helyzetbe fogja hozni az ügynököket.

Amikor reggelenként leültek kávézni, Jack és Rone gyakran megvitatta a diplomáciai képviselőt és a Melléképület biztosításának különböző hibáit. Külsős vállalkozó operátorként semmilyen hatáskörrel nem rendelkeztek a biztonsági rendszer megváltoztatására, ám ez nem tartotta őket vissza attól, hogy felismerjék a védelem pajzsán tátongó réseket, fontolóra vegyék, milyen módokon használhatják ki azokat a terroristák, és maguk között ötletelve elméletben kidolgozzák a lehetséges válaszlépéseket. A megvitatott gyenge pontok egy része a rendszer jellegéből adódott. Ilyen volt a diplomáciai képviselőt és a Melléképület fekvése és kerítésen belüli elrendezése. Sok gondot okozhatott a személyzet létszáma és képzettségének jellege. A hátborzongató eshetőségek választéka a Melléképület külső falánál leparkolt tehergépkocsi-bombától a diplomáciai képviselőt védett épületcsoportját megrohanó nagy létszámú támadó csapatig terjedt.

Ahogy közeledett a szeptember 11-i támadások évfordulója, amely éppen egybeesett a nagykövet tervezett látogatásának időpontjával, Rone ragasztószalaggal kiragasztott egy A/4-es papírlapot a GRS-csapatszoba fehér táblájára. Nyomtatott figyelmeztetés állt rajta, és a GRS-operátorok úgy érezték, bizonyosan Washingtonból érkezett, a sokféle titkosszolgálat valamelyik felső vezetési szintjéről. Amint később több operátor is felidézte a hírszerzési táviratban ez állt: *Tájékoztatásul közöljük, hogy helybeli forrásoktól szerzett értesülések szerint egy nyugati létesítményt, vagy USA nagykövetséget/konzulátust/kormányzati célpontot támadás ér a jövő héten.* Ha a szavak esetleg nem is pontosan ezek voltak, az operátorok ezt az egyértelmű üzenetet olvasták ki a távirat szövegéből.

Óvintézkedésként az operátorok átköltöztették testpáncéljukat, puskáikat és gépkarabélyákat, lőszereiket, éjjellátó szemüvegüket és más harci felszerelésüket a hálósobáikba, hogy gyorsabban „felcuccolhassanak”, ahogyan a harchoz való felszerelkezést nevezték. Egy ideje folytak már tárgyalások, hogy a diplomáciai képviselő és a CIA-kirendeltség egyetlen ingatlanba bútorozzon össze, ezért Bob, a Melléképület főnöke javasolt egy próbamenetet. Azt ajánlotta, hogy a nagykövet látogatása alatt a Különleges Misszió Védett Épületcsoportjában állomásozó diplomáciai biztosító csapat költözzön át a Melléképületbe, hogy többrétegű védelmet hozhassanak létre. Javaslatát elutasították.

A következő napokban a hírszerzési távirat papírjára a GRS-csapat tagjai monogramjukat aláírva jelezték, hogy elolvasták a szöveget. Mindnyájuk emlékezetében megmaradt, de egyiküket sem bántortalanította el. Őz megállapította, hogy a táviratról hiányzik a dátum és a helyszín pontos megjelölése, ezért ő nem tett a szokásost meghaladó óvintézkedést: „Azon túl, hogy különösen éberem figyeltem – mint mindig – semmi okunk az aggodalomra.”

Amikor Tanto látta, hogy a csapatból mindenki szignálta a táviratot, leszedte a tábláról alapot és széttépte. A dátum 2012. szeptember 11. volt.

HARMADIK FEJEZET

A nagykövet

Líbia perzselő napja alatt Chris Stevens megvillantotta lófogú mosolyát, megragadta az ollót, és úgy közeledett az ünnepi vörös szalaghoz, mint aki nem tréfál. Mielőtt azonban a pengék közé kapta volna a szatént, Stevens tett egy rá nagyon jellemző gesztust: maga mellé hívta a líbiai külügyminisztérium jelen lévő főtisztviselőjét, Adurrahman al-Gannaszt, hogy megossza vele a megtisztelő feladatot. Jobb kezüket az ollón egymásra kulcsolva Stevens és al-Gannasz elnyisszantotta a szalagot, mire az amerikai követség munkatársai és a líbiai köztisztviselők tapsolni kezdtek, egy maroknyi újságíró pedig megörökítette a jelenetet.

Az eseményre, az Egyesült Államok tripoli nagykövetségén a vízumügyeket intéző Konzulátusi Osztály újranyitására 2012. augusztus 26-án került sor. Al-Gannasz bevonása a szalagátvágási rituáléba Stevensre jellemző gesztus volt. Mint a Kadhafi utáni korszak első Líbiába akkreditált amerikai nagykövete, Stevens alapvető fontosságúnak tartotta az Egyesült Államok érdekeinek érvényesítését és védelmezését, méghozzá úgy, hogy a szó szoros értelmében és képletesen is kéz a kézben dolgozzon a születőben lévő líbiai államapparátussal és a néppel, amelyet annak képviselnie illene. Stevens hitte, hogy a diplomáciában a bizalomra és személyes ismeretségre épülő kapcsolatok vezetnek sikerhez.

„Konzulátusi osztályunk újranyitása új alkalmakat fog teremteni az országaink közötti kapcsolatok elmélyítésére – szónokolt Stevens nagykövet az egybegyűlteknél. – A kormányközi kapcsolatok fontosak, de a népek közötti kapcsolatok jelentik a kölcsönös megértés igazi alapját. Ezért számít mérföldkőnek országaink kapcsolataiban a konzulátusi osztály újranyitása. Mai üzenetem a líbiaiakhoz tehát így szól: *ahlan vaszahlan bikum*. Örömmel látjuk Önöket, ha Amerikába látogatnak, és ez itt az odavezető ajtó!”

A nyilvános esemény csak egy volt a Stevens által alkalmazott módszerek széles választékából. A sajtó látókörén kívül rendszeresen találkozott más diplomatákkal, valamint magas és alacsony rangú és társadalmi helyzetű líbiaiakkal, miniszterektől a helyi közigazgatás számos

tisztviselőjéig, nagy hatalmú üzletemberektől apró boltok tulajdonosaiig. Mindig ugyanaz az a cél vezérelte, hogy létfontosságú információkat szerezzen a washingtoni döntéshozóknak az észak-afrikai válsággócról. Stevens „kapcsolatai” gyakran olyan kellemesen érezték magukat a társaságában, hogy teljesen felhagytak a titulusok használatával, és a keresztnévén szólították a nagykövetet. Ez a közvetlenség tetszett Stevensnek, az pedig, ahogyan arab anyanyelvűek a keresztnévét ejtették, olyannyira mulattatta, hogy a barátainak küldött e-maileket neve arab kiejtését szelíden utánózva úgy írta alá: *Krees*.

Stevens tudta, hogy rengeteg munka vár rá. Amint véget ért a konzulátusi osztály megnyitási ünnepsége, visszatért a gyakorlati diplomácia soha véget nem érő aprómunkájához. A következő napokban szószátyár öltönyös-nyakkendőös tárgyalásokat fog vezetni, de fog mezítláb üldögegni hagyományos föld alatti berber házak padlóján is, és kézzel eszi a zsírmocskos tálon eléje tett *bazínt*, a paradicsomos-árpás, párolt bárányhúst. Röpke pihenő gyanánt el fog repülni Stockholmba egyik barátja elegáns esküvőjére, majd onnan Bécsbe, „elbujdosni” két napra. Két héttel a szalag átvágása után Stevens bizonyos értelemben hazatér: nagyköveti minőségében először látogat abba a városba, ahol a líbiai forradalom elkezdődött, vagyis Bengáziba.

Amerikai nagykövet általában kétféle létezik: az egyik kategóriába tartoznak a médiában sokat szereplő, közismert üzleti vagy polgárjogi vezetők, akiket az elnökválasztási kampányhoz nyújtott anyagi vagy politikai támogatásuk jutalmaként küldenek olyan ragyogó helyekre, mint Franciaország vagy Nagy-Britannia. A másik társaság pedig az igavonóké, akik tapasztalatuk és szaktudásuk jutalmaként olyan ellenséges légkörű országokban állomásoznak, mint Líbia. Chris Stevens az utóbbiak közé tartozott.

A John Christopher Stevens néven született diplomata 2012-ben ötvenkét éves volt. Sohasem nősült meg, ápolt, jó kondíciónak örvendő, nyúlánk férfi volt, magas homlokát őszbe csavarodó dús szőke haj koronázta. Kápráztató mosolya magára vonta, kifejező kék szeme pedig megtartotta az emberek figyelmét. Tekintetében a harag is meg-megvillant, ha kellett, de a kék szempár sokkal gyakrabban tükrözte Stevens igazi természetét, a

mélyen gondolkodó, a tapintatlanságig kíváncsi, együtt érző, eltökélt és türelmes embert.

Stevens Észak-Karolinában nevelkedett, apja jogász, anyja csellista volt. Chris 1982-ben szerzett történész diplomát Berkeley-ben, a Kaliforniai Egyetemen, majd két évet töltött a Békehadtest állományában: angolt tanított Marokkóban, a távoli Atlasz-hegységben. Ott szeretett bele a régióba, és talált rá hivatására. 1989-ben jogász diplomát szerzett a Kaliforniai Egyetem Hastings Jogi Karán San Franciscóban. Később a Nemzeti Hadiakadémián doktorált nemzetbiztonsági tanulmányokból. Miután letette ügyvédi vizsgáját, Stevens nemzetközi kereskedelmi joggal foglalkozott Washingtonban, szíve mélyén azonban mindig a külügyi szolgálat után vágyakozott.

Érdeklődése középpontjában a Közel-Kelet állt, és miután a külügyminisztérium állományába lépett, hosszabb-rövidebb ideig szolgált Szaúd-Arábiában, Szíriában, Egyiptomban és Izraelben, ahol palesztin ügyekkel foglalkozott a második intifáda alatt. Folyékonyan megtanult arabul, és megkedvelte az erős, cukros teát; márpedig azon a vidéken a kapcsolatok hálóját a teáskanna fölött szövik. A külföldi kiküldetések között Stevens a közel-keleti politika alakításán dolgozott a külügyminisztérium washingtoni főhadiszállásán, és Pearson alapítványi ösztöndíjasként tevékenykedett a Szenátus külkapcsolati bizottsága mellett.

2007-ben kinevezték misszióvezető-helyettesé, majd később ügyvivővé az Egyesült Államok tripoli nagykövetségére. Líbiába érkezése után egy éven belül Stevens mellékszereplőként tűnt fel a Kadhafiról terjengő számtalan különös történet egyikében. Az egyik, a Wikileaks által nyilvánosságra hozott diplomáciai táviratból kiderült, 2008 augusztusában Stevens diszkréten figyelmeztette Condoleezza Rice külügyminisztert, hogy a líbiai kéjenc vezető szemet vetett rá. „Ez az önjelölt értelmiségi és filozófus – írta Stevens Rice-nak – több éve mohón várja az alkalmat, hogy megoszthassa Önnel a világ ügyeiről vallott nézeteit.” Rice 2008. szeptemberi líbiai látogatása alatt Kadhafi bevallotta a külügyminiszter asszonynak, hogy örülni beleesett. „Bizarr és kissé hátborzongató volt” – minősítette Rice utóbb a dolgot.

Stevens visszatért Washingtonba, és a külügyminisztérium Multilaterális Nukleáris és Biztonsági Ügyek Irodáját (Office of Multilateral Nuclear and Security Affairs) vezette. Amikor azonban 2011 elején kitört a líbiai

forradalom, az Obama-kormányzat azt akarta, tapasztalt kéz nyúljon ki a lázadók felé. 2011 márciusában Stevens lett az Egyesült Államok különleges képviselője, akit a Kadhafi-ellenes lázadók politikai ernyőszervezete, a Bengáziban működő Líbiai Átmeneti Nemzeti Tanács (Libyan Transitional National Council, TNC) mellé rendelték.

Mivel polgári légitársaságok nem repültek a háborús zónába, Stevens megszervezte, hogy egy görög teherhajó vigye át Máltáról Bengáziba, tíz DS-ügynök és egy politikai attasé kíséretében. A hajó rakterét majd' szétfeszítették a páncélozott járművek, a híradós felszerelés, valamint az ideiglenes diplomáciai állomáshely berendezéséhez szükséges sokféle holmi. 2011. április 5-én érkeztek meg, egy napot a hajón töltöttek, majd a belvárosi Tibesti Hotel szobáiban kezdték meg működésüket. A Bengáziban tartózkodó felkelővezérek gyakran találkoztak a Tibestiben. Ott lakott és dolgozott az olasz és a katarai diplomáciai küldött is, továbbá az ENSZ tisztviselői és a háborúról tudósító külföldi újságírók.

A tripoli nagykövetség hat héttel korábban felfüggesztette működését, és onnan minden amerikaiat evakuáltak. Érkezésével tehát Stevens lett a legmagasabb rangú amerikai diplomata Líbiában. Ő és Nathan Tek politikai tisztviselő azonnal végtelen tárgyalássorozatba kezdett a TNC tisztségviselőivel, valamint a civil szervezetek és az üzleti élet vezetőivel, hogy tájékoztathassák az amerikai politika alakítóit, és a Kadhafi utáni Líbiában majd hasznos kapcsolatokat építsenek. Amint Stevens egy 2011 decemberében publikált interjúban elmondta, a külügyminisztérium a TNC-nek juttatott „nem gyilkos” minősítésű hadianyagsegélyt is szervezte, valamint a lázadóvezérek tanácsával együttműködve bonyolították a vállról indítható légvédelmi rakéták (MANPADS) begyűjtési programját.

2011. június 1-jén a Tibesti Hotel parkolójában történt robbanás megsemmisített két gépkocsit, és több száz méterrel távolabb is kitörte az ablakokat. A lázadók egyik szóvivője a Kadhafihoz hű erők próbálkozásának minősítette az esetet, hogy megmutassák, még mindig képesek csapást mérni. Röviddel ez után Stevens biztosító csapata olyan értesülést kapott, amit amerikai tisztviselők a különleges képviselő misszióját fenyegető „hihető fenyegetésnek” minősítettek, és a DS-ügynökök rohanvást indultak biztonságosabb szállást keresni.

2011. június 21-én Stevens és a különleges diplomáciai képviselő csapata új helyre költözött. A fallal körülkerített menedéket virágzó guajáva- és pálmafák, széles smaragdzöld gyepterületek és mályvaszínű fürtöktől roskadozó görcsös szőlőtőkék szegélyezték. A Nyugati-Fwayhat negyedben talált ingatlan kavicsos utcára nyílt, hátsó fala külső oldalánál pedig a Negyedik körút húzódott.

További előnynek ígérkezett, hogy a fallal kerített jókora telekkel szemben az utca túloldalán működött a Venezia nevű, igényes vendéglátó vonzó étterem, amely népszerű volt a jómódú líbiaiak és a nemzetközi diplomáciai testület körében. A korábbi magánbirtokot egész nyáron tatarozták, és biztonságosabbá tették. 2011 augusztusára elnevezték az Egyesült Államok Különleges Missziója Védett Épületcsoportjának.

A védett épületcsoport több mint háromezer négyzetméteres területen feküdt. A fő épületeket elég messze helyezték el a külső kerítéstől ahhoz, hogy a távolság megóvja az épületben tartózkodókat a gépkocsiba rejtett pokolgépek hatásától – ez pedig igen vonzó tulajdonságnak számított a Diplomáciai Biztonsági Szolgálat embereinek szempontjából. Ezen felül a DS-csapat megszervezte több falszakasz megerősítését. A falakat 2,75 méterre megmagasították, bár egyes szakaszok 2,44 méteresek maradtak. A külső fal tetejét a legtöbb szakaszon szögesdrót henger védte.

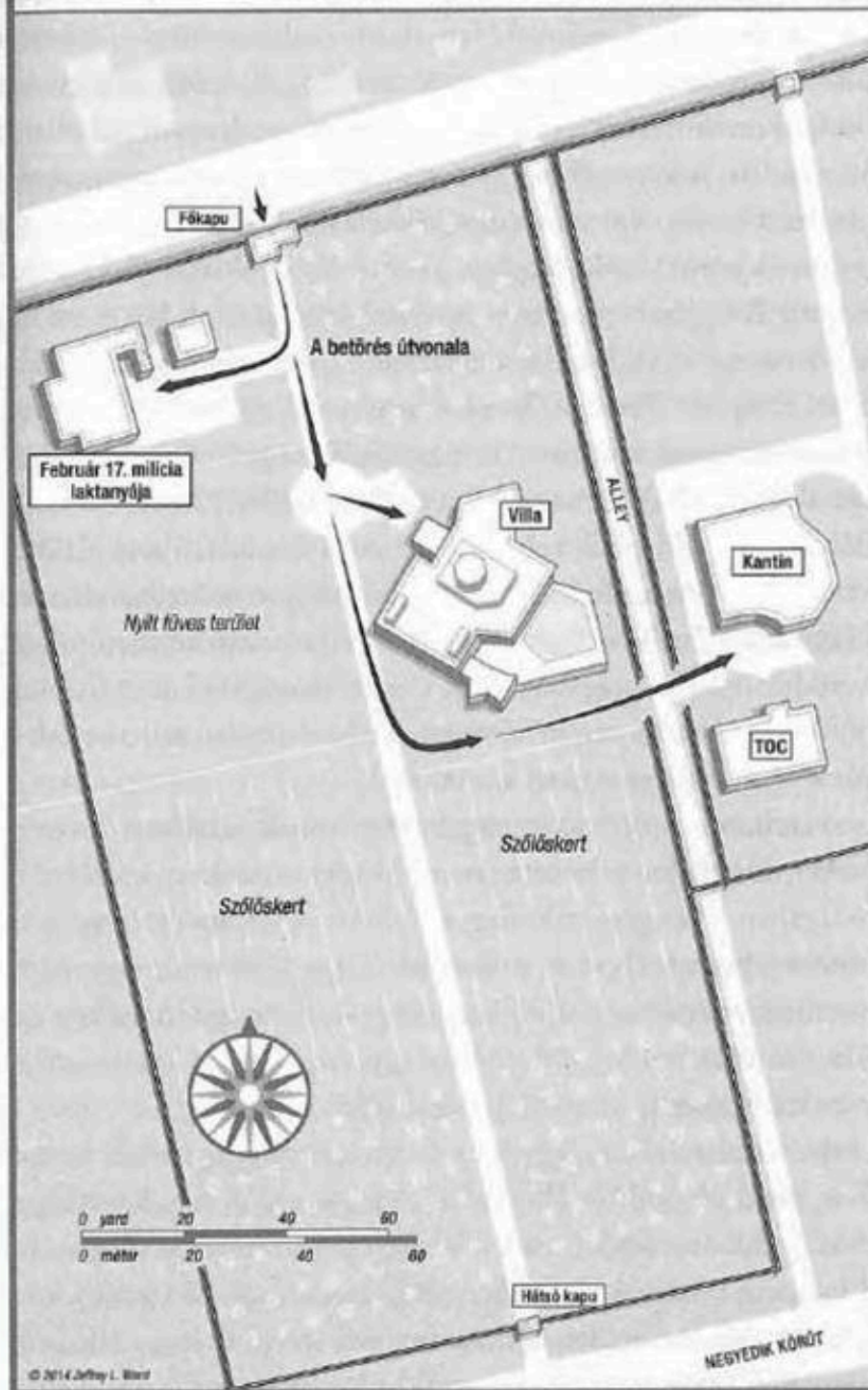
A birtok három kapuján kívül és belül több sor, a járműveket lassú kanyargásra kényszerítő „Jersey” vasbeton-akadályelemet helyeztek el, nehogy valaki gyalog vagy teherautóba telepített bombával beszáguldhasson a létesítmény belsejébe. A járművek behajtásának szabályozására acélsorompókat állítottak fel. A forgalmat főként a tetején acélrúd vázas, szögesdrót-akadállyal megerősített északi falon nyíló C1 kapun, az impozáns főkapun át bonyolították le. A járműveknek szánt főbejárat kapu mellett egy keskenyebb gyalogkapu is nyílt.

Egy másodlagos, ugyanazon a falon keletebbre nyíló kapu a B1, vagy Bravo-kapu nevet kapta. A birtok harmadik kapuja, a C3 kapu, a főkapuval átellenben a túlsó falon nyílt, még hozzá a Negyedik körútra. A védett épületcsoporton belüli további védelmi célú átalakítások is történtek: több ponton épített homokzsák erődítéseket emeltek, nagy fényerősségű világítást szereltek fel, robbanóanyag-felderítő eszközöket helyeztek üzembe, és kialakították a belső védelmi hangosítási rendszert – amit csak

„hasra és fedezékbe riasztóként” emlegettek – arra az esetre, ha a védett épületcsoportot támadás éri.

A birtokon álló legnagyobb, az úgy nevezett C villával kezdve az összes épületet megerősítették különböző biztonsági berendezésekkel. A villa szolgált Stevens munka- és lakóhelyeként, és utóbb szeretetteljes becenevet is kapott, „Château Christophe”-ként kezdték emlegetni. A C villának abban a részében, ahol több hálósoba volt, kialakítottak egy erősített biztonságos menedékhelyet, az ablakokon zárható vasrácsokkal. A menedékhely épületen belül nyíló bejáratára nehéz, kétfordítós zárral felszerelt vasajtót szereltek, ami leginkább egy börtöncella ajtajára emlékeztetett. A külső faajtókat acélrudakkal erősítették meg. További védelemként a biztonságos menedékhely területén belül kialakítottak egy végső menedékvóhely szobát. A lényegében egy ablaktalan kamrában vizet, gyógyszert, kötszert és más alapvető szükségleti cikkeket helyeztek el.

A VÉDETT DIPLOMÁCIAI ÉPÜLETCSOPORT

Egy másik jelentős építményben, a birtok keleti oldalán álló, Kantinnak is nevezett B-épületben számos hálósobát rendeztek be, és itt kapott helyet az étkező is. A Kantin mellett állt a harmadik épület, a Taktikai Műveleti Központ (Tactical Operations Center), röviden a TOC, amelyet a létesítményben állomásozó DS-ügynökök irányító és távközlési központjának használtak. A negyedik és utolsó épület a birtokon a főkapu közelében álló vendégház volt, amelyet miniatűr laktanyává alakítottak. Ebben lakott a jellemzően négyfőnyi líbiai fegyveres őrsg, valamennyien a Február 17. milícia tagjai. A milicisták mellett helyben toborzott, fegyvertelen őrök is szolgáltak, akik a Blue Mountain Libya (Líbiai Kék Hegy) brit biztonsági céggel kötött szerződés alapján teljesítettek szolgálatot a védett épületcsoport körül.

Az avatatlan szemlélő akár még lenyűgözőnek is láthatta az óvintézkedéseket, de a diplomáciai létesítményeknél megszokott, korszerű védelem világában a bengázi különleges misszió védett épületcsoportja csak mérsékelten biztonságosnak számított. Sőt, a közelmúlt eseményeinek ismeretében, és az amerikai diplomácia más, ellenséges helyeken működő előretolt állásaival összehasonlítva egyesek akár úgy is minősíthették, hogy csak a biztonság csalóka látszatát kelti.

A bejrúti amerikai nagykövetség és tengerészgyalogos-laktanya elleni 1983-as, majd a nairobi és Dar és Salaam-i amerikai nagykövetség elleni 1998-as bombamerénylet után a Kongresszus tételesen meghatározta, majd megszigorította a követségek és konzulátusok biztonsági követelményrendszerét. Az épületeket olyanra kell tervezni, hogy ellenálljanak a rakétahajtású gránátoknak, az ingatlanok egészét pedig olyan elrettentő erejű védelmi berendezésekkel kell ellátni, melyek megakadályozzák a támadók tömeges behatolását. Az épületeknek melleleg tökéletesen tűzállónak is kell lenniük.

A bengázi Különleges Misszió Védett Épületcsoportja azonban sohasem volt se követség, se konzulátus. A nagyjából évi félmillió dollárért bérelt ingatlan hivatalosan mindössze ideiglenes rezidencia jellegű előretolt állomáshely amerikai diplomaták és az őket őrző DS-ügynökök számára. A Kongresszus által előírt legszigorúbb biztonsági rendszabályok erre a létesítményfajtára nem érvényesek, ezért a létesítményben kialakított erősítések jórészt az istenkísértés kategóriába tartoznak. Utólag már nyilvánvaló, hogy a meglévő védelmi berendezések otrombán elégtelenek

voltak. Egy 2012. decemberi amerikai kormányzati jelentés szerzője szerint a létesítmény „határa gyenge és nagyon nagy kiterjedésű, a belső kerítése befejezetlen, csapdák nincsenek, a bejáratok kapuk és ajtók nincsenek megerősítve. Bengázi nincs megfelelően ellátva fegyverekkel, lőszerrel (nem halálos elrettentő eszközökkel) és a menekítő maszkokat is beleértve tűzoltó felszereléssel”. Alig telt el hat hónap az után, hogy Stevens és csapata beköltözött a védett épületcsoportba, Kadhafi már nem volt hatalmon, az Egyesült Államok líbiai nagykövetsége pedig újra megnyílt Tripoliban, Gene Cretz nagykövet vezetése alatt. Stevens visszatért Washingtonba, a különleges diplomáciai képviselői poszt pedig betöltetlenül maradt.

2011 decemberében, egy hónappal az után, hogy Stevens távozott Bengáziból, emlékeztető feljegyzés járt körbe a külügyminisztériumban, amelynek szerzője az Egyesült Államok bengázi jelenlétének fenntartása mellett tört lándzsát. A Különleges Misszió Védett Épületcsoportja megtartásának egyik oka, érvelt a feljegyzés, Kelet-Líbia lakosainak megnyugtatója: az Egyesült Államok tiltakozni fog, ha az új – Tripoli székhelyű – kormány elhanyagolja őket, vagy rosszul bánik velük, ahogyan korábban Kadhafi tette. Új különleges diplomáciai képviselőt nem választottak ugyan Stevens helyére, de a bengázi különleges misszió nyitva maradt a külügyminisztérium körforgásszerűen váltott tisztviselőinek vezetése alatt, akik rövid időszakokat töltöttek ezen az állomáshelyen, és amíg ott tartózkodtak az *első beosztott* titulust viselték.

2012 elején Cretzet jelölték a ghánai nagyköveti pozícióra. A helyére Stevens természetes választásnak tűnt. A Szenátus külügyi bizottsága előtti megerősítő meghallgatásán Stevens optimistán beszélt: „Líbiában ma óriási jó szándék él az Egyesült Államok iránt. A líbiaiak tudatában vannak, milyen kulcsfontosságú szerepet játszott az Egyesült Államok Kadhafi-ellenes felkelésük nemzetközi támogatásának megteremtésében. Sokszor láttam ennek a hálának a megnyilvánulásait azokban a hónapokban, amikor Bengáziban szolgáltam, a forradalom vezetőivel folytatott tárgyalásainktól a civil társadalommal és az új médiaszervezetekkel végzett kezdeti munkánkig.”

Amikor hivatalosan megerősítették Stevens nagyköveti kinevezését, a külügyminisztérium szerepeltette egy videóban, amely újra bemutatta a líbiaiaknak. Beszélt a neveltetéséről, iskoláiról, szakmai tapasztalatairól, s

közben Líbiában és az arab világ más részein végezett korábbi tevékenységét illusztráló fényképek villantak fel a képernyőn. „Jelenleg izgatottan várom a visszatérést Líbiába, hogy folytathassam a közösen elkezdett nagyszerű munkát, a szilárd partneri viszony építését az Egyesült Államok és Líbia között, hogy segítsünk Önöknek, a líbiai népnek, elérni céljaikat” – mondja Stevens a felvételen. Szavait azzal zárta, hogy megígérte, a két ország „együtt fog dolgozni a szabad, demokratikus, virágzó Líbia felépítésén”. Stevens inkább a bizalom elnyerését, mint az érdekek halmozását tekintette saját elsődleges céljának, inkább tartós tiszteletet akart kivívni, mint felszínes engedményeket kitaposni. Tetteivel fogja cáfolni a gőgös amerikai nagykövetről a köztudatban élő sztereotípiát; valósággal sugározta az alázatot.

Új titulusával felvértézve Stevens nagykövet 2012. május 26-án érkezett meg Tripoliba. A következő három hónapot azzal töltötte, hogy felelevenítette a korábbi, a fővárosban töltött szolgálata alatt kiépített kapcsolatait. Optimizmusát azonban kezdettől próbára tette a helyzet általános bizonytalansága és az elharapódzó erőszak.

Tripoli hivatalából Stevens a saját szemével figyelhette meg a biztonsági helyzet romlását Líbiában 2012 késő tavaszán. A születőben lévő arab demokrácia sorsa miatt érzett felelősségen túl Stevenst a saját és munkatársai biztonsága is aggasztotta. Június elején e-mailt küldött a külügyminisztérium illetékes főtisztviselőjének, amelyben kérte, hogy két, különlegesen kiképzett DS-ügynökökből álló, általában csak MSD-csapatként emlegetett, hatfőnyi mobil biztosító különítmény (mobile security detachment) maradjon Líbiában egészen a júliusra és augusztusra tervezett általános választásokig. Stevens az írta, a külügyminisztérium munkatársai „sokkal nagyobb biztonságban éreznék magukat, ha magunk mellett tarthatnánk a két MSD-csapatot a kérdéses időszak végéig saját embereink (támogatására), valamint (személybiztosító különítménybiztosítására) a magam és (a misszióvezető-helyettes), valamint bármely VIP (minősítésű) látogató számára”. Kérését elutasították; Stevenst úgy tájékoztatták, hogy a rendelkezésre álló előerő korlátozottsága és más kötelezettségei miatt.

Egy hónappal később, 2012. július 9-én, Stevens és a követség biztonsági személyzete, amelyet Eric Nordstrom DS-ügynök vezetett, kérte a külügyminisztériumtól a fegyveres erők tizenhat, tényleges szolgálatot

teljesítő különleges hadviselési operátorából álló, helyszínbiztosító csapat (site security team, SST) líbiai tartózkodásának meghosszabbítását. A Védelmi Minisztérium Afrikai Parancsnoksága (Africa Command), amely alá ez az alegység tartozott, kész volt meghosszabbítani a csapat tripoli állomásoztatását. A külügyminisztériumi főtisztviselők azonban úgy döntöttek, a DS-ügynökök és a helyben toborzott, fizetett örök elegendők a feladat ellátására, és ezért nincs szükség az SST operátoraira. A következő hetekben Ham tábornok, az Afrikai Parancsnokság vezetője kétszer is megkérdezte Stevenst, akarja-e, hogy az SST Líbiában maradjon. Annak ellenére, hogy korábban kérte a csapat líbiai tartózkodásának meghosszabbítását, Stevens a világért sem akart szembeszegülni a külügyminisztérium washingtoni vezetőinek döntésével. Elhárította Ham ismételt ajánlatát, az SST pedig elhagyta Líbiát, éppen akkor, amikor Stevens folytatta az örökké nyugtalan Bengáziba teendő látogatásának tervezését.

Akármennyire is aggaszthatta a biztonsági helyzet, munkatársai előtt Stevens továbbra is derűlátónak, sőt, lelkesnek mutatkozott. Olyan sokat fényképezkedett líbiai gyerekekkel, nagymamákkal, helyi tisztviselőkkel és boltosokkal, hogy a nagykövetség munkatársai félig komolyan eltöprengtek, akad-e valaki Tripoliban, akinek *nincsen* képe önmagáról az amerikai nagykövet társaságában.

Azon a 2012. augusztus végi napon, amelyiken Stevens egy berber ház padlóján ülve vacsorázott, egy Hannah Draper nevű fiatal külügyi tisztviselő kísérté el. Néhány héttel korábban Draper eufórikus hangú bejegyzést írt blogjába a nagykövetről: „Stevens nagykövet legendás Líbiában arról, hogy a forradalom majdnem teljes időszakát Bengáziban töltötte, tartotta a kapcsolatot a felkelőkkel, és az alig néhány amerikaiból álló csapata élén segítette a terepen a humanitárius segélyezési erőfeszítéseket, valamint tárgyalt a hatalomra jutó új politikai vezetőkkel. Sok líbiai beszélt nekem arról, milyen sokat jelentett nekik, hogy (Stevens) itt maradt az forradalom alatt, és az egyszerű líbiaiakkal együtt élte át barátok elvesztését és a nélkülözés megpróbáltatásait. Kérni sem tudnánk különb nagykövetet Amerika képviselőjére Líbia történetének e sorsdöntő korszakában.”

Draper bejegyzése talán egy lenyűgözött beosztott rajongásának hangzik, de szavai a Líbiában és Washingtonban dolgozó diplomaták és tisztviselők

között meglévő általános vélekedést tükrözték: Chris Stevensben megvan a kurázszi a rá bízott hatalmas feladathoz, legyen az bármilyen óriási, bármilyen veszélyes.

Két nappal az előtt, hogy Stevens és Draper elfogyasztotta a vacsoráját, a külügyminisztérium szigorúan szövegezett figyelmeztetést adott ki a Líbiába utazóknak. Nyomatékosan felhívta rá a figyelmüket, hogy „a politikai erőszak lábra kapott Bengáziban és Tripoliban. Gyakoribbá váltak az orgyilkosságok, a pokolgépes merényletek. ...A milíciák között bármikor és bárhol konfliktus robbanhat ki az országban”.

Stevens azonban még mindig derűsen látta a helyzetet. „Az egész légkör kellemesebbre fordult – írta egy barátainak és családjának 2012-ben küldött e-mailjében. – Az emberek többet mosolyognak, és sokkal nyitottabbak a külföldiekkel. Az amerikaiak, a franciák és a britek szokatlan népszerűségnek örvendenek. Reménykedjünk, hogy így is marad!” Legalábbis ő így látta Tripoliból.

Stevens 2012. szeptember 10-én megérkezett Bengáziba; legutóbbi ott-tartózkodása óta több mint kilenc eseménydús hónap telt el. Látogatása nyilvános fénypontjának egy újabb avatási ünnepséget szántak, ezúttal egy helyi iskolában. A ceremóniával az „Amerikai Sarok”, az amerikai kormányzati támogatással létrehozott, kétnyelvű könyvekkel, magazinokkal, filmekkel, plakátokkal, útikönyvekkel és más, az Egyesült Államokat a líbiaiaknak bemutató anyagokkal felszerelt „barátságos, hozzáférhető tér” megnyitását tervezték megünnepelni. A líbiai iskolaigazgató megmentette egy amerikai F-15-ös vadászbombázó pilótáját, miután az katapultált sérült gépéből, amikor azt a 2011-es forradalom idején lelőtte a líbiai légvédelem.

A nyilvánosság reflektorfényén kívül Stevens fel akarta venni a kapcsolatot régi barátaival és hasznos ismerőseivel, és meg kívánta szilárdítani a kapcsolatot a helyi közigazgatási elöljárókkal, az üzleti élet vezetőivel és a Bengáziban működő külföldi diplomata kollégákkal. Úgy tűnik, Stevens nagykövet tisztában volt a rá leselkedő veszélyekkel. „Kinn a terepen a milíciák jelentik a hatalmat – írta naplójába szeptember 6-án, a *The New York Times* szerint. – Rázósak a viszonyok. Vannak autóba rejtett bombák, a konzulátus elleni támadások – folytatta Stevens. – Az

iszlamistaik összeállították a Bengáziban meggyilkolandók listáját. Egy prominens honlapon a célpontok között szerepelek (nincs több kocogás a követség falain kívül).”

Személyi testőrként két Tripoliban szolgáló DS-ügynök kísérte el Stevenst. A Különleges Misszió Védett Épületcsoportjában már eleve állomásozott három másik DS-ügynök, tehát a jövevényekkel öt főre nőtt a bengázi DS-kontingens létszáma.

Szintén a védett épületcsoportban várta Stevenst egy David McFarland nevű külügyminisztériumi politikai tisztviselő, aki a szokásos rövid időre éppen betöltötte a bengázi első beosztott tisztségét. Amint Stevens megérkezett, McFarlandnek másnap kora reggel indulni kellett vissza Tripoliba. Az utolsó amerikai a létesítményben a külügyminisztérium egyik informatikai szakértője volt. Ő egy héttel korábban érkezett, hogy szavatolja: a nagykövetnek lehallgatásbiztos kommunikációs csatornák állnak rendelkezésére. Őt Sean Smith-nek hívták, bár sok barátja leginkább csak Hitvány Patkány („Vile Rat”) néven ismerte.

Harmincnégy éves korára Smith már egy évtizede állt a külügyminisztérium alkalmazásában, előtte pedig hat évet töltött a Légierőnél. A nős, kétgyermekes férfi ápolt kecskeszakállat viselt, ha pedig arcára kiült fanyar mosolya, szeme résnyire szűkült. A világ e távoli sarkában legendás hírnévre tett szert az online játékosok közösségében.

Smith vezető játékosnak számított az EVE Online-ban, egy tudományos-fantasztikus videojátékban, amelyben a szereplők az egyéniségükre szabott űrhajók pilótáiként szelik át a digitális galaxisok ezreit. Habár a futurisztikus szerepjáték látszólag az ásványkincsek kitermeléséről szól szerte az univerzumban, az EVE valójában játék a játékban: a legmélyebb érzelmeket keltő cselekményt igazából a több tízezer, szövetségekbe tömörülő előfizető által közösen kialakított megmozgató politikai machinációk jelentik. Smith online személyisége és nickje „Hitvány Patkány” volt. A kém és egyben diplomata bonyolult kapcsolati hálót működtet saját GoonSwarm (Zsiványhorda) nevű szövetsége érdekében. A való életben Smith lágy vonású, okos és szerény ember volt. A játékban használt avatárja azonban ravasz volt és dörzsölt, aki sasorrával és örökösen összeráncolt szemöldökével úgy festett, mint Smith gonosz hasonmása. Csak az avatar tarra borotvált feje emlékeztetett Smith-re. Hogy bengázi

tartózkodása alatt adódó szabadidejét kitöltse, Smith nemcsak családjával tartotta rendszeresen a kapcsolatot, de EVE játékos társaival is.

A hét amerikai kívül a Különleges Misszió Védett Épületcsoportjában tartózkodott a Február 17. milícia három tagja is, akik a főkapu melletti vendégház/laktanya épületében laktak. A negyedik milicista, aki általában velük élt, már napok óta hiányzott arra hivatkozva, hogy valaki beteg a családjában. Az örök megbízhatósága a legjobb esetben is kétesnek minősült. A nagyköveti látogatást megelőző hónapokban, amint az Egyesült Államok illetékes kormány szervének jelentése megállapítja, a létesítményt „vandál módon pusztították és támadták... néhányan ugyanazon örök közül, akik a védelmére tartózkodtak ott”.

Ezen felül a Blue Mountain céggel kötött szerződés alapján fegyvertelen líbiai örök is szolgáltak váltásokban a különleges misszió területén. Mindig öt volt szolgálatban közülük, nyolc háromórás műszakban dolgoztak. Ők nyitották és zárták a kapukat, kezelték a fémdetektort, és ők ellenőrizték a belépők táskáit a főbejáratnál. Legfontosabb feladatuk a járőrözés volt a létesítmény területén, hogy támadás esetén időben riaszthassanak mindenkit.

Amikor Stevens megérkezett a védett épületcsoportba, a rezidens DS-ügynökök megmutatták a C villában az elmúlt kilenc hónap alatt végzett a fejlesztéseket és kiegészítő biztonsági intézkedéseket. Stevens személyi testőrének (szó szerint „security escort”, biztonsági kísérő. A fordító), Scott Wickland DS – ügynöknek a teljes házra kiterjedő szemléje a nagykövetnek is lehetőséget adott, hogy újra megismerkedjen bengázi ideiglenes otthonának elrendezésével.

A nagyjából száznyolcvanhat négyzetméter hasznos alapterületű tágas villában a bejárat halion túl balra modern konyha és elegáns ebédlő nyílt, középen nagy nappali vagy fogadószoba, jobbra pedig a reggelizősaroknak berendezett terület. A rezidenciát modern, bár nem túl kifinomult közeli-keleti stílusban rendezték be, kényelmes kárpitozott székekkel és kanapékkal, valamint a csillogó bézs és fekete márványpadlóra terített vastag perzsaszőnyegekkel. A falakat olajfestmények és barokkosan túldíszített gyertyatartók ékesítették, a szobák mennyezetéről díszes kristálycsillárok csüggtek. Az ablakokon nehéz, a sötét fából készült

asztalokkal és más drága bútorokkal harmonizáló diófa színű függönyök lógtak. A villa mögött úszómedence és kis pihenőház is helyet kapott, emlékeztetve a védett épületcsoport korábbi, tehetős gazdáira.

Wickland utoljára a villa legfontosabb részét, a biztonságos menedékhelyet mutatta meg Stevensnek. Ott-tartózkodásuk alatt a DS-ügynök megtanította a nagykövetnek, hogyan nyithatja ki a hálósobája vészkijáratul szolgáló ablakain előbb a zárat, majd magukat az ablakokat is.

Ezt követően a DS-ügynök autóval vitte Stevenst a rövid távolságra álló CIA Melléképületéig, ahol mindenki, aki ott dolgozott a D-épület nappalijába sereglett, hogy találkozzon a nagykövettel. Stevens belekezdett a szokásos beszédbe a Líbiában uralkodó politikai és biztonsági helyzetről, az elért eredményekről és a még rájuk váró kihívásokról. Jack és még néhány GRS-operátor köszöntötte a nagykövetet, majd ment a dolgára. Megnyerő modorúnak és emberinek találták, barátságosabbnak, mint sok korábban ismert, kimért diplomatát és kormányzati tisztviselőt. Nem kellett azonban külön elmondani nekik, mennyire ingatag a helyzet Bengáziban, vagy nyugtatgatni őket, hogy a helyzet végül majd jobbra fordul. Amikor a gyűlés véget ért, Stevens és a DS-ügynökök visszatértek a diplomáciai védett épületcsoportba.

Abban a pillanatban majdnem harminc amerikai tartózkodott hivatalos minőségben Bengáziban. Heten a Különleges Misszió Védett Épületcsoportjában, a többiek pedig a CIA Melléképület nevű létesítményében.

Aznap este a tervek szerint Stevensnek Bengázi polgármesterével és a városi tanáccsal kellett találkoznia az El Fadeel Hotelban. A találkozót bizalmas jellegűnek szánták, de a tanácstagokat úgy izgalomba hozta a nagykövet jelenléte, hogy riasztották a helybeli riportereket. Ez exponenciálisan megsokszorozta a biztonsági fenyegetést. A Stevenst őrző egyik DS-ügynök felhívta a Melléképületet, hogy támogatást kérjen. Közölte az ottani operátorokkal, hogy a DS-nek nem áll rendelkezésére elegendő munkatárs Stevens megfelelő védelméhez egy ilyen sok embert vonzó nyilvános eseményen.

A Melléképület operátoraitól várt biztosítói segítséget egy másik körülmény is indokolta: a Február 17. milíciának a különleges missziót őrző

fegyveresei éppen Stevens látogatásának idejére időzítették részleges munkabeszüntetésüket. Az elégedetlenkedő milicisták nem kísérték az amerikai diplomata városon belül közlekedő járműveit; így tiltakoztak az alacsony fizetés és a hosszú munkaidő ellen. Ennek dacára az amerikai kormányzat tisztviselői még mindig a lehetséges gyors reagálású különítménynek tekintették a Február 17. Mártírjainak Dandárját abban az esetben, ha támadás éri a védett diplomáciai épületcsoportot. Egy mindössze egyetlen nappal a nagykövet Bengáziba érkezése előtt kelt feljegyzés az amerikai diplomáciai képviselő és a milícia közötti megállapodást körvonalazta. A később a The Washington Post birtokába jutott dokumentum szerint „Az amerikai képviselőt érő támadás esetén az amerikaiak a Február 17. Mártírjainak Dandárjától fognak további támogatást kérni.” A feljegyzés szerzője azt állította, hogy a milícia fegyveresei nagyjából huszonnyolc dollárnak megfelelő napidíjat kapnak, és maguk gondoskodnak a fegyvereikről és a lőszerrel is.

Amikor kiderült, hogy a milicisták nem hajlandók őrizni a Bengázin áthajtó nagykövetet, Rone és Jack önként jelentkezett, hogy elkísérje Stevenst a szeptember 10-i találkozóra a szállodába. Egyetlen feltételt kötöttek ki: árnyék biztosító különítményként, a riporterek és operatőrök látókörén kívül kívántak dolgozni. Még ha nem is azonosítják őket a szélesebb közvélemény előtt a CIA szerződéses fegyvereseiként, bármelyik helyi lapban megjelenő fotó is elég lehet ahhoz, hogy potenciális célponttá váljanak.

Jacknek eszébe jutott, hogy amennyiben az al-Kaida helyi szimpatizánsai vagy valamelyik radikális iszlám milícia végezni akar a nagykövettel, az ő vagy Rone jelenléte fabatkát sem ér. Ők nem tűzharccal fognak próbálkozni, hanem hatalmas robbantással, amely megsemmisíti az El Fadeel Hotelt és minden mást fél háztömbnyi területen belül. Jack félelmei azonban alaptalannak bizonyultak, és az esemény simán lezajlott.

Utána Stevens Adel Jalu tehetős szállodatulajdonossal és élelmiszerkereskedővel vacsorázott. Ezt követően a nagykövet és védelmezői épségben visszatértek szállásukra a védett diplomáciai és a védett titkosszolgálati épületcsoportba.

Lefekvés előtt Stevens firkantott néhány mondatnyi bejegyzést a naplójába. Ezekből később szemelvények jelentek meg a különleges hadviselési operátorok SOFREP.com honlapján. Balkezes

macskakaparásával Stevens azt írta: „Újra Bengáziban kilenc hónap után. Nagyszerű érzés a rengeteg emlék miatt”. A tisztségviselőket, akikkel az El Fadeel szállóban találkozott, Stevens így jellemezte: „Diplomás szakemberek megkapó és őszinte csoportja, büszkék a bizottságokban végzett szolgálatukra, valamennyien önkéntesként dolgoznak... Volt egy kis morcos hangulat amiatt, hogy miért tartott ilyen soká eljutni Bengáziba, és esett néhány keserű szó nagykövetekről, akik eljöttek tárgyalni, de utána semmit sem tettek. Összességében azonban pozitív tárgyalás volt.”

Stevens írt a „heves szóváltásról” vacsorapartnere, Adel Jalu és a nagykövet barátja és tolmácsa, Bubaker Habib, a bengázi Angol Nyelvismereti Központ (English Language Skills Center) igazgatója között. A muszlim Testvériségről beszélve kaptak össze. Ez a politikai szervezet eltökélten igyekszik bevezetni a szigorú iszlám jogrendet, a *sariát* az arab államokban. Stevens nem árulta el a naplójának, ő maga hogyan foglalt állást a vacsoraasztal fölött kibontakozó vitában.

Ugyanaznap, 2012. szeptember 10-én késő este Jack és Rone együtt ült a Melléképület D-épületének nappalijában, és a nagy képernyős tévén a *300* című történelmi filmet nézte. A GRS-operátorok szerették újra és újra levetíteni maguknak a félelmet nem ismerő Leónidasz király és maroknyi spártai katonából álló serege véres történetét, akik Kr. e. 480-ban Thermopülainál tízezerszeres létszámfölényben lévő perzsa hadsereggel vették fel a harcot.

Jack felfigyelt a harcos királyt játszó színész, Gerard Butler gondosan nyírt szakállára: oldalt rövidre vágták, az álla alatt viszont hagyták sűrűre és hosszúra nőni. Rone-ra pillantott, majd a képernyőre, aztán ismét Rone-ra.

– Te ilyen 300-as szakállt próbálsz növeszteni, igaz? – kérdezte Jack. Rone nem vette le a szemét a képernyőről, de széles mosoly öntötte el az arcát:

– Aha.

NEGYPEDIK FEJEZET

2012. szeptember 11.

Aznap hajnalban Bengázi a müezzineknek az óvároson végigvisszhangzó, *Fajr*-imára hívó kántálására ébredt álmából: „*Allahu Akbar!* (Isten mindenek fölött való!), *Asadu anna Muhammadan Raszúl Allah!*... *Hajja 'ala-sz-Sazalah!* (Tanúsítom, hogy Mohamed Isten prófétája!... Gyertek imádkozni!)” Az istenfélő muszlimokat a napi öt imából az elsőre hívó kiáltás visszhangzott, majd elhalt. Röviddel utána a nap fölővakodott a látóhatár fölé. Percekkel később, 6:43-kor líbiai rendőrségi rendszámtáblát viselő gépkocsi lassított, majd állt meg az amerikai diplomáciai képviselő védett épületcsoportja északi oldalánál húzódó kavicsos utcán. Három férfi ült benne.

Egyikük, aki a líbiai rendőrség egyenruháját viselte, felmászott a Venezia étterem melletti befejezetlen épület első emeletére, ahonnan ráláthatott az amerikai létesítményre. A férfi uniformisan a líbiai Legfelső Biztonsági Tanács (Supreme Security Council, SCC) jelvénye díszelgett. Ez a szervezet több milícia szövetsége, amelyet azért hoztak létre, hogy valamiféle rendfenntartó erőt biztosítsanak az erőszakos nagyvárosban. A másik két férfi az üresben pöfögő kocsiban várakozott. Az autóra több helyen felfestették az SCC emblémáját a líbiai forradalmi mozgalom vörös, fekete és zöld színeiben.

Az épülő házról, a remek kilátást biztosító magaslati megfigyelőpontról az egyenruhás férfi zavartalanul átláthatott a kökerítés fölött, és szemügyre vehette a védett épületcsoport belsejét. Megfigyelhette az épületeket és a védelmi berendezéseket, a Château Christophe-ot, azt a villát is beleértve, ahol Chris Stevens nagykövet aludt. A férfi még a zászlórudat is láthatta, amelyen 9/11 tizenegyedik évfordulójának tiszteletére egész nap félárbocra engedve fog lengeni az amerikai nemzeti lobogó. A férfi mobiltelefonja kamerájával megörökített mindent, ami a szeme elé tárult.

A nagykövet látogatását megelőző napokban a DS-ügynökök kérték, hogy Stevens ott-tartózkodása idején éjjel-nappal álljon egy SSC-jelzésű rendőrautó a különleges képviselő előtt. Rendes körülmények között az SSC rendőreinek jelentkezniük kellett a helybeli öröknél, amikor

megérkeztek a létesítmény elé. Ezzel szemben sem a líbiai örökkel, sem az amerikai DS-ügynökökkel nem közölte senki, hogy az SSC-től aznap reggel bárki felkeresi a védett épületcsoportot, azt meg aztán végképp nem, hogy az illető alattomban lefényképezni annak egész belsejét.

Az operátorok két szót ismernek az olyan ismeretlen személyek megnevezésére, akik őrzött létesítményeket fényképeznek bejelentés vagy engedély nélkül: a *megfigyelő* pusztán információt, a *felderítő* pedig harcászati előnyt biztosító információt igyekszik szerezni. Ha valaki megfigyel egy amerikai diplomáciai létesítményt, az már önmagában is aggasztó jelenség, amelyre legalább a megfigyelő megfigyelésével illik reagálni, hogy megállapíthassák, kiféle-miféle, és mik a szándékai. A felderítés még rosszabb, hiszen azt jelzi, hogy a közeljövőben fegyveres támadás vagy agresszív tömegmegmozdulás várható.

A Blue Mountain cég hajnali műszakban dolgozó egyik líbiai őrszeme meglátta a fényképező férfit és kiment a képviselőlet kapuján, hogy beszéljen vele. Amikor a fegyvertelen őr kérdőre vonta az SSC-egyenruhás férfit, az tagadta, hogy bármi törvénysértőt tett volna, visszaült a gépkocsiba és távozott két társával, valamint a fényképeivel.

Stevens már a gyanús fényképező alak felbukkanása előtt is a védett épületcsoport falain belül szándékozott tölteni a napját. Nem akarta, hogy bármely al-Kaida szimpatizáns, vagy más okból Amerika-ellenes érzelmeket tápláló személy őt találja az alkalomhoz illő célpontnak 9/11 évfordulóján. A nagykövet napirendjén szerepelt tárgyalás a C villában a helyi fellebbviteli bíróság egyik bírójával, egy hajózási vállalat tulajdonosával, akinek a fivére politikusi pályára készült, valamint egy politikai elemzővel. Aznap utolsó tervezett tárgyalását a török főkonzullal, Ali Alánnal kívánta lefolytatni, aki korábban segítette az amerikaiakat, amikor Stevens először szállt partra Bengáziban 2011 áprilisában.

Amikor a Blue Mountain-őr jelentette a fényképező férfi felbukkanását, az amerikai DS-ügynökök azonnal teljes készenlétbe helyezték magukat. Két ügynök megkérte az őrt, mutassa meg nekik, hol látta az egyenruhás férfit, hogy megállapíthassák, mit figyelhetett meg a fényképész. Az egyik DS-ügynök a CIA-s Melléképület illetékes tisztviselőjét is tájékoztatta a gyanús eseményről azon régi keletű megállapodásuk részeként, hogy

megosztják a biztonsági helyzet alakulásáról szerzett információikat arra az esetre, ha a GRS operátorait kellene Gyors Reagálású Különítményként segítségül hívni.

Ezen túl az egyik DS-ügynök közölte a hírt a fényképésről a Február 17. milícia Amerika-barátnak tartott parancsnokaival. A Február 17. milícia parancsnokai azt mondták a DS-ügynököknek, hogy panaszt fognak emelni az amerikaiak nevében az SSC helyileg illetékes irodájánál.

Ettől függetlenül Stevens átnézte annak az írásbeli panasznak a fogalmazványát, amelyet az incidensről a helyi rendőrhatalóságnál ő maga kívánt tenni. „Ma kora reggel – állt a fogalmazványban, mint arról a *Foreign Policy* (Külpolitika) folyóirat beszámolt – egyik ügybuzgó örök nyugtalanító jelentést tett. Főkapunk közelében meglátta a rendőrség egy tagját védett épületcsoportunkkal szemben, az utca túlsó oldalán álló épület első emeletén. A jelentés szerint ez a személy az Egyesült Államok Különleges Képviselőjének belsejét fényképezte.” A másik, a líbiai külügyminisztérium bengázi irodájának szánt panasz tiltakozással kezdődött amiatt, hogy a többszöri kérést figyelmen kívül hagyva nem biztosítottak rendőri védelmet a létesítménynek Stevens látogatása alatt. „A külügyminisztériumban a legmagasabb beosztású tisztviselők biztosítottak minket, hogy Stevens nagykövet bengázi látogatásához minden kijáró támogatást meg fognak adni. Őszinte szomorúsággal vagyunk kénytelenek közölni, hogy mindössze a rendőrség jelent meg rövid időkre, rendszertelenül a főkapunál – állt a szövegben. – Hosszú órák teltek el bármiféle rendőrségi támogatás nélkül!”

Szeptember 11. tipikus félnapos munkanap volt a líbiai kormányhivatalokban, ahol a bürokraták réges-rég tökélyre fejlesztették a késői érkezés, hosszú ebédidő és korai távozás gyakorlatát. Mire Stevens jóváhagyta a végleges szövegeket, a hivataloknak már a környékén sem akadt tisztviselő, aki átvette volna a beadványokat. A két panasznak legalább még egy napot várnia kellett.

Késő délelőtt Stevens távirati jelentéseket küldött Washingtonba, amelyekben a hét biztonsági incidenseiről is beszámolt. Tájékoztatva főnökeit „a líbiaiak növekvő csalódottságáról a rendőrséggel és általában a biztonsági erőkkel szemben”. A jelentéstétel előtt az SSC egyik helybeli tisztségviselője elismerte Stevensnek, hogy túlságosan gyengék az ország rendjének és biztonságának fenntartásához.

Ugyancsak szeptember 11-én Stevens aláírt egy táviratot, amelyet később ismertetett a *The Daily Beast*. Ebben a Líbiában dolgozó diplomaták felvetették azt a nyugtalanító lehetőséget, hogy a látszólag baráti milíciák két vezetője Bengáziban valójában elhidegült az Egyesült Államoktól. A távirat szerint a katonai vezetők azt hiszik, az Egyesült Államok egyik vetélytársukat támogatja az ország első választott miniszterelnökének posztjáért vívott küzdelemben. Ha a rivális vezető nyer a másnapra, 2012. szeptember 12-re tervezett szavazáson a líbiai parlamentben, írta Stevens, a két kiábrándult vezér azzal fenyegetőzött, „ők nem lesznek többé hajlandók garantálni a közbiztonságot Bengáziban, amely kritikus jelentőségű funkciót saját állításuk szerint jelenleg ők látnak el”.

Miközben a táviratokon dolgozott, a találkozókat bonyolította és a papírmunkával pepecselt, Stevens nyugtalanító SMS-t kapott Gregory Hickstől, a tripoli nagykövetség misszióvezető-helyettesétől. Ő volt Stevens után a második ember a Líbiában dolgozó amerikai diplomaták rangsorában.

„Chris – írta Hicks – tudod, mi folyik Kairóban?”

Stevens azt válaszolta, hogy nem. Hicks erre elmagyarázta, hogy tüntetők rohamozták az Egyesült Államok nagykövetségét az egyiptomi fővárosban. Stevens megosztotta a hírt biztosító csapata egyik tagjával, majd folytatta napi teendőit.

Hicks SMS-étől függetlenül az egyik bengázi DS-ügynök, Alec Henderson egyik tripoli kollégájától értesült a kairói tüntetésekről. Védett épületcsoportbeli posztjáról Henderson felhívta a Melleképületet, hogy meggyőződjön arról, a Bengáziban tartózkodó valamennyi amerikai tud a tőlük ezerszázharminc kilométerre, Egyiptomban elharapódzó zavargásokról.

A kairói tüntetéseket minden jelentés szerint az robbantotta ki, hogy az egyiptomi média beszámolt egy *Innocence of Muslims (A muszlimok ártatlansága)* című iszlámellenes film YouTube-on közzétett, meglehetősen amatőr előzeteséről. A videót egy egyiptomi keresztény származású, korábban banki csalást elkövető és számos álnéven élő amerikai készítette, a film pedig Mohamed prófétát vérszomjas, nőfaló pojácaként, mellesleg pedig homoszexuálisként és pedofilként ábrázolta.

Téves sajtóhírek szerint a film finanszírozását valamilyen módon az Egyesült Államok kormánya is támogatta – ami csak olaj volt a tűzre.

Akaratán kívül még a kairói amerikai nagykövetség is támogatta ezt a vélekedést, ugyanis déltájban ügyetlen cáfoló nyilatkozatot adott ki. Ahogy arról Gregory Hicks beszámolt Stevens nagykövetnek, az egyiptomi tiltakozók megmászta a követség kerítésfalát és elégették az amerikai lobogót. A helyére fekete dzsihádistá zászlót vontak fel, amelyen fehér betűkkel, arab írással az állt: „Nincsen más isten, csak Allah és Mohamed az ő prófétája!”

2012. szeptember 11. tipikus hétköznapi napnak indult a Melléképület GRS-operátorai számára. Először Tig kíserte el Bobot, a kirendeltségvezetőt, a helyettesét és egy hírszerző tisztet: reggel 9:00 órakor találkoztak néhány líbiai kapcsolattal egy Negyedik körúti irodában, majdnem pontosan szemben a diplomáciai védett épületcsoport hátsó kapujával. Ottlétük alatt Tig fültanúja volt, ahogyan Bob és a másik két CIA-tiszt megbeszéli, líbiai „hivatalos tényezők” arról érdeklődtek, hol is van pontosan a Melléképület. Ez után Tig kíserte el biztosítóként a CIA-tiszteket a diplomáciai létesítménybe, akik tájékoztatták a nagykövetet és az egyik DS-ügynököt, hogy a líbiaiak, akikkel találkoztak, figyelmeztették őket: aznap veszély fenyegeti a helyi kormánysszervek egyik épületét. Tig azt is hallotta, hogy Stevens kijelentette, nem aggódik, mert a védett épületcsoport falain belül kíván maradni, és mert a fenyegetést nyilvánvalóan az egyik líbiai csoport a másiknak szánta.

Miután elfogyasztotta zabkásából és tojásból álló reggelijét, Oz az A-épület előtt összeakadt Rone-nal. Együtt ültek le kávézni, egy kicsit beszélgetni és élvezni a meleg reggeli szellőt. Oz nemrég olvasta el a 6. számú SEAL-csoport egyik korábbi tagjának *No Easy Day (Könnyű nap nincs)* című emlékiratát az Oszama bin-Laden megölésére indított rajtaütésről. Napok óta froclizta Rone-t olyasfajta kérdésekkel, mint hogy „Hé! A könyvírás részét képezi a SEAL-kiképzésnek?”, mert tudta, Rone vegyes érzelmekkel tekint azokra a SEAL-ekre, akik nyilvánosan beszélnek a munkájukról.

– Végeztem a könyvvel – közölte Oz. – Most már megkaphatod. Tudom, hogy nagyon szeretnéd elolvasni!

– Persze, baszd meg! – válaszolta Rone, és visszatért a kávéjához.

Ozra kifejezetten könnyű nap várt, programja ugyanis így festett: Call of Duty játék, testedzés, szieszta, könnyű, korai vacsora, majd zuhanyozás. Este öt osztották be egy hírszerző tiszt elkísérésére, aki egy jól menő líbiai üzletemberrel és feleségével fog vacsorázni. Oz és a hírszerző hölgy, aki munkakapcsolatok révén barátkozott össze a líbiai házaspárral, 18:00 óra tájban hagyta el a Melléképületet. Egy internetkávézónál megálltak kávézni, majd hajtottak tovább a tengerpart mentén vendéglátóik fényűző otthona felé. A kocsiban a hírszerzőnő azon tűnődött szórakozottan, hogy vajon a Melléképületnek valóban szüksége van-e ilyen sok biztonsági tisztre és GRS-operátorra. Oz biztosította, hogy az utolsó szálig mindenkire nagy szükség van. Ahogy röviddel 19:00 óra előtt közeledett a naplemente, látszólag semmi sem tért el a dolgok szokásos rendjétől. Az este felhőtlen égbolttal köszöntött be és Bengázi megszokott nyüzsgő, lármás önmagának mutatkozott.

Oz, a CIA-s nő és a líbiai házaspár hagyományos észak-afrikai ételeket készült elfogyasztani: báránykebabot, datolyát és pisztáciás baklavát. Az hazájukban zajló politikai eseményekről és hétköznapi életről beszélgettek. Vacsora után a házigazdák teát töltöttek és előhoztak egy vízipipát, de hiányzott róla a dohány betöltésére szolgáló pipafej. Oz a harci késével kivájt egy körtét és rögtönzött pipafejet fabrikált belőle. Házigazdájuk megcsodálta Oz ügyességét és az eszközét, ezért Oz neki ajándékozta a kést.

Késő délután Tig és Rone készülni kezdett a másnap délelőttre, a beosztás szerint ők védelmezik majd a nagykövetet, amikor az látogatást tesz a Bengáziban székelő Arabian Gulf Oil Company olajtársaságnál. A diplomáciai védett épületcsoport DS-ügynökei nem ismerték jól az olajvállalat környékét, ők ugyanis rendes körülmények között a helybeli gépkocsivezetőikre hagyatkoztak. Tig és Rone azonban jól eligazodott abban a városrészben, ezért vállalták az elővéd biztosító osztag szerepét.

Amikor leszállt az éjszaka, a két operátor elhajtott az olajtársaság irodaházához ellenőrizni a helyet, és meggyőződni, valóban jól tudják-e, hová vigyék másnap Stevenst. Ahogy visszafelé tartottak a Melléképületbe, valamikor 20:30 körül, Rone és Tig elhajtott a diplomáciai védett

épületcsoport mellett. Teljes csend honolt. Rone felhívta mobiltelefonján a DS-ügynököket.

– Hello – köszöntötte Rone az egyik DS-ügynököt. – Kitotóztuk, hol van ez a hely. Akarjátok, hogy most benézzünk, és elmondjuk nektek, pontosan merre van, vagy inkább várjunk a dologgal?

A DS-ügynök arra kérte Rone-t, várjanak másnap reggelig. Miközben visszafelé hajtottak a Melléképületbe, Rone és Tig arról beszélgetett, milyen nyugtalanítónak találják, hogy a DS-ügynökök annyira nem ismerik környezetüket, hogy helyi gépkocsivezetőre kénytelenek hagyatkozni, ha el akarnak jutni valahová Bengáziban.

Általánosságban az összes GRS-operátor aggódott. Úgy találták, a nagyköveti látogatás rengeteg sebezhető helyzetet teremt. Leginkább a tervezett Amerikai Sarok nyilvános avatása miatt főtt a fejük, azt ugyanis már jó előre bejelentették. Ahogy azonban maguk között átbeszélték a dolgot, az operátorok arra a végkövetkeztetésre jutottak, hogy ötnapos látogatása alatt Stevens bármikor és bárhol megtámadható a külügyminisztériumi biztosító csapat csekély létszáma miatt.

Visszaérve a Melléképületbe, kb. 21:00 órakor Tig a C-épületbeli csapatszobában elvált Rone-tól és a GRS-csapat vezetőjétől, és átment a D-épületbe, a Jackkel közös szobájába.

Mire Tig megérkezett, Jack már készült eltenni magát másnapra. Elköszöntek egymástól, majd visszavonultak a szoba közepén kihúzott vastag függöny két oldalára. Jack levetkőzött, kivette kontaktlencséit, és egy könnyen elérhető polcra helyezte őket. Gondosan elrendezve tiszta ruhát készített ki az ágya melletti székre, majd tárcáját, amelyben csak némi készpénzt és egy kormányzati személyazonosító igazolványt hagyott, bedugta a kikészített nadrág zsebébe. Dobozba tett jegygyűrűjét – mint mindig – elrakta egy kisszekrénybe, a hitelkártyáit, jogosítványát és más személyes holmiját tartalmazó „kincses zacskóba”. Értékei a küldetés idejére abban maradnak elrakva. Jack pisztolyát a tokjában ágya fejéhez készítette, így egy pillanat alatt fegyverrel a kezében vehette fel a harcot.

Jack átsandított a nyitott szekrényre, amelyikben a felszerelését tartotta. Az amerikai célpont elleni támadás lehetőségére figyelmeztető hírszerzési távirat hatására a többi GRS-operátorhoz hasonlóan ő is a keze ügyébe

készítette gépkarabélyát, testpáncélját és többi harci felszerelését. Rádió adó-vevőjét töltőre tette az ágya melletti éjjeliszekrényen. Valamennyi operátor éjjel-nappal keze ügyében tartotta apró adó-vevőjét, hogy vész esetén azonnal riaszthatóak legyenek. Amikor mindent elrendezett, Jack olyasmit tett, amivel mintha a „kommandósról” a közvéleményben élő közhelynek akart volna megfelelni: meztelenül leült az ágyára, és az e-mailjeit olvasta a laptopján. Magában elkezdte fogalmazni a feleségének szánt üzenetet.

Tanto a nap egy részében a számítógépes térképező szoftveren dolgozott. Felhívta a Melléképület terepre kijáró hírszerző tisztjeinek figyelmét az ismert bengázi és a nagyjából kétszáznegyven kilométerre keletre fekvő Derna városában fekvő terroristafészekre. Sötétedéstől Tanto és D. B. alkotta az azonnal riasztható gyors reagálású különítményt. Kávézzgatva lazítottak, és a *Titánok haragja (Wrath of the Titans)* című mitológiai tárgyú akciófilmet nézték. Az egyik szünet alatt D. B. hazatelefonált a családjának. Tanto és D. B. visszaült nézni a filmet, úgy várták, hogy Oz és a hírszerzőnő visszatérjen a vacsoráról.

Időközben a kairói amerikai nagykövetségnél folytatódtak a tüntetések, és a média már arról számolt be, hogy a zavargások áttekintenek a térség többi muszlim országára is. A GRS-operátorokat tájékoztatták az egyiptomi eseményekről, de ők maguk semmijeiét nem látták és nem hallották annak, hogy Bengáziban bárkit felháborított volna a sértő, muszlimellenes filmet reklámozó videóklip a YouTube-on. A diplomáciai védett épületcsoport és a Melléképület körüli városrész csendjéből arra lehetett következtetni, hogy Bengáziban 2012. szeptember 11. hamarosan eseménytelen napként válik a történelem részévé.

Odaát a védett épületcsoportban 19:40 órakor Stevens és az egyik DS-ügynök kikísérte Ali Akin török főkonzult a főkapun. A nap már majdnem egy órája lenyugodott, ezért sötétségben léptek ki az üres kavicsos utcára. Stevens elkészönt Alántól, majd visszatért a C villába. Félórával később

egy brit létesítménybiztosító csapat járműveket és híradós felszerelést adott le a védett épületcsoportban, ami a brit konzulátus három hónappal korábbi bezárását követően többször megismételt rutineljárássá vált. Semmi sem utalt szokatlan eseményre, amikor a nagykövet a kapun kívülre lépett Akin főkonzullal, vagy amikor a brit csoport 20:30 tájban távozott.

Este 21:00 órára a védett épületcsoportban tartózkodó hét amerikai már az éjszakára készülődött. Sean Smith távközlési szakértő a C villában, a szobájában tartózkodott, és egy EVE-ben szerzett barátjával chatelt az interneten. Korábban aznap este, amikor ez a barát azt mondta, hamarosan ismét kapcsolatba lépnek, Smith azt a gyászos hangú választ adta: „Feltéve, hogy nem halunk meg ma éjjel. Láttuk az egyik, a képviselőt védett épületcsoportját őrző »rendőrünket« fényképezni (a létesítményt).”

Három DS-ügynök az úszómedence közelében ült le, hogy a csillagok alatt beszélgessen. Egyikük Scott Wickland, Stevens személyi testőre volt, de ott volt a bajusznövesztő verseny másik indulója, David Ubben is. Wicklanddel és Ubbennel lazított azon két DS-ügynök közül is az egyik, aki Tripoliból kísérté át Stevenst. A másik DS-ügynök, aki Stevensszel érkezett, őrszolgálatot teljesített a C villában – s közben valami videót nézett a nappaliban a síkképernyős televízión.

Az ötödik, és legmagasabb rangú DS-ügynök Bengáziban, Alec Henderson, a Taktikai Műveleti Központ (TOC) nevű épületben tartózkodott. A műszakja már véget ért, tehát a TOC biztonsági monitorja előtt ilyenkor rendesen már nem ült senki. Ez volt a dolgok elfogadott rendje. Amikor amerikai ügynök nem volt szolgálatban, a diplomáciai védett épületcsoport őrzését a helybeli örökre hagyták. Az elképzelés szerint ezek a fegyvertelen líbiai örök majd rádión riasztják a DS-ügynököket, ha gond adódik. Henderson azonban be akart még fejezni valami papírmunkát, ezért telepedett be lefekvés előtt a TOC-ba.

Mind az öt DS-ügynök csak a pisztolyát viselte, mint általában, ha a képviselőt falain belül tartózkodtak. Testpáncélból, sisakból, rádióból, M4 gépkarabélyból, más fegyverekből és lőszerből álló „cuccukat” biztos helyen tartották, ki-ki a hálósobájában. Wickland és Henderson felszerelése a C villában volt, Ubbené a TOC-ban, és a Tripoliból átjött két ügynöké pedig a Kávézó épületében, a TOC-val szemben, az út túloldalán.

Miután elkészönt a török diplomatától, Stevens visszavonult villabeli szobájába kiengedni a feszültséget. A *The New Yorker* magazin friss kiadása

várta, előbb azonban feljegyezte gondolatait. „Olyan remek ismét Bengáziban lenni! – írta Stevens a naplójába a szeptember 11. dátumú lapon a SOFREP.com szerint. – Sokkal erősebben kötődök érzelmileg ehhez a helyhez, az emberekhez, de a kisebb város hangulathoz & a nedves levegőhöz & a képviselő zöld & tágas birtokához.”

Stevens röviden felidézte a nap tárgyalásait, majd egy nyugalanságot tükröző sorral zárta aznapi naplóbejegyzését: „Soha véget nem érő biztonsági fenyegetések...” A félbehagyott mondat végén három pont futott egyre nagyobb távkozzal a lap széle felé.

21:02-kor nem várt jármű hajtott végig a védett épületcsoport előtti kavicsos úton: egy SSC rendőrségi jelzésekkel ellátott Toyota kisteherautó. Leparkolt a C1 főkapu előtt, de a benne ülő férfiak a helyükön maradtak, és nem vették fel a kapcsolatot sem a líbiai örökkel, sem senki mással, aki a védett épületcsoportban tartózkodott. Az SSC-gépjármű negyven perccel érkezése után elhajtott.

Lehetséges, hogy a gépjármű röpke jelenléte volt a válasz az amerikaiak kérésére, hogy a nagykövet látogatása alatt az SSC biztosítson huszonnégy óras rendőri védelmet. A másik lehetőség bűnösebb szándéokra utal: az újabb jármű megjelenése valahogyan összefügghetett a rejtélyes fotóssal, aki aznap reggel hasonló jelzésű járművel érkezett. Persze az is lehet, hogy egyik magyarázat sem igaz, és a kocs felbukkanása valamiféle jelzés lehetett valakinek, mert szinte ugyanabban a pillanatban, amikor az SSC-kisteherautó elhajtott, a védett épületcsoport elől lövések és robbanások csattantak-dörrentek.

Arabul kántálva és AK-47-esekkel a levegőbe lövöldözve több tucat férfi özönlött be a létesítmény főbejáratának gyalogos kapuján, a számuk végül több mint hatvanra nőtt. Volt közöttük szakállas, és volt közöttük borotvált arcú is. Egyesek fekete pólót viseltek terepszínű nadrággal, mások farmert fehér vagy rikítóan színes inggel. Olyanok is akadtak, akiken katonai jellegű zsebes, úgynevezett málhamellény volt, míg másokon lobogó ujjú és száru „utcai pizsama”. Néhányan mobiltelefont tartottak a kezükben. Volt közöttük fiatal és vézna, ahogy pocakos és középkorú is. Néhányan kendővel takarták az arcukat, a legtöbben azonban nem. A támadók nem viseltek hovatartozásukra utaló jelzést, és egyetlen amerikai sem látta, hol

gyülekeztek, és pontosan mikor érkeztek a kapu elé. Egy dolog biztos volt: egyértelműen kifejezték azt a vágyukat, hogy a különleges képviselő védett épületcsoportján belül tartózkodó amerikaiakat rettegésben tartsák. Vagy valami még rosszabbat tegyenek.

Nem egyértelmű, ki nyitotta ki a kaput, de a bejárat biztonságáért a Blue Mountain cég líbiai őrei feleltek. Egyes beszámolók szerint a fegyveres támadók megfenyegették a fegyvertelen öröket, akik azonnal engedelmessé váltak nekik. Az egyik amerikai kormányzati jelentés felveti azt a lehetőséget, hogy a „gyengén képzett” helybeli örök nyitva felejtették a gyalogos kaput, „miután először meglátták a támadókat, és elmenekültek a környékről”. Nem került elő arra utaló bizonyíték, hogy a Blue Mountaintól bérelt örök a támadók cinkosai voltak, de könnyen bizonyulhattak alkalmatlannak feladatukra. Amint a jelentés szerzője megállapította: „Korábban is hagyták már bezáratlanul a kaput.” Tovább bonyolítja az ügyet, hogy a főbejárat örszobájában a biztonsági kamera monitorja éppen nem működött, a létesítménybe leszállított új megfigyelő kamerákat pedig még nem szerelték fel.

Amikor a támadók berontottak a Február 17. milícia három tagja és az öt fegyvertelen líbiai Blue Mountain-os őr a létesítmény területén belül dél és kelet felé menekült. Súlyos hiba volt a líbiai örökre hagyni a DS-ügynökök riadóztatását, sőt, a védelem első vonalának tartását, ugyanis ezek közül semmit sem tettek meg, mielőtt elhagyták szolgálati helyüket. A sötétben a Kávézó és a TOC felé rohantak, mert tudták, ott találják az alaposabban kiképzett és jobban felfegyverzett DS-ügynököket. A védett épületcsoportban dolgozó líbiaiak egy része nyilvánvalóan ott sem állt meg, hanem futott tovább egyenesen a Negyedik körútra nyíló hátsó kapuhoz.

Mivel a főbejárat nyitva állt, az örök pedig eltűntek, a támadók nem ütköztek ellenállásba. Akadálytalanul özönlöttek el a házak közötti gondosan ápolt gyepterületeket. Lerohanása után a diplomáciai védett épületcsoport szinte azonnal és teljesen a támadók ellenőrzése alá került, egyetlen lövés leadása nélkül.

Innentől fogva az események a talán felderítésre alapozva megtervezett taktikai lépések és a kínálkozó alkalmakat megragadó tombolás elegyének tűnik. A támadók felragadták a Február 17. milícia főbejáratnál található laktanyája mellett álló új, még nem üzemelő generátorok közelében tárolt csaknem húszliteres marmonkannákat. A gázolajjal lelocsolták a laktanya-

épületet és a közelben parkoló két gépjárművet, majd felgyújtották őket. Amikor az éjszakai égboltra már narancsvörös lángnyelvek csaptak fel, és csípős fekete füst gomolygott, a támadók futva indultak a létesítmény központja, a C villa felé.

Villabeli szobájában Sean Smith hallotta, amikor kitört a zűrzavar.
– BASSZA MEG! – gépelte egyik videojátékos barátjának. – LŐNEK!

Alec Henderson, a TOC-ban papírmunkával bíbelődő DS-ügynök is meghallotta a lövéseket, és hallott egy robbanást is. A DS-ügynökök rég hozzászoktak, hogy kézfegyverek lövéseit és tűzijátékot hallanak naplementekor, de ez a zaj most a szokásosnál sokkal közelebbről hangzott fel. Henderson felállt az íróasztalától, és odalépett a TOC ablakához, de csak a kívül védelmül felrakott homokzsákokat látta. Miközben visszatért az íróasztalához, Henderson vetett egy pillantást arra a nagy monitorra, amelyik a fekete-fehér képekből sakktáblaszerűen összerakva, egyidejűleg jelenítette meg a létesítményben szétszórt, nagyjából tucatnyi megfigyelő kamera képét. Figyelme a képernyőnek arra a négyzetére összpontosult, amelyik a létesítmény fő kocsijára néző kamera képét mutatta.

A képernyőn azt látta, hogy néhány másodpercen belül legalább tizenhat – de a számuk talán a húszat is elérte – fegyveres támadó rohan be a védett épületcsoport területére a főkapun át. Legalább ketten két lepedőnyi zászlót hoztak, egy feketét és egy fehéret, mindkettőn arab felirattal.

Henderson elszakadt a monitortól, felpattintotta a riasztórendszer kapcsolójának fedelét, és megnyomta a gombot. A létesítmény hangszóróiból szirénabömbölés harsant fel, és egy hangfelvétel ismételten figyelmeztetett: „Fejet le, és fedezékbe! El az ablakoktól!” Henderson lenyomta a hangosbemondó mikrofonjának gombját, és elkiáltotta magát: „Figyelem a létesítményben! Figyelem a létesítményben! Ez nem gyakorlat!” Elengedte a gombot, mire újra megszólalt a felvétel, és a riadójel, amely vég nélkül váltakozó „magas-alacsony” vijjogásával úgy hangzott, mint a brit rendőrautók szirénája.

Henderson felkapta iPhone-ját, és hívta a CIA szomszédos Melléképületét, valamint az Egyesült Államok tripoli nagykövetségét.

„Főnök – mondta John Martinee-nek, a tripoli vezető DS-ügynöknek –, megtámadtak!”

Miközben Henderson a védett épületcsoport riasztásán és segítség hívásán ügyködött, mindenfelől lövések hangzottak, ahogy a terroristák hatalmukba kerítették a birtokot. Henderson az ilyen helyzetre érvényes protokollnak megfelelően tevékenykedett tovább: a TOC-ban maradt, és mobiltelefonján, valamint a különböző rádió adó-vevőkön tartotta a kapcsolatot a Melléképülettel, Tripolival és a védett épületcsoporton belül tartózkodó DS társaival.

A C villában tartózkodó négy DS-ügynököt a hirtelen kirobbanó lövöldözés és a létesítménybe berohanó tömeg kántálása riasztotta. Az odabenn filmet néző ügynök kirohant a házból, hogy a tornácon csatlakozzon Scott Wicklandhez, David Ubbenhez és a másik tripoli kollégához. Ubben futott vagy ötven métert a tripoli ügynökökkel a Kintin és a TOC felé, hogy szobáikból magukhoz vegyék M4 gépkarabélyukat, védőmellényüket és a többi felszerelésüket.

Stevens testőreként Wickland legfőbb feladata a nagykövet védelmezése volt. Az ügynök berohant a Château Christophe-ba, és felkapta a felszerelését, amelyhez a gépkarabély mellett harci sörétes puska is tartozott, valamint persze a testpáncélja meg a rádiója.

A félig elsötétített villában Wickland gyorsan összeszedte Stevenst és Sean Smith-t. Odakinn kiáltások, ütemes kántálás, és lövések visszhangzottak. Wickland felvetette a nagykövettel és a távközlési szakértővel a saját testpáncéljukat, majd mind a hárman behúzódtak a villa biztonságos menedékhelyének kapuja mögé. A DS-ügynök átadta a mobiltelefonját Stevensnek, majd rádión hívta Hendersont a TOC-ban, hogy tudassa vele tartózkodási helyüket, és hogy pillanatnyilag biztonságban vannak.

Wickland kibiztosította gépkarabélyát, sörétes puskáját és pisztolyát. Talált egy védett helyet a biztonságos menedékhelyen belül, ahonnan figyelhette a kaput anélkül, hogy kintről bárki láthatta volna. A védőállásból zavartalanul lőhetett, ha bárki megkísérel betörni a biztonságos menedékhely területére.

Wickland és a saját mobiltelefonján Stevens lázas sietséggel hívta a tripoli nagykövetséget, valamint helyi kapcsolatait, és segítséget kért. Stevens kétszer tárcsázta Tripoliban hagyott első helyettese, Gregory Hicks számát, de Hicks nem vette fel.

Az Egyesült Államok tripoli nagykövetségén este 21:45 körül a DS-ügynökök főnöke, John Martinee berontott a villába, ahol Hicks éppen egyik kedvenc tévéműsorát nézte.

– Greg! Greg! – kiabálta Martinee. – Megtámadták a konzulátust!

Amikor a bengázi védett épületcsoportot konzulátusnak nevezte, Martinee rövidre vágta a külügyi szolgálat szakzsargonját, ugyanis a bengázi Különleges Képviselő hivatalosan sohasem volt konzulátus. Miután megvitte a hírt, Martinee rohant vissza a követség taktikai műveleti központjába.

Hicks a telefonjáért nyúlt, és látta a két nem fogadott hívást, egyet Stevens számáról, egy másikat pedig egy általa nem ismert telefonszámról. Visszahívta a második számot, és Stevens vette fel: „Greg! Támadnak minket!”

Miközben Stevensszel beszélt, Hicks már el is indult a követség TOC-jába. A mobilszolgáltatás egyenetlen volt Tripoliban, és a vonal megszakadt, éppen amikor Hicks válaszolni kezdett: „Oké”... Újra és újra hívta a két nem fogadott hívás számát, de hiába.

Amikor Hicks beért a követség TOC-jába, John Martinee telefonon éppen Alec Hendersonnal, bengázi társával beszélt, aki bennszorult a bengázi védett épületcsoport taktikai műveleti központjában.

Henderson jelentette, hogy mind a hét, a létesítményben tartózkodó amerikai megvan, továbbá, hogy a nagykövet és Sean Smith behúzódott a biztonságos menedékhelyre Scott Wicklanddel. Martinee továbbadta a jelentést.

Hicks megmutatta egy másik DS-ügynöknek az ismeretlen számot a telefonján, azt, amelyiken korábban sikerült elérnie Stevenst. Az ügynök közölte Hicksszel, hogy ez a nagykövet személyi testőrének, Scott Wicklandnek a száma.

Martinee befejezte a beszélgetést Hendersonnal, és tájékoztatta Hickset. Jelentette, hogy legalább húsz fegyveres támadó hatolt be a bengázi védett

épületcsoportba. Hicks felhívta Bobot, a bengázi CIA-kirendeltség főnökét, aki közölte vele, hogy a Melléképület tud az eseményekről, és segítséget készül küldeni. A Melléképület operátorainak kicsiny csapata éppen felszerelkezik, mindegyikük kész és hajlandó visszaverni a támadást, és kimenteni a csapdába került amerikaiakat. Mindnyájan biztosra veszik, hogy ezt meg is tudják tenni.

Amikor elhagyta a C villát, Ubben átfutott a TOC-épületében található hálósobájába, hogy összekapja a felszerelését. A Tripoliból jött DS-ügynökök egyike is a taktikai műveleti központba futott, mert – tévesen – azt hitte, odabenn van a nagykövet. Amikor az ügynök megtudta, hogy Stevens a villában tartózkodik, végigvágatott a téglával kirakott tornácon, be a kantinepületbe, ugyanis neki ott volt a hálósobája, ahol felfegyverkezhetett és felhúzhatta a testpáncélját. Összefutott Tripoliból átjött kollégájával, és együtt úgy döntöttek, visszatérnek a C villába, hogy Chris Stevens, Sean Smith, és Scott Wickland segítségére legyenek.

A Kantint a C villától körülbelül öt méter széles, téglával kirakott kociút választotta el. Amikor a két tripoli DS-ügynök óvatosan kilépett a Kantinból, beleütköztek az egyik Blue Mountain-os őrbe, aki a kaputól szaladt el a támadás kezdetén. A három férfi egy csoportban közelítette meg az utat, amelyről tudták, át kell kelniük rajta, hogy eljussanak a C villába.

Az elsötétített úton fegyveres támadók tömege állt nem messze onnan, ahol át szándékoztak kelni. Ha most próbálják meg elérni a C villát, elárulják tartózkodási helyüket, és tűzharc esetén könnyű célpontot kínálnak az ellenségnek. A tripoli DS-ügynökök és a Blue Mountain cég őre visszahúzódtak a Kantinba, és egy hátsó szobában elbarikádozták magukat.

Fegyverei és felszerelése begyűjtése után David Ubben DS-ügynöktársával, Alec Hendersonnal a biztonságosan lezárt TOC-ban maradt. Működtették a telefonokat és az adó-vevőket, s közben a térfigyelő kamerák monitorain figyelték, hogyan alakul körülöttük a támadás. A tripoli amerikai nagykövetségen és a CIA közeli Melléképületén kívül felhívták a Február 17. milícia parancsnokságát, valamint a Diplomáciai Biztonsági

Szolgálat Vezetési Központját Washingtonban, ahol a helyi idő közeledett a délután 16:00 órához.

Percekkel a támadás kezdete után a Különleges Képviselő Védett Épületcsoportjában tartózkodó hét amerikai egymástól elszakadva három különböző helyen készült a védekezésre. Két Bengáziban állomásozó DS-ügynök, Alec Henderson és David Ubben bezárkózott a TOC-épületébe, két Tripoliból átjött DS-ügynök egy helybeli őrral a Kantin épületében barikádozta el magát, míg Chris Stevens nagykövet, Sean Smith távközlési szakértő és Scott Wickland DS-ügynök magára maradt a villa biztonságos menedékhely zónájában, hogy boldoguljanak, ahogyan tudnak.

A fegyveres támadók meglepetésszerű rohammal magukhoz ragadták a kezdeményezést. Tetszésük szerint kóboroltak a gyengén megvilágított létesítmény területén, és amikor falkába verődve megközelítették az épületeket, lövöldöztek és kántáltak. Ami az útjukba akadt, azt szétverték, vagy egyesek közülük ellopták, amit elbírtak. Valamennyien vadul keresték az amerikaiakat.

Alec Henderson segélyhívása után szinte azonnal recsegve életre keltek a Melléképület egész területén elszórt rádió-adóvevők: „Minden GRS-es azonnal a vezetési pontra!”

A riadóztató adás a GRS-csapat vezetőjétől érkezett, aki higgadtan, de határozottan utasította az operátorokat, gyülekezzenek a vezetési ponton, azaz a C-épületben berendezett Érzékeny Kategorizált Információs Létesítményben. Valamennyi operátor a Melléképület területén tartózkodott, csak Oz volt távol: még nem ért vissza a vacsoráról a CIA-tiszttel.

Az eddig a Titánok harcát néző Tanto és D. B. kikapcsolta a filmet, felállt a kanapéről, és kezdte összeszedni magát. Az egy szál sortban lazító Tanto nem gondolta különösebben sürgősnek a rádióhívást. Úgy spekulált, minden bizonnyal valami rutinszerű letolásra rántják össze őket, mert bizonyára már megint felbosszantották főnökeiket. Történt már ilyen, például amikor Tanto kiragasztotta Robert Downey Jr. színész képét a *Trópusi vihar* című filmből, és aláírt egy mondatot a filmből: „Sose nyomja full kretént!”

– Hé, Tanto! – kérdezte D. B. – Már megint mit műveltél?

Tanto ugyanezen töprengett, de nem aggódott. Úgy gondolta, végighallgatja a letolást, majd visszatér a filmjéhez.

Kevesebb, mint húsz másodperccel az első hívás után a rádió ismét megszólalt: „GRS a szobába! MOST!” A hangsúly alapvetően különbözött az elsőtől.

Tanto és D. B. összenézett.

– A francba! Tényleg történik valami! – állapította meg Tanto az ajtó felé menet. Nem tudván, hogy amerikai életek vannak veszélyben, Tantót felcsigázta a váratlan éjszakai mozgás lehetősége:

– Valami mókásat kell csinálnunk ma éjjel!

Tanto a csuklójára pillantott. Nem számít, mit mondott később bárki más arról, hogy a támadás este 21:42-kor kezdődött Tanto biztos volt benne, hogy az ő órája 21:32-t mutatott. Ő és D. B. felmarkolták a felszerelésüket, közte két könnyűgéppuskát is a szokásos pisztolyon és gépkarabélyon túl. Így felszerelve elsiettek a C-épület felé.

Az operátorok összekapták magukat. Gyorsan, de nem látványos sietséggel mozogtak, nehogy pánikot keltsenek a Melléképület munkatársai között, akik nem voltak kiképezve arra, hogyan őrizzék meg önuralmukat csata esetén. A GRS-csapat vezetője kinn a belső kocsin, nagyjából félúton a C-épület felé várta őket.

– A konzulátust éppen lerohanják – közölte Tantóval és D. B.-vel.

A távolban, a diplomáciai védett épületcsoport irányából robbanásokat és lövéseket hallottak. Tanto azt is, hogy valaki arabul kiabál egy szócsőbe. Nem sokat értett belőle, de a távolban felerősítve hallotta a kántálást:

– *Allahu Akbar! Allahu Akbar!*

Jack a szobájában, még mindig meztelenül, félretette a laptopját, ami kor meghallotta az első riadóhívást. Még nem kezdte megírni aznap esti e-mailjét a feleségének, de azt hitte, rövid megszakítás után majd módja lesz rá. Az első hívásra Jack öltözni kezdett, vagyis alsónadrág nélkül magára húzott egy farmernadrágot.

Szobatársa, Tig, a hálóruhájában belelépett a strandpapucsába.

– Maradj itt – szólta át Tig a szobájukat kettéválasztó pokróc túlsó oldaláról. – Megnézem, mi történik.

Tig kilépett az épületből. Közben hallotta meg a második riasztást, ezért átrohant az úton a C-épülethez.

– Hé! Támadják a külügyet! – közölte a csapatvezető Tiggel, aki azonnal sarkon fordult, és visszaroht a D-épületbe. Jacket ing nélkül, kinn a ház előtt találta.

– Megtámadták a konzulátust – mondta Tig. Mindketten futólépésre váltottak, majd a szobájukba érve előbb civil ruhát, majd teljes harci felszerelést öltöttek: magukhoz vették fegyvereiket, felhúzták testpáncéljukat, a mellzsebeiben lőszerüket tartalmazó málhamellényüket, sisakot, éjjellátó szemüveget és még sok minden mást. Az egyéni elsősegélycsomagjukat is elosztották a megfelelő zsebekbe, véralvadásserkentőt, több steril gézkötést és szorítókötéseket előre feltépett csomagolásban, hogy akkor is feltehessék egy kézzel, ha a másik megsérült, leszakadt, vagy fegyvert tart. Ez is egyike volt a tippeknek, amelyeket Rone nem győzött hangsúlyozni egészségügyi kiképző gyakorlatán.

Amikor már indulni készültek, felkapták egyéni „rohambatyujukat”, amelybe tájolót, GPS-készüléket, tartalék lőszert, elemlámpát, elemeket, és egyesek a diplomáciai útleveleket is tették.

Jack sietve betette a kontaktlencséit, de kapkodott, s ezért pontatlanul rakta a helyükre őket. Homályosan látott, amikor elhagyta a D-épületet.

Az Egyesült Államok tripoli nagykövetségének taktikai műveleti központjából Gregory Hicks misszióvezető-helyettes felhívta a külügyminisztérium műveleti központját Washingtonban, hogy jelentse a támadást, és tájékoztassa az ottani főtisztviselőket a tervezett helyszíni válaszlépésekről. Ezt követően hívások özönét zúdította különféle líbiai kormánytisztviselőkre. Felhívta a líbiai elnök, Mohamed Magariaf kabinetfőnökét, hogy tájékoztassa a támadásról, és azonnali segítséget kérjen. Hasonló kérést intézett a líbiai miniszterelnök kabinetfőnökéhez is. Utána a líbiai külügyminisztérium amerikai osztályának vezetőjét, Abdurrahman al-Gannaszt-t hívta. Nem egészen három héttel korábban al-Gannasz volt az, aki Chris Stevensszel kéz a kézben vágta át a konzulátusi osztály megnyitóján a szalagot. Hicks most azt akarta, hogy al-Gannasz a nagykövet életének megmentésével viszonzza Stevens barátságos gesztusát.

Hicks és Bob, a Melléképület főnöke telefonon megállapodott, hogy reagáló különítményt állítanak ki a tripoli nagykövetségen szolgáló amerikai operátorokból. E csapat egyik tagjának a korábbi haditengerészeti SEAL Glen „Bub” Dohertyt jelölték ki, aki a barátainak, Rone-nak, Jacknek, és Tantónak indul majd segíteni. Hicks és a tripoli nagykövetség más munkatársai nekiláttak megszervezni egy kisméretű líbiai sugárhajtású utasszállító repülőgép bérbe vételét, hogy erősítést küldjenek Bengáziba.

Közben a nagykövetség védelmi attaséja a líbiai légierő és a líbiai fegyveres erők más részeinek vezetőit hívta fel, és segítséget kért tőlük. A védelmi attasé rendszeres időközönként tájékoztatta a washingtoni illetékeseket és az Egyesült Államok fegyveres erőinek csak AFRICOM-ként emlegetett Afrikai Parancsnokságát a legfrissebb fejleményekről. A nagykövetség munkatársai felhívták a Benina Nemzetközi Repülőtér vezetőit, és logisztikai támogatást, valamint együttműködést kértek tőlük, ha majd megérkeznek az operátorok Tripoliból, illetve, hogy végül az összes amerikaiat evakuálják Bengáziból.

David McFarland, a nagykövetség politikai osztályának vezetője éppen visszaérkezett Tripoliba, miután tíz napot töltött Bengáziban a különleges képviselő megbízott első beosztottjaként. McFarland milíciabeli kapcsolatait és a védett épületcsoportban különféle munkaköröket ellátó, megbízhatónak ítélt líbiaiakat hívta. Mindnyájukat arra buzdította, hogy elsőprő erővel verjék vissza a támadást.

Az amerikai diplomaták hívták vagy értesítették a Február 17. Mártírjainak Dandárja milícia vezetőjét, az ENSZ illetékes tisztviselőit és baráti államok líbiai nagykövetségeinek diplomatáit. Ezek után Hicks újra Washingtont hívta, és korábbi jelentését kiegészítette mindazzal, ami az óta történt.

Bengázi idő szerint 22:05, tehát washingtoni idő szerint 16:05 órakor a külügyminisztérium kiadta a riasztást a Fehér Ház Helyzetnyilvántartó Termének (Situation Room), az FBI-nak, és a Nemzeti Hírszerzési Igazgató Hivatalának (Office of the Director of National Intelligence), valamint egész sor más, kulcsfontosságú kormányzati szervnek és hírszerző ügynökségnek. A riasztás így szólt: „USA diplomáciai képviselő Bengáziban támadás alatt áll. Körülbelül húsz fegyveres lövéseket adott le,

robbanások is hallatszottak. A jelenleg Bengáziban tartózkodó Stevens nagykövet... a védett épületcsoport biztonságos menedékhelyén tartózkodik”.

Alec Henderson első, a diplomáciai védett épületcsoportból leadott SOS-jelzését követően öt percen belül Tanto, D. B., Rone, Tig, és Jack beöltözve, harcra készen összegyűlt a C-épület előtt. Maguk között beszélgettek, egymást kérdezték, tudja-e valaki, hány amerikai tartózkodik a védett épületcsoport területén, és milyen fegyvereik vannak. A válasz: hét amerikai könnyű kézfegyverekkel. A lövöldözésből és a robbanásokból, amelyeket még mindig hallottak, és a több tucat támadóról szóló jelentésekből az operátorok tudták, olyasmivel állnak szemben, amit Tanto „jelentős létszámú erőnek” nevezett.

Tig közölte a GRS-csapat vezetőjével, ha akarják, választhatják azt a megoldást, hogy végighajtanak az operátorok által „Csempészek sikátorának” nevezett, a Melléképület nyugati oldalán húzódó keskeny, mély keréknyomokkal barázdált földúton, mert azon egyenesen kijuthatnak a Negyedik körútra, és a Különleges Képviselő Védett Épületcsoportjának hátsó kapujához. A csapatvezető azonban azt mondta, DS-ügynököktől úgy értesült, hogy a védett épületcsoport hátsó kapuját már az ellenség megszállta, ezért az operátoroknak másik útvonalat kell választaniuk.

A GRS-csapat vezetője azt mondta az operátoroknak, nem egyedül fognak beavatkozni. Úgy tájékoztatta őket, hogy a Február 17. milícia jókora csoportjával fognak együttműködni, akik teljesítik a milícának azt az ígéretét, hogy vészhelyzetben gyors reakció külföldi segítséget állít ki. A T. L. úgy igazította el őket, hogy amennyire tudható, a támadók fegyverzele AK-47-esekből és RPG-gránátvetőkből áll, a létesítményben tartózkodó amerikaiak pedig több csoportra szakadtak. A T. L. utasította az öt operátort, maradjanak készenlétben, és várják a parancsát, mikor indulhatnak.

Berakták felszerelésüket egy sötétkék, négyajtós BMW személygépkocsiba és egy fekete Mercedes városi dzsipbe. Mindkét jármű páncélozott volt, golyóálló ablakokkal és defektesen is futó gumikkal szerelték fel őket, azaz a kocsi akkor is haladhatott, ha a kerekeket lövedék, acéltüske vagy gránátrepesz lyukasztja ki. Mindkét járművet úgy

feltuningolták, mintha versenyautók lennének, de külsejük poros és ütötkopott volt, nehogy nem kívánt figyelmet keltsenek, miközben a védett épületcsoport felé hajtanak. Az operátorok a C-épület elé állították a két autót, orral a kapu felé, az élen a BMW-vel.

Rone ült be a BMW kormányára mögé, Jack melléje „első lövésznek”, és Tig csusszant be a hátsó ülésre, a kéthevedernyi lőszerrel a könnyűgéppuskájához, valamint kiegészítő fegyverként egy gránátvetővel. A Mercedes volánja mögé Tanto ült, az anyósülésre D. B. ugrott be. A szokásos fegyverein kívül Tanto is hozott magával egy könnyűgéppuskát egy teljes heveder lőszerrel. Tudta, hogy a kocsiba már korábban beraktak több hasonló hevedert, arra az esetre, ha több lőszerre lenne szüksége. A GRS-csapat vezetője nem szállt be, hanem a C-épület mellett egyik mobiltelefonján beszélt valakivel.

Az operátorok közül többen erősen érdeklődtek, ugyan mire várnak még. A csapatvezető egy pillanatra elszakadt a telefonjától:

– Elő kell állnunk valamilyen tervvel! – közölte beosztottaival arra utalva, hogy együtt kell működniük a Február 17. milíciával. Több telefonon bonyolított beszélgetéseket Bob, a Melléképület főnöke és a helyettese, egy CIA-tiszt is, aki kiérdekelte az operátorok nagyrabecsülését egy egyszerű eszközzel: emberszámba vette őket.

A járművekben ülve az öt GRS-operátor harmadszor is ellenőrizte fegyverei irányzékát, szorosabbra húzta testpáncélja rögzítő hevedereit, és próbálták kitalálni, miért nem indulnak már. Már gyalog is odaértek volna a védett épületcsoporthoz annyi idő alatt, amelyet várakozással töltöttek. A legtöbben csendben ültek a helyükön, de Tanto próbálta feldobni a hangulatot azzal, hogy fennhangon panaszkodott, nem tudja hová tenni a magával hozott kávé bögrét.

– Elköltünk negyedmillió dollárt egy istenverte Mercedesre, és nincsen benne pohártartó? Hát ez meg milyen marhaság?

Ahogy múltak a percek, egyre feszültebbé váltak attól, hogy csak tétlenül hallgatják az odakinn zajló telefonbeszélgetéseket. Az operátorokban az a határozott benyomás alakult ki, hogy a fülük hallatára tárgyalt mentési tervből őket valahogyan kihagyják.

Tig kiszállt, és a Mercedes mellett elkiáltotta magát:

– Hahó, mennünk kell! Most! Éppen most mondunk le a kezdeményezésről!

– Nem! Visszakozz, várniuk kell! – kiabált vissza Bob, a kirendeltségvezető. Kell valamilyen terv! – ismételte a csapatvezető.

– Kibaszottul túl késő van már valamilyen tervvel szöszölni! – kiabált vissza Tig. – Be kell jutnunk a kibaszott birtokra, és *akkor* majd előállhatunk a tervvel!

Tanto kiszállt a Mercedes terepjáróból, és odament a csapatvezetőhöz és Bobhoz. Arra kérte őket, igényeljenek amerikai katonai légi támogatást, különösen pilóta nélküli ISR, azaz hírszerző, megfigyelő, felderítő drónt. Tanto azt is kérte, igényeljenek erős fegyverzetű AC-130 Spectre csatarepülőgépet, földi célok támadására specializált négymotoros, felfegyverzett szállító repülőgépet is. Addig is, közölte Tanto a főnökökkel, neki és a többi operátornak már régen el kellett volna indulnia!

A CIA-kirendeltség vezetője Tantóra nézett, utána a csapatvezetőre, majd újra Tantóra. Tanto úgy érezte, a főnök egyenesen átnézett rajta.

– Nem! Azonnal állj! Ezt a helyi milíciával fogjuk megoldatni.

Tanto nem akart hinni a fülének. A csapatvezetőhöz fordult:

– Hé! Nekünk kell mennünk!

– Nem – felelte a T. L. – A mi dolgunk az, hogy várjunk. A főnök próbálja koordinálni a dolgot a Feb. 17-esekkel, és rájuk akarja bízni a helyzet kezelését.

– Mit ért azon, hogy „rájuk bízni a helyzet kezelését”? – kérdezte Tanto emelt hangon. Nem nagyon bízott a Február 17. milíciában, amelynek tagjairól ő és számos operátor bajtársa úgy vélte, legalább olyan valószínű, hogy ellenük fordulnak, mint hogy az ő oldalukon szállnak harcba. Abban az esetben, amikor amerikai életek mentése a feladat, Tanto különösen nem bízott a milícia ígéretében.

– Nekünk kell mennünk, és most! Nem hagyjuk, hogy a Feb. 17. kezelje az ügyet!

Tanto emlékezetében felvillant a hónapokkal korábban a repülőtéren kialakult patthelyzet. Úgy vélte, Bob ugyanazt „a haladjunk fontolva, hadd oldja meg a baráti milícia megközelítés” szerint jár el, mint amikor egy ellenséges milícia fegyveresei feltartóztatták Rone-t és egy másik GRS-operátort. Az incidens végül békésen, sérülés nélkül oldódott meg, és a CIA bengázi jelenlétét sem leplezték le, amikor Rone és a társa megmutatták, harc nélkül nem hagyják kirabolni magukat. Tanto úgy gondolta, Bob ismét ezt a passzív taktikát próbálja alkalmazni, nem törődve azzal, hogy a harc

már elkezdődött, és az amerikaiak állnak vesztesre, sőt, valószínűleg meg is halnak.

– Én ezt korábban már átéltem – mondta Tanto a T. L.-nek. – A főnök nem engedett minket kimenni, mikor a saját srácaink kerültek bajba. Menjen, kérdezze meg Tyrone-t! Ott van, ni! Ő volt az egyik srác, aki odakinn bajba került, amikor a főnök kijelentette, bízzuk a Feb. 17-esekre a helyzet megoldását, és minket visszatartott.

– Tanto! – felelte a T. L. – Dolgozom az ügyön.

Tanto visszatért a Mercedes terepjáróhoz, és csak annyit mondott D. B.-nek:

– Ez egy nagy rakás lószar!

D. B. nem akart hinni a fülének, amikor Tanto elmesélte a „tárgyalást”. Tehetetlen dühében lehajtotta a fejét, és magába roskadt. Mindazonáltal mindketten tudták, az ügynek még nincs vége. Készültek és változtak a tervek, röpködtek az információk és a döntések Bengázi, Tripoli, és Washington között. Az operátorok nem tudták, kivel beszél Bob telefonon, de remélték, hogy a „várni!” parancsot gyorsan megváltoztatják, és végre megkapják a zöldjelzést.

Tanto bekapcsolta a rádióját, és a BMW-ben ülő Rone-nak, Jacknek, és Tigne-nek is beszámolt beszélgetéséről. Rone rájuk meredt a kocsik ablakán át, arcára láthatóan kiült a düh és az undor. Tanto kifordított tenyérrel feltartotta a két kezét, és megvonta a vállát.

Rone adásra kapcsolta a rádiót, és belekiabált:

– Nekünk kell mennünk! Mennünk kell, mennünk kell!

Jack a rosszul betett kontaktlencséi miatt még mindig homályosan látva bámult ki a BMW ablakán. Azon töprengett, bárki is támadja a diplomáciai védett épületcsoportot, egyidejűleg megpróbálkozhat a Melléképület megrohamozásával is. Megérezte a pillanat ismerős ellentmondásosságát: egyrészt a hitetlenkedést, hogy ez megtörténik, és a vele ellentétes bizonyosságot, hogy ő már régen számított valami ilyesmire. A helyzeten morfondírozva Jacknek eszébe jutott, hogy bekapcsolva hagyta a laptopját. Az e-mail, amelyet a feleségének szándékozott küldeni, megíratlanul maradt.

A Mercedes vezetőüléséből Tanto észrevett egy Henry nevű amerikait. A fontoskodó, kopaszodó, olajbarna bőrű, szemüveges férfi gyalogosan éppen átvágott a Melléképület belső kocsipályáján. A hatvanas éveiben járó férfi

tolmácsként dolgozott a Melléképületben. Akadnak ellenséges területen működő tolmács-fordítók, akiket harci tolmácsnak minősítenek, mert a külön nekik tervezett fegyveres kiképzésben is részesülnek. Henry azonban nem tartozott közéjük. Ő igazi irodista volt, aki arab nyelvű dokumentumokat szemlézett és fordított. Néha műveletekre is kiment a városba, de soha semmi veszélyesebbre, mint a helybeliekkel elköltendő vacsora. Tanto kiugrott a terepjáróból, és megállította a közeledő Henryt.

– Én már átéltem ilyet, tudom, hogy szükségünk lesz rád, velünk kell jönnöd! – jelentette ki Tanto. – Ha egyesítjük erőnket a Feb. 17-esekkel, nem tudunk értelmesen kommunikálni velük! Ehhez egyikünk sem beszéli elég jól a nyelvet. Most ott kinn van rád szükségünk!

– De Tanto – felelte Henry –, engem nem képeztek ki fegyverhasználatra!

– Az most nem számít – vágta rá Tanto. Előhúzott egy pisztolyt, és Henry kezébe nyomta. – Itt a fegyvered. Eredj, vedd fel a sisakodat meg a páncélszírt! Szükségünk van rád!

Henry tétozáás nélkül válaszolt:

– Rendben! Rőgtőn jővők!

Alig két perccel később Henry már benn is űlt a Mercedes hátsó űlésén, rohamsisakban, golyóálló mellényben, a kezében Tanto pisztolyával, viharvert arcáról pedig tiszta réműlet sűtött. Tanto azt gondolta, űgy fest, mintha Bob Newhart komikus közel-keleti kiadása lenne. Átadott Henrynek egy töltött tartaléktárat.

Amikor Jack meglátta a harcosnak beöltöztetett Henryt, egy pillanatra elöntötte a csodálat érzése. *Itt egy hapsi – gondolta –, egy vérbeli aktakukac, de valaki testpáncélt, sisakot, meg egy pisztolyt adott neki. Ez a fickó önként jelentkezett egy lényegében öngyilkos küldetésre. Nekűnk ez a munkánk, meg az egész szokásos blabla. Neki az a dolga, hogy űljön egy íróasztal mögött, és arabról fordítson angolra, ő azonban megteszi, amit helyesnek tart!*

Üresben járó motorú járműveikből az operátorok homályosan, de látták a diplomáciai védett épűletcsoporthól felcsapó narancsvörös lángokat. Ha kinyitották a kocsiajtókat a kántálást is hallották a távolból. Tanto felkapta a rádióját, hogy mindenki hallhassa a mondandóját a Melléképűlet területén. Remélte, hogy valakihez a védett épűletcsoporthban is eljut, ha van, aki ott ugyanerre a frekvenciára állította be a készülékét. Tanto követelésként

ismételte meg korábbi kérését: „Szerezzenek nekünk egy GRS drónt és egy Spectre repülő ágyúaszádót!”

Tanto nem tudta, de követelése részben már teljesült is. A támadás első félóráján belül, 21:59-kor az Egyesült Államok fegyveres erőinek Afrikai Parancsnoksága elrendelte, hogy egy pilóta nélküli felderítő repülőgép hagyja el addigi megfigyelési körzetét, és repüljön a Különleges Képviselő Védett Épületcsoportja fölé. Több mint egy órába telt az útja Bengáziig, de amint odaért a drón folyamatos megfigyelés alatt tarthatta az eseményeket, és élő képet közvetíthetett Washingtonba.

A közvetlen légi támogatásra vonatkozó kérést nem tudták ilyen könnyen teljesíteni. A Pentagon egyik szóvivője később azt mondta, 2012. szeptember 11. éjszakáján Amerika csapásmérésre alkalmas AC-130 repülő ágyúaszádjai közül egy sem tartózkodott olyan helyen, ahonnan elérhette volna Bengázit.

Ahogy teltek-múltak a percek, és az operátorok várták az engedélyt az indulásra, a járművekben tapinthatóvá vált a feszültség. Az operátorok véres jeleneteket képzeltek maguk elé, s mindegyikben rettenetes dolgokat műveltek a honfitársaikkal, miközben ők alig másfél kilométernyire csak ücsörögnek. És minél tovább ülnek tétlenül annál valószínűbb, hogy ugyanaz a sors vár rájuk is.

Amikor az idő már csaknem tíz órára járt, az operátorok a védett épületcsoportban használatos frekvenciára hangolt rádióikban meghallották a létesítmény taktikai műveleti központjában szorult egyik DS-ügynök, Alec Henderson, vagy David Ubben hangját.

– Támadnak minket! – rikoltotta az ügynök stressztől feszült hangon. – Húsz vagy harminc fegyveres férfi, AK-kal tüzelve. Támadnak minket! Segítségre van szükségünk! Most van szükségünk segítségre!

Az operátorok vénáin végigfutott az adrenalin, de megint várakozásra utasították őket. Régen hozzászoktak, hogy engedelmeskedjenek a parancsnak, és tudták, az engedetlenség az állásukba kerülhet, vagy még rosszabb következményekkel járhat. Mindkét járműben gyökeret vert

azonban egy közös gondolat: ha nem kapnak hamarosan engedélyt az indulásra, saját kezükbe fogják venni a dolgokat.

ÖTÖDIK FEJEZET

Lerohanás

A bereteszelt acélkapu mögött, benn a villa biztonságos menedékhely zónájában Chris Stevens nagykövet és Sean Smith távközlési szakértő a sötétben lapult Scott Wickland DS-ügynökkel.

Wickland hallotta, ahogyan a támadók betörték a villa megerősített fa bejárati ajtaját. A hangok alapján RPG rakétagránát-vetővel robbantották be. Vigyázva, nehogy kintről meglássák, a DS-ügynök kilesett a biztonsági kapu rácsai között. Wickland védett figyelőpontjáról nézte, ahogyan AK-47-sel felszerelkezett ellenségeik berontanak az épületbe.

A támadók kifosztották és feldúlták a nappalit, majd végigrajzoltak a villán, és szétverték a bútortárat. Többen odaértek a biztonságos menedékhely zóna kapujához, és dühödten döngették a rács rúdjaikat. Próbáltak benézni a rácson túlra, de ott sötétség honolt, így nem láthatták Wicklandet vagy a két másik férfit, akiket a DS-ügynök mindenáron meg akart védelmezni. A támadók megpróbálták betörni, de a zárok és a keresztrudak kitartottak.

Wickland, akit még mindig nem láttak meg, a betolakodókra irányozta gépkarabélyát, amikor elérték a kaput. Kész volt löni, ha megpróbálják berobbantani vagy felfeszíteni. Amíg ezt a lépést meg nem teszik, határozta el Wickland, ő nem fedi fel rejtekhelyét, és nem nyit tüzet, hogy ne leplezze le sem a saját tartózkodási helyét, sem azt, hogy vele van odabenn a nagykövet és az informatikai szakember is. Wickland figyelmeztette Stevenst és Smith-t, készüljenek fel, roham várható.

A támadók azonban ahelyett, hogy megpróbálták volna felrobbantani a kaput, és bejutni a biztonságos menedékhely zónába, visszavonultak. Behordták azokat a dízeles kannákat, amelyeket a létesítmény új áramfejlesztője mellett találtak, és a járművek, valamint a Február 17. milícia laktanyájának felgyújtásakor már használtak. Wickland nem tudhatta, vajon a támadók azt hitték-e, az amerikai nagykövet bezárkózott a villa biztonságos menedékhely zónájába, de azt minden bizonnyal felfogták, hogy az elrekeszelt kapu azoktól az amerikaiaktól választja el

őket, akiket elfogni reméltek. A támadók szándéka egyértelmű volt: a saját üzemanyagukkal akarták kifüstölni vagy élve megsütni az amerikaiakat.

A támadók gázolajat öntöttek a túltömött kárpitozott fotelokra, az ülőpárnákra meg a kanapákra, tocsogósra locsolták a perzsaszőnyegeket, és az egész nappalit felöntötték. Azután kimentek, és felgyújtották a villát. Az épület külső betonfalainak tövében további tüzeket is gyújtottak.

Mivel rejtekhelyéről nem látott be a nappali szoba mélyére, Wickland először nem tudta megállapítani, mi történik. Azután elhalványultak és kialudtak a villa lámpái, és csillárjai. A DS-ügynök felismerte, hogy ő, Stevens és Smith új ellenséggel áll szemben. Az épület nagy lánggal égett, és gyorsan megtelt mérgező füsttel.

A C villában kialakított biztonságos menedékhelynek a terv szerint rövid ideig kellett védelmet nyújtania a nagykövetnek és más amerikaiaknak a fizikai támadás ellen, amíg a vendéglátó ország mentőcsapatai vagy amerikai harcosok el nem kergetik a képviselő területére betört támadókat vagy tüntetőket. Nem arra tervezték, hogy a végtelenségig nyújtson nekik biztonságos menedéket, és nem is arra, hogy a tüztől vagy a harci gázoktól óvja meg őket. Ebben az értelemben a bengázi biztonságos menedékhely zóna leginkább a bűvárok cápaketrecére hasonlított. Minél tovább használták, annál nagyobb lett a valószínűsége, hogy a gyilkosok valahogy betörnek, vagy odabenn elfogy a levegő. Az idő a támadóknak dolgozott.

A látótávolság a villán belül nullára csökkent, a belélegezhető levegő gyorsan fogyott. Az égő gázolaj gyilkos fekete felhő, amely mérgek tucatjait tartalmazza, egyebek közt benzolt, arzént és formaldehidet. A csapdába került amerikaiak érezték, hogy légzésük elnehezül. Valahányszor lélegzetet vettek, a füst korommal, nitrogén-dioxiddal, kén-dioxiddal és forró, borotvaéles koromszemcsékkel gyötörte a tüdejüket. Az égő gázolajnak már egymagában a szagától, a fertelmes kénes záptojásbűztől is rosszul lehet az ember. Már a rövid belélegzése is fájdalmas köhögést, hányingert, szem- és fejfájást okoz, majd következik az eszméletvesztés és a szervek károsodása. A hosszabb idejű belélegzés halált okoz.

Ahogy a füst egyre sűrűbb lett, a három amerikai lehasalt a biztonságos menedékhely padlójára. Négykézláb mászva Wickland átvezette Stevenst és Smith-t a fürdőszobába, mert tudta, onnan egy berácsozott ablak nyílik a szabadba. Bevizezett törülközőket sodort tekercsbe, és igyekezett eltömni velük a küszöbökönél tátongó rést, de a füst csak szivárgott tovább befelé.

Wickland felállt, és kinyitotta az ablakot, hogy friss levegőt engedjen be, de pontosan az ellenkező hatást érte el. A villán kívül gomolygó füst áramlott be a fürdőszobába, és még jobban megnehezítette az ostromlottak légzését.

A villát nem szerelték fel se automata vízszerőfejes, se oltóhabos tűzoltó berendezéssel. Ha az amerikaiak életben akartak maradni ki kellett menniük ellenségeik közé, vagy saját erejükből, vagy segítséggel.

Wickland, Stevens és Smith a földhöz lapulva hasalt, s mohón nyeldekelte a kevéske megmaradt belélegezhető levegőt. A füst úgy megsűrűsödött, hogy Wickland a kis fürdőszobában is szem elől veszítette a nagykövetet és az informatikust. Oxigénhiánnyal küszködve, vakcin beszorulva a füsttel megtelt helyiségbe, Wickland felismerte, a bennmaradás ezen a helyen egyet jelent a fulladásos halállal.

A fürdőszobaablak rácsának rúdjaait betonba ágyazták, ezért Wickland odakiáltott Stevensnek és Smith-nek, hogy kövessék a szomszédos hálósobába. Wickland tudta, hogy ott beépítettek egy vészhelyzetben elmozdítható zárórudat, hogy az ablak fémrácsa belülről nyitható legyen. Mivel a bűzlő fekete füst miatt még mindig nem látott semmit, a DS-ügynök négykézláb mászott ki a fürdőszobából a biztonságos menedékhelyre, és ahogy tudott, sietett a hálósoba felé. Közben Wickland kiabált, és a padlót ütügette, hanggal vezette a cél felé Stevenst és Smith-t, akiktől azt hitte, ott jönnek szorosan mögötte.

Miközben Wickland a hálósoba felé tartott kintről robbanásokat és kézifegyverek ropogását hallotta. A védett épületcsoport elfoglalt területe fölött gépkarabély- és nyomjelzős géppuskalövedékek röpködtek. Az amerikai DS-ügynökök és a líbiai milíciához tartozó fizetett öreik még mindig nem lendültek ellenállásba.

Abban a hitben, hogy Stevens és Smith követték a fürdőszobából, Wickland elérte a hálósoba túlsó végén nyíló ablakot, és kireteszelve a biztonsági rácsot. Az álló téglalap alakú, nagyjából másfél méter magas, kilencven centi széles ablak párkánya körülbelül hatvan centire volt a padlótól. Ereje utolsó morzsáit összeszedve Wickland kimászott az ablakon, és leroskadott egy kis nyitott tornácon, amelyet egyik oldalán fehér homokzsákokból rakott, százhusz centiméter magas fal védett.

Oxigénhiánytól elhomályosult tudattal, az ájulás határán Wickland ekkor döbbsent rá, hogy egyedül van. Valahogy elszakadt Stevenstől és Smith-től; vagy még a füsttel teli fürdőszobában, vagy valahol a biztonságos

menedékhely előterén át a hálósobába vezető úton. Lehet, hogy rossz irányba fordultak valahol, de az is meglehet, hogy mindjárt a legelején már az előtérbe sem másztak ki utána. Akárhogy is történt, Wickland felfogta a rettenetes valóságot: a két ember, akinek a védelmezésére esküt tett – egyikük az Egyesült Államok diplomáciai képviselője –, csapdába esett valahol az égő biztonságos menedékhely belsejében. Hogy helyzete még nyomorúságosabb legyen, Wickland lövéseket hallott. Azt hitte, valaki rá lövöldöz a homokzsákok túlsó oldaláról.

A kimerült DS-ügynök nagy nehezen feltápáskodott. Átküzdötte magát befelé a villa ablakán, és visszatért a füsttel megtelt menedékhelyébe, megkeresni Chris Stevenst és Sean Smith-t.

A Melléképület udvarán minden elmúló perccel nőtt a GRS-operátorok dühe, és vele erősödött az aggodalom is, hogy a támadók már megszervezték védelmüket a várható ellentámadás fogadására, és egyre biztosabban ellenőrzik a diplomáciai védett épületcsoportot.

A támadók a hadviselés eszköztárának egyik legrégebbi és leghatásosabb fegyverét, a meglepetést alkalmazták. Gyors és elsőprő erejű ellencsapás nélkül az agresszoroknak lesz idejük megszilárdítani harcászati eredményeiket, és megnövelniük annak valószínűségét, hogy elérik feltételezett célkitűzésüket, bármelyik amerikai, de mindenekelőtt a nagykövet megölését vagy elfogását. Nagyon sokan tudtak arról, hogy Chris Stevens Bengáziba érkezett, különösen mióta a városi tanács tagjai az El Fadeel Hotelban előző este rendezett eseményhez kihívták a média képviselőit. Egy amerikai nagykövet megölését vagy elrablását a szeptember 11-i támadások évfordulóján bármelyik szélsőséges iszlamista csoport vagy milícia óriási fegyvertényként könyvelte volna el. Ha közben egy veszélyes vidéken működő amerikai diplomáciai képviseletet is sikerül kormos romhalmazzá változtatni, az már csak hab a tortán.

A Mercedes terepjáróban Tanto képtelen volt visszafojtani a dühét:

– Tudod, milyen nehéz lesz? – tette fel szónokiasan a kérdést D. B.-nek. – Tudod, milyen nehéz lesz visszafoglalni azt a harcászati célpontot? Éppen most veszítjük el a kezdeményezést!

Ha magukban lettek volna D. B.-vel, Tanto még indulatosabban tört volna ki, az éppen eszébe jutó kacskaringós és igen kifejező káromkodások

áradatát eresztve meg, de Henrynek, a hátul ülő tolmácsnak, máris zöldült az arca, és Tanto nem akarta a pánikig megrémisztetni az idősebb férfit. Az operátorok két kategóriára osztják a világ népességét: a lövészekre és a nem lövészekre. Henry határozottan nem lövész volt.

Mindazonáltal még így is, miközben azon háborgott, hogy visszatartják, Tanto legbelül nyugodt maradt. Ezt ő isteni ajándéknak tekintette, és sokévnnyi katonai, majd szerződéses operátori tapasztalat alapján azt is biztosra vette, hogy minél kaotikusabbá fajulnak körülötte a dolgok, az ő önbizalma annál jobban meg fog erősödni. Hogy elterelje figyelmét a késlekedésről, Tanto próbált a rendelkezésükre álló erőkre és eszközökre összpontosítani. Gyors reagálású különítményük hat lövészből fog állni, öt szerződéses magánvállalkozó GRS-operátorból – Oz kivételével, aki még mindig nem tért vissza a vacsoráról – valamint a GRS-csapat vezetőjéből. Tanto és bajtársai tudták, jelentős létszámfölényben lévő ellenséggel veszik fel a harcot, de ők nem pusztán hat akármilyen fickó voltak fegyverrel. Az operátorok fegyelmezett és tapasztalt veterán harcosok voltak, gazdagon felfegyverezve, és olyan szakszerű kiképzéssel a hátuk mögött, amilyennel kevés ilyen létszámú csapat dicsekedhet a világon. Testpáncél védte őket a kézifegyverek lövedékeitől és a gránátszilánkoktól, és harcászati előnyhöz juttatta őket, hogy mindegyikük rendelkezett éjjellátó szemüveggel. Mindent összevetve Tanto elfogadhatónak találta az esélyt, amellyel a melléképületi csapat felveheti a harcot az ellen, amit zöldfülű, kórusban óbégató, fegyverrel hadonászó radikálisok fegyelmezetlen hordájának gondolt. Feltéve, hogy az idő további múlásával nem juttatják ők maguk megfordíthatatlanul előnyös helyzetbe az ellenséget.

A GRS-operátorok tudták, ha a diplomáciai védett épületcsoport támadói rendelkeznek bármilyen, akár csak minimális katonai képzettséggel, akkor most éppen javában készülnek az ellencsapás fogadására. Minél több időt hagynak a támadóknak arra, hogy beássák magukat, annál valószínűbb, hogy megszállják a létesítmény külső határait, és védőállásokat alakítanak ki, legalábbis arra az időre, amíg minden célkitűzésüket eléri a védett épületcsoport belsejében.

– Mostanra már mindent elfoglalhattak – dohogott Tanto. – Minél tovább várakozunk, annál biztosabb, hogy a rosszfiúk elsáncolják magukat. Mire odaérünk, ők már remekül ki fogják ismerni magukat a terepen!

Jack pislogva és a szemét dörzsölgetve ült a BMW anyósülésén, még mindig a kontaktlencsét próbálta a helyükre csúsztatni. Még így, homályos látással is azt kívánta, bár véget érne a késlekedés, és munkához láthatnának. Fülében még mindig ott csengett annak a védett épületcsoportbeli DS-ügynöknek a hangja, aki jelentette a támadást, és segítséget kért. Jack hátrafordult a hátsó ülés felé, ahol Tig is ugyanazt a hangot hallotta magában.

– Mi a lófaszért nem mozdulunk? – kérdezte Tig, bár ő is tudta a választ. Valamennyi GRS-operátor tisztán látta, hogy főnökeik még mindig lázasan telefonálgatnak, nyilván, hogy a Február 17. milícia vezetőiből kimasszírozzák a határozott kötelezettségvállalást, és mellé még valami haditervet is. Tantónak a rádióban megszólaló hangja Tig panaszos kérdését visszhangozta: – Mi a lófaszért nem mozdulunk?

Testületileg úgy döntöttek, az engedélykérésre kiszabott idő lejárt. Az operátorok kiszálltak üresjáratban duruzsoló járműveikből, és szűk körbe gyűltek a C-épület előtt, a csapatvezető, Bob, a CIA-kirendeltség vezetője és helyettese mellett. Jack köhincseléssel felkeltette Rone figyelmét, és nagy szemeket meresztve hitetlenkedő pillantásokat váltottak. Jack világosan megértette a gesztus jelentését: Marhaság totojázni! Ami még nagyobb baj, veszélybe sodorja a védett épületcsoportbelieket, és minket is. *A helyzet meghaladta a „komoly” fokozatot. Az embereknek a segítségünkre van szükségük, és egyedül mi állunk rendelkezésre – gondolta Jack. – Mennünk kell!*

Rádiójuk ismét megreccsent, és felhangzottak a védett épületcsoport TOC-jában tartózkodó DS-ügynökök segítségért könyörgő jelentései:

- Lönek ránk!
- Súlyos tűz alatt állunk!
- Lerohanták a létesítményt!
- Mindnyájan beszorultunk az épületekbe!
- Segítségre van szükségünk!

A telefonjaikon még mindig lázasan tárgyaló CIA-kirendeltségvezetők és a csapatvezető ennek ellenére sem voltak hajlandók kiadni az operátoroknak az indulási parancsot. Azok alapján, aminek a véget nem érő telefonbeszélgetésekből a melléképületbeli CIA-tisztek oldaláról fültanúi voltak, az operátorokban az a meggyőződés alakult ki, hogy az ügynökség egyedül a Február 17. milíciával akarja visszaveretni a támadást, és a

közvetlen amerikai részvételt a már a diplomáciai védett épületcsoport területén kelepcebe esett DS-ügynökökre, és csakis rájuk kívánja korlátozni. Több GSR-operátor ezt az elképzelést hiú ábrándnak tartotta még a legjobb esetben is, a legrosszabban pedig hanyag, gondatlan vezetői tevékenységnek. Gyanították, mi motiválja az ilyen megalapozatlan reményeket: ha az operátorokból álló gyors reakciós különítmény a Melléképület kapuin belül marad, a CIA nem kényszerül elismerni a nyilvánosság előtt bengázi jelenlétét, illetve nem kell magyarázkodnia miatta. Másrészt, ha egy amerikai hírszerző szervezet fedetten működő operátorai és szerződéses magánvállalkozó „biztonsági emberei” harcba szállnak a radikális iszlamisták ellen, az összecsapás garantáltan világszerte felhívja magára a figyelmet, és boldog-boldogtalan vizsgálni fogja az ügyet. Különösen, ha szeptember 11-én történik a dolog. Korábbi bengázi kiküldetései alatt Tig számtalan esetben élte át, hogy Bob, a kirendeltségvezető „visszakozz!” parancsot adott az operátoroknak, még olyankor is, amikor amerikaiak kerültek potenciálisan veszélyes helyzetbe, nyilvánvalóan azért, hogy elkerülje a CIA jelenléte lelepleződésének kockázatát.

Még egy tényező hozzájárulhatott a késlekedéshez: a CIA-főnököt őszintén aggasztotta, mi lesz, ha a Melléképületet is megtámadják. Ha minden GRS-operátor a diplomáciai védett épületcsoportnál lesz lekötve, akkor a Melléképületben maradt amerikaiaknak nem sok esélyük lesz nagyobb létszámú támadó csapattal szemben. A szerződéses operátorok, akiket sok CIA hírszerző tiszt általában csak a nyakába sózott felesleges tehernek tekintett, hirtelen a legnépszerűbb amerikaiakká váltak Bengáziban.

Újabb rádióüzenet érkezett a védett épületcsoportból. Az affektálva beszélő DS-ügynök hangján olyannyira érződött az igyekezet önuralma megőrzésére, hogy mondatai egyértelműen egy beszűkült tudatállapotba került ember szavainak hangzottak. Több GRS-operátor is megérezte benne a pánik felé csúszó félelmet:

– Ha ti srácok nem jöttök ide, meg fogunk halni!

Több se kellett az operátoroknak. Durván húsz perc, talán valamivel több telt el az óta, hogy először sorakoztak fel a C-épületnél. Régen felkészültek

már, csak azt várták, hogy indulhassanak végre. Még a legsematikusabb westernfilmre is igaz volt, hát még a való életre: ha a lovasság akármilyen hasznosat akar tenni, mindenekelőtt ki kell vonulnia az erődjéből. Akár előljárói engedéllyel, akár a nélkül.

– Mennünk kell! – közölte Tanto a csapatvezetővel. Mondata nem kérdés volt. A négy másik operátor ugyanígy érzett. Tanto rászólt a csapatvezetőre: – Szálljon be a kibaszott kocsiba!

A csapatvezető befejezte a telefonálást, és beszállt.

Engedélyük továbbra sem volt, ahogy biztos tudásuk sem arról, milyen támogatásra számíthatnak a Február 17. milíciától. Mivel pedig a DS-ügynökök elrejtőztek vagy beszorultak az épületekbe, az operátorok nem kaptak belső felderítési információt arról, mivel kerülnek mindjárt szembe. Rone, Jack, és Tig ennek ellenére beszállt a két kocsiból álló menetoszlop első járművébe, a BMW-be. A GRS-csapatvezető a Mercedes terepjáró hátsó ülésére ült be, Henry mellé, és Tanto meg D. B. mögé.

Tanto a sebességváltóra tette a kezét, és rádión átrikkantott Rone-nak:

– Lebegtek? – kérdezte. A szlengből származó kifejezéssel az iránt érdeklődött, készen áll-e a BMW-s csapat.

Rone kihajolt a félig nyitva hagyott vezetőoldali ajtón. Visszapillantott a BMW-re, arcán „nekünk ez jutott” mosollyal, aztán kidugta az ablakon izmos karját, kezét ökölbe szorította, és feltartott hüvelykujjal jelzett. Tanto viszonozta a jelzést.

Rone sebességbe tette a BMW-t, Tanto pedig a Mercedest.

Miközben megkerülte a Melléképület területének közepén kialakított körforgalom füves, háromszög alakú középső szigetét Tanto szemével az ott élő kis teknősbékacsaládot kereste. Maga sem tudta miért, de ez némi vigaszt jelentett neki, mint amikor az ember munkába indultában elköszön a család kutyájától.

A várakozás alatt Rone felhívta a vacsorán lévő Ozt, és kérte, azonnal térjen vissza a Melléképületbe.

– Valami történik odaát a konzulátuson – közölte Rone anélkül, hogy részletekbe bocsátkozott volna. – Légy nagyon óvatos, és a közelébe se menj! Nagy arrafelé a hajcihő.

Oz és a CIA-tiszt már befejezték a desszertet, és meg is köszönték a meghívást, de a hírszerző tiszt húzta az időt búcsúzkodás közben.

– Mennünk kell! – morogta oda Oz a nőnek. Nem említette Rone hívását, mert nem akart bizalmas információt kiadni a házigazdáiknak. A hírszerzőnő csak folytatta a társalgást. Oz határozottabban megismételte:

– Mennünk kell! Most azonnal!

A hírszerző megsemmisítő pillantást vetett rá.

Oznak elfogyott a türelme:

– Üljön be a kocsiba! Indulunk!

Oz elköszönt vendéglátóiktól, és már tuszkolta is a hírszerző tisztet a járművébe, egy kis fekete, sötétített ablakos Toyota terepjáróba. A kocsiban elmondta, amit megtudott, és közben bekapcsolta rádió adóvevőjét. A Melléképület felé hajtott. A hírszerző tiszt ontani kezdte a kérdéseket, számos javaslatot tett, és utasításokat adott Oznak, hogyan és merre vezessen.

– Önnek most az a dolga, hogy csendben marad, hátradől az ülésében, és nyitva tartja a szemét! – szólt rá Oz. – Most a mi világunkban tartózkodik. Én pedig hadd tegyem, amiről én tudom, hogyan kell!

A nő szót fogadott.

Oz már azon a kerülő útvonalon gondolkodott, amelyiken visszajuthatnak a Melléképületbe úgy, hogy közben elkerülik a diplomáciai védett épületcsoportot. Ezen az útvonalon a lehetséges úttorlaszokat is elkerülheti a város egy olyan részében, ahol tudta, az egyik lakóházra rendszeresen kitűzik az al-Kaida-szimpatizánsok fekete zászlaját. Beleolvadt a Toyotával a forgalomba, és átlagpolgár módra hajtott: nem túl lendületesen, nem is határozatlanul, nem túl gyorsan, nem is túl lassan. A hírszerzőnő fejkendőt viselt, de Oz minden ízében maga volt a szőke, kék szemű, marhahúson hizlalt nyugati ember. Cseppet sem vágyott rá, hogy megállítsák egy ellenséges ellenőrző pontnál, vagy hirtelenjében összedobott utakadálynál, és azon erőlködhessen, hogy megmagyarázza, mit keres az utcán egy autóban két amerikai este tízkor azon az estén, amikor valakik megtámadják az amerikaiak védett épületcsoportját.

A rádióban Oz hallotta a diplomáciai védett épületcsoportból elhangzó gyászos hívásokat. Nem értette jól, hogy a mikrofonba beszélő DS-ügynök azt mondta-e, ők „állnak tűz alatt”, vagy az épületek „állnak lángban”.

Akármelyiket is mondta, Oz tudta, rossz hír mind a kettő. A rá és társaira váró harcra összpontosította figyelmét.

Oz a Harmadik körúton elhajtott a Földközi-tenger partjáig, majd rákanyarodott a Bengázi külvárosai felé vezető part menti főútra. Mellékutakon navigálva parlagon hagyott szántóföldek között vágott át, úgy keveredett vissza az operátorok körében csak Lóversenypálya útnak nevezett utcába, a Melléképület délkeleti oldalára. Nagyjából húsz perccel az után, hogy elhagyták vendéglátóik házát, Oz és a hírszerző tiszt bekanyarodott a Melléképület utcájába, és behajtott a kapun. A BMW és a Mercedes már elment.

A diplomáciai védett épületcsoportnál a helyzet folyamatosan romlott. Miután a hálózobaablakon át visszamászott a biztonságos menedékhely zónájába, Scott Wickland DS-ügynök átkutatta a füsttel megtelt előteret, de még mindig nem talált rá Chris Stevensre és Sean Smith-re. Wickland tudta, a két férfi nem sokáig maradhat életben ilyen körülmények között, de ő sem, ha nem jut friss levegőhöz.

Wickland a levegőért küzdve és a hőségtől majdnem elájulva visszatért a hálózobába, és kimászott a nyitott rácsú ablakon. Kinn a tornácon visszanyerte tájékozódási képességét, teleszívta a tüdejét, majd visszatartotta a lélegzetét, és visszament az épületbe. A hőség és a füst hamarosan ismét kikergette, és Wickland még mindig nem látta nyomát sem a nagykövet nek, sem a távközlési szakértőnek.

Miközben Wickland folytatta mentési kísérleteit a támadók berohantak a Kantinba, ahol a két Tripoliból átjött DS-ügynök a Blue Mountain-es őrral elbarikádozta magát a hátsó szobában. A támadók egy másik csoportja a taktikai műveleti központot közelítette meg, ahol Alec Henderson és Dave Ubben zárkózott be a titkosított kommunikációra szolgáló berendezések szobájába.

Henderson és Ubben a biztonsági kamerák nagy videómonitorján nézte, amint több támadó próbálja betörni az épület megerősített faajtáját, hogy elérje őket. Ubben felragadta M4 gépkarabélyát, Henderson pedig egy sörétes puskát, így készültek a közelharcra. A betolakodók egyesével, kettesével és hármasával közelítették meg a TOC-ot, és nekifutásból rugdalták az ajtót és acél keresztrúdját. Egyikük vagy nyolcméternyire

szabályosan rajthoz állt, majd teljes sebességgel nekirohant az ajtónak. Teljes testtel vetették magukat az ajtónak, de az nem engedett.

A támadók feldúlták és kifosztották a Kantint, és megpróbálták áttörni az ottani torlaszon, de sikertelenül. A hátuk mögött odakinn más támadók gázolajos kannákat cipeltek a TOC mellett parkoló gépkocsikhoz – Ubben és Henderson ezt is jól látta a biztonsági kamerák képein. A kannák azonban már majdnem teljesen kiürültek, s ez a körülmény keresztülhúzta a támadók tervét, nem sikerült még több járművet felgyújtaniuk.

A villánál Wickland további sikertelen próbálkozásokat tett Stevens és Smith felkutatására. Amikor teljesen kimerült, és nem tudott már még egyszer visszamenni az épületbe, Wickland felfogta, hogy a tornácon kiteszi magát az ellenség tüzének. Úgy érezte, mindjárt elveszti az eszméletét, márpedig ájultan könnyű zsákmány lesz a támadóknak. Vagy egy méternyire a tornáctól a villa falához rögzített létra vezetett a tetőre. Wickland felmászott rajta, majd átugrotta a villa lapos tetejét szegélyező, majdnem 120 centiméter magas mellvédfalat.

Wickland rádión segítséget kért a taktikai műveleti központba bezárkózott DS-ügynökségeitől, Alec Hendersontól és David Ubbentől, de torkát és tüdejét annyira tönkretette a belélegzett füst, hogy alig tudta kiköhögni a szavakat. Kollégái végül azért megértették a rémisztő üzenetet: Wickland nem találja Stevens nagykövetet és Sean Smith-t, és a C villa lángban áll. Miután leadta a jelentést, Wickland összeesett a tetőn.

Egészen eddig a pillanatig a TOC viszonylagos biztonságában Henderson és Ubben ügynöknek csak homályos fogalma volt arról, mi történik a nagykövet tőlük mintegy negyven méterre álló rezidenciáján. A taktikai műveleti központ monitorjain füst látszott a C villánál, de tűz nem, jelenlegi tartózkodási helyéről pedig Henderson és Ubben szabad szemmel nem láthatta a Château Christophe után maradt romhalmazt.

Wickland tetőről leadott rádiójelentése előtt a TOC-ban tartózkodó DS-ügynökök csak annyit tudtak, hogy Wickland beteretelte Chris Stevens nagykövetet és Sean Smith távközlési szakértőt a belülről zárható biztonságos menedékhelyébe. Legjobb tudásuk szerint a három férfi benn is maradt, és ott várja a segítséget. Hendersonnak és Ubbennek nem volt oka mást gondolni. Ennek következtében a DS-ügynökök első, a Melléképületnek, Tripolinak, Washingtonnak, valamint másoknak rádió és telefonon leadott riasztásai arról nem tájékoztatták a potenciális

mentőcsapatokat, hogy a C villában szorult három amerikait a tűz és a gázolajfüst pokla zárta el a külvilágtól, és ezért ők hárman közvetlen életveszélyben vannak. Nem tudhatjuk, hogy ezen információ birtokában vajon hamarabb indultak volna-e el a Melléképületben várakozó operátorok.

Henderson és Ubben azonnal továbbította a Stevens és Smith eltűnéséről szóló hírt, ahogyan azt is, hogy Wickland sérülten és a végsőkéig kimerülve fekszik a villa tetején. Amint a térfigyelő kamera képe azt mutatta, hogy a támadók távolodni kezdenek, Ubben úgy döntött, elhagyja a taktikai műveleti központot, és előbb megnézi, tud-e segíteni Wicklandon, majd ő is keresni fogja az eltűnt honfitársait.

Miközben az operátorok a Melléképület főkapuja felé hajtottak, D. B. hátrafordult a Mercedesben, és kérdések sorát zúdította a csapatvezetőre. Úgy indultak útnak, hogy nem volt pontos ismeretük a Február 17. milíciával kötött megállapodásról, már ha egyáltalán sikerült velük megállapodni. D. B. tudta, hogy a milícia nagy támaszpontot tart fönt a közelben, és útvonalválasztásuktól függően az operátorok gépjárműveinek úton a védett épületcsoport felé esetleg el kell haladniuk mellette. Nem akart semmiféle meglepetést vagy félreértést.

– Hány hapsival fogunk együttműködni a Február 17-esektől? – kérdezte D. B. – Tudják, hogy jövünk? Tudják, mi vár rájuk?

A csapatvezető nem tudott biztosat, de a lehetséges kockázatokkal tisztában volt. Rádión figyelmeztette Rone-t és a BMW-ben ülőket:

– Vigyázat, esetleg baráti erők tüzébe kerülhetünk. Nem tudjuk, hogy a Feb. 17-esek tudják-e, hogy jövünk!

– Vettük, értettük! – felelte Rone. – A hátsó utat fogjuk használni.

Elérték a Melléképület főkapuját, egy őr felemelte az acélsorompót, és Rone balra kifordult a sötét utcára, amelyet ők maguk között csak „Melléképület útnak” neveztek. Mögötte nagyjából negyven méterre jött Tanto a Mercedessel. Rone hamarosan befordult jobbra, egy névtelen útra. Hamarosan elért egy kereszteződést, ismét jobbra fordult, a Lóverseny útra, és elhajtott a földes ovális versenypálya mellett. Nyugatnak, a Tűzharcos útja felé tartott. Amikor odaért, harmadszor is jobbra fordult, és megindult északnak, a diplomáciai védett épületcsoport irányába.

Rone minimálisra akarta csökkenteni a forgalmas Negyedik körúton töltött idejüket. Ha a Negyedik körúton közelítik meg úti céljukat, a diplomáciai védett épületcsoportban tartózkodó támadók már messziről megláthatják, hogy jönnek. A Rone választotta útvonal egy vagy két perccel több időt igényelt, de az operátorok biztosra vették, hogy megéri, ha valamennyire is meglepetésszerűen akarják indítani az ellentámadást. Rone ugyanezt a mellékutakon vezető kerülő útvonalat használta az ellenkező irányba, amikor ő és Tig elhajtott az akkor még csendes védett épületcsoport mellett, miután szemrevételezték a nagykövet másnap délelőtti találkozájának helyszínét. Az azóta eltelt két óra alatt az egész világ megváltozott.

Rone a normálisnál éppen csak valamivel nagyobb sebességgel vezette a BMW-t, Tanto pedig kicsit lemaradva tartotta az iramot, így támadás esetén bármelyikük a másik segítségére siethetett. Számos más autót előztek meg anélkül, hogy bárki felfigyelt volna rájuk. Rone és Tanto attól tartott, ha nagy sebességgel száguldanak a védett épületcsoport felé a Február 17. milícia akármelyik útjukba kerülő tagja a támadókhoz csatlakozni igyekvő ellenséges szélsőségeseknek nézheti őket. Vagy a már egyébként is gyanús líbiai SSC valamelyik túl agresszív rendőralegysége próbálhatja meg az út szélére állítani őket némi baksis kizsárolása reményében. A hét férfi alig szólt egymáshoz a két csapatszállítóvá alakított luxusjárműben, amikor már közeledtek a védett épületcsoporthoz.

Jack Rone-t tartotta a legügyesebb sofőrnek a csapatban, ezért biztonságban érezte magát az élen haladó gépkocsiban, hiszen régi barátja ült a kormánynál. Mindazonáltal szorongott amiatt, hogy lesből rajtuk ütnek, vagy csapdába esnek. Még mindig nem látott élesen, ő mégis úgy mozgatta a fejét, mintha forgócsapra szerelték volna. Előre-hátra, jobbra-balra pásztázva leste, nem lát-e ellenséges fegyverest vagy bármit, ami nem illik a környezetbe. Tig ugyanezt tette a hátsó ülésen.

Jack magában sorra pipálta ki a tételeket a lehetséges veszélyek listáján: útszéli bomba, rakétavetős tűzrajtaütés, orvlövészek. Jack ellentétes érzelmei közül hol az egyik, hol a másik kerekedett felül: *Rohadjanak meg! Hogy merészelnek megtámadni minket?* Utána viszont rögtön ez következett: *Valószínűleg soha többé nem látom a feleségemet meg a kölköket.* Persze ez a munkája: *Nincs választásunk. A honfitársainknak szükségük van a segítségünkre, és mi is azt akarnánk, hogy valaki ugyanígy*

a segítségünkre siessen. Nem fogunk tudni a saját szemünkbe nézni borotválkozáskor, ha nem próbáljuk meg. Végül körbeért, és újra az ellenségénél tartott: Rohadjanak meg!

Röviddel az után, hogy a gyors reakálású különítmény két járműve elhagyta a Melléképületet, ismét megszólalt a rádióban az egyik DS-ügynök hangja. Ez alkalommal nem is próbálta leplezni a hangjában bujkáló pánikot. Addigra Scott Wickland már közölte DS-ügynöktársaival, Alec Hendersonnal és David Ubbennel, hogy a C villa ég, és a nagykövetnek meg Sean Smith-nek nyoma veszett. Nem derült ki, hogy az újabb adás a villa tetején fekvő Wicklandtól, vagy a taktikai műveleti központba bezárkózott Hendersontól és Ubbentől jött.

Jack hallotta, hogy a hang azt mondja:

– Segítségre van szükségünk! Most gyújtják föl az épületet... megtelik füsttel!

A BMW-ben a három operátor egy szót sem szólt, mikor meghallotta az ügynök könnyörgését. Nem kellett. A veterán katona operátorok tudták, most az a dolguk, hogy figyelmüket semmi se vonja el a rájuk váró feladatokról és veszélyektől. Jacknek évtizedes haditengerészeti SEAL-pályafutása alatt általában volt ideje aprólékosan, minden elképzelhető akadályt figyelembe véve megtervezni a végrehajtandó műveleteket. Most pont fordított volt a helyzet: akármire készen kellett állniuk.

A Tűzharcos úton, vagy ahogy a helybeliek nevezték, a Sari' al-Andaluszon alig volt forgalom. Az operátorok máris közeledtek ahhoz a kereszteződéshez, ahol át kell vágniuk a Negyedik körúton. Kocsik álltak itt is, ott is, és gyalogosok nyüzsögtek céltalanul. Rone és Tanto lassított, és óvatosan áthaladt a kereszteződésen.

Néhány száz méterre előttük, a Tűzharcostól a Különleges Képviselő Védett Épületcsoportjához vezető kelet-nyugati irányú kavicsos út sűrű sötétségbe burkolózó sarkánál Jack meglátott egy csoport fegyveres arab férfit, akik több gépjármű körül ácsorogtak. A férfiak egy része fekete símaszket viselt. Jack egy „műszaki” kisteherautót is kiszúrt, amelyre úgy látta, „Duskának” becézett orosz nehézgéppuskát szereltek. A hátsó ülésről Tig úgy vélte, a fegyver inkább könnyű légvédelmi gépágyú lehet. Ha Tignek van igaza, ebben a harcban nem sokat ér, mert lőszerét és irányzékát

légi célok pusztítására tervezték, és csak hozzáértő tüzérek kezében veszélyes földi célokra – igaz, akkor halálosan. Ha Jacknek van igaza, a Duska egyszerűen lesöpri őket az útról.

Abból a távolságból, a világot az éjjellátó szemüvegek zöld kódén át szemlélve az operátorok nem tudták, hogy az arab fegyveresek a baráti Február 17. milícia egyik szakasza, vagy a támadóknak a védett épületcsoporthoz vezető út lezárására kiküldött különítménye. Akárhogyan is, az operátoroknak nem maradt már más választásuk, tovább kellett gördülniük előre.

Rone leoltotta a BMW fényszóróit, és vánszorgásig lelassított a kereszteződés előtt. Egy blokkokból épített, több mint két méter magas fal mellett leállította az autót. Tanto beállt mögé a Mercedesszel. Az arab férfiak nem tettek ellenséges gesztust, ezért az operátorok kezdték remélni, hogy valóban Február 17-es szövetségeseikkel találkoztak.

Miközben leparkoltak, az operátorok ismét meghallották a DS-ügynököt, aki újabb könyörgő üzenetet adott le rádión:

– Sietnetek kell! Égnek az épületek! – utána megismételte korábbi könyörgését. – Ha nem értek ide hamar, valamennyien meghalunk!

Rone figyelmeztette a BMW-ben ülő többi operátort, hogy lassan szálljanak ki, nehogy megijesszék a potenciálisan baráti milicistákat, és azok rosszfiúknak nézzék őket.

A Mercedes hátsó üléséről a GRS-csapatvezető közölte, azt hiszi, ezt a kereszteződést jelölték találkozási pontjuknak a Február 17. milícia embereivel. Amikor az arab férfiak továbbra is nyugodtan viselkedtek az operátorok felkészültek járműveik elhagyására. Tanto a tolmácshoz fordult:

– Henry! Szervezze meg ezt a dolgot, és derítse ki, ki a parancsnok! Igyekeznünk kell! Jövünk maga mögött.

Henry és a GRS-csapatvezető óvatosan közeledett a kereszteződésben álló fegyveresekhez, előregörnyedve, kézben tartott, de lefelé fordított csövű fegyverrel. Rone, Jack, Tig, Tanto, és D. B. a kocsik mellett maradva éberen figyelt, tűzkészen tartott fegyverekkel.

Hirtelen lövések csattantak a közelben, és mindenki harcra kész testtartásba rándult. A hang megtört és ide-oda verődve visszhangzott az út menti falak és épületek között, így nehéz volt meghatározni a lövések forrását. Szórványos, véletlenszerű egyes lövések és sorozatok csattogtak, hol egy, hol két, hol három lövés.

Ahogy a falhoz lapultak, vagy a járművekben húzták össze magukat, több operátornak eszébe jutott, ha most bárki pánikba esik attól, hogy lőnek rá, könnyen tömeges lövöldözés robbanhat ki az útkereszteződésnél összegyűlt fegyveres férfiak között. Tűzharc a Tűzharcos úton. Egymás miatt nem aggódtak, de még mindig nem tudták biztosan, mit gondoljanak az arab férfiakra, akikkel állítólag együtt kell működniük. Jack már el is képzelte a legrosszabb lehetőséget, a halálos áldozatokkal járó „saját tűz incidenst”.

Amikor először meghallotta a lövéseket, Jack úgy gondolta, valaki egyenesen rájuk lő kicsit északabbról a Tűzharcos út mellől. Utána rájött, hogy a lövések a diplomáciai védett épületcsoport felől hallatszanak, amely úgy négyszáz méter távolságra keletre feküdt. Valaki a kereszteződés irányába lőtt, oda, ahol az arab férfiak álltak. Az abból az irányból jövő lövedékek nem érhatték el az operátorokat, akik kicsivel a kereszteződéstől délre maradtak, védte őket a fal, és kívül tartózkodtak a lövonalon.

A sötétségben és a zűrzavarban, amikor röpködtek a lövedékek, kocsik hajtottak és emberek mozogtak minden irányba, Jack azon gondolkodott, vajon a lövések egy része nem a kereszteződéshez közeli két- és háromemeletes épületekben rejtőző orvlövészekről jön-e. A nyitott ajtajú BMW-ben kuporgott, gépkarabélyát a lába között tartotta, készen, hogy felemelje, és viszonozza vele a tüzet.

Henry és a csapatvezető nagy megkönnyebbüléssel értesült róla, hogy a kereszteződésnél gyülekező arab fegyveresek valóban a Február 17. milícia tagjai, s ráadásul a parancsnokuk tűrhetően beszél angolul. A parancsnok megerősítette, hogy ő és az emberei készek segíteni az amerikaiaknak visszafoglalni a védett épületcsoportot. Vagy legalábbis készek megpróbálni.

Ezzel együtt Tantónak nem tetszett a felállás. Operátor társaival már közölte a Február 17. Mártírjai Dandárral kapcsolatos kétségeit. Gyanúja szerint a milíciát nem is képezték ki rendesen, és a harcosok amerikaiak iránti állítólagos baráti érzelmei sem voltak teljesen őszinték. Miután volt alkalma akcióban megfigyelni a milícia fegyvereseit, fegyelmezetlennek és szervezetlennek ítélte őket. Most is csak álldogáltak ott, minden felismerhető rend és katonás magatartás nélkül. Többet közülük szemlátomást csak egy dolog érdekelt, a forgalom irányítása a Tűzharcos út és a Negyedik körút között. Csakhogy akármennyit hadonásztak, még mindig el-elhajtott mellettük egy autó, és a bennük ülők alaposan

megbámulták az utcán álló testpáncélba öltözött, kezükben fegyvert tartó, sisakos, éjjellátó szemüveges amerikaiakat.

Tanto hitetlenkedve fordult D. B.-hez:

– *Ezekre* a faszikra vártunk?

A milíciából egyetlen harcos tett jó benyomást Tantóra: egy símaszkit viselő fekete afrikai géppuskás. Mivel szórványosan továbbra is lőttek feléjük, ez a harcos hasra vágódott, és PKM típusú, Kalasnyikov-rendszerű könnyűgéppuskájával keleti irányba, a védett épületcsoport felé tüzelve viszonzta az ellenséges tüzet. Onnan, ahonnan Tanto nézte a dolgot, nagyon úgy látszott, hogy a maszkos férfi bajtársainak fogalma sincs, mi lenne a teendő.

Tig hallotta, hogy a milíciás parancsnok azt meséli, emberei már megpróbáltak autóval elhajtani az úton a védett épületcsoportig, de visszafordultak, amikor tűz alá vették őket. A csapatvezető, Rone és a parancsnok új megközelítést beszélt meg.

Miközben a terv formát öltött, Tanto és D. B. óvatosan elindult a kocsijától a kereszteződés felé. Végignéztek a kavicsos úton.

– Ez egy kibaszott fatális folyosó! – jelentette ki Tanto. Elképzelte, milyen védtelenül kiteszik magukat az ellenség tüzének, ha az úton próbálnak gyalogosan vagy kocsival elindulni a védett épületcsoport felé.

Látták, hogy úti céljukból örvénylő fekete füst és narancsvörös lángok emelkednek az ég felé. A védett épületcsoporthoz közeli épületek fölött az égbolt borostyánszínben látszott izzani. Tanto egy pillanatra hátrabillentette a fejét, és meglátta csillagok tűhegynyi fényeit: kísérteties zöld színben ragyogó pontoknak látszottak éjjellátó szemüvege látóterében. Amikor viselték a szemüveget, az operátorok elvesztették perifériális látásukat, és a térbeli mélységet is alig érzékelték. Valahogy úgy látták a világot, mintha olyan kartonpapírból tekert vékony csövön át nézték volna, amelyiknek mindkét végére zöld celofánt ragasztottak.

Jó néhány perccel az után, hogy az operátorok megérkeztek az útkereszteződéshez még mindig folyt a tárgyalás a haditervről. D. B. egyszer csak Tantóhoz fordult:

– Figyelj Tanto! Gyerünk magasra!

– Jó ötlet! Megpróbálom.

D. B. úgy gondolkodott, ahogyan egy tengerészgyalogos mesterlövésznek gondolkodnia kell, hiszen végtére is annak képezték ki.

Észrevett egy három- vagy négyemeletes épületet annak a falnak a túlsó oldalán, amely mellett leparkoltak. Ha feljuthatnának valamelyik felső emeletre, onnan, mint egy magaslatról láthatnák, ki lő rájuk, és mi történik a védett épületcsoport kerítésén belül. Talán még az ellenséges lövészeket is leszedhetnék.

Először azonban a több mint kétméteres falon kell átjutniuk. Tanto agyán átfutott egy gondolat: Jézus Krisztus! Kezdek túl öreg lenni ehhez! Rövidnadrágban hagyta el a Melléképületet, és most tudta, alaposan fel fogja horzsolni a bőrét, miközben átmászik a falon.

Tanto odament a csapatvezetőhöz és a Február 17-esek parancsnokához.

– Én és D. B. nekivágunk gyalog – közölte Tanto. – Nem várhatunk tovább.

A csapatvezető rábólintott a kezdeményezésre, Tanto pedig odament Rone-hoz.

– Hahó haver, mi megyünk! Tartom veled a kapcsolatot, hogy tudd, mikor gondolom úgy, végig lehet menni az úton!

Tanto a bal vállára vetette gépkarabélyát, fél kézzel felemelte a könnyűgéppuskáját, és egy heveder löszert a vállára vett úgy, hogy az keresztezte a mellét. A rohambatyuját a jobb vállára akasztotta. Zsebeit megtöltötte gépkarabély-tárral. Miközben végzett a felszereléssel, Tanto megpillantotta a Február 17. milícia két fiatal tagját, akik őt figyelték.

– Hé, ti ketten! Ti velünk jöttök! – a két fegyveres beleegyezése jeleként bólintott. Tanto és D. B. elindult velük a fal felé.

A védett épületcsoport taktikai műveleti központjában rekedt DS-ügynök, Alec Henderson, továbbra is tartotta a kapcsolatot a Melléképülettel, a tripoli nagykövetséggel, és a washingtoni külügyminisztériummal. Jelentette, hogy Scott Wickland súlyos füstmérgezést szenvedett, és most fenn hever a villa tetején, Chris Stevensről és Sean Smith-ről pedig továbbra sem tudnak semmit. Beszámolt a tüzekről, és jelentést tett a védett épületcsoportban garázdálkodó támadókról.

David Ubben DS-ügynök tudta, hogy a TOC-ban csak egy személyre van szükség, aki folyamatosan tartja a kapcsolatot társaival és a külvilággal. Abból, amit ő és Henderson a monitoron látott, úgy nézett ki, mintha a támadók elhagyták volna a TOC és a Kávéház környékét, miután egyik

helyen sem sikerült hozzáférközniük az oda bezárkózott amerikaiakhoz. Ha Ubben eljuthatna a két tripoli DS-ügynökhöz, akik a helybeli örrel még mindig a Kantinban rejtőztek, talán összefoghatnának, és megkereshetnék az eltűnteket. Rádión vázolta tervét a Kantinban elbarikádozott ügynököknek.

Teljes harci felszerelésben, kezében fegyverrel Ubben felrántotta a TOC ajtaját, és kidobott egy füstgránátot a taktikai műveleti központot a Kantintól elválasztó, téglával kirakott gyalogúira. Henderson fedezte az indulni készülő Ubbent. A fehér füst fedezékében Ubben átszaladt a gyalogúton, be a kifosztott Kantinba. Végighaladt a feldúlt épületen, és megtalálta azt a helyiséget, ahol a két tripoli DS-ügynök várt rá a Blue Mountain-os örrel. Megbontották a támadókat kívül tartó torlaszt, és a két Tripoliból érkezett ügynök csatlakozott Ubbenhez, hogy együtt próbáljanak eljutni a C villához. A helybeli ört utasították, maradjon rejtekhelyén a Kantinban.

Anélkül, hogy biztosan tudták volna, hol tartózkodnak a támadók, a gyaloglás a védett épületcsoport területén végzetes ötletnek tűnt. A TOC-épülete mellett állt egy páncélozott gépjármű, amelyiket a támadóknak nem sikerült felgyújtaniuk, mert elfogyott a gázolajuk. Ubben kihozta a slusszkulcsot a taktikai műveleti központból, majd beszállt két tripoli kollégájával, és autón tették meg a rövid utat a villáig. Odafutottak a kis tornácra, ahova Wickland mászott ki a nyitott hálószoobaablakon. A három DS-ügynök felmászott a létrán a tetőre, és megtalálták Wicklandet, aki hányt a sok füst belélegzésétől, és már csak félig volt eszméletén.

Ubben és a két tripoli ügynök mindenáron meg akarta találni Stevenst és Smith-t, tehát ahogy jött, sietve lemászott a létrán. A menedékhely még mindig tele volt mérgező füsttel, a látótávolság is még mindig kicsi maradt. Két ügynök védőállást foglalt az ablak fedezésére, a harmadik pedig bemászott az ablakon, és a padlón négykézláb mászva keresni kezdte a nagykövetet és a távközlési szakértőt. Csak rövid ideig tudott benn maradni, mert a levegőhiány hamar kikergette az ablakon túlra.

Ubben és a két másik DS-ügynök felváltva végezte a megerőltető, meglehetősen reménytelennek tűnő keresést, és a biztosító szolgálatot. Valahányszor egy ember lihegve, kifulladásra kijött a villából, valaki más azonnal bemászott.

HATODIK FEJEZET

Tűzharcos út

Amint behajtott a Melléképület kapuján, Oz egyenesen a C-épület felé vette az irányt. Ott az épület előtt talált rá Bobra, a kirendeltségvezetőre és több CIA-tisztre. Valamennyien álltak, és a mobiltelefonjukon beszéltek. A hírszerzőnő kiugrott a Toyotából, és bement a C-épületbe, kideríteni, mi történik. A Melléképületben dolgozó más hírszerzők a telek kerítése mentén járkáltak, láthatóan vigyázva, hogy mindig egyik épület fedezékéből a másikéba kerüljenek. Néhányan a személyes holmijukat markolták fel és hozták ki a szállásukról. Oz úgy látta, hogy a Melléképület több bentlakóját is magával ragadta az ideges zűrzavar, és fogalmuk sincs, hova menjenek, vagy mihez fogjanak.

Könnyű lesz ez, mint macskákat nyájba terelni! – gondolta Oz.

Testpáncélja és minden felszerelése a szobájában volt, de még nem jött el az ideje annak, hogy értük menjen. Még mindig abban a barna pantallóban és hosszú ujjú, galléros ingben, amelyet a vacsorán viselt, Oz egyenesen odacsörtetett Bobhoz, és faggatni kezdte:

– Mi a legfrissebb hír? Vittek magukkal elég fegyvert a srácok? Pontosan hol vannak?

Bob sietősen tájékoztatta, majd folytatatta a telefonbeszélgetéseket. Oz nem tiltakozott, mert megértette, hogy szükség van Bobra a támadásra adandó válasz megszervezéséhez, a Február 17. milícia kézben tartásához és Washington meg Tripoli folyamatos tájékoztatásához a még mindig zajló támadás fejleményeiről.

Amikor végigpillantott a Melléképület területén, nyugtalanító érzés szorította össze Oz gyomrát. Abból, ahogyan az emberek ráérősen csellengtek erre-arra, azt a következtetést vont le, hogy eszükbe sem jut, lehet, hogy a diplomáciai védett épületcsoport nem az egyedüli célpontja az erőszakos Amerika-ellenes szélsőségeseknek. Azonnal meg kell szervezni és meg kell erősíteni a Melléképület védelmét! Ez a feladat pedig rá vár, mint az egyetlen nem úton lévő GRS-operátorra.

Oz belevetette magát a feladatba, és közben visszafojtotta a tehetetlen düh és csalódottság gyötrő érzését, amely már a vacsoráról visszafelé tartva

feltámadt benne. Évekkel korábban felesége megajándékozta egy rövid ujjú pólóval, amelynek mellrészére egy kérdést nyomtak: „Tudod mi a különbség közted és köztem?” A válasz a póló hátán állt: „Te elfutsz a tűz elől, én meg feléje futok”. Oz büszkén viselte a pólót, és az üzenet szellemében élt. Most azonban az egyetlen operátorként, aki kimaradt a védett épülethez indított mentőcsapatból, úgy érezte, mellékvágányra állították. *Én nem akarom rájuk tolni a harcot, nem akarok itt ülni, és várni, hogy ők jöjjenek el hozzánk/,* gondolta. *Nem akarok a kapu előtt várni a másik csapat csatáira! Én akarom felvinni a labdát a gólvonalig!*

Oz tudta, nem ragadhat le ezeknél a gondolatoknál, tehát gondolkodását és energiáját a rendelkezésre álló korlátozott eszköztárral és előerővel rögtönözhető védelem megtervezésének szentelte. Habár valamennyi, a Melléképületben dolgozó CIA hírszerző tiszt kapott némi fegyveres kiképzést, és rendelkezett valamelyes fegyverismerettel, Oz a legtöbbjüket csak korlátozottan harcképesnek tartotta. Más szóval nem lövésznek. Fejben gyorsan végigfutott a névsoron, és arra jutott, hogy csapata kemény magját hat, különböző mértékű katonai képzettséggel és harci tapasztalattal rendelkező férfi alkothatja, három amerikai és három líbiai.

Az amerikaiak közül az egyik ő maga volt, a másik a Melléképület biztonsági főnöke, a harmadik pedig egy hírszerző tiszt, aki Afganisztánban vett már részt fegyveres harcban. A három líbiai a Melléképület őre volt, mindhárman az ingatlan tulajdonosának barátai vagy rokonai, ugyanis amikor bérbe adta birtokát, a tulajdonos ragaszkodott ahhoz, hogy az amerikaiak őket alkalmazzák fegyveres őrnek. Habár Oz támaszkodni szándékozott erre az öt férfira, a Melléképületben tartózkodó összes személy megvédését valójában a saját kizárólagos feladatának tekintette.

Oz utasította a többi amerikait, gyűljenek össze a C-épületben. Az ott kialakított megerősített Érzékeny Kategorizált Információs Létesítményt használhatták végső menedéknek, ha a Melléképületet is lerohanják. A CIA-kirendeltség kiszolgáló személyzetének egyik tagját gépkarabéllyal felfegyverezve kiállította őrnek a C-épület elé, és utasította, nagyon vigyázzon, hogy egyszerre mindig csak egy valakit engedjen át egy másik épületbe, és csakis akkor, ha feltétlenül szükséges. Ha ezt a szabályt sikerül betartani, vész esetén Oznak nem kell egynél több csellengőt keresgélnie. Oz tudta, hogy a C-épület belsejében hol van, hol nincs térerő, tehát arra is

utasította az őrt, hogy bárkit, akinek hivatalos ügyben kell telefonálnia, engedjen az épület mellett időzni mindaddig, amíg a közelben marad.

Amikor Bob, a Melléképület főnöke rövid szünetet tartott a telefonálgatásban, Oz megkérte, segítsen betartatni azt a szabályt, hogy mindenki állandóan maradjon a C-épületben, vagy a közvetlen közelében.

– Leginkább az aggaszt, hogyan tartjuk számon az embereket – mondta Oz Bobnak. – Márpedig minden percben tudnom kell mindenkiről, hogy hol van!

Bob egyetértett, és a kirendeltségvezető áldásával a felfegyverzett CIA-munkatárs elfoglalta helyét, mint kapuőr.

Oz a belső úton átvágva elsietett a B-épületbe, és beugrott a hálósobájába a felszereléséért. Anélkül, hogy ruhát cserélt volna, felhúzta a testpáncélját, feltette a sisakját és az éjjellátó szemüvegét. Kézbe vette a gépkarabélyát és a rohambatyuját, amely egy tucat tartaléktárat, két nyomókötést és más elsősegélynyújtó anyagot tartalmazott. Esze ágában sem volt hagyni, hogy kifogyjon a lőszere, tehát felpakolt még fél tucat tárat, és visszafelé futtában benyomogatta őket a far- meg az oldalzsebeibe.

Kezében a saját gépkarabélyával felbukkant az Afganisztánban harci tapasztalatot szerzett hírszerző tiszt, meglátta Ozt, és megkérdezte, miben segíthet. Oz a C-épület északkeleti sarkánál beépített létrához irányította. A létra a lapos, cementhabarccsal simított tetőre vezetett, amelyet méteres magasságú salakbeton-falazóblokkból épített, fedezéknek használható mellvéd vett körül. A megelőző hónapokban az operátorok elkészítették a Melléképület védelmi tervét, és a szerint a C-épület tetejét választották elsődleges harcállásuknak. Azon a tetőn lezárt és lepecsételt zöld fémdobozok sorakoztak sok ezer darab lőszerrel, közte behevederezett lőszeres egy hevederes adogatású könnyűgéppuskához, előre töltött gépkarabélytárok, és túlméretezett sószóróra emlékeztető formájú gránátok egy gránátvetőhöz. A terv azt irányozta elő, hogy a fegyvereket csak akkor hozzák fel a tetőre, amikor a harc elkezdődik, nehogy eltömődjenek homokkal és porral.

Oz is felmászott a tetőre a katonailag képzett hírszerző tiszttel körülnézni. Északnyugaton, a diplomáciai védett létesítmény irányában éles villanásokat látott: nyomjelzős lövedékek húztak fénycsóvákat az éjszakai égbolton. A Melléképület közvetlen környékén semmi rendkívüli nem látszott. Oz az éjjellátó szemüvegével is végigpásztázta a környező terepet, de senkit sem

vett észre, aki az északon és keleten elterülő, az operátorok által Zombiföldnek csúfolt, kietlen terepszakaszon átlopakodva igyekszik meglepni őket. Oz utasította a hírszerző tisztet, maradjon fenn a tetőn örködni, figyeljen, és jelentse rádión, ha bármi szokatlant lát vagy hall. Oz lemászott, és folytatta terepszemlélését.

A Melléképület biztonsági főnökét a főbejárathoz állította, és engedett neki annyi mozgásszabadságot, hogy ide-oda járhasson a kapu és a nagyjából ötven méterre álló C-épület között. Oz megbízott a férfi ítélőképességében, és tudta, helyesen fogja eldönteni, mikor hol kell tartózkodnia. A lényeg, ezt mindketten tudták, a C-épületbe összevont emberek oltalmazása. Ha a támadók áttörik a Melléképület falát, és el akarják kapni az épületben tartózkodó személyeket, akkor nekik az épületben, ebben a viszonylag jól védhető hadállásban lesz szükségük a lövészekre, amikor a támadók, egyesével vagy kettesével, mert csak úgy férnek át, megpróbálnak behatolni az ajtókon.

Amint a hírszerző tiszt és a biztonsági főnök a helyén volt, Oz hozzálátott a három líbiai őrből álló külső védelmi vonal megszervezéséhez. Hónapokkal korábban az operátorok több emelvényt építettek acélcsőből és lemezből védőállásnak a Melléképület falai mentén arra az esetre, ha a létesítményt támadás éri. A barnászörösre rozsdásodott emelvények padlóját elég magasra helyezték ahhoz, hogy az operátorok vagy bárki, aki a Melléképületet védi, kilőhessen róla a fal fölött. Az emelvényeket, amelyeket az operátorok „toronynak” neveztek, olyan nagyra méretezték, hogy két személy kényelmesen, egymás lelökése nélkül mozoghasson és lapulhasson rajtuk.

Oz az egyik líbiai őrt a főkapuhoz közeli toronyba küldte, egy másikat a C-épület mögött balra állóba, a harmadikat pedig a terület délkeleti sarkába telepítettbe. Sorra végig is járta a tornyokat, hogy maga ellenőrizze, az öröknek van elegendő lőszerük, és készek harcolni. Legkevesebb annyit remélt tőlük, hogy amíg csend van, a helyükön maradnak, és majd jelentik, ha támadás éri őket.

Miközben Oz gyalogosan körbejárta a Melléképület területét, hallotta operátor bajtársai és a védett létesítményben tartózkodó DS-ügynökök rádióbeszélgetését. Teendői túlságosan lekötötték, nem tudott mindenre odafigyelni, ami elhangzott, de azt érezte, hogy nem sok jót ígérnek. Miután elhelyezte az öröket a tornyokban, Oz visszatért a C-épülethez. Még

mindig remélte, hogy a líbiai örök vannak olyan bátrak és hűségesek, hogy nem futnak el a baj első jele láttán. Ugyanezt gondolta a Február 17. milícia harcosairól is, akiktől a diplomáciai védett épületcsoporthoz küldött barátai támogatást vártak.

Amíg Oz a CIA-bázis védelmét szervezte, megjelent a kapunál a három líbiai ör felügyelője. Bobbal akart beszélni. A Melléképület munkatársai ismerték a férfit, ezért Oz beengedte úgy, hogy megtarthatta a pisztolyát. Az örök főnöke azt mondta Oznak, azért jött a Melléképületbe, hogy figyelmeztesse a CIA-kirendeltség vezetőjét, azonnal ürítse ki a létesítményt.

– Nektek, srácok, menni kell! – szólította fel a felügyelő Ozt. – Nektek itt nem biztonságos!

Oz a C-épülethez kísérte, hogy beszélhessen Bobbal, majd ő maga visszatért a teendőihez, mert az őrség felügyelője és a kirendeltségvezető ugyan még javában tárgyalt odakinn, de Oz már ismerte a végkifejletet. Hat operátor és egy tolmács a Melléképület állományából éppen úton volt a felgyújtott és elfoglalt amerikai diplomáciai védett épületcsoport felé, ahol egy nagykövet, és hat másik amerikai élete forgott veszélyben. Ha ez a tizennégy amerikai, vagy legalább néhány közülük élve kijut onnan, menedékre lesz szükségük. A Melléképületben szolgáló férfiak és nők tehát nem mennek sehova.

A Tűzharcos út és a diplomáciai védett épületcsoporthoz vezető murvás út kereszteződése délkeleti sarkának közelében Tanto, D. B. és a Február 17. milícia két ifjú fegyverese megközelítette a falat, amelyen át kart mászni. Egy kis szerencsével onnan bejuthatnak egy magas épületbe, amelyet mesterlövészfészeknek és megfigyelőtoronynak használhatnak. Tanto általában továbbra is gyanakodva tekintett a Február 17. milícia embereire, de úgy érezte, ez a kettő megbízható.

Miközben a mesterlövész/felderítő csapat útnak indult, Rone, Jack, és Tig kiszállt a BMW-ből, és gyalogosan elindult a kereszteződés felé. A környék legtöbb lakóházát és más épületét betonblokkból épített kerítés vette körül, az operátorok most ezeket a falakat használták fedezéknek. Óvatosan haladtak észak felé a Tűzharcos úton, „alsó készenléti tartásban”, vagyis gépkarabélyuk tusával a válluknál, biztonságosan lefelé fordított csővel. Mutatóujjuk közel nyugodott az elsütőbillentyűhöz, de nem rajta. A

hüvelykujjakkal a biztosítóbilleentyűt simogatták, készen arra, hogy a fegyverrel bármikor tüzet nyissanak.

Rone a vezető oldaláról közelítette meg az állványos géppuskával felszerelt „műszaki” kisteherautót, majd a motorblokk mögött húzódott fedezékbe. Jack az útkereszteződés délkeleti sarkán helyezkedett el. A lakóházakból kiszűrődő fényből és a néhány pislákoló utcai lámpa fényéből összeadódó környezeti megvilágítás pillanatnyilag feleslegessé tette az éjjellátó szemüvegek használatát. Jack óvatosan kidugta a fejét a sarkon, hogy elnézhessen a diplomáciai védett épületcsoport főkapuja felé, vagy négyszáz méterrel távolabbra a kavicsos út mentén. Ekkor látott meg először néhányat a védett épületcsoportot lerohanó támadók közül. Most pedig feléje lövöldöztek. Nyolc vagy kilenc arab férfit látott, közülük legalább néhány láthatóan fegyvert viselt.

A támadók időnként a diplomáciai létesítmény kapuja elé rakott, előregyártott beton-akadályelemek mögül tüzeltek az operátorokra és a Február 17. milícia harcosaira, máskor meg csak céltalanul ödöngtek a nyílt utcán. Túl messze mozogtak ahhoz, hogy Jack azonosíthassa őket, mindössze azt látta, hogy a kapu környékén homályos alakok jönnek-mennek.

Jack váratlanul lövések dörrenését hallotta a közelből. Az egyik milicista több lövedéket is kilőtt a „műszaki” nehézgéppuskájából a védett épületcsoport felé. Az operátorok mellkasukon érezték a torkolati robbanások lökéshullámát.

Rone előjött a teherautó mögül, Jack pedig kihajolt a sarok mögül, hogy beszállhasson a lövöldözésbe. Leadtak több lövést, majd lebuktak a fedezék mögé. A Február 17. milícia három tagja, akik a kereszteződés északkeleti sarkát szállták meg, szintén viszonzta az ellenség tüzeit. A támadók szórványosan csattanó lövésekkel válaszoltak.

Tig éppen állást váltott, hogy ő is bekapcsolódjon, amikor a Február 17. milícia egyik harcosa két RPG-gránátot lőtt ki a védett épületcsoport kapuja előtt mutatkozó emberekre. Az RPG-lövész nagyjából húsz méterrel Tig háta mögül lőtt, aki így a feje fölött elszálló gránátok riasztó hangját hallhatta. A támadókat nem zavarták a gránátok, folytatták a lövöldözést.

Tig a tüzerő növelésével válaszolt. Ő is hozott magával gránátvetőt, és most kilőtt három többcélú repesz-romboló gránátot, amelyek ötméteres sugarú körön belül mindenkit megölnek, és tizenöt méteres sugarú körön

belül mindenkit megsebesítenek. A gránátvető hatásos lőtávolsága kb. 320 méter, de Tig szándékosan „rövideket” lőtt, hogy a lövedékek a támadók előtt robbanjanak, és még véletlenül se találják el a védett épületcsoport kapuját. Aggódott amiatt, hogy ha telibe találja a kaput, azzal később majd lelassítja az operátorokat, és kiteszi őket az ellenség tüzének, amikor eljön az ideje, hogy azon a kapun áthaladva jussanak be a létesítménybe.

Az operátorok nem látták, hogy Tig gránátjai megsebesítették vagy megölték-e a védett épületcsoport előtt mozgó embereket, de ahhoz nem férhetett kétség, hogy a nagy pusztítóerejű lövedékek hatására eltűntek. A támadók tüze a Tűzharcos út felé abbamaradt. Amikor az operátorok Tig harmadik lövése után kinéztek az utcára, senki sem állt közöttük és a főkapu között. Eljött az ideje, hogy előretörjenek.

Tig először visszafutott az autójukhoz, magához venni a gépkarabélyát, a hevederes adogatású géppuskát és hozzá két százas rakasz lőszert. Mivel így az elégnél jóval több cipelnivalója adódott, rohambatyuját a BMW-ben hagyta. Miközben kiszedte holmiját a gépkocsiból, hallotta, hogy a DS-ügynök a rádióban megismétli könyörgését:

– Meghalunk, ha nem jöttök ide! – mondta az ügynök, aki valósággal kiköhögte a szavakat, és hallhatóan fuldokolva küzdött minden korty levegőért.

A tűzharc után a GRS-csapat vezetője és Henry, a tolmács újra tárgyalni kezdett a Február 17-es parancsnokkal. Arról egyeztettek, hogyan koordinálják az együttműködő erőket, illetve hajlandó-e a milícia nehézfegyvereket biztosítani az ellentámadáshoz – ez szép ajánlatnak tűnt, csak éppen a pillanatnyilag megoldandó helyzetben nem vezetett sehova.

Tig hallgatta, ahogyan a csapatvezető és Henry, a tolmács megvitatta a miliciaparancsnok szavait. A parancsnok közölte velük, hogy nem akarja előreküldeni a katonáit a védett épületcsoport kapuja felé. Helyette, mondta a csapatvezetőnek, fel fogja hívni telefonon a támadókat, és tárgyalásba kezd velük a csapdába esett amerikaiak szabadon bocsátásáról. Tignek eszébe villant a kérdés: honnan tudja ez a parancsnok, hogy kit kell felhívnia? És hogyan, mi alapján vélheti úgy, hogy összehozhatja az alkut?

A tárgyalás pozitív hozadéka annyi volt, hogy a Február 17. milícia fegyveresei végre késznek tűntek útzárat felállítani a védett épületcsoport felé vezető utak minden kereszteződésénél, és megakadályozni, hogy a támadók erősítést hívjanak, és számbeli túlerejük növelésével legyűrjék a

tizennégy amerikait – a hetet, aki eleve a védett épületcsoportban tartózkodott, és a másik hetet, aki a Melléképületből küldött gyors reakciója különítményt alkotta.

Mivel semmilyen jel sem utalt arra, hogy a milícia hajlandó lenne beljebb nyomulni a harc legkülső határánál Tig, Rone és Jack ismét megelégtelte a várakozást.

– Basszák meg! – fakadt ki Tig. – Mi megyünk!

Rone Tantót hívta rádión:

– Hé, hapsikáim, mindjárt megindulunk gyalog! Mit látsz, Tanto?

Tanto, D. B. és a két milicista még nem ért fel a kiszemelt magas figyelőpontra, Tanto tehát így felelt:

– Azt hiszem, rendben vagytok! Nem hallok az út mentén felétek leadott lövéseket. A konzulátus kétségtelenül ég, nagy lánggal. Ti csak tegyétek a dolgotokat! Lőjétek, mozogjatok, tartsátok a kapcsolatot, és rendben is lesztek.

– Vettem, értettem, vége.

Tig rádión jelentett a Melléképületnek, hogy Bob és a többiek tudják, ők itt megindultak előre.

Előregörnyedve, felemelt fegyverrel Rone, Jack, és Tig megkerülte a sarkot, és kilépett a védett épületcsoporthoz vezető hepehupás, kavicsos felszört kétsávos utcán. A déli oldalon húzódó falakhoz simultak, és ki-be bujkáltak a házak bejáratait rejtő, vagy a telkek kerítéseinek találkozásánál adódó falmélyedésekbe. Az élen egymást váltva mozogtak, egymás hátát biztosítva, és olyan keveset mutatva magukból, amilyen keveset csak lehetett. Rone, Tig, és Jack végigbukált két építkezésen, és folyamatosan haladt előre a sötétben a védett épületcsoport felé. Izmaik megfeszültek, miközben szemük állandóan pásztázott jobbra-balra, fel és le. Minden lépésnél várták, hogy megjelenik az ellenség.

Jack kontaktlencsái végre a helyükre csúsztak, és jól látott, de a tűzharc zűrzavarában egy pillanatra elvesztette a térbeli tájékozódó képességét. Odakiáltott Tigne:

– Balra van a kapu vagy jobbra?

Tig visszakiáltotta, hogy jobbra, és Jack újra tájékozódott. Tigne is megvolt a maga látási problémája, az övét az időjárás okozta. Nappal a

hőmérséklet elérte a 30 Celsius fokot, és az éjszaka is csak úgy tíz fokkal volt hűvösebb. Amikor Tig teste felhevült az erő kifejtéstől, éjjellátó szemüvege annyira bepárasodott, hogy használhatatlannak találta az eszközt, és ezért felhajtotta sisakja homlokrészére.

Nagyjából 140 métert haladtak az utcán, amikor a három operátor egy negyvenes éveiben járó férfira talált, aki javában beszélgetett a mobilján. Úgy látszott, a hosszú nadrágot és pólót viselő férfi valamelyik lakóházból kódorgott ki az utcára, megnézni, mi történik, mintha parádé haladna el a háza előtt.

– Fedezékbe! Fedezékbe! – kiáltottak rá az operátorok.

A férfi a telefonjára mutatott, és beszélt tovább. Az operátorok úgy döntöttek, önmagára veszélyt jelenthet a pasas, rájuk viszont nem. Megcsóválták a fejüket, rosszalló pillantásokat vetettek rá, és folytatták útjukat.

Jack és Tig halk és izgatott arab beszédre lett figyelmes. Balra pillantva mozgást láttak az utca túlsó oldalán, tizenöt vagy húsz méterrel maguk mögött.

Na baszd meg!, gondolta Jack. *Ezek a hapsik meg ki a lófaszok?*

Egy gyors pillantás, és felismerte, ez a három férfi nem jelent veszélyt. Éppen ellenkezőleg, az operátorok önjelölt támogató lépcsője mozgott ott előre. Azok a milicisták voltak, akik korábban az útkereszteződés északkeleti sarkáról vizsgolták a támadók tüzét. Most árnyékként követték az operátorok mozgását az utca túlsó oldalán. Jack és Tig megfigyelte, hogy a fegyveresek menet közben tanulnak az amerikaiaktól: ők is takarástól takarásig mozogtak az építési területeken, és a kapualjakban bujkálva haladtak kelet felé.

Jack nem tudta, mennyire lesz majd hasznos a kalasnyikovos trió, de ők legalább jöttek. Minden bizonytalanság után a Február 17. Mártírjai Dandárjának legalább öt olyan tagja akadt, aki teljesítette a szervezet ígéretét, és támogatta az amerikai gyors reagálású különítményt, három a kavicsos úton, kettő pedig a mesterlövész-állást kereső Tantóval és D. B.-vel.

A három operátor nagy földkupacot pillantott meg maga előtt egy építési terület szélén, úgy kilencven méterre a védett épületcsoport kapujától. Jack és Tig a bucka több mint négy méter magas tetejére nézett és ugyanaz a gondolat villant az eszükbe: itt a helyi uralgó magaslat! Remélték, hogy a

kupac szilárd, de amint elkezdtek megmászni, úgy érezték, mintha homokdűnére próbálnának felkapaszkodni. Ahogy felfelé vonszolták magukat lábszáruk térdig süllyedt a laza földbe. Mindkét operátor legalább harminchat kilónyi fegyvert, lőszert, testpáncélt és más felszerelést cipelt, és ez a súly most mintha minden lépéssel növekedett volna.

– Szar ügy! – suttozta Tig lihegve.

Jack is úgy érezte, kifogyott a szuszából, és úgy vélte, ő még rosszabb helyzetbe került, mint a bajtársa. Tudta, hogy Tig a Melléképület útjain végzett hosszú futásokat is beiktatott testedzési programjába, Jack tehát most magát hibáztatta, amiért felsőteste erősítésére összpontosított és elhanyagolta alsó végtagjait.

– Öregem! – fakadt ki Jack félúton a bucka teteje felé, miközben vödörszám szakadt róla a verejték, és zihálva kapkodta a levegőt. – Több láberősítő gyakorlatot kell végeznem!

Tig azonban ugyanolyan kábaságig kimerültnek érezte magát, hosszú futásaitól láb izmai fájósan érzékennyé váltak.

– Öregem! – lihegte – sokkal kevesebbet kellene futkosnom!

Mindketten kiköhögtek egy nevetést.

Mikor felértek a kupac tetejére, Jack és Tig kénytelen volt megállapítani, nem jutottak elég magasra ahhoz, hogy belássanak a védett épületcsoport falain belülre. Semmiért mászták meg a buckát. Tehetetlen dühüket tetézte, hogy miközben lecsúsztak a halomról, leesett Tig hevederes adogatású könnyűgéppuskájának rakasza. Nem volt idejük pizsmogni az újbóli felszerelésével, Tig tehát „átment Rambóba”. Leválasztott a leesett rakasról több mint száz lőszert, és kettéosztotta. A fele a géppuskába befűzve lógott, a másik felét pedig a vállára vetette.

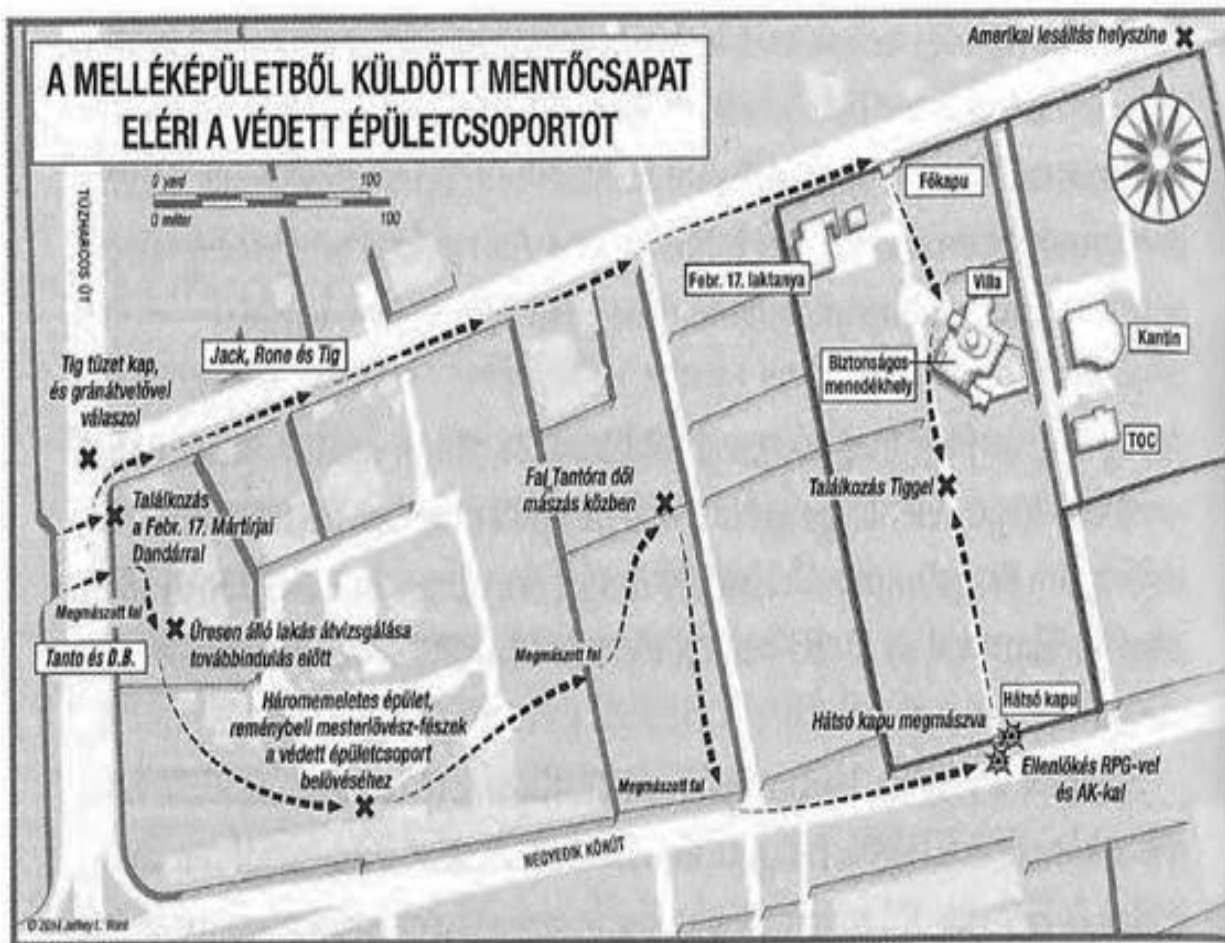
Tig tudta, hogy céljuk emberéletek mentése a védett épületcsoportból, de nem ez volt a legfőbb gondja. Mindenekelőtt az életben maradás foglalkoztatta. Minden lépésnél szorosabban markolta a fegyverét, miközben szeme éberén vizslatott jobbra-balra. Az egykori tengerészgyalogos egyetlen gondolatot ismételtetett magában: Ránk lő-e valaki?

Amíg Tig és Jack megmászta a földkupacot, Rone rendületlenül haladt tovább a kapu felé. Leguggolt a védett épületcsoport bejáratától jobbra lévő

beton forgalomterelő akadály mögé, ott várta a társait. Rone rádión közölte Tantóval és D. B.-vel: ők elérték a kaput, és készen állnak a behatolásra.

Elsőnek a milícia három harcosa csatlakozott Rone-hoz, akik szintén a közeli akadályok mögött kerestek fedezéket. Nagyjából hat méter széles és négy és fél méter magas, barátságos halványsárga színre festett boltíves beton kapubejáró magasodott előttük. A kapualj mélyén álltak a létesítmény nehéz kapui, amelyeknek kovácsoltvas rácsozatát vastag, tömör acéllemezekkel erősítették meg, nehogy valaki megmássza, átlője, vagy gépkocsival betörje a kapuszárnyakat. A rendesen mindig zárva tartott, csak a járművek ki- és behajtásának idejére kinyitott kapu most tárva-nyitva állt. Valaki szánt rá időt, hogy a kapuszárnyak alját függőleges reteszükkel a kocs útba épített fészkekhez rögzítse, nehogy véletlenül becsukódjanak. Az oldalsó gyalogkapu acélajtaja szintén nyitva állt.

Amikor Jack odaért a beton útakadályokhoz meglátta, hogy az egyik közelben kuporgó milíciaharcos nem csak AK-47-est hozott magával, hanem hátán átvetve egy RPG rakétagránát-vetőt is. Jack egy pillanatra aggódni kezdett, hátha a harcos fenyegetést jelent Rone-ra, tehát felemelt gépkarabéllyal figyelni kezdte. Kész volt azonnal lelőni a milicistát, ha fegyverét Rone irányába fordítja. A fegyveres nem adta jelét, hogy fenyegetést jelentene, Jack tehát arra a következtetésre jutott, hogy a jó fiúk egyike lehet. Jack gyors lépésben előresietett, és letérdelt a harcos bal oldalán. Fél arasz, ha elválasztotta a vállukat, ahogy mindketten a kaput lesték.

Néhány méterrel távolabb Tig továbbra is hevederes géppuskája lőszerellátásával küszködött. Igyekezett előszedni a második rakaszát a rögtönzött vászonzsákból. Szilárdan helyére akarta erősíteni a fegyveren, nehogy kifogyjon a lőszerből, amikor beindul a lövöldözés. Tig rádión jelentette a Melléképületnek:

– Megindulunk a védett épületcsoport felé!

Rone jelzésnek értelmezte Tig rádióadását. Anélkül, hogy figyelmeztette volna társait, talpra ugrott, és gyorslépésben megkerülte a beton akadályt, majd néhány nyírott bokrot, és gondolkodás nélkül berohant a kapun a védett épületcsoport belterületére. Gépkarabélyának csőve mutatta az előre vezető utat.

Jack arra számított, hogy szemkontaktust teremtenek, vagy máshogyan kommunikálnak, mielőtt megindulnak előre, de amint meglátta a rohamra lendülő Rone-t, a kiképzésnél belenevelt automatizmus átvette a hatalmat. A

SEAL-eknél és a többi különleges hadviselési alakulatnál a legalapvetőbb szabályok közé tartozik, hogy soha senki nem rohamoz egyedül, függetlenül attól, hogy egy épület helyiségét vagy nyílt terepszakaszt rohamoz-e meg. Rone-t ugyanerre képezték ki, ezért Jack tudta, amikor Rone a roham élére állt, biztosra vette, hogy Jack és Tig biztosítja a hátát.

Jack felpattant, ő is megkerülte az előtte fekvő akadályt, és befutott a létesítménybe.

Tig még a fegyverével küszködött, amikor Rone és Jack rohamra indult. Ő is talpon termett pár másodpercen belül, de a rövid szünet elegendő volt valakinek, hogy lőni kezdjen rá távolabbról, valahonnan keleti irányból a kavicsos út mentén. A lövések abból a kereszteződésből érkeztek, ahol az utca az ott található sportszerüzlet miatt Adidas útnak nevezett másikat keresztezte.

Tig hasra vágta magát egy útakadály mögött, amikor egy lövedék közvetlenül a feje fölött süvített el. Megnyomta rádióján a *beszéd* gombot:

– Hé, bázis! Lőnek rám, de nem találtak el!

A földhöz szögezett Tig felnézett, és torkolattűzet látott villogni a közelben. A Február 17. milícia egyik harcosa Tigtől vagy három méterre felugrott, és vadul tüzelni kezdett sorozatlövésre állított AK-47-esével, percenként hatszáz lövéses tűzgyorsasággal. Amint kiürült a tárja, a harcos lekuporodott újratölteni. Tig szeme elé húzta éjjellátó szemüvegét, és belépett a tűzharcba. Az akadály tetejére támasztotta, és célra tartotta teljes hevederrel töltött géppuskáját.

Mikor Tig már éppen tüzet akart nyitni, fegyvertelen férfi rohant feléje, magasra tartott kézzel, az elsötétített utcából.

– Barát! Barát! Február 17.!

Tig, még mindig a tűz megnyitására készen, elkapta az AK-47-esét újratöltő milicista pillantását.

– Barát! – kiabálta újra a fegyvertelen férfi. – Február 17.!

Tig és a fegyveres milicista gunyoros kíváncsisággal összenézett, pillantásukat Tig magában lefordította a katonák kortalan, univerzális nyelvére: *Ki a lófasz ez a dilinyós?*

Tig felsóhajtott. Akárki is lőtt rájuk feljebb az utcáról vagy elszaladt, vagy megölte, vagy megsebesítette az AK-47 tűzcsapása. Akárhogy is történt az ellenséges tűz abbamaradt. Tig két ujjal a szemére mutatott, némajátékkal

utasította a fegyveres milicistát, tartsa szemmel a jövevényt. A milicista bólintott.

Tig felállt. Tűzkész, előrszegezett géppuskával berohant a védett épületcsoport kapuján, hogy utolérje Rone-t és Jacket.

Amikor a mesterlövész/megfigyelő csapat megközelítette a Tűzharcos út és a diplomáciai védett épületcsoporthoz vezető kavicsos út sarkánál álló két és fél méteres falat, D. B. vette át a vezetést. Átmászott, majd a túloldalon letérdelt, fedezni a Február 17. milícia két tagját és végül Tantót, akik sorra csatlakoztak hozzá.

Előttük magasodott a többemeletes épület, amelyet magaslesnek reméltek használni. Meg akartak győződni, hogy senki sem várja lesben állva, mikor üthet rajtuk. A kiválasztott épület mellett salakblokkból épített félig kész ház állt. Most Tanto fedezte a többieket, amíg D. B. és a két milíciaharcos ellenőrizte, valóban üres.

Amikor ők hárman visszatértek a kis csapat megindult a magas épület felé. Közelebb jutva azonban Tanto és D. B. felismerte, még ha fel is jutnak a tetejére, akkor is túl messze lesznek a védett épületcsoporttól, s ezért nem sokat fognak látni. Megváltoztatták tervüket és haladtak tovább előre. Egyvalaki mindig térdelve biztosított, amíg a többiek fedezékbe értek. A lakóházak kerítésfalait használták takarásnak, miközben folyamatosan szökeltek egyik telektől a másikig. Valahányszor sarkot értek el, amelyen túlra nem láthattak be, Tanto vagy D. B. „a torta felszeletelése” avagy „a sarok tortásítása” néven ismert harcászati eljárást alkalmazta. Az élen haladó ember a fal közelében megközelíti a sarkot. Kb. egy méterre a saroktól apró oldallépésekkel elindul a faltól, vállhoz vett, tüzelésre kész fegyverrel. Minden egyes lépéssel áttekint egy „szeletet” a sarkon túli – a mi esetünkben sötétségbe burkolózó – területből, s így fokozatosan egyre nagyobb térségről állapíthatja meg, van-e ott valaki, anélkül, hogy egy csapásra mindenholnan láthatóan megmutatná magát.

Tanto éppen az egyik sarkot biztosította, amikor vette Rone rádióadását, aki azt kérdezte, biztonságosnak látszik-e a kavicsos út, előrenyomulhatnak-e rajta az operátorok. Tanto azt válaszolta, hogy látni ugyan nem látja, de nem hall lövéseket, majd nyomult tovább a következő sarokig.

Haladtak tehát telekről telekre, s közben szemüket meresztve figyelték az árnyékokat és a kivilágítatlan sikátorokat, rejtőzik-e ott valaki. Az utcán előrenyomuló operátorokhoz hasonlóan ők is minden pillanatban azt várták, hogy löni kezdik őket. A két operátor és az őket árnyékként követő milicisták próbáltak csendben és észrevétlenül mozogni, hiszen nem tudhatták, nem vár-e rájuk nagy csapat harcra kész támadó már a következő háznál, vagy a védett épületcsoport túlsó oldalán. Ennek dacára miközben igyekeztek tartani az érzékeny egyensúlyt a gyors és a biztonságos mozgás között, azon kapták magukat, hogy a gyorsaság javára csálnak, mert tudták, amerikaiak élete forog veszélyben a védett épületcsoport falain belül.

Amint már a háztömb mellett vezette előre csapatát, Tanto és D. B. felismerte, hogy a legtöbb épület földszintes családi ház, amely mesterlövész/megfigyelő toronyként semmire sem jó. Éjellátó szemüvegükkel azonban felfedeztek egy olyan épülő házat kb. száz méterrel előrébb, amelyik megfelellhetett a célnak.

– Gyerünk fel annak a tetejére, és nézzük meg, onnan mit látni! – jelentette ki D. B.

Óvatosan hatoltak be a magas, kivilágítatlan épületbe, menetközben harcszerűen vizsgálták át a szinteket és a lépcsőházat. Zihálva kezdték venni a levegőt, és a testpáncél alatt verejték itatta át az ingüket. Tanto úgy érezte, rohanvást nő a kezében tartott géppuska és a hátán átvetett gépkarabély súlya. Ő ment fel elsőnek a lépcsőn, óvatosan közelítette meg a befejezetlen harmadik emeletet.

Felérve Tanto kilépett a tetőre, és olyan kép tárult a szeme elé, amelyik egyszerre volt látványos és rémisztő. A létesítmény főbejáratának közeiében a Február 17. milícia kis laktanyáját teljesen elborították a lángok. A fő villaépület is égett, narancsvörös szikrák szálltak belőle a koromsötét mediterrán égboltra. Az épületekből örvénylő fekete füst gomolygott felfelé, s egyre jobban eltakarta az ezüstösen ragyogó csillagokat. Más körülmények között Tanto furcsán gyönyörűnek nevezte volna a látványt. Most viszont nem sokáig nézhette, az adó-vevőjére kezdett figyelni. Ekkor döbbsent rá, hogy jó ideje nem hallott hívást a védett épületcsoportból, és az jutott eszébe, vajon élnek-e még a bajba került amerikaiak.

A kilátás a harmadik emeletről lebilincselő volt, de elkésérítő is. Egy fasor a létesítményen belül minden mozgást eltakarta a szeme elől, vagyis ezen a

házon sem rendezhették be mesterlövész- és megfigyelőállásukat. D.B. is felért, és odaállt Tanto mellé.

– Ez sem ér semmit se! – állapította meg.

Elindultak lefelé, újra csatlakoztak a Február 17. milícia két harcosához, és haladtak tovább. A négyfőnyi fél raj, mint a fürge mezei nyulak, cikk-cakkban átrohant egy elgyomosodott üres telken, megmászott egy újabb falat, majd a következő parlagon hagyott parcellánál és a következő falnál megismételte ugyanezt. Menetelésük során újabb falhoz értek, távolabb ez már ahhoz a falhoz csatlakozott merőlegesen, amelyik a nyugati oldalán szegélyezte a diplomáciai védett épületcsoportot. D. B. áthajította fölötte a rohambatyuját, benne az egészségügyi csomagjával, a tartalék lőszerével és a GPS készülékével, és már indult is volna utána.

A rádióban halkán megszólalt Tig:

– Behatolunk a létesítménybe!

– Vettem, értettem – felelte suttogva Tanto. – Mi még nem értünk oda. Próbálunk ott találkozni veletek!

D. B. és Tanto megmászta a védett épületcsoportéra merőleges falat. Amikor feljutottak a tetejére, még mindig nem láttak be a létesítmény belsejébe, ez pedig azt jelentette, hogy nem érdemes leereszkedni a másik oldalán. Hasznosabb lenne, értettek egyet, elhatolni a védett épületcsoport déli oldalára, és megpróbálni bejutni a hátsó, a Negyedik körútra nyíló B1 kapun. Az égő villa a létesítmény első részében állt. Ha hátulról közelednek Tanto, D. B., és a két milicista csapdába ejtheti azokat a támadókat, akiket Rone, Jack, és Tig a hátsó kapu felé szorít.

Amikor Tanto elkezdett lemászni, a fal egy része összedőlt alatta. Tanto a földre zuhant, bal lábszára alaposan lehorzsolódott, és csúnya zúzódások keletkeztek rajta. A bal karján a friss horzsolásokból és vágásokból vér szivárgott.

D. B. leugrott a falról, és odarohant az egyik Február 17-essel.

– A francba! – fakadt ki D. B. – Jól vagy?

– Jól! – felelte Tanto. A lába fáj, de semmije sem tört el. – Rendben vagyok. Ideje mennünk!

D.B. visszanézett a falra:

– Ó, a picsába! A batyum!

Már eddig is túl sok késedelmet szenvedtek, először a Melléképület udvarán, most pedig, amikor próbálták elérni a védett épületcsoportot. A

rádiók elhallgattak, ez pedig nem sok jót ígért. Ha átmásznak a félig ledőlt falon D. B. rohambatyuját keresgélni a sötétben, még több időt vesztenek, ami emberéletekbe kerülhet.

– Haver – szólalt meg Tanto –, hagyjuk a francba! Vannak nekem plusz táraim! – D. B. tudta, hogy a társának igaza van.

Futólépésben indultak a Negyedik körút felé. Ahogy lihegve és fújtatva egymás mellett futottak, D. B. elkapta Tanto tekintetét, elmosolyodott, és annyit mondott:

– Ezt megszívtam.

Tanto túlságosan kifulladt ahhoz, hogy válaszoljon, csak visszavigyorgott.

Miután túljutottak egy újabb falon, egy élelmiszerboltnál találták magukat, nagyjából ötven méterre a védett épületcsoport hátsó kapujától. A bolt előtt vagy egy tucat bámészkodó állt, és a létesítményben lobogó tüzek felé nézett. Tanto utasította a két velük tartó milicistát, hogy tartsák szemmel ezt a tömeget, amíg ő és D. B. odamegy a kapuhoz.

Alighogy elindultak az üzlettől Tanto és D. B. a Február 17. milícia egyik parancsnokával találta szembe magát, aki javában telefonált arabul. Nem volt világos, hogyan érkezett a miliciaparancsnok oda, ahová ők kilyukadtak, de Tanto úgy vélte, minden bizonnyal a két magukkal hozott harcos hívta oda a saját rádióján.

– Hé, haver! – szólította meg Tanto, s máris a bolt előtt álldogálókra mutatott. – Azok a te embereid? A sajátjaink?

– Nem, nem azok – felelte a parancsnok angolul.

– Hát akkor gondoskodj róla, hogy ne lőjenek belénk! – mondta Tanto. – Ha pedig mégis, öld meg őket!

A miliciaparancsnok bólintott, s közben folyamatosan beszélt a telefonba.

Tanto elindult a kapu felé, s közben a bajusza alatt odamorogta D. B.-nek:

– Apám, bár jobban értenék arabul! Valahogy az a sanda gyanúm, hogy ez a jóember a rossz fiúkkal dumál, és éppen most adja le nekik a drótot, hogy jövünk!

Több mint negyven perc telt el az óta, hogy Alec Henderson DS-ügynök megnyomta a „Futás fedezékbe!” riasztó gombját, meglátta és meghallva az amerikai diplomáciai képviselő területét előzőnlő támadókat.

Az eltelt idő alatt a külügyminisztérium Diplomáciai Biztonsági Szolgálatának Vezetési Központja a hivatalosan érvényes védelmi minisztériumi normaidőn belül kiadta a folyamatban lévő támadásról szóló riasztást a Fehér Ház Helyzetnyilvántartó Termének, a Nemzeti Hírszerzési Igazgató Hivatalának, és az FBI-nak. Erre a riasztásra reagálva bengázi idő szerint 22:32-kor, avagy washingtoni idő szerint 16:32-kor a Washingtonban, a Pentagonban működő Nemzeti Katonai Vezetési Központ értesítette a Védelmi Miniszter Hivatalát (Office of the Secretary of Defense). A hír gyorsan eljutott Leon Panetta védelmi miniszterhez, és Martin Dempsey tábornokhoz, a Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottságának elnökéhez.

Panettát és Dempsey-t fél órán belül előre egyeztetett megbeszélésen készült fogadni Obama elnök, washingtoni idő szerint 17:00, bengázi idő szerint 23:00 órakor. Ott, amint Panetta később eskü alatt vallotta, megtárgyalták a lehetséges válaszlépéseket. Panetta egy kongresszusi bizottságnak azt mondta, hogy Obama utasította a Védelmi Minisztériumot, „minden rendelkezésre álló eszközzel” indítsanak válaszcsapást. Panetta azt vallotta, hogy szeptember 11-én nem beszélt újra közvetlenül az elnökkel.

Közben, egy levél szerint, amelyet a Fehér Ház a Szenátus Fegyveres Erők Bizottsága republikánus tagjainak küldött, Obama utasítására Hillary Clinton külügyminiszter felhívta Mohamed Magariaf líbiai elnököt, hogy „összehangolják a további támogatást a Líbiában tartózkodó amerikaiak védelme, és a Líbia felségterületére való belépés érdekében”. Magariaf „teljes együttműködést” ígért, jelentette ki a levél.

Miközben a katonai ellenintézkedésekről még javában folyt a vita, egy fegyvertelen amerikai felderítő robotrepülőgép Bengázi térségében megközelítette Líbia légterét, hogy élő adásban közvetítsen mozgóképet az égő diplomáciai védett épületcsoportról. Bengázi idő szerint 22:30-kor azonban a drón még mindig több mint fél óra repülési időre járt. Amikor a GRS-operátorok behatoltak a létesítmény területére, azt vaktában tették.

Ahogy folytatódott a támadás, fejtette ki később tanúvallomásában Panetta a Kongresszusnak, két Spanyolországban állomásozó, biztosító feladatokra kiképzett tengerészgyalogos-szakasznál bevetés előtti készenlétet rendeltek el azzal, hogy az egyik Bengáziba, a másik Tripoliba fog repülni. Egy éppen Közép-Európában gyakorlatozó különleges hadviselési alakulatnak megparancsolták, hogy álljon készen az átcsoportosításra egy dél-európai köztes támaszpontra. Egy hazai támaszponton állomásozó különleges

hadviselési alegységet készségbe helyeztek azzal, hogy ugyanerre a hadműveleti bázisra kell majd utaznia.

Végül azonban mindezen alegységek közül egyetlen egyet sem küldtek Bengáziba!

Panetta megemlítette, hogy fegyverzetet hordozó repülőgépek kiküldését is mérlegelték, a szükséges légi utántöltő és más támogató gépekkel együtt, de azt is hozzáfűzte, hogy legalább kilenc órába telt volna a helyszínre juttatásuk. Panetta mindezt „a távolság és az idő problémájának” minősítette. Ezekben a tárgyalásokban a tripoli nagykövetség tisztségviselői is részt vettek. Gregory Hicks, a nagykövetség vezetőhelyettese azt vallotta a Kongresszusnak, hogy a nagykövetség védelmi attaséja beszélt az AFRICOM és a Vezérkari Főnökök Egyesített Bizottsága illetékeseivel is. Hicks beszámolója szerint ő megkérdezte a védelmi attasét:

– Jön valami? Egyáltalán fognak nekünk segítséget küldeni? Van valamink már kinn a helyszínen?

Hicks eskü alatt vallotta, hogy úgy tájékoztatták, a legközelebbi segítség az olaszországi Aviano amerikai légitámaszpontján található, ahol az amerikai légierő vadászgépei két-háromórányi távolságban állomásoznak. Nem álltak azonban rendelkezésre a légi utántöltésükhöz szükséges tanker repülőgépek, ezért még órák fognak eltelni addig, amíg a vadászok felszállhatnak.

– Én pedig azt mondtam, „Köszönöm szépen” – folytatta Hicks a vallomását – és folytattuk tovább a munkánkat.

A végén amerikai harci repülőgépeket sem küldtek Bengáziba.

A legközelebbi és legvalószínűbb segítség, amelyet amerikai szárazföldi alakulat nyújthatott, továbbra is a hétfőnyi, Tripoliban állomásozó GRS-csapattól származhatott. A kis különítménybe beosztottak két tényleges katonát a Delta Különítményből, az egykori SEAL Glen „Bub” Doherty-t és egy nyelvészt, aki a tolmácsuk lehet.

Miközben múltak a percek, és a diplomáciai védett épületcsoport már javában égett, Washingtonban, Tripoliban, az AFRICOM stuttgarti főhadiszállásán, és máshol tovább vitatkoztak a választható ellenintézkedésekről, valamint a rendelkezésre álló erőforrásokról és eszközökről. Aznap éjjel később globális telefonkonferenciára került sor az AFRICOM, az Európai Parancsnokság, a Központi Parancsnokság, a Különleges Hadviselési Parancsnokság, a Szállítási Parancsnokság, valamint

a szárazföldi, a tengeri, a légi haderőnem és a tengerészgyalogság képviselőinek részvételével.

Ezen tárgyalások, értekezletek és viták közül egyetlen egy sem bírt jelentőséggel a Bengáziban már a terepen tevékenykedő operátorok szempontjából. A Melléképület GRS biztosító csapatának tagjai már régen kikövetkeztették, hogy nem várhatnak a külső segítségre. Ők nem várhattak drónokra, vagy repülő ágyúaszádokra, vagy Spanyolországban állomásozó tengerészgyalogosokra. Nem várhattak Közép-Európában gyakorlatozó különleges hadviselési alegységekre, sőt, még saját, Tripoliból odautazó GRS-operátor bajtársaikra és a különleges hadviselési erők onnan átvezényelendő katonáira sem. Nem várhatták ki, amíg az Egyesült Államok vagy Líbiai elnöke, vagy a két ország két védelmi minisztere elszánja magát a cselekvésre. Nem várhattak az ENSZ-re, az Egyesült Államok Hadseregére, Légierőjére, Tengerészgyalogos Hadtestére és Haditengerészetére, a líbiai légierőre vagy akárki másra.

A Különleges Képviselő Védett Épületcsoportját Bengáziban lerohanták. Épületek és gépjárművek álltak lángban. Az Egyesült Államok fegyveres ellenségei szabadon járkáltak a létesítmény falain belül. J. Christopher Stevens nagykövetnek és Sean Smith távközlési szakértőnek nyoma veszett egy égő villában. Öt további amerikait szintén veszély fenyegetett.

Az operátorok az egyetlen választható lehetőséget választották: cselekedtek. A Melléképületben Oz felkészült a lehetséges második támadó hullám visszaverésére. A védett épületcsoport területén Tanto és D. B. a hátsó kapuhoz tartott. Rone, Jack, és Tig berontott a főkapun.

Senkinek fogalma sem volt, mi fog történni a következő percben.

HETEDIK FEJEZET

Valaki meghalt!

Jack Rone mögött rohant be a védett épületcsoport főkapuján. Mikor áthaladt a boltíves kapualjon, nagyjából húsz méterre maga előtt látta Rone vastag szövetingének narancssárga foltját. Rone a lángoló, füstöt okádó villa felé száguldott, és Jack erejét megfeszítve követte.

Amint beért a védett épületcsoport gondosan nyírott pázsitfoltjai közé, Jack élesen jobbra kanyarodott. Manőverével elhagyta a kövezett kocsit, és a sűrű, süppedős fűvön futott tovább. Amint ezt a füves parcellát elhagyta, a létesítmény kerítésfala részben már takarta a hátát, és megvédte azoktól az ellenséges fegyveresektől, akik esetleg a kapunál a nyomába eredtek. Vállához emelt gépkarabéllyal, mutatóujjával az elsütőbillentyű közelében, Jack térdre vetette magát. Szemével előre-hátra, jobbra-balra pásztázva fedezte Rone-t.

Jobbra, egy sor alacsony bokron és néhány pálmafán túl Jack meglátta a Február 17. milícia égő laktanyaépületét. Érzékei felfokozottan működtek, így tisztán hallotta, hogy valahol a létesítmény belsejében lövések dörögnek. Jack egyetlen lövést sem látott a sötétségben, és nem tudta megállapítani, melyik irányból hallatszottak a lövések. Tudta, hogy sebezhető, mert nincsen fedezékben, de a világért se mozdult volna, amíg Rone nem jut biztonságba.

Amikor Jack látta, hogy Rone elérte a villát, talpra ugrott és futott csatlakozni társához az épület elszenesedett főbejáratánál. A két DS-ügynököt, aki addig kereste a nagykövetet és Sean Smith-t, már ott találták. A berobbantott ajtótól jobbra álltak, a tornácon, az alacsony ablaknál, amelyet a DS-ügynökök be- és kijáratnak használtak a menedékszónába indított keresési kísérleteiknél. Az operátorok és a DS-ügynökök laza körbe gyűltek a tornác szélén felrakott egy méter húsz centi magas homokzsák-sánc mellett. A lábuknál rögök és edénytörmelék hevert, egy szétzúzott díszcserép maradványai.

Az egyik DS-ügynök, Scott Wickland fogadta Jacket és Rone-t. A belélegzett füsttől szenvedve, a gázolaj párájától sérült tüdővel Wickland lemászott a villa tetejéről, hogy kivegye részét a mentési kísérletekből. Jack

alig ismert rá. Wickland úgy nézett ki, mint egy kéményseprő, fiatalos arcát és világosbarna haját ráragadt korom borította. Bedagadt szemhéjak alól kiguvadó szemét kivörösödött erek hálózta be, mint a szőlő indái. Wickland válla előreroskadt, a lábán nem volt cipő. A Wickland mellett álló másik DS-ügynöknek, a jól megtermett David Ubbennek a fáradtságtól lehorgadt a feje, pólóját hamu mocskolta be, és húsos arca megereszkedett. Alig pár nappal korábban, a négy férfi együtt ült itt a villa előtt, és a védett épületcsoport túl csekély létszámú biztosító csapatával kapcsolatos aggodalmait beszélte meg – most pedig legsötétebb félelmeik váltak valóra.

Pár másodpercig senki se szólt egy szót sem, a két egykori SEAL és a két DS-ügynök csak nézett egymásra hitetlenkedve. Ubben és Wickland a fejüket csóválták, és a földet nézték a lábuk előtt. Erre az esetre képezték ki őket, és tudták, ilyesmi megtörténhet. A legjobb tudásuk szerint próbáltak megfelelni a feladatnak, de ez most igazi és rémítő volt, és még korántsem ért véget.

Szeme sarkából Jack a nyitott bejáratú ajtókra pillantott. A villa előcsarnoka üresen tátongott, de a füstös homályon át látta a szénné égett bútortátról megmaradt vörösen izzó zsarátnoktömböket, amelyek még mindig parázslottak az összetört márványpadlón. A látvány arra emlékeztette Jacket, amikor az ember benéz a fatüzeléses pizzasütő-kemencébe. Arcán érezte a bentől lüktetve sugárzó hőt.

A füsttől rekedt, érdes hangon Ubben törte meg a csendet:

– Még mindig vannak hapsik az épületben!

Rone és Jack azonnal a terasz túlsó végére nyíló ablakhoz ment.

Wickland, Ubben, és a két Tripoliból jött DS-ügynök már többször ki és bemászott rajta, így az ablak most félig leszakadva lógott a keretében, amelyet csak az egyik felső sarkánál rögzített még valami az épület falához. Jack nem tudta, hova tűntek a tripoli ügynökök, de az volt a benyomása, hogy Wickland és Ubben az összeomlás küszöbén állt. Látta arcukon a mélységes megkönnyebbülést, amiért ő meg Rone átveszik Chris Stevens és Sean Smith keresését.

Az ablak felé siettükben Rone és Jack egy pillanatra összenézett, úgy, hogy csak a másik láthassa a szemét. Tekintetük inkább kijelentésként, mint kérdésként azt hordozta: lehet ez még rosszabb is. Jack úgy vélte, csoda kellene ahhoz, hogy bárkit élve hozzanak ki, sőt, nekik maguknak is nagyon éberem kell vigyázniuk, ha élve akarnak kikerülni a füstölgő romok közül.

Jack bemászott az ablakon a villa biztonságos menedékhely zónájába. Abban a pillanatban, amikor talpa leért a padlóra, élete leghevesebb forró fuvallatát érezte. Csak ahhoz tudta hasonlítani, mint amikor kinyitja a sütő ajtaját, hogy kivegye az egész nap benn sült hálaadásnapi pulykát. Orra és szeme valósággal visszahőkölt az ártalmas páraktól és a gázolaj maró füstjétől. A fojtogató bűzt az égő textilek és műanyagok szűrős szagú füstje is fokozta. Jack érezte, hogy kontaktlencségei azonnal kiszáradnak. Csak remélni merte, hogy nem olvadnak rá a szemgolyójára.

Rone és Jack mélyeket lélegzett, és benn tartotta a levegőt, amíg csak tudta. A DS-ügynökök korábbi kutatásai közben szétszórt matracok és felborult bútorok között csörtettek át. Amilyen messzire és amilyen gyorsan csak tudtak behatoltak a hálósobába. Tiszta levegő hiányában persze nem túl messzire juthattak, ilyenkor visszarohtak az ablakhoz friss levegőért. Minden befelé indított útjukkal próbáltak mélyebbre bejutni, még messzebbre hajszolni magukat egyetlen tudományi levegővel, még akkor is, ha tudták, a sorsot kísértik. *Menj túl messzire, vagy fordulj rossz felé egy sarkon, vagy tévedj el a sötétben*, mondta magának Jack, *és belőled is eltűnt lesz!*

Amikor már köhögött és szédült, Jack és Rone kezdett felváltva bemenni az épületbe a biztonságos menedékhely zóna átkutatására, hol az egyik, hol a másik mászott be az ablakon a villába. Újra és újra egyedül jöttek ki. Tehetetlen düh ébredt bennük, mert a zóna távolabbi részét sehogyan sem tudták elérni, ezért megpróbáltak az első ajtókon bejutni. Attól függően, hogy melyik úton próbálkoztak az operátorok talán néhány elviselhető lélegzetvétellel beljebb is tudtak jutni, és egy vagy két perccel tovább kutathattak, de a kohóként izzó tűz menthetetlenül mindig kikergette őket.

A villa legnagyobb részében a látótávolság fél méter volt, vagy még annál is kevesebb. Rone és Jack felkapcsolta a fegyverükre szerelt elemlámpát, de a fehér fénysugarak alig hatoltak be a füstös feketeségbe. Akármilyen bútordarab került az útjukba, odébb tolták vagy felemelték abban a reményben, hogy alatta megtalálják eltűnt honfitársaikat. Úgy okoskodtak, hogy bárki, aki még mindig az épületben tartózkodik, nagy valószínűséggel a padlón fekszik, tehát a padló szintjéhez közeire összpontosították figyelmüket. Ott lenn kicsit kevésbé intenzíven érződött a hőség, de a lábuk azért még mindig majd megsült a bakancsukban.

Jack úgy érezte, hullámként zúdul rá a gyászos rosszkedv. Nincs az az isten, hogy életben lehessenek, gondolta. Néhány percnél tovább itt lehetetlen életben maradni!

Ő és Rone mégis folytatták a keresést.

Fejenként több mint egy tucat próbálkozás után a két operátor egyre jobban elcsüggedt, amiért a villa hátsó helyiségeinek bizonyos részeit sehogyan sem sikerült elérniük. Valahányszor megpróbálták, mindig visszakergette őket a füst és a hőség. A tornácról indulva futólépésben megkerülték az épületet, hátha valamilyen más úton hátulról be tudnak jutni. A távolban lövések zaját hallották, de a villa körüli területről visszavonultak a támadók, sőt, sehol sem lehetett látni őket. Ennek ellenére Jack és Rone azonnal felvette a harckészültséget. Fegyverüket vállhoz emelve, könyöküket a test mellé behúzva, fejüket forgatva, ide-oda pillantva keresték a lehetséges célpontokat.

Találtak egy nyitott hátsó ajtót, és beléptek rajta, de odabenn ugyanolyan sötétséget, forróságot, és füstöt találtak, mint máshol. Itt sem jutottak sokkal beljebb, mielőtt visszakényszerültek az ajtóhoz levegőért. Több ilyen lehangoló, eredménytelen próbálkozás után lemondtak erről a megközelítési útvonalról, és kimentek a szabadba. Jack az épületet megkerülve előrefutott a villa főhomlokzatához. Azt várta, hogy Rone követni fogja, de a sötétségben a két operátor elszakadt egymástól.

Jack egyedül haladt tovább a hálószoza alatti tornác felé.

Tig ugyanazon a téglával kirakott kocsúton és ugyanazon a füves területen végigfutva közelítette meg a villát, mint Rone és Jack. Amikor elérte az épületet, operátor társai éppen odabenn keresték az eltűnteket. Odaérkezésekor éppen senki sem tartózkodott a tornácon. Tig a homokzsákok mögött helyezkedett el, hogy amíg vár, egyben rögtönzött védőállást is létrehozson. Amikor először belépett a diplomáciai védett épületcsoport területére, Tig egy tereptarka nadrágot és rövid ujjú pólót viselő líbiai férfit látott gyalogosan távozni a Február 17. milícia égő laktanyájától. A férfi fegyvertelen volt, és úgy látszott, odatartozik, ezért Tig nem lőtte le. Ezen kívül Tig teljes csendet észlelt a védett épületcsoporton belül, leszámítva az égő épületek recsegését-ropogását.

Ahogy ott állt a villa homlokzata előtt homokzsákokból emelt tüzelőállásban, Tig erős robajt és nehéz tárgyak zuhanására emlékeztető hangokat hallott az épületből. Azt hallotta, hogy valaki az ajtót rugdossa. Tig nem tudta biztosan, ki van odabenn, de arra gondolt, a lármát csakis Jack, Rone, és a DS-ügynökök okozhatják, vagy a milícia harcosai, harcra készen ellenőrizve, ki van a szobákban, és közben fel-felborítva egy-egy bútordarabot. Tig tehát az ő felbukkanásukra számított, ezért megdöbrent, amikor meglátta a villa sarka mögül nagy sebességgel kikanyarodó szürke Land Cruisert.

Itt jönnek a rosszfiúk!, gondolta Tig.

Felemelte hevederes adagolású géppuskáját, és a fegyver csövével követte a nagy terepjáró mozgását. Arra készült, hogy akkor ereszt bele egy hosszú sorozatot, amikor a jármű a villa főbejárata felé menet elhalad előtte. Az utolsó másodpercben, mielőtt tüzet nyitott volna, a szélvédő mögött Tig felismerte David Ubben arcát. A Tripoliból átvezényelt egyik DS-ügynök szintén a kocsiban ült.

Tig levette ujját az elsütőbillentyűről, leengedte a géppuskát, és felsóhajtott.

Amikor Jack visszatért a villa főhomlokzata elé, a Február 17. milícia több tagját találta ott, akik ki-be járkáltak a főbejáraton: próbáltak segíteni az eltűntek felkutatásában. Jack felment a tornácra, és bedugta a fejét a hálószoobaablakon. Azonnal megpillantott két DS-ügynököt, David Ubbent és a tripoli ügynökök közül a magasabbikat, amint gázárcban jöttek a füstön át az ablak felé. Jacknek legelőször az jutott eszébe, vajon hol szerezték a cuccot, és ő hogyan szerezhetne hasonló gázálcot magának és operátor társainak.

Ahogy a két ügynök közelebb ért, Jack füst gyötörte szeme élesre állította a képet. A két DS-ügynök egy magatehetetlen embert fogott két oldalról, és vonszolt az ablak felé. A férfi feje lebicsaklott, ruházata sötét színű farmerből és szürke pólóból állt. Dave Ubben és a tripoli ügynök a karjánál megmarkolva tartotta a férfit, vigyázva, nehogy felsőteste és kopasz feje a földre lógjon. Lábát a hamuval borított földön húzta maga után. Jack behajolt az ablakon, és mindkét karját kinyújtotta. Amikor az ügynökök odaértek Jack átnyúlt a férfi két karja alatt, és a mellkasán összekulcsolta a

kezeit. Jack felemelte és kihúzta az ablakon a magatehetetlen embert, majd gyengéden lefektette a homokzsákok mögötti védett betonsávra. Jack nem ismerte fel a férfit, sőt, azt sem tudta megmondani, amerikai-e vagy líbiai.

Jack térdre vetette magát a férfi fejétől jobbra. SEAL-kiképzéséből tudta, még az előtt, hogy biztosítaná a sérült légútjait, először azt kell megvizsgálnia, hogy nem fenyegeti-e az elvérzés veszélye. Jack felemelte a férfi pólóját, és megvizsgálta, nincs-e mellkasi vagy hasi sérülése. A felsőtestén nyomát sem találta sérülésnek, és a nadrágján át sem szivárgott sehol sem vér. Jack egészen a nyakáig felhúzta a férfi pólóját, oldalára fordította az ernyed, magatehetetlen testet, és a hátát is megnézte és végigtapogatta. Vért vagy belső vérzésre utaló jelet keresett, de mert semmi ilyesmit nem talált, vigyázva ismét a hátára fektette a házból kihozott férfit. A test tehetetlenül nyaklott ide-oda valahányszor Jack megmozdította.

Jack lehajolt, és a férfi orrához és szájához illesztette a fülét. Hallgatózva és tapogatózva kereste a légzést, de nem találta. Pulzust is hiába keresett.

Kezét a férfi mellkasára tette, s akkor megérezte, hogy a bőr halálosan hideg tapintású. Megnézte a férfi arcát, és meglátta ajkai körül a belélegzett gázolajfüst miatt kialakult sötét gyűrűt. Jacknek eszébe jutott, megpróbálkozhatna a sérült mesterséges lélegeztetésével, de úgy érezte, bizonyosan nem használna. A DS-ügynökök végig ott álltak Jack mögött, amíg vizsgálta, figyeltek és reménykedtek.

Jack felnézett David Ubbenre:

– Nem. Meghalt.

Ubben megrázta a fejét, és elfordult. Jack könnyeket látott a szemében.

Jack hamarosan megtudta, hogy Sean Smith-t nyilvánította halottnak, a külügyminisztérium harmincnégy éves távközlési szakértőjét, nős embert, két kisgyermek apját, a videojátékosok világának egyik sztárját, akit online barátai csak a Hitvány Patkány néven ismertek. Mindössze néhány órával korábban Smith online üzenetet írt, amelyben elpanaszolta, hogy aznap reggel a líbiai „rendőrség” végigfényképezte a védett épületcsoportot. Azt az üzenetet olyan szavakkal kezdte, amelyek most nyugtalanító jóslatnak hangzottak: „feltéve, hogy nem halunk meg ma éjjel”.

Jack nem ismerte közelebbről Smith-t. Csak néhány nappal korábban találkoztak, amikor egy vacsora alatt a Melléképület konyhájában mutatták be őket egymásnak. Jacket elkeserítette Smith halála, de nem volt idő az

elsíratására. Jack és a másik DS-ügynök felemelte a holttestet, és elvitte a villa főbejáratának közelébe.

Amíg Jack Smith-en próbált segíteni hallotta, hogy az egyik DS-ügynök megjegyzi, nem végeztek még a villa átkutatásával:

– A kövi még nincs meg.

Jack visszament keresni, akárcsak a DS-ügynökök és a Február 17. milícia több tagja is. Ők akkor mentek be a létesítmény területére, amikor a támadók visszahúzódtak. Volt, amikor Jack tíznél több embert számolt össze a villában, de az épület belseje még mindig égett. Amennyire csak lehetett, a menedékhelyre összpontosították figyelmüket, de Chris Stevens nagykövetre senkinek sem sikerült rálelnie.

Miután úton a főbejárat felé a sötétben elszakadt Jacktől, Rone a villa előtt véletlenül összeakadt Tiggel. Együtt értek a tornácra, és pillantották meg a Sean Smith teste fölé görnyedő Jacket.

– Az ott közülünk valaki? – kérdezte Tig. Rone nem tudta.

Elterjedt a hír, hogy Stevens továbbra sem került elő, és a villát nem nyilvánították még megtisztított területnek. Tig és Rone felkapcsolta a gépkarabélyukra szerelt elemlámpát, és egymás mellett bement a főbejáraton.

Tig hónapokkal korábban járt már a villában, ezért emlékezett az alaprajzára, s úgy vélte, ez most jól jöhet a kereséshez. Mélyen lehajolva mentek be, igyekeztek lekuporodva a füst alatt maradni, de első behatolásukkor a hőség olyan nagy volt, hogy mindössze harminc másodpercig bírták, és alig négy méternyire jutottak be az épületbe. Még a lámpáikkal sem láttak sokkal túl gépkarabélyuk csőtorkolatán. A viszonyok arra emlékeztették Tiget, amikor az ember sűrű ködben kapcsolja fel a kocsija fényszóróit.

– Szent szar! – fakadt ki Tig újra odakinn, miközben minden pórusából dőlt az izzadság. – Ez kemény lesz.

Mély lélegzetet vettek, és ismét bementek. Második alkalommal körülbelül egy percig bírták. Harmadik próbálkozásra Tig távolabb jutott, mint korábban, elért egy rakás bútort a biztonságos menedékhely zóna acélkapuja előtt. Úgy nézett ki, mintha a kapu zárva maradt volna, és Tig nem tudott átmenni a bútorokon, hogy közelebről megnézzék.

Tig teli tüdőből kiabálva szólította a nagykövetet.

Valahonnan a háta mögül, a villán kívülről fel is hangzott egy válasz:

– Igen, itt vagyok!

Tig felismerte a hangot: a csapatvezetőé volt, aki úgy csatlakozott hozzájuk, hogy Henryvel, a tolmáccsal behajtott a Mercedes terepjáróval a Tűzharcos út kereszteződésétől a létesítménybe.

A füsttől köhögve Tig visszakiáltott:

– Nem, nem te! Chris Stevens!

A biztonságos menedékhely belsejéből Tig még mindig kapott választ.

A beszéd közben Tig tüdeje megtelt füsttel. Rone-nal együtt újra kimentek a bejárat lépcsőre. Néhány mély belélegzés után elszánták magukat a negyedik próbálkozásra. Ismét a nagy nyitott nappali legbelső részét vették célba, de megint nem találták nyomát sem Stevensnek. Tig körbe kerülve megindult vissza a főbejárat felé. Fél méternél messzebbre nem látott egyik irányba se, de úgy gondolta, Rone egész idő alatt ott volt mellette.

– Eltévedtem! – kiáltott valahonnan a füsttel teli helyiségből Rone. – Nem találom a kifelé vezető utat!

Tig a barátja felé fordult:

– Gyere a hangom felé!

– Eltévedtem! – kiáltotta Rone.

– Kövesd a hangomat!

Minden kiáltás füstöt töltött a tüdejükbe, mégis többször megismételték a szólítás-válasz párbeszédet. Rone hangjának irányából Tig felismerte, hogy Rone teljesen elveszítette tájékozódási képességét, és a konyha felé tart. Korábbi keresőútjaiból Tig tudta, hogy a villának az a része még lángban áll. Odarikkantotta Rone-nak, hogy beszéljen folyamatosan, majd sietve megindult Rone hangja felé. Amikor a füstben meglátta társát, Tig kinyújtotta a kezét, és erősen megfogta.

Mindketten vadul köhögtek, és tüdejük kínzón sóvárgott a friss levegőre, amíg Tig a főbejáratához, majd a kinti biztonságba vezette Rone-t.

A két operátor, vállán gépkarabéllyal, négykézlábra ereszkedett, és lihegve kapkodta a friss levegőt, amikor a rádióban meghallotta, hogy Tanto és D. B. bejelenti, készek behatolni a védett épületcsoportba a hátsó kapun át. A DS-ügynökök és a milícia harcosai folytatták a keresést a villában, ezért Tig és Rone indult el fedezni az érkező operátorokat.

Rone és Tig elment a létesítmény területét az északi faltól a déliig kettéosztó keskeny földútig. Az utacska jó része mellett, a bekerített telek hátsó részén, a gyümölcsös és a szőlőskert bőséggel kínálta ellenségeiknek a lehetséges búvóhelyeket. Tig és Rone ennek a földútnak a két oldalán helyezkedett tüzelőállásba.

Rone-nak még mindig a halálosan komoly „erre csörög a dió” játék járt az eszében, amelyet az előbb benn a házban játszottak.

– Hé, haver, kösz! – szólalt meg Rone. – Az előbb megmentetted az életemet. Azt hittem, ott fogok meghalni!

Tig tudta, hogy Rone ugyanezt tette volna érte.

– Remélhetőleg élve kijutunk ebből az egészből! – felelte Tig.

A földút két oldalán, egymástól nagyjából három méterre állva Tig és Rone figyelte a fák és a szőlőtőkék környezetüknél is sötétebb tömegét, így biztosították, hogy Tanto és D. B. ne sétáljon kelepcebe. A gyümölcsösből lassan előgyalogolt egy ember, és a két operátor azonnal célba vette. Tig azonban felismerte benne az egyik Blue Mountain-os őrt, aki nyilván a fák között bújt el, és ott várta ki az amerikaiak érkezését.

Mielőtt előrenyomult a védett épületcsoport hátsó kapujáig Tanto és D. B. a Negyedik körútra kirakott beton utakadályok mögött húzódott fedezékbe. Úgy vélték, a támadók egy része esetleg arra fog elmenekülni, amikor Rone és Tig harcszerűen mozogva megindul az ingatlan hátsó része felé. Percekig vártak, de senki sem jött ki, ezért Tanto rádión felhívta Tiget.

– Kezdünk bemenni! – jelentette Tanto. – Ne lőjetez ránk!

– Vettük, értettük!

Tanto és D. B. megpróbálkozott a hátsó kapuval, de zárva találták. D. B. a telek kerítése mentén elment a délnyugati sarokig, megnézni, talál-e másik bevezető utat. Mivel nem talált se másik bejáratot, se könnyen megmászható szakaszt a NATO-dróthengerrel megkoronázott kerítésfalon, D. B. úgy határozott, a kaput fogják megmászni. Tanto azonban úgy gondolta, van egy még jobb ötlete, ezért visszafutott az élelmiszerbolt előtt hagyott milíciaparancsnokhoz, hogy tőle kérjen segítséget.

– Hé, öregem! Nyomasd már be az egyik teherautókkal ezt a kaput! – szólította meg Tanto. – Azt gondoltuk, át kell ugorunk, de ha te odaküldöd az egyik teherautókat, simán betörhetjük!

– Nem uram, nem – mondta a milíciaparancsnok udvariasan, de határozottan. – Nincsen nekünk teherautónk!

Tanto ekkor vette észre, hogy a milícia elmulasztotta leállítani a forgalmat a Negyedik körúton, vagyis még mindig jöttek-mentek a kocsik, sőt, a sofőrök dudáltak, az utasok pedig nyakukat nyújtogatva igyekeztek átnézni a különleges képviselő kerítése fölött, hogy jobban lássák az égő épületeket.

– Jól van, akkor foglaljunk le egyet ezekből a kibaszott járművekből! – javasolta Tanto a mellettük elhúzó személykocsikra és kisteherautókra mutatva.

– Nem uram, mi azt nem akarjuk csinálni!

Ennyit a segítőkész, baráti milíciákról! Tantónak nagyon kellett igyekeznie, hogy uralkodni tudjon magán. D. B. éppen eleget hallott. Átmászott a kapun, majd a belső oldalon átvizsgálta a kis örbódét, hogy bizonyosan üres legyen. Tanto odakinn állt a kapu előtt, és arra várt, hogy D. B. kinyissa belülről, csakhogy az örbódé átvizsgálása után D. B. elrohant találkozni Tiggel és Rone-nal.

A fegyverrel és felszereléssel rogyásig felmálházott, a ledőlt falnál már megsérült, és még mindig vérző Tanto csak várakozott tovább a létesítmény előtt a két fiatal milicistával, akiben fokozatosan megtanult megbízni. A közelben tartózkodott a milícia másik néhány tucat harcosa a parancsnokkal, akit viszont kezdett szívből utálni.

Tanto bekiabált a kapun a társának:

– D. B., nyisd ki nekem a kibaszott kaput!

A helyzet abszurditásán elnevette magát, hátravetette a fejét, és felnézett a sötét égboltra segítségért. *Itt állok kinn egy szál magam ezzel a rengeteg milicista fazonnal*, gondolta Tanto. *Senki sem lő rám – még nem! D. B., gyere már vissza, és NYISD KI A KURVA KAPUT!* Tanto többször próbálta rádión hívni D. B.-t, de barátja nem vette az adást.

D. B. valójában hallotta Tantót, és válaszul el is rikkantotta magát – Nem! – bár ezt Tanto nem hallotta. Maga előtt a biztosítatlan örbódéval és a sötét szőlőskerttel D. B.-nek esze ágában sem volt a hátat fordítani mindenféle potenciális veszélyforrás felé, és a bezárt kapu kinyitásával piszmogni.

Tanto végül két vállára akasztotta fegyvereit, mélyet lélegzett, és átmászott a kapun. Mielőtt elrohanhatott volna, hogy utolérje a többi

operátort, Tanto meghallotta egyik fiatal Február 17. milíciabeli kísérője hangját:

– Uram! Uram! Kapu! – mondta a fiú.

Tanto visszatért a hátsó kerítésfalhoz, és belülről kinyitotta a kaput. Odakiáltott a milicisták parancsnokának, mert feltételezte, hogy ő is be akarja vezetni a létesítménybe a csapatát:

– Amint bejöttek, csukják be ezt a kaput, és lakatolják le!

– Oké! – mondta a parancsnok. – Igenis, uram!

Tanto és a két harcosa elrohant Tig, Rone, és D. B. felé. Út közben Tanto észrevette, hogy az operátorok megálltak, és a kivilágítatlan gyümölcsöt figyelik, ahol gyanúja szerint legalább néhány elrejtőzhetett a támadók közül, és most lesben várhatott. Tanto hasra vágta magát a létesítményen végigfutó földút mellett, és a fákra irányozta fegyverét. Tanto ekkor tudta először jobban megnézni a létesítmény főépületét, a villát, amely még mindig égett, és külső falai feketéllettek a koromtól ott, ahol a lángok kicsaptak az ablakokon. Távolságban a Február 17. milícia égő laktanyája fölött is lángokat és füstöt látott. Miközben izzadva és vérezve „tartotta állását”, Tanto megragadta az alkalmat, hogy kifújja magát, és rendezze gondolatait.

Tig szólalt meg a rádióban, és közölte Tantóval, át kell települnie a földút másik oldalára, hogy a gyümölcsös másik oldalát fedezze.

– Ide hallgass, te kurafi! – mondta Tanto Tignek. – Te fordítod körbe a seggedet, és véded azt az oldalt! Én csak feküdni akarok itt, mert elfáradtam, gecikém!

Tanto panaszai egy pillanatra enyhítettek a feszültségen, Tig és D. B. el is mosolyodott. Még javában morgolódott, amikor Tanto már át is költözött a másik facsoportot megfigyelés alatt tartani.

Jack a villa közelében maradt, folytatta a kutatást, de a többi operátor közül senki sem maradt sokáig egy helyen. Gyakran portyáztak ide-oda a villa, a létesítmény többi épülete, valamint a gyümölcsös és a szőlőskert környéke között. Nem tudták, hova tűntek a támadók, de minden percben számítottak rájuk.

Rone a gyümölcsöstől a harcászati műveleti központ és a Kantine felé indult. Tanto Tighez, D. B.-hez, és a két milicistához csatlakozott a földúton, és onnan szétszóródva nekivágtak a gyümölcsösnek. Nem volt idejük teljesen átfésülni, de arról meggyőződtek, elég biztonságos

ahhoz, hogy ők visszatérhessenek a védett épületcsoport első részébe, a villához és a többi épülethez.

A gyümölcsös átfésülése közben csatlakozott hozzájuk a Február 17. milícia maroknyi fegyverese, akik minden mozdulatukat leutánozták, és igyekeztek hasznossá tenni magukat. A milícia egyik olyan tagja, akit Tanto véletlenül sem látott, a parancsnok volt, aki megígérte, bezárátja a hátsó kaput. Ő nyilvánvalóan biztonságos távolságban valahol hátul maradt.

Tig éppen közeledett a földúthoz a gyümölcsfák egyik sorának végén, amikor azt látta, hogy egy milicista fordul be váratlanul a sarkon, és gyorsan pattogó egyes lövésekkel vagy húsz löszert lő ki az AK-47-eséből. Tig kész volt csatlakozni, csak hogy nem látott lehetséges célpontot. Azt gyanította, hogy a fiatal harcos vagy ideges, vagy egyszerűen azzal akar majd dicsekedni, hogy részt vett tűzharcban.

Tanto, D. B. és Tig a Kantin és a TOC felé tartott. Rone is csatlakozott hozzájuk, így párokra tudtak oszlani. Rone és D. B. indult a Kantin felé. Senkit sem találtak a feldúlt és kifosztott épületben. A padlót törött bútorok és a polcokról lesöpört meg a hűtőszekrényekből kiszórt, tönkretett élelmiszerek borították.

Ez alatt Tig és Tanto a TOC átfésülésére indult. Kezdetben nem tudták, vajon Alec Henderson DS-ügynök még mindig benn tartózkodik-e bezárkózva, ezért Tig és Tanto próbálta rádión elérni őt. Ez nem vált be, tehát megálltak a TOC ajtaja előtt, és bekiabáltak.

– Van benn valaki? – kérdezte Tanto. Egy térfigyelő kamera alatt állt. – Látsz minket? A bajtársaid vagyunk, és be akarunk menni!

Tanto nem kapott választ, ezért ő meg Tig az épület homlokzati ablakához került, miközben a Február 17. milícia több tagja megpróbálta berúgni a megerősített faajtót. Az ajtó szilárdan tartott, ezért Tig maga próbálta meg berúgni, de az ajtó meg se moccant. Tig újra rádiózni kezdett:

– Fiúk, ha odabenn vagytok, engedjétek be, vagy különben én fogom szétlőni a kurva ajtótokat!

Fél térdre ereszkedett, és fegyverével megcélozta az ajtót.

Henderson azonnal megszólalt a rádióban:

– Igen, én idebenn vagyok! Én benn vagyok!

A DS-ügynök elmagyarázta, azt gondolta, hogy azok a támadók értek vissza, akik korábban már megpróbáltak betörni a taktikai műveleti központba.

– Álljatok a kamera elé, hogy láthassalak! – szólította fel a kintieket.

Tig a bejárai ajtó melletti kamera optikája alá állt, és integetett. Henderson leengedte sörétes puskáját, kinyitotta az ajtó zárjait, és leemelte az acél keresztrudat, amely addig mozdíthatatlanul a helyén tartotta. Tig és Tanto harcszerűen mozogva rontott be a TOC-ba, biztos, ami biztos, hátha mégis van odabenn ellenség.

– Ne, ne! – kiabálta Henderson, miközben ő meg elbizonytalanodva kitántorgott az ajtón. – Ide senki sem jutott be!

Tig is kijött, és elsétált a nagyjából 13 méterre álló fészergarázshoz, kívülről biztosítani az épületet. Egy szürke Land Cruiser motorházfedélére állította hevederes adagolású géppuskáját, és lélegzetvételenyi pihenőt tartott.

Rone és D. B. a TOC-nál csatlakozott Tantóhoz, és együtt átvizsgálták az épületet. Henderson bement összeszedni és megsemmisíteni a titkosított dokumentumokat és adatokat, számítástechnikai eszközöket, és más bizalmas vagy titkos minőségű anyagokat.

Úgy tűnt, a diplomáciai védett épületcsoporton belül vagy annak közelében senki sem maradt a támadó ellenségből. A Február 17. milícia tagjai továbbra is egyesével és kis csoportokban szivárogtak a létesítmény területére, és szabadon kószáltak az épületek között. Volt, aki fekete pólót viselt, volt, aki fehérét, egyesek farmernadrágot, mások sivatagi terepszínű katonanadrágot, megint mások mérsékelt égövi zöld-barna mintás „erdővidékit”. Voltak közöttük szakállasok, és voltak borotvált arcúak, néhányan pedig símaszkkal takarták az arcukat. Egy részüknél volt fegyver, sokuknál nem. Hovatartozásukat tanúsító jelvényt senki sem viselt közülük. Külsőjük alapján majdnem minden szempontból lehetetlen volt megkülönböztetni őket a támadóktól, akik korábban előzőnlőtték a védett épületcsoportot. Az egyetlen figyelemre méltó különbség az volt, hogy a támadóktól eltérően közülük senki sem lobogtatott arab feliratú zászlót.

Amint az operátorok és a DS-ügynökök fekete humorral leszögezték: „Hogy mi a különbség aközött, amikor a líbiaiak segíteni jönnek ahhoz képest, amikor azért jönnek, hogy megöljenek? Hát nem sok.”

Az operátorok úgy látták, a milícia tagjainak egy része valóban akart harcolni, tényleg részt akart venni a nagykövet felkutatásában, és azoknak a támadóknak a levadászásában, akik a létesítmény sötét zugaiban rejtőzhettek. Az operátorok továbbra is több-kevesebb bizalmatlansággal

tekintettek a Február 17. milícia harcosaira, de mindnyájan magukévá tették az Aranyszabály bengázi változatát: Ha nem jelentenek veszélyt, nem lőjük le őket!

A Kantin és a TOC átfésülése után Rone visszatért a villához. Segített Jacknek és a csapatvezetőnek, akik még mindig a nagykövet keresésének hálátlan feladatával küszködtek, vagyis igyekeztek elég mélyen bejutni az épület belsejébe ahhoz, hogy minden helyiséget alaposan átkutathassanak.

Tanto és D. B. Alec Hendersonnak segített a taktikai műveleti központban összegyűjteni és megsemmisíteni a titkosított anyagokat, Tig pedig még mindig a fészergarázsban őrködött. Henry, a tolmács, aki a csapatvezető vezette Mercedes terepjáróval érkezett a védett épületcsoportba, nem mutatkozott, a gépjárműben húzta meg magát.

Az idő tizenegy óra körül járt. Sean Smith bizonyítottan meghalt, láthatóan a belélegzett füsttől. Chris Stevens nagykövet továbbra is eltűntnek minősült. A rezidenciájául szolgáló villa és a milícia laktanyája még mindig égett, de a támadók láthatóan távoztak, talán a szomszédos utcákba és lakóházakba húzódtak vissza rendezni soraikat. Az amerikaiak legalábbis ideiglenesen visszaszerezték a Különleges Képviselő Védett Épületcsoportjának ellenőrzését. A fegyverzaj gyakorlatilag teljesen megszűnt.

Az avatatlan szemlélő erős kísértést érezhetett, hogy azt képzelje, az átmeneti csend azt jelenti, véget ért a harc. Az operátorok nem ringatták magukat ilyesféle illúziókba. Valamennyien úgy gondolták, az éjszakájuk és az ellenségeik még csak most fognak beindulni.

NYOLCADIK FEJEZET

Ellentámadás

A TOC és a Kantin átfésülése után az operátorok, a DS-ügynökök és a Február 17. milícia őket segítő tagjai visszatértek a villához. Nehéz volt megállapítani, a milícia hány embere talált oda a védett épületcsoport belsejébe, de az operátorok elég magasra, negyven-ötven főre becsülték a létszámukat.

Valamennyi amerikai a villánál tartózkodott Tig kivételével, aki tévesen úgy vélte, kollégái még mindig a titkos anyagot selejtezik a TOC-épületében. Társai anélkül távoztak, hogy neki szóltak volna, ezért nagyjából öt további percet töltött még a fészergarázsban azzal, hogy egymagában őrizte az üres épületet.

- Hol vagy? – Reccsent meg a csapatvezető hangja Tig rádiójában.
- Ideát, a TOC mellett – felelte TIG.
- De mi már nem ott vagyunk, ember!
- Ó, bassza meg!

Tig átnyargalt a villához, ahol a Február 17. milícia emberei kis csoportokban álldogáltak, míg az operátorok és a DS-ügynökök felváltva keresték a nagykövetet. A milícia állítólag őket támogató tagjainak rádiójelentései alapján az az általános vélekedés kezdett kialakulni, hogy a támadók valószínűleg vissza fognak térni, és az amerikaiak már nem sokáig maradhatnak a védett épületcsoportban.

Tig fültanúja volt egy szóváltásnak, amelyben a DS-ügynökök azt mondták a GRS-csapatvezetőnek, ők bizony nem rendelkeznek megfelelő fegyverzettel, nem tudják megvédeni magukat, amikor majd áthajtatnak a Melléképületbe. Tig átadta Ubbennek hevederes adagolású géppuskáját és megmaradt néhány rakasz lőszerét, saját maga védelmére pedig megtartotta a gépkarabélyát.

Miután megsemmisítette a TOC-ban tárolt titkosított anyagokat Alec Henderson DS-ügynök is bekapcsolódott a villában zajló kutatásba. Lehúzta az ingét, belemártotta az úszómedencébe, majd a feje köré csavarta

védelmül a hőség és a füst ellen. Első kutatóútja elején Henderson éppen belépett a főbejárati ajtón, amikor leszakadt a nappali mennyezetének egy része. Henderson kiszaladt, sértetlenül.

Dave Ubbenek nem volt ilyen szerencséje. Egy külön kutatóútján a villában Ubben csúnya szaggatott szélű, vágott sebet szerzett az alkarjára, amikor az ablakon át hatolt be az elsötétített hálósobába. Karjából csöpögött a vér. Rone elővette elsősegélynyújtói tudományát, bekötötte a sebet, és Ubben folytatta a keresést.

Tanto és D. B. operátor kollégáinál később, és másik kapun hatolt be a létesítménybe, ezért még mindig azon igyekeztek, hogy megtudják, amit a többiek már tudtak. A rossz hírt elsőnek D. B. tudta meg.

– Figyelj csak! – szólt oda Tantónak. – Egyet elveszítettünk.

– Elveszítettünk egyet? Kit? – kérdezte Tanto.

– Nem ismerem, a számítógépes ürgét. A nagykövetet pedig nem találjuk.

Mivel egy évtizede dolgoztak együtt Irakban, Afganisztánban, most pedig Líbiában, Tanto és D. B. nyitott könyvként tudott olvasni a másik rezdülésében. Tanto tudta, az egykori tengerészgyalogos mesterlövész rendesen higgadt és összeszedett, még a legnehezebb körülmények között is, most azonban haragot látott a szemében. Tanto ugyanígy érzett, nem csak a támadók iránt, akik megölték Smith-t, de az ő késedelmes indulásuk miatt is a Melléképületből. Lelkiismeret furdalásuk volt az idő miatt, amelyet a Mercedesben és a BMW-ben tétlenkedve töltöttek. Már akkor is aggódtak, mert tudták, a várakozásnak következményei lesznek. Tanto most megállapította, hogy félelmeik nem voltak alaptalanok, mert a tétovázásnak magas ára lett: egy halott, egy eltűnt.

D. B. lelkébe különösen mélyen belehasítottak a veszteségek. Joseph Campbell írásainak rajongója egyszerű becsületkódex szerint rendezte be az életét. Ez azt írta neki elő, hogy teljesítse azoknak tett ígéreteit és azokkal szemben fennálló kötelezettségeit, akik számítanak rá. Sean Smith valamennyiükre számított, és most halott. Chris Stevens is számított rájuk, ő pedig eltűnt.

Tanto próbálta csillapítani barátja büntudatát.

– Hé, haver, lazítsál már! – mondta D. B.-nek. – Hosszú éjszaka vár még ránk!

Amikor D. B. nem válaszolt azonnal Tanto erősebb nyomást gyakorolt rá:

– Figyelj már, őrmester! Pihenj!

– Jól van már, megértettem! – felelte D. B. egy rosszálló pillantás kíséretében. – Haver, jól vagyok!

Miután átadta Ubbennek a géppuskáját, Tig ismét beállt a keresőcsapatba. A látótávolság alig javult, és a lélegzés továbbra is nehéz maradt. Tig megpróbált kinyitni egy ablakot az addig használt hálósobai ablakon túl, egy sarokban, de a zárnyelv beragadt, vagy zárt helyzetben megolvadt.

Tig úgy érezte, mintha tüdejébe üvegcserepet lélegzett volna be, ezért újra kiment a szabadba. Rádión jelentést tett a Melléképületnek:

– Nem találjuk a nagykövetet. Vagy már elhagyta a házat, vagy csak mi vagyunk képtelenek rátalálni a házon belül.

Amint leadta jelentését, Tig visszament a villába. Jack, Rone, D. B., és Tanto szintén többször kereste Stevenst, de minden erőfeszítésük hiábavalónak bizonyult.

Egyik kutatóútja közben Tanto összefutott Scott Wicklanddel. A nagykövet testi épségeért elsősorban felelős DS-ügynök strandpapucsot kerített meztelen lábára, de kimerültnek látszott, és arcát továbbra is kormos szutyok borította.

– Eredj ki innen, haver! – mondta neki Tanto. – Nem kötelességed itt lenni. Szedd össze magadat, és készülj fel az indulásra!

Wickland megrázta a fejét, és folytatta a kutatást.

Kutatás közben a védett épületcsoportban tartózkodó amerikaiak és milicisták rádión és mobiltelefonon a korábbi híreket megerősítő jelentéseket kaptak: a támadók minden jel szerint rendezik soraikat, és erősítéseket hívnak valahonnan, hogy megismételhessék a rohamot. A villa előtt az operátorok hallották, hogy a csapatvezető arról beszél a DS-ügynökökkel, azonnal elhagyják a védett épületcsoportot, és gépkocsin áthajtanak a Melléképületbe. Nem akartak Stevens nélkül távozni, de megértették, hogy potya célpontot kínálnak az ellenségnek, ha túl sokáig maradnak.

Jack nézte, ahogyan az egyik Tripoliból jött DS-ügynök odahajt öt méterre a villa főbejárata elé, majd kinyitja a hátsó ajtót, hogy berakodhassanak, és távozhassanak.

Mivel Chris Stevens az alapos keresés ellenére még mindig nem került elő, az operátorok kezdtek azon töprengeni, vajon a támadók nem rabolták-e el a nagykövetet úgy, hogy ugyanazon az ablakon át hatoltak be a végső menedékhely zónájába, amelyiken Wickland kimenekült. Ha így történt, az emberrablás csak az után történhetett, miután Scott Wickland szem elől tévesztette Chris Stevenst és Sean Smith-t. Csak rövid idő telt el aközött, amikor Wickland felmászott a tetőre, Ubben és a két másik DS-ügynök pedig folytatta az azóta is megszakítás nélkül folyó keresést, de az operátorok mégsem zárhatták ki az erőszakos szöktetés lehetőségét. A támadók láthatóan – még ha kezdetlegessel is – de katonai szervezettséggel rohanták le a védett épületcsoportot. Talán mindvégig Stevens elrablása volt a fő céljuk, és a gyűjtogatás igazából ennek fedezésére szolgált, ugyanakkor pedig, bár szűken, de elegendő időt is biztosítottak az akcióra.

A biztonságos menedék zónába vezető ablak mellett állva Rone és Jack észrevett egy szögletes tartóoszlopot, amelyen úgy másfél méterrel a talajszint fölött véres tenyérlenyomat látszott. Úgy nézett ki, mintha egy megsebesült megpróbált volna belekapaszkodni a betonoszlopba, miközben mások rángatták.

– Bár tudnám, hogy az ott a nagykövet keze nyoma-e! – mondta Rone Jacknek.

Minél tovább beszélgettek róla, az operátorok annál valószínűbbnek látszott az emberrablás. Amikor Wickland utoljára látta őket, Chris Stevens és Sean Smith együtt volt. Miért sikerült megtalálniuk Smith-t, Stevenst viszont nem? Miért távoztak a támadók majdnem olyan gyorsan, mint amilyen gyorsan jöttek? Talán mert elérték céljukat?

A keresők egy része egy másik lehetőséget mérlegelt: e szerint Stevens valahogy kimenekült egyedül az égő épületből, az ablakon át, amikor Wickland a tetőn tartózkodott, és most a kivilágítatlan gyümölcsösben rejtőzik. Ez azonban leginkább vágyálomnak látszott.

Kis idővel később, a villán kívül, David Ubben megkérte Jacket, segítsen neki laptopokat és további titkosított anyagokat elhozni a taktikai műveleti központból, mielőtt a DS-ügynökök elhagyják a létesítményt. Jack meglátta a közelben Tantót, és odahívta segíteni. A három férfi harcszerűen mozgott, meggörnyedve, vállhoz emelt fegyverrel. Meggyőződésük volt, hogy a

támadók már úton vannak vissza a védett épületcsoporthoz, és magukban még mindig aggódtak, hogy némelyik baráti milíciaharcos hirtelen átváltozik nagyon barátságatlanná. Annak ellenére, hogy Tanto korábban Rone-nal és D. B.-vel átfésülte a TOC-épületét, kötelezően csakis „negatív erők ellenőrzése alatt állónak” tekinthették.

Amikor elérték a TOC-épületét, Tanto azt mondta Jacknek:

– Ti, srácok előrementek! Én készenlétben állok idekinn, és biztosítom, hogy senki ne menjen be!

Arcáról csöpögött a verejték, a karja lüktetett, de Tanto fél térdre ereszkedett nagyjából három méterre a TOC bejáratától, és fedezte társait. Megint azon kapta magát, hogy az jár az eszében, mennyire fényesnek látszanak a csillagok a fekete égbolton.

Tanto a létesítmény északkeleti sarkára összpontosította figyelmét, egy sötét területre, ahol üresen állt a kerítés belső oldalára épített kertészház. Arra a területre eleve nem szereltek lámpákat, és a kertészházat jókora földes terület vette körül. Tanto aggódott, hogy abból a sarokból úgy érheti őket támadás, hogy senki sem veszi észre időben. Ezért figyelte különösen azt az irányt.

Elsőnek Jack lépett be a TOC-épületébe. Dave Ubbennel gyorsan bementek abba a szobába, amelyiket Alec Henderson vezetési- és híradóközpontnak tett meg a támadás kezdetén. Kétemberes taktikai behatolást hajtottak végre: az élen Jack, Ubben szorosan mögötte. Amikor meggyőződtek róla, hogy a helyiség üres, mindketten engedték fegyverüket lógni a vállszíjon.

Nem vesztegették az időt, minden laptopot összekapkodtak a jól megvilágított, háromszor négy és fél méteres szobában. A merevlemez-meghajtókat is össze kellett szedni, csak hogy azokat fél hüvelykes vastag fekete kábelek tartották a helyükön. A dugaszok egyenkénti kihúzgálása túl sok időt igényelt volna, ezért Ubben megfeszítette a kábeleket, Jack pedig elvágta őket harci kése fűrészfogú felső élével. A meghajtókat is a laptopkupacra rakták. Munka közben Jack igyekezett kerülni a bejáratú ajtóval szembeni nagy ablakot. A TOC-ban égtek a lámpák, ők ketten tehát megvilágítva dolgoztak, könnyű célpontot kínálva bárkinek, aki kintről be akar lőni az ablakon át.

Egy utolsó pillantás, és Ubben közölte Jackkel:

– Minden megvan, ami kell!

A két férfi, még mindig az oldalán lógó gépkarabéllyal, összekotorta az összes laptopot és merevlemez-meghajtót, és az ajtó felé indult. Mielőtt kiléptek volna Jack összenézett Tantoval. Mindketten bólintottak.

– Jók vagyunk! – szólalt meg Tanto, még mindig térdelve, tűzkészen tartott gépkarabéllyal, feszülten figyelve, lát-e veszélyforrást.

Amikor visszaindultak a villához Tanto észrevette, hogy a védett épületcsoport hátsó kapuja nyitva maradt. Eszébe villant, hogy szólt a Február 17. milícia parancsnokának, zárja be utánuk. *Az isten bassza, meg!*, gondolta Tanto. *Az a faszfejú anyabaszó nem zárta be a hátsó kaput!* A kapu legalább száz méterre volt tőle, így tudta, azon túl, hogy rágódik rajta, semmit sem tehet.

Tanto állt az élre, minden idegszálával figyelve lépdelt, gépkarabélyát alsó készenléti helyzetben tartotta. Jack és Ubben úgy nézett ki, mint akik éppen kiraboltak egy használtcikk-üzletet. Siettek vissza a villához, majdnem guggolásig előregörnyedve gyors lépésben haladtak a sötétben. Szíjon lógó fegyverrel, és mindkét kezében számítástechnikai eszközöket egyensúlyozva Jack védtelennek érezte magát, ezért különösen szorosan felzárkózott Tanto mögé.

Egyenesen a DS-ügynökök szürke Land Cruiserének hátuljához tartottak. A nyitott csomagtér félig már megtelt fegyverekkel, de Jack és Ubben semmivel se törődve egyenesen a puskák és lőszeres dobozok tetejére borította a számítástechnikai eszközöket. A páncélozott Land Cruiser, amelyiket golyóálló ablakokkal és defektesen is futó gumikkal szereltek fel, orral a védett épületcsoport főkapuja felé állt. Valaki nagyjából négy és fél méterre a Land Cruiser mellé, orral az ellenkező irányba állította az operátorok Mercedesét.

A villa előtti gyepen és a téglával kirakott kocsiúton mindenki, aki nem a nagykövetet kereste, azon aggodalmaskodott, hogy az ellenséges erők minden bizonnyal javában gyülekeznek, és készülnek az újabb támadásra. Az az általános vélemény alakult ki, hogy az amerikaiak és milicista szövetségeseik legjobban teszik, ha azonnal feladják a védett épületcsoportot. Jack hallotta, hogy az egyik DS-ügynök arról számolt be, valaki telefonon figyelmeztette, „nagy csoportokban jönnek a rosszfiúk”. Jack nem tudta, ki volt a hívó, de nem volt oka kételkedni a szavaiban.

Az operátorok azt is megtudták, hogy a Február 17. milícia harcosai, akiknek feladatuk lett volna lezárni a létesítmény felé vezető utakat, vagy

nem tudják, vagy nem akarják feltartóztatni a második rohamot. A GRS-csapatvezető mobiltelefonon felhívta a Február 17-és parancsnokot, és kérte, erősítsék meg állásaikat, hogy a Land Cruiser és a Mercedes biztonságosan visszatérhessen a Melléképületbe. A beszámolók eltérnek abban, hogy pontosan mi volt a válasz, de több operátor is állította, a milicisták parancsnoka elismerte, hogy emberei éppen visszavonulnak. Ebben az esetben pedig nyitva áll az út a támadók előtt, zavartalanul visszatérhetnek, és befejezhetik, amit elkezdtek. Mi több, abban az esetben sem állja senki és semmi az útjukat, ha úgy döntenek, a diplomáciai védett épületcsoporttól a gyengén védett Melléképület ellen vonulnak.

A létesítmény falain túlról ismét lövések dörrenése és lövedékek süvítése hallatszott. Tanto a Negyedik körút felől hallott egy, majd, még egy éles csattanást. Most még jobban dühítette a nyitva hagyott hátsó kapu. A védett épületcsoport keleti oldaláról is hallott lövéseket, a kertészház felől, amelyet korábban egy ideig megfigyelés alatt tartott. Több lövedék is eltalálta a Land Cruiser oldalát olyan hanggal, mint amikor konzervdobozt pénzérmékkel dobálnak.

Jack, Rone, és D. B. még akkor is folytatta a nagykövet keresését a villában, amikor már távozni készültek, noha egyre kevésbé reménykedtek abban, megtalálják Stevenst. Tanto hevenyészett védőállást foglalt odakinn, és biztosította őket. Röviddel később járőrözni kezdett a létesítmény területén, és rajta tartotta a szemét a Február 17. milícia több tucat, az épületek között céltalanul kószáló tagján. A legtöbb fiatal és sovány, bár izmos volt, de Tanto kíváncsiságát felkeltette egy alacsony, köpcös férfi, aki ránézésre az ötvenes éveiben járhatott. Ennek a férfinak csillogó, nikkelezett AK-47-ese volt, és olyan öltözetet, sötétkék vasalt nadrágot, és végig gombos, öltönyhöz való inget viselt, mintha éppen csak kiszaladt volna az irodából. Tanto nem tudta megállapítani, hogy a pasas harctéri turista, vagy igazi harcos. Tanto a kapukat és a külső kerítésfalat figyelte éjjellátó szemüvegén át, különösen a sötét sarkokat, hogy lássa, nem mászik-e be éppen valaki.

A rádióban megszólalt a csapatvezető, és mindenkit gyülekezésre szólított fel a gépjárműveknél, hogy azonnal indulhassanak. Senki sem akart úgy távozni, hogy nem tudják, mi történt Chris Stevensszel, de

számtalanszor átkutatták a villát eredmény nélkül, s ezért több operátor is azt tartotta valószínűnek, hogy az ellenség kezére került. Ha pedig Stevens valahogy mégis benn maradt a villában, valószínűleg a biztonságos menedékhely azon részének mélyén lehet, amelyet a lángok miatt nem tudtak elérni. Sean Smith nyilvánvalóan füstmérgezés miatt bekövetkezett halála meggyőzte az operátorokat, hogy a nagykövet is csak halott lehet. Akkor viszont a feladat már nem mentőakció, hanem a holttest kihozatala. Amikor jelentős számú támadó közeledik a falakon túl, nem találták indokolhatónak egy holttest felkutatását, ha a tevékenység folytatása további emberveszteséggel jár. A csapatvezető elrendelte a visszavonulást, és az összes operátor egyetértett vele.

Rone és Jack odavitte Sean Smith holttestét a Mercedes terepjáró hátuljához, és amilyen finoman csak tudták, berakták a csomagterbe. Tanto odajött megnézni Smith-t, és leróni kegyeletét. Egyetlenegyszer beszélt csak Smith-szel, és meg akart bizonyosodni, hogy ez valóban az a férfi, akivel akkor találkozott. Tanto óvatosan elfordította Smith fejét, hogy lássa, felismeri-e. Nehéz volt megállapítani, mert Smith arca még mindig fekete volt a koromtól. Tanto visszaengedte a halott fejét, és becsukta a kocsis hátsó ajtaját.

Rone becsusszant a Mercedes vezetőülésébe, a csapatvezető és Henry, a tolmács továbbra is a Február 17. milícia tagjaival beszélgetett.

Az öt DS-ügynök indulásra készen bezsúfolódott a Land Cruiserbe. Bár még mindig látszott rajta az átélt megpróbáltatások és a füstbelélegzés okozta kimerültség, Scott Wickland ült a kormányhoz. Az egyik tripoli ügynök ült be mellé előre, tűzkészen tartott fegyverrel. Dave Ubben és Alec Henderson a másik tripoli ügynökkel hármásban préselte be magát a hátsó ülésre.

Mielőtt a Mercedeshez ment, a csapatvezető és több operátor is figyelmeztette Wicklandet, balra kanyarodjon, ne jobbra, amikor kihajt a védett épületcsoportból. Jobb felé hajtván keletnek tartott volna, ami első látásra a kézenfekvőbb útvonalnak tűnhetett, mert a Melléképület délkeletre feküdt a diplomáciai védett épületcsoporttól. És persze arra vezetett az útvonal, amelyiket a DS-ügynökök általában használtak, ha a Melléképületben akadt dolguk. A csapatvezető azonban telefonon úgy értesült, hogy a támadók pontosan azon a területen gyülekeznek, és a jobbra fordulás egyenesen az útjukba vitte volna a Land Cruisert. A balra

kanyarodással a DS-ügynökök azon az útvonalon haladtak volna végig az ellenkező irányba, amelyiken az operátorok a védett épületcsoporthoz érkeztek, az pedig a város olyan részein vezette volna át őket, amelyeket remélhetőleg még védett a Február 17. milícia.

David Ubben kinyitotta a Land Cruiser hátsó ajtaját, és odaszólt a Mercedes közelében álló Jacknek:

– Hahó! Nincsen rádiónk! Tudtok adni egyet, srácok?

Jack odament Rone-hoz, aki valahonnan kerített egy második rádiót. Jack odavitte Ubbennek, így majd tarthatják a kapcsolatot. Ahogy ment vissza a Mercedeshez, Jack süvöltő hangot hallott – vvússs – majd a másodperc tört része múlva robbanást.

Percekkel korábban Tig elhatározta, utoljára is a villa belsejébe indul. Rádióján bejelentkezett a csapatvezetőnél:

– Bemegyek még egyszer.

– Nem! – felelte a csapatvezető, aki minél előbb evakuálni akart mindenkit. Tignek azt mondta: – Általános harckészültség! Általános harckészültség!

Tig engedelmeskedett, de csak rövid ideig. Az operátorok és a DS-ügynökök még mindig csak lődörögtek a gépjárművek körül, tehát úgy okoskodott, megpróbálkozik még egyszer, mielőtt távoznak. Ő azt tartotta a legvalószínűbbnek, hogy Stevens még mindig benn van valahol az épületben. Tignek az 1993-as mogadishui csata utójátéka járt az eszében. A Szomália fővárosában vívott utcai harcoknak a *Sólyom végveszélyben* című film állított emléket, és Tig különösen arra a részre gondolt sokat, amikor a helybeliek végigvonszolják a város utcáin az elesett amerikai katonák hulláit. *Ezek nem fogják megtenni pontosan ugyanezt a nagykövettel!*, mondta magának. *Ezt nem engedhetem meg! Meg kell találnunk!*

Tig levette nehéz rhodesiai típusú málhamellényét, és a villa ablakánál hagyta gépkarabélyát. Éjjellátó szemüvegét eltörte, amikor egy korábbi keresés során az ablakkerethez ütötte, tehát a sisakjával együtt azt is kinn hagyta. Csak az elemlámpáját és a pisztolyát vitte magával, vékony testpáncélját közvetlenül a pólójára öltötte fel. Vett néhány különösen mély levegőt, az utolsót benn tartotta, és bemászott a hálószoabaablakon.

A szobákban még mindig hőség volt és füst gomolygott, ezért Tig négykézláb haladt, vagy hason kúszott. Végigment a hálósobán, és megnézte az ágy mindkét oldalát. Semmit sem talált, tehát araszolt tovább a biztonságos menedékhely zóna belső előtere felé. Azt remélte, sikerül mélyebben behatolnia a villába, azokba a helyiségekbe, amelyeket nem ért még el egyetlen kereső sem.

Félig jutott túl a hálósoba ajtaján, amikor meghallotta a robbanást.

Tanto a Land Cruiser és a Mercedes között lépkedett, amikor azt hallotta: *Kadzsumm!* Érezte a robbanás lökéshullámát, de nem tudta, pontosan merről érkezett. A főkapu felé pördült, és a Február 17. milícia embereit látta, amint éppen fedezékbe húzódtak. A villa előtti terület felé futtában Tanto véletlenül találkozott két milicistával, akik közül az egyiknek csúnyán széttroncsolódott és vérzett a bal keze.

– Mi történt? – kiáltott rájuk Tanto.

– Gránát! – mondta neki a sebesült társa.

Tanto először – tévesen – azt gondolta, a férfi kézigránátot próbált dobni, de túl sokáig tartotta magánál. Pillanatokkal később, amikor a második robbanás dörrent, Tanto rájött, hogy a védett épületcsoportot RPG gránátvetővel lövik, a nyitott hátsó kapu irányából. A Negyedik körút környékéről kézfegyverek tüze fröcskölt az amerikaiak és az őket segítő milicisták felé.

Ellentámadás!, gondolta Tanto. *Mindjárt kezdenek betörni! Most megpróbálják visszafoglalni ezt a helyet.*

Tanto a terepet pásztázta, vajon hol nyomulnak be a támadók a létesítmény területére, amikor megpillantotta D. B.-t, aki futva igyekezett felé, hogy a villa előtt csatlakozzon a többiekhez. Körülöttük gépkarabély-lövedékek röpködtek a sötétben, olyan hanggal, mint a sűrűn pattogatott ostor.

– Azok az anyabaszók miránk lőnek? – kérdezte Tanto D. B.-t. – Tényleg?

Ők ketten védtelenül álltak az első gyepen, ezért Tanto és D. B. a Land Cruiserhez futott, fedezékbe. Tanto torkolattűzek villogását látta a hátsó kapu felől. Fegyverét a páncélozott terepjáró motorházfedelére fektette, és

tüzelni kezdett. Tanto nem viselt füldugót, ezért gépkarabélyá torkolati robbanásai beszakították a bal dobhártyáját.

Az első rakétahajtású gránát után a csapatvezető rádión ráförmedt a Land Cruiserben ülő DS-ügynökökre:

– Húzzunk innen a picsába! Gyerünk! Gyerünk! Gyerünk!

Tanto előbb odaért a terepjáróhoz, minthogy Scott Wickland sebességbe tette volna a kocsit. A DS-ügynökök Tantóra meredtek a szélvédőn át, arcuk aggodalmas grimaszba rándult. Tanto odakiáltotta nekik:

– Bocs!

Felemelte a fegyvert, és hátralépett a Land Cruisertől. Tanto széles mozdulattal intett nekik, mint egy közlekedési rendőr, úgy küldte útjukra őket.

Miközben az operátorok és több milicista meg-megújuló hullámokban fedező tüzet lőttek, Wickland beletaposott a gázba, és elhajtott a védett épületcsoport nyitott főkapuja felé. Amikor áthaladt a kapualj boltíve alatt, és kiért a murvás útra, Wickland vagy szándékosan figyelmen kívül hagyta az operátorok ismételt figyelmeztetését, merre menjen, vagy megfélekezett róla. Az összezavarodott DS-ügynök jobbra fordította a Land Cruisert, egyenesen bele a visszatérő támadók menetirányába.

– Ezek az ostoba anyabaszók! – fakadt ki Tanto hangosan. – Szórakoztok velem?

Nagyjából ugyanakkor, amikor bengázi idő szerint körülbelül 23:10-kor kezdetét vette a második támadás a diplomáciai védett épületcsoport ellen, a város fölé érkezett a fegyvertelen amerikai drón. Azonnal elkezdett élő mozgóképet közvetíteni Washingtonba és Tripoliba, így a politikai döntéshozók szemcsés felülnézeti képeken nézhették végig a kibontakozó összeecsapást.

Miután a Land Cruiser elszáguldott, Tanto a löirányt keresztezve átlépett a téglával kirakott kocsitúlsó oldalára, hogy kedvezőbb szögből vehesse tűz alá a támadókat. Fél térdre ereszkedett, és lőtt tovább. Akármikor meglátott egy torkolattüzet viszonzta a lövéseket. Tanto tudta, hogy semmi

sem takarja, de úgy érezte, védő takaró borul rá, amelyet ő a hitének tulajdonított.

D. B. a villánál húzódott fedezékbe, amikor a Land Cruiser elrobogott. Őt meg a csapatvezetőt nem ragadta úgy el a hév, mint Tantót.

– Tanto! Gyere át ide! – kiáltott rá a csapatvezető.

D. B. mint a visszhang szólalt meg a rádióban:

– Eredj fedezékbe!

Tanto meg se moccant, maradt a helyén. Szentül hitte, ha eddig nem lőtték le bizonyosan vigyáz rá valamilyen felsőbb hatalom. Tanto másik vezérelve abban rejlett, amit a kiképzésén sulykoltak bele arról, mi a célravezető reakció, ha lesből megtámadják az embert. Tanto agresszíven, támadó szellemben szándékozott felvenni a harcot a támadókkal, fölényes tüzerőt mutatva nekik, mert így megakadályozható, hogy az ellenség túlzottan felbátorodjon. *Vágj hozzájuk mindent! Hőköljenek csak vissza roham közben!*, mondta magának. Fegyverzajt hallott a jobb oldaláról. Odanézett, és egy milicistát látott, nem mást, mint azt a bizonyos idősebb, civil ruhás férfit a nikkelezett AK-47-essel. A férfi úgy három méterrel távolabbról neki nyújtott tüztámogatási! A fiatalabb „harcosoknak” nyoma se volt, de ez a köpcös, legalább ötven éves ember szabályosan fél térdre ereszkedve ott lőtt Tanto oldalán a hátsó kapu felé. Tanto nem állta meg, hogy el ne mosolyodjon. Ám kizárólag ők ketten voltak ott, és bár komolyan hitte, hogy angyalok vigyáznak rá, Tanto azért úgy érezte, nyomasztó túlerővel áll szemben. Nem lövő kezével megragadta a rádióját, és hüvelykjével lenyomta az adás gombot:

– Hé, rám férne egy kis segítség! Derék dolog lenne, ha valaki csatlakozna hozzám ideát!

– Vettem, értettem – válaszolta D. B., és már futott is beszállni az egykori Ranger meg a milícia korelnöke mellé, hogy ő is golyózáport zúdítson a hátsó kapu irányába. Tudván, hogy Tanto nem takarékoskodik a lőszerrel D. B. átcsúsztatott neki egy póttárat a kocsiján.

Az első RPG gránát robbanása után Jack szünni nem akaró lövéssorozatokot hallott, és füle körül máris lövedékek süvítettek. A két terepjáró körül álló legtöbb milicista és operátor a villa felé futott, hogy ott

keressen fedezéket. Amikor Jack elérte a villa falát, jobbra rajvonalba fejlődött milicistákat látott, akik mind a hátsó kapu felé tüzeltek.

Jacket a kiképzői réges-régen megtanították, hogy mindig 360 fokos védelmet alakítson ki, ne csak az előtte, hanem a mögötte, és a két oldalán elterülő terepet is fedezze, minden lehetséges irányt. Végignézett a villa falánál meghúzódó milicistákon, és felismerte, hogy egy sorozatlövő fegyverrel felszerelt támadó végigfuthat a villa bal oldalán húzódó keskeny közön, és lekaszálhatja őket, mint a sorban elült kacsákat. Iskolapéldáját adták annak a harcászati hibának, amikor katonák sebezhető helyzetben felejtkeznek, mert elmulasztják oldalról fedezni magukat.

Jack elrohant az épület sarkához a bal szárnyon, letérdelt, és szemével végigpásztázta a síkátort, és amíg ellátott, a keleti irányt, hogy meggyőződjön arról, senki sem közeledik egyik irányból sem. Ekkor vette észre, hogy Henry, a tolmács a villa fala mellett az ő háta mögé bújt. Jack elkapta Henry pillantását, és fáradtan egymásra mosolyogtak. Henry bámulatra méltóan tartotta magát az ellenség tüzeiben, bár pupillái baseball-labda nagyságúra tágultak. Jack vissza akarta küldeni Henry-t a csapatvezető mellé, hogy a tolmács megbeszélhesse a Február 17. milícia helyszíni parancsnokával, mi történik éppen.

A csapatvezető ugyanezt gondolta. Miközben küszködve igyekezett szót érteni a parancsnokkal, megkérte Tantót és D. B.-t, kerítsék elő a tolmácsot. Egy perccel később D. B. bukkant fel a sarok mögül, és odament a Henryre vigyázó Jackhez.

– Hé! Kövessen! – szólította meg D. B. Henryt. – Oda fogom tapasztani a csapatvezetőhöz, maga meg maradjon vele mindenáron! Akárhova megy, maga is megy vele! Szüksége van magára!

Amikor az első RPG gránát becsapódott, Tig felugrott a villa előcsarnokának bejáratából, és visszarohant a hálószaablakhoz. A második rakétahajtású gránát akkor robbant, amikor Tig kilépett a tornácra. A homokzsákok fedezékében magára kapta rhodesiai típusú harci málhamellényét meg a sisakját, és felkapta a gépkarabélyát. Miközben felszerelkezett, feléje röpködő lövedékek *cipp-capp* hangjait hallotta. Tig a villa homlokzata felé nézett, és a Február 17. milícia egy tagját látta farmerban, pólóban, és az övéhez hasonló golyóálló mellényben. A

magányos ifjú harcos AK 47 esével viszonzta a hátsó kapu felől érkező tüzet.

Mikor körülnézett, Tig meglátta a tetőre vezető létrát. Felmászott, átugrotta a betonmellvédet, és végignézett a tetőn, hogy biztosan egyedül van-e. Habár odalenn tombolt a tűz, úgy látszott, az öntött beton tetőt nem fenyegeti a közeli beomlás veszélye. Pillanatnyilag a Tig irányába röpködő lövedékek jelentettek veszélyt. Rádión közölte a csapatvezetővel tartózkodási helyét. Ha meg találnak löni, gondolta, azt akarom, hogy valaki tudja, itt vagyok fenn.

Tig a védett épületcsoport északkeleti sarkát figyelte, villognak-e ott torkolattüzek, de egyet sem látott. A mellvéd mögé lehúzódva átvágott a tetőn a Negyedik körútra nyíló hátsó kapu felé néző sarokba. Abból az irányból számos kézfegyverrel tüzeltek, és ő eltökélte, hogy elfojtja ezt a tüzet.

Tig tűzkészen tartott gépkarabéllyal pattant föl a mellvéd mögül. A nyitott hátsó kapu keretében egy ember körvonalát látta. Az úton állt, kb. másfél méterre a kaputól, vállán RPG gránátvetővel. Fejét kicsit oldalra billentette, a tüzeléskor szokásos helyzetbe. Az RPG egyenesen a villa felé mutatott.

Amilyen gyorsan tudta Tig nyomogatta az egyes lövésre beállított gépkarabély elsütőbillentyűjét, és gyors egymásutánban kilőtt tíz-tizenöt lövedéket.

Az RPG-s hanyatt vágódott az úton. Két karját szétcsapta, a rakétagránát vető pedig oldalra leesett a válláról. Tig egyik lövedéke nyilvánvalóan az éppen induló gránátot találta el, mert szabálytalanul pörögve elrepült oldalra, és semmiben sem tett kárt. A pillanatot megörökítette a védett épületcsoport egyik térfigyelő kamerája.

A hátsó kaputól addig egyenletesen érkező kézfegyvertűz majdnem azonnal elnémult, mintha a gránátvetős halálának látványa elkábította volna a többi támadót.

Amikor a támadók abbahagyták a lövöldözést, a rádióban elhangzott az utasítás: az operátorok csatlakozzanak Tighez a villa tetején. Rone időközben már hozzálátott több sérült milicista ellátásához, most gyorsan befejezte, és felmászott a létrán.

Tanto is éppen készült fel a tetőre, amikor a villa előtt a Február 17. milícia egyik tagja odament hozzá.

– Uram! – szólította meg. – Ezt találtam!

A milicista egy kormos BlackBerry okostelefont adott át Tantónak. Tanto a hüvelykujjával letörölte a képernyőt, és meglátott egy egyesült államokbeli telefonszámnak látszó számsort. Köszönetet mondott a milicistának, és zsebre tette a telefont. Felmászott a létrán ő is, meg D. B. is.

Jack kimerültnek érezte magát, miközben felfelé kapaszkodott a létrán, hogy csatlakozzon bajtársaihoz. Testpáncélja úgy húzta le, mintha egy üres kút mélyéről próbált volna kikapaszkodni. Ismerte ezt az érzést régről, SEAL-kiképzése napjaira emlékeztette. Mi több, azt juttatta Jack eszébe, mit érzett, amikor először próbált átjutni a szűrővizsgán, hogy felvételt nyerjen a SEAL-kiképzési programba. Ahogy mászta a villa tetejére vezető létra fokait, eszébe jutott a vizsgáztató SEAL örökre emlékezetébe égett kérdése:

– Ha tüzet gyújtok a segge alatt, fel tud jutni a rúd fölé?

A tűz most szó szerint ott égett a segge alatt.

Jack összeszedte minden erejét, és felhúzta magát a tetőre, majd elfoglalta helyét harchoz szétvált operátor baj társai között. Valamennyien tüzelőállásba ereszkedtek, és előnyös magaslati pozíciójukból hozzáláttak a védett épületcsoport körkörös védelméhez.

Mielőtt elindult fel a villa tetejére, D. B. már mondta a csapatvezetőnek, hogy az idő az ő igazi ellenségük. Nemcsak ők voltak veszélyben a védett épületcsoportban, hanem a Melléképület is egyre kevésbé biztonságossá vált, minél tovább kellett nélkülöznie teljes létszámú operátorcsapatát.

– Gyorsan össze kell szednünk minden amerikai, akit evakuálni tudunk!
– jelentette ki D. B. a csapatvezetőnek.

Mindössze percekkel az után, hogy az operátorok összegyűltek a tetőn, rádióik ismét megszólaltak. A csapatvezető hívott mindenkit:

– Állást megerősíteni, most! Húzzunk innen a jó bűdös francba!

Lemásztak vissza a villa mellé, Tig maradt utolsónak, és fedezte a többieket.

A Mercedes vezetőülésébe Rone pattant be, Jack ült be mellé biztosító lövésnek. A hátsó ülésre Tanto ült be, D. B. és Tig pedig a csomagtérben foglalt helyet Sean Smith holttestével. Úgy helyezkedtek el, hogy a hátsó ablakon át figyelhessék, nem követi-e őket valaki. A csapatvezető és Henry kinn maradt, és tovább beszélgetett a Február 17. milícia helyszíni parancsnokával.

Jack kinyitotta a Mercedes ajtaját.

– Beszállni a kibaszott kocsiba! – szólt rá a csapatvezetőre. – Sürgősen el kell húznunk innen!

A csapatvezető odanézett Jackre, majd ő és Henry – egyetlen szó nélkül – beszállt a hátsó ülésre, Tanto mellé. Még meleg csövű fegyverekkel hét férfi és egy nyolcadiknak a holtteste zsúfolódott be a páncélozott Mercedes terepjáróba.

Tanto kibámult az oldalablakon az ott álldogáló döbbszent vagy zavart arckifejezésű milicistákra. Biztosra vette, hogy az előbb élték át életük első tűzharcát. Mögöttük még mindig égett a villa és a milícia laktanyája. A lángok dús pázsiton táncoló fényéről Tantónak az esti meccsre váró, makulátlan focipálya jutott eszébe.

23:30 körüljárt az idő, nagyjából két óra telt el a támadás kezdete óta. Ahogy ott ültek a Mercedesben, egyik operátor sem tudta, hányat találtak el a támadók közül lövedékeik a sötétben. A védett épületcsoport területén nem hevertek mindenfelé hullák, amint utóbb majd egyes karosszékstratégák állítani fogják, de az operátorok tudták, honfitársaik és önmaguk védelmezése közben legalább néhány ellenségükben bizonyosan kárt tettek.

Rone hárompontos fordulót hajtott végre, pontosan az ellenkező irányba fordította a terepjárót, a főkapu felé. Az összepréselődő, izzadt, fáradt férfiak összeszedték gondolataikat. Jack nekigyürkőzött, gépkarabélyát a két térd között tartotta, és tudta, könnyen lehet, hogy most egyenesen belehajtanak valami csapdába.

Rone kilőtt a rogyásig megrakott Mercedesszel. Abban a pillanatban, amikor elérik a kaput, az Egyesült Államok Különleges Képviselőjének Védett Épületcsoportja gyakorlatilag megszűnik létezni.

KILENCEDIK FEJEZET

Zombiföld

Amikor Scott Wickland négy DS-ügynöktársával jobbra kikanyarodott, a védett épületcsoport főbejáratán gépkarabély-lövedékek csapódtak a páncélozott Land Cruiserbe. Hajtottak tovább, de további gondok vártak rájuk. Pontosan a figyelmeztetés szerint Wickland és utasai fenyegető tömeget láttak feltűnni keletebbre a kavicsos út mentén. Wickland hátramenetbe lökte a sebességváltót, majd az ellenkező irányba fordította a Land Cruisert, nyugat felé, ahogyan az operátorok tanácsolták. Így a Tűzharcos útnak a felé a kereszteződése felé tartott, ahol az operátorok legelőször hagyták a járműveiket.

Amint nyugat felé indultak, a DS-ügynökök megláttak egy férfit, akit baráti Február 17. milicistának hittek. Az széles taglejtéssel intett nekik, forduljanak vissza. Az összezavarodott DS-ügynökök figyelmeztetésnek értelmezték a karjelzést, hogy csapda felé tartanak. Wickland úgy határozott, megbízik a férfiban, és másodszor is visszafordult, újra kelet, a sötétségben a kavicsos út mellett felsorakozó arab férfiak sűrű csoportjai felé.

Az operátorok azért is mondták Wicklandnek, ne forduljon jobbra, mert erre a valóban az ő oldalukon álló Február 17. milíciás vezetők figyelmeztették őket. Értesüléseik szerint a támadók a diplomáciai védett épületcsoporttól keletre gyülekeznek tömegesen, és az ő harcosaik képtelenek tartani állásaikat. Másrészt pedig az operátorok tudomása szerint – amit hírszerzési információk alátámasztottak – az Anszar al-Saria milícia radikális iszlamista harcosai támaszpontot rendeztek be egy nagyobb lakóingatlan területén, a védett épületcsoporttól alig köbhajításnyira keletre. Napokkal korábban Tanto beszélt már az Anszar al-Saria bázisáról Henryvel. A tolmács olyan dokumentumokat fordított angolra, amelyek leírták, a fundamentalista, szélsőségesen Amerika-ellenes milícia hogyan vette be magát alattomban az Egyesült Államok Különleges Képviselte Védett Épületcsoportjának közvetlen szomszédságába.

A bengázi DS-ügynökök is tudtak a szomszédos fallal kerített birtokról, amelyen szintén több épület állt. Úgy gondolták, ez is egyike annak a több

tucat közeli ingatlannak, amelyet potenciálisan ellenséges milíciák tartanak uralmuk alatt.

A második visszafordulás után Wickland nagyon óvatosan haladt, egyenletesen 25 km/óra körül tartotta a sebességet. Amikor a Land Cruiser megközelítette az utca két oldalán sorakozó fegyvereseket, egyetlen líbiai sem emelte fel a Kalasnyikovját. Wickland hajtott tovább kelet felé. A védett épületcsoport főkapujától kevesebb, mint négyszáz méterre egy férfi kilépett az útestre, és két kézzel integetve próbálta beterelni a Land Cruisert egy fallal körülvett birtok kocsibehajtójára. Az amerikaiak nem ismerték fel, hogy a gyanított Anszar al-Saria bázisra próbálja-e irányítani őket, amelyről az operátorok és a DS-ügynökök is hallottak már, de Wickland és ügynöktársai csapdát gyanítottak. Többen is azt kiabálták, menjenek tovább, és Wickland megpróbált felgyorsítva elmenekülni.

Az utca szélén álló férfiak azonnal rájuk szegezték fegyverüket, és tüzet nyitottak. Lövedékek verték végig a Land Cruiser mindkét oldalát. A támadók két kézigránátot gurítottak a jármű alá. A robbanások megrázták a terepjárót, és kilyukasztottak két gumit. A golyóálló ablakokon pókhálószerű repedések jelentek meg. A páncélzat azonban állta a sarat, a benn ülők sértetlenek maradtak, és a Land Cruiser továbbra is gyorsult defektesen is futó kerekein.

A támadók előreözönlöttek, néhányan fél méterről lőtték a kocsit AK-47-esükkel, miközben Wickland elhajtott előttük. Az ablakok nem voltak nyithatóak, ezért a DS-ügynökök nem viszonzozhatták a tüzet az ajtók kinyitása nélkül, ami persze eszük ágában sem volt.

Dave Ubben megragadta a rádiót, amelyet Jack adott neki. Az operátorokat és a Melléképületet is hívta:

– Heves tűz alatt állunk! Kilőtt gumikon haladunk!

A belélegzett füsttől még mindig ziháló Wickland átkormányozta a kocsit a tömegben, és megkerült egy útakadályt. Közeledett a kavicsos út végéhez, ahol az merőlegesen beletorkollott az operátorok által csak Adidas útnak nevezett utcába. A valójában Sari al-Qayrawan nevű utca a város egyik üzleti negyedén futott végig. Mindkét oldalán boltok sorakoztak. Wickland kis ívben jobbra kanyarodott a sarkon, elkerülte az utcán mozgó járókelőket, és belefutott egy tipikus késő esti bengázi forgalmi dugóba.

Mivel attól tartott, hogy a támadók a sarkukban loholnak, Wickland átugratta a Land Cruisert a középső, füves és földes elválasztó sáv

szegélyén, és ott hajtott tovább, amilyen gyorsan csak tudott. Amikor az utcán csökkent a forgalom, leugratta a Land Cruisert az elválasztó sávból, és átkanyargott vele a szembejövő járművek között. Kicsit távolabb Wickland több erőteljes kormánymozdulattal jobbra, a szabályos sávba irányította a terepjárót.

Ahogy a Melléképület felé hajtottak, az alaposan összerázott DS-ügynökök ismét nekigyürköztek a harcnak. Észrevették két autót, amelyek mintha követték volna őket. Az első elkanyarodott nem sokkal az után, hogy ráragadni látszott a terepjáróra, a második azonban leoltott lámpákkal makacsul a nyomában maradt. Amikor a Land Cruiser már a Melléképület közelében járt a második követő autó is levált, és befordult az operátorok által Zombiföldnek elnevezett beépítetlen terület szélén álló raktárházak közé.

Oz a Melléképület falain belül járőrözött, amikor röviddel tizenegy óra után lövöldözést hallott talán nyolcszáz méter távolságból. Ebből tudta meg, hogy a DS-ügynökök úton vannak. Megjött a megerősítés is az operátoroktól, akik a védett épületcsoportban maradtak:

– A külügyminisztérium távozik!

A Melléképület külső térfigyelő kamerái már mutatták a sérült Land Cruisert, amint a Melléképület útján robogott. Alec Henderson rádión jelentette, hogy „forrón jönnek be”, vagyis megállás nélkül akarnak behajtani, mert valószínűleg üldözik őket. A főbejáratnál őrködő biztonsági tiszt kinyitotta a kaput, és felemelte az acélsorompót, hogy lendületből begördülhessenek, majd mögöttük gyorsan leengedte a sorompót, és bezárta a kaput.

Oz már akkor meghallotta a kilőtt gumik *flop-flop* hangját, amikor még csak lefelé ereszkedett a létrán a C-épület tetejéről. Odasietett megnézni, vajon nem sebesült-e meg valamelyik DS-ügynök a golyók lyuggatta terepjáróban. Wickland bekormányozta a B- és a C-épület közötti fészergarázsba a Land Cruisert, és megállt. Bob, a kirendeltségvezető, és több másik CIA-tiszt ki akart sietni a C-épületből, köszönteni a DS-ügynököket, de Oz meggyőzte őket, jobb, ha benn maradnak a házban, ahol meg tudja védeni őket. Oz megígérte, legalább egy ügynököt beküld hozzájuk, hogy kikérdezhessék.

A terepjáróból kikászálódó öt DS-ügynök pontosan úgy festett, mint amire Oz számított olyanok esetében, akiket szinte csak percekkel korábban szélsőségesek támadtak meg, ismételten részt vettek egy égő ház átkutatásában, és az egész megkoronázásaként tömeges kézfegyver tűzön és pár robbanáson is áthajtottak. Oz ránézésre úgy vélte, Alec Hendersonra ráférne egy nagy pohár víz, vagy valami erősebb, aztán egy hely, ahol lepihenhet. Henderson mégis bement a C-épületbe beszámolni az előző két óra eseményeiről Bobnak és a Melléképület többi hírszerző tisztjének.

Amikor Scott Wickland előjött a kormánykerék mögül, a koromsávok közül kísérteties foltokban kivilágító fehér bőrével úgy nézett ki, mint egy festett négereket felléptető varieté egyik ripacsa. Sérült tüdeje nem vett fel elegendő oxigént, ezért Wickland bement a C-épületbe pihenni, és kezeltetni magát. Oz gyors pillantást vetett Dave Ubben sérült alkarjára, de Ubben kijelentette, remekül érzi magát.

– Emberek kellenek nekem a tetőkre! – közölte Oz Ubbennel és a Tripoliból átvezényelt két DS-ügynökkel. Azt akarta, hogy minél előbb foglalják el a helyüket, egyrészt a védelem újabb vonalaként arra az esetre, ha a terepjárót követő gépkocsik támadást jeleznek, vagy ha majd az operátorok térnek vissza rájuk tapadó támadókkal a nyomukban. Ubbent Oz a D-épület tetejére küldte, a Melléképület telkének nyugati oldalára. A két tripoli ügynököt elválasztotta egymástól, s az egyiknek a főkapuhoz közeli A-épület tetején jelölte ki az őrhelyét, a másiknak pedig a keleti oldalon álló C-épületén.

Oz már korábban kezdett nyugtalanító hangokat hallani: autógumicsikorgást a diplomáciai védett épületcsoport irányából és időről időre felhangzó lövöldözést. Időnként hol zöld, hol piros nyomjelzős sorozatokat is látott felkúszni a fekete égboltra. A lövedék színes fényjelzőjének az a feladata, hogy segítsen a lövőnek szemmel követni lövedékei röppályáját, és korrigálni az irányzást. Oz csak remélni merte, hogy a nyomjelzős sorozatokat valamelyik amerikai eregeti.

Rádión felhívta az operátorokat, hogy kiderítse, mi velük a helyzet. Közölték vele, hogy a Mercedesnél gyülekeznek, és indulni készülnek. Immár biztosan tudva, hogy bajtársai hamarosan nekivágnak az útnak, Oz lemászott a létrán, hogy még egyszer, utoljára ellenőrizze a Melléképület védelmi rendszerét. A végén gondoskodott arról, hogy a főkaput gyorsan nyissák majd ki, és Rone várakozás nélkül hajthasson be a terepjáróval.

Amikor Rone már a védett épületcsoport kapualjához ért a Mercedesszel, és másodpercek múlva kigördültek az utcára, operátortársai kórusban kiáltották:

– Balra! Menj balra!

– Tudom, hapsikáim – felelte Rone higgadtan.

Most, hogy Jack már tudta, a támadók RPG gránátvetőkkel is rendelkeznek, aggodalmai felerősödtek. A Mercedes fémburkolata alá rejtett páncélzat az AK-47-es lövedékeit fel tudta fogni, de az RPG sokkal gyilkosabb ellenfél. Jack biztosra vette, hogy ellenségeik várni fogják őket az utcán, és megpróbálják őket is lesből megtámadják, ahogy a DS-ügynököket. Hallotta ugyan rádión, hogy a Land Cruiser emberveszteség nélkül eljutott a Melléképületbe, de kételkedett abban, hogy nekik is ilyen szerencsájük lesz.

Amikor kihajtottak a kapun, Jack rádöbbsent, hogy nagyobb biztonságban érezte magát a romba dőlt védett épületcsoportban a szabad ég alatt, mint a falakon túli bizonytalan terepnek nekivágó terepjáróba zárva. Megmarkolta a műszerfal kapaszkodóját maga előtt, hogy kitámassza magát a robbanáshoz, amelyről biztosra vette, be fog következni. Nem először a két óra alatt, amióta a támadás elkezdődött Jack a családjára gondolt. Azt mondta magának: *Oké, ebből valószínűleg nem kerülök ki élve, de veszettül fogok próbálkozni!*

Az operátorok meglepetésére senki sem lőtt a Mercedesre, amikor balra fordultak, hogy nyugatnak hajtsanak a kavicsos úton. Minden bajuk ellenére Tanto úgy vélte, Rone túlságosan nagy gázt ad.

– Hua, Hua! – hívta fel magára a figyelmet. – Lassítsál ember, el kell vegyülnünk!

Rone visszavett a sebességből, és óvatosan közelítette meg a Tűzharcos út kereszteződését. A kivilágítatlan utcán lekapcsolva tartotta a kocs lámpáit, hogy kevésbé hívják fel magukra a figyelmet.

Amikor az operátorok elérték a sarkot, ahol alig egy órája a BMW-t hagyták, több szakállas férfit láttak ott lézengeni, egyesek gépkarabélyt tartottak a kezükben. Az operátorok nem tudhatták, hogy a fickók a baráti Február 17. milícia tagjai, vagy azokat már felváltották riválisaik az Anszar

al-Saria vagy valamelyik másik vadul Amerika-ellenes milícia állományából.

Az arabok kifürkészhetetlen kőarccal bámulták a zsúfolt terepjárót. Egyesek símaszkkal takarták el az arcukat. Rone és a csapatvezető kis kézmozdulatokkal, magabiztosan intett nekik. Jack szemkontaktust létesített egy különösen magas, szandált és bő „utcai pizsamát” viselő férfival. A pasas AK-47-est tartott a kezében, de nem tett olyan mozdulatot, mintha fel akarná emelni.

Tanto azon kapta magát, hogy erősen figyel kifelé az ablakon, és annak az útvonalnak a részleteit memorizálja, amelyiken ettől a ponttól a védett épületcsoportig D. B.-vel haladtak gyalog. Olyan sok minden történt olyan kevés idő alatt. Mindössze két órával korábban még a *Titánok haragját* nézték.

Tig a rajtaütésen rágódott. A DS-ügynökök kis híján csapdába estek! Tig ezért a Február 17. milíciát hibáztatta, amiért az nem zárta le az egész Nyugat-Fwayhat negyedét. Ilyen barátokkal nincs is szükség ellenségre! Amikor Rone befordult balra a Tűzharcos útra, Tig a hátsó ablakon át gyászos pillantást vetett elhagyott BMW-jükre. Mikor nem is olyan régen felragadta gránátvetőjét, és előrement a sarokra viszonozni az ellenség tüzét, Tig a kocsiban hagyta a rohambatyuját. Abban volt az elsősegélynyújtó-csomagja, több tartaléktár és ami a legnagyobb baj, az útlevele is. Tudta, hogy istenkísértés lenne megállni, ezért csendben maradt, miközben Rone elhajtott a BMW mellett. *Ezért nem érdemes tűzharcba keveredni*, mondta magának Tig.

Az utcán álló fegyveresek közül többen is megállásra szólították fel a Mercedest. Az utasok azt tanácsolták Rone-nak, hajtson tovább, de feleslegesen, mert ő már régen tudta, hogy ilyenkor ezt kell tennie. Nem lőttek utánuk, és autó sem üldözte őket a kereszteződéstől.

Az operátorok folytatták útjukat dél felé a Tűzharcos úton, és keresztezték a Negyedik körutat. Megúszva az ellenséges fegyveresekkel vívott tűzharcot, közeledtek úti céljukhoz. Egy pillanatot lazítottak, majd gyorsan visszatértek a legéberebb készenléti állapotba. Rone végrehajtott néhány gyors kitérőt, hogy meggyőződjön, senki sem követi őket. Tanto lehúzta szeme elé az éjjellátó szemüvegét, de senkit sem látott mozogni a Melléképület körüli nyílt területeken. Azt is észrevette, hogy a Február 17. milícia közeli támpontja elhagyatottan áll, ahogy az gyakran előfordult

éjszakánként. A Rancilio Café, egy közeli kávéház, mintha nyitva lett volna, de Tanto senkit sem látott odabenn. A helyi boltok ajtóit zárva, a redőnyök lehúzva. Az utakon alig volt forgalom, járókelő sehol egy szál se, Tanto azt gondolta, éppen, mint egy átlagos éjszaka.

Rone elég önbizalmat érzett ahhoz, hogy bekapcsolja a fényszórót, amikor kivilágítatlan utcákon haladtak. Lazán tartotta a körülöttük zajló csekély forgalom tempóját. Mindezzel három kellemetlen tényt igyekezett leplezni: a Mercedes terepjáró egy holttestet vitt a hátuljában, rogyásig tele volt állig felfegyverzett amerikai operátorokkal, és egy titkos CIA-létesítményben készült menedéket keresni.

Amikor már csak egy percnyire jártak Tanto rádión szólt a Melléképületnek:

– Forrón jövőnk be!

De mivel nem akarta azt a tévképzetet kelteni, hogy követik őket, Tanto gyorsan korrigálta jelentését:

– Érvénytelen! Langyosan jövőnk be!

Rone leparkolt az A-épületnél, és az operátorok kiszálltak. Sean Smith holtteste bennmaradt a Mercedes csomagterében, D. B. elment keríteni egy lepedőt, hogy letakarhassák.

Amíg a csapatvezető Bobbal beszélt, Henry, a tolmács megkapta alaposan kiérdekelte pihenőjét a C-épületbe visszahúzódott nem lövészek között. Mások odabenn folytatták a titkosított anyagok megsemmisítését, mert továbbra is a létesítmény kiürítésére számítottak. Ezen kívül tucatszám töltötték lőszerez a tárat a tetőn és a tornyokban védőállásba vonult csoportoknak.

Rone is bement a házba, hogy ellássa Scott Wicklandet. A többi operátor elsietett kijelölt harcállásába. Mielőtt elindult a B-épület tetején kijelölt helyére, Tanto közölte D. B.-vel, azt akarja, hogy a C-épületben tartózkodók pontosítsák, mennyi külső segítségre és légi támogatásra számíthatnak.

Jack a D-épület tetejére vezető létrához indult. Átnézett a füves háromszög fölött, ahol a teknősbékacsalád lakott, és meglátta a viharvert Land Cruisert, amelyen szó szerint mély nyomokat hagyott a csata. Úgy gondolta, a DS-ügynökök örülhetnek, hogy élnek, másrészt a kocsik így

romosan is bizonyítja, hogy a páncélzatot tervező mérnökök jó munkát végeztek.

Miközben elfoglalták helyüket a lapos tetőkön, egyetlen operátor sem engedte meg magának azt a fényűzést, hogy azt képzelje, túl vannak a veszélyen. Mindazonáltal többen is megkönnyebbülést éreztek egy pillanatra. Bár a Melléképületben mindenkit elszomorított Sean Smith halála és Chris Stevens eltűnése, Jack mégis a harci morál javulását érezte most, hogy az összes többi amerikai együtt volt a Melléképületben, és senki sem sebesült meg vagy vesztette életét menekülés közben.

Ahogy közeledett az éjfél, és végéhez közeledett 2012. szeptember 11., alakot öltött a Melléképület védelme. A két tripoli DS-ügynök közül a magasabbik az A-épület tetején foglalt tüzelőállást, és a déli falat meg a főkaput figyelte. Nem látta tisztán a rábízott területet, ezért hamarosan át fog költözni Tanto és D. B. mellé a B-épület tetejének mellvédje mögé. Az afganisztáni harci tapasztalatokkal rendelkező CIA-tiszt továbbra is a C-épület tetején maradt, és hamarosan Rone is felmászott mellé. A D-épület tetején Jack és Dave Ubben foglalt állást, valamint a második Tripoliból jött DS-ügynök, egy köpcös afroamerikai, a Hadsereg veteránja. A csapatparancsnok a C-épületben maradt, és időnként kijött a ház előtti teraszra.

A Melléképület biztonsági főnöke a főkapu közelében jelölt ki magának védőállást, de időről időre változtatta a helyét. A három líbiai őr fenn volt az acéltornyokon. Egyikük kijelölt helyén maradt a főkapu közelében, az az őr azonban, akinek az északnyugati tornyot kellett volna védenie, átköltözött a barátjához a terület délkeleti sarkába. Őz állandóan mozgott, vizet és lőszert vitt oda, ahol szükség volt rá, és ellenőrizte, hogy mindenki a helyén van-e. Amikor ezzel végzett, a C-épülettől északkeletre emelt toronyba ment. Tig két helyi őrhöz csatlakozott, és egy ideig velük maradt a létesítmény délkeleti sarkában álló toronyban.

Miközben a Melléképület védői megacélozták szívüket, és felkészültek arra, ami rájuk vár, bármilyen legyen az, elmúlt éjfél, és véget ért szeptember 11. Percekkel az új nap kezdete után a külügyminisztérium Műveleti Központja e-mailt küldött a Fehér Háznak, a Pentagonnak, az FBI-nak, és a

többi állami szervnek. A bengázi idő szerint 2012. szeptember 12-én 00:06-kor elküldött e-mail tárgysorában ez állt: „Pontosítás 2: Anszar al-Saria vállalja a felelősséget a bengázi támadásért”. Az üzenetben ez állt: „Tripoli nagykövetség jelenti: a csoport vállalta a felelősséget Facebookon és Twitteren és a tripoli nagykövetség megtámadásra szólított fel”.

Amikor ez az e-mail – hetekkel később – nyilvánosságra került, valóságos vihar robbant ki arról, mikortól tudta az Obama-kormány, hogy a bengázi diplomáciai képviselő védett épületcsoportja elleni támadás nem pusztán egy a YouTube-on megjelent, *A muszlimok ártatlansága* című, Mohamedet gyalázó videó miatt fellobbant spontán tiltakozások közül, amint azt kezdetben számos „kormányzati tényező” állította. Az ügy még zavarosabbá vált, amikor a Washingtoni Közel-Kelet Politikai Intézet (Washington Institute for Near East Policy) egyik ösztöndíjas kutatója nem talált bizonyítékot arra, hogy a radikális milícia bármilyen hasonló közleményt tett volna a közösségi médiában.

Nagyjából ugyanakkor, amikor az e-mailt elküldték, kinyílt a tripoli nagykövetség kapuja, és kihajtott rajta az erősítésnek szánt biztosító csapat, hogy felszálljon a Bengáziba induló magánrepülőgépre. A héttagú különítmény a korábbi haditengerészeti SEAL Glen „Bub” Dohertyből, a Delta Különítmény két tagjából, a líbiai GRS-csoportok vezetőjéből, két másik GRS-operátorból és egy „nyelvészből”, azaz tolmácsból állt.

A délkeleti toronyban kialakított állásából Tig rádión azt kérte, valaki kapcsolja fel a külső peremvonalai fényszórókat, amelyek a Melléképület kerítésén kívülre világítottak. A külső reflektorok hamarosan felragyogtak, de valaki olyan pontfény-lámpákat is bekapcsolt, amelyek a Melléképület területének belsejét világították ki. Ezek az utóbbi lámpák könnyebbé tették ugyan a létesítményen belül a mozgást a sötétségben, de a tetőkre és a tornyokba települt védők sziluettjét is kiadták, leleplezve a védők tartózkodási helyét. Ugyanilyen gondot okozott, hogy a belső fényszórók vakították is a védőket, és akadályozták a kerítésfalakon túli terület megfigyelését, márpedig ott támadók rejtőzhettek.

Jack megint adásra kapcsolta a rádiót, és kérte, kapcsolják le a belső fényszórókat. Tig támogatta a kérést. Amikor mégsem történt semmi, Jack eljátszott a gondolattal, hogy kilövi a fényforrásokat, pontosan úgy,

ahogyan haditengerészeti SEAL-ként hajó elleni éjszakai rohamoknál tette. Egyik bevetésén Jack SEAL-csoportja fülest kapott a hírszerzéstől, hogy Oszama bin Laden egyik fia egy hajón rejtőzik Pakisztán partjai előtt. Gyors motorcsónakkal felzárkóztak a hajó mellé, kötélletrákat dobtak fel, és felmásztak a fedélzetre. Átkutatták a vízi járművet, de a bin Laden család egyetlen tagjának nem találták még csak nyomát sem. Aznap éjjel leadott egyedüli lövéseikkel a lámpákkal végeztek.

A D-épület tetején Jack azon tűnődött, kilője-e a lámpákat. Nem akarta lövöldözéssel a Melléképületre vonni senki figyelmét. Ahogy múltak az óráknak tűnő percek, Jack kezdte meggondolni magát. Éppen, amikor már döntött volna, Tig orrhangú délnyugati hanghordozású mondata harsant fel dühösen az éter hullámain:

– Valaki kapcsolja már le a kurva lámpákat!

A Melléképület egyik CIA-s biztonsági embere szégyenkezve nyögte ki válaszul:

– Rajta vagyok! Azon vagyok!

Mire Jack abbahagyta a nevetést a belső fényszórókat végre csakugyan kikapcsolták.

A B-épület tetején tartózkodó operátorok szintén nagy örömet lelték Tig kifakadásában. A Melléképület területének keleti oldalán álló magasleséről Tanto és D. B. meghallották, amint valaki arabul kántál, és nekihevíltlen kiáltozik egy megafonba. Tanto arra gondolt, nem az orvosi egyetem közeli kollégiumának diákjait tüzeli-e fel éppen valaki, hogy tüntetve vonuljanak a Melléképület elé, s középük rejtőzve indulhassanak támadásra az Anszar al-Saria harcosai, vagy az Egyesült Államok más ellenségei. Más eshetőségek is átvillantak Tanto agyán, de mindegyik puskaropogással végződött. A türelmes várakozás nem tartozott Tanto erősségei közé. *Az isten verje meg ezeket a kurafikat!*, gondolta. *Ha meg akartok támadni minket, támadjatok most.*

Tanto rádión megkérdezte a csapatvezetőt:

– Mi a helyzet a Spectre repülő ágyúaszáddal? Most aztán igazán javunkra válna!

A pilóta nélküli felderítő repülőgépről is kérdezett, mert nem tudta, hogy valahonnan a feje fölül egy már el is kezdett képeket közvetíteni Bengáziról. A csapatvezető annyit mondott Tantónak, hogy igyekszik kideríteni, mi van a légi támogatással.

Amikor először bevették magukat a tetőkre, Tanto feltette a költői kérdést, vajon akad-e majd valaki a C-épületben, aki ennivalót, italt, és széket hoz nekik, amíg várakoznak. A hírszerzőnő, aki vacsorázni volt a városban Ozzal, most elősietett a C-épületből energiatallal, vízzel, és csokoládéval. Amikor átlépte a mellvédet megbotlott, és arccal esett a tetőre. Tanto azt hitte, csúnyán megsérült, de a nő talpra pattant, kijelentette, hogy remekül érzi magát, és tovább cipelte ki az ellátmányt. Egy férfi CIA-tiszt a kiszolgáló személyzetből fehér műanyag kerti székekkel járt kolléganője nyomában. Valamivel később, mivel mozgásnak nyomát sem látta a falon túl, Tanto úgy döntött, hasznos lenne egy gránátvetővel megerősíteni védelmüket. Lemászott, és átkutatta a járműveket, de nem járt szerencsével. Amikor rádión megkérdezte, tudja-e valaki, hol találhat egy facér gránátvetőt, senki sem válaszolt. Tanto elment a C-épületbe kérdezősködni, de ott sem járt sikerrel. Miközben a CIA-sok iratokat zúztak be, titkos anyagokat semmisítettek meg, és más, a Melléképület feladása esetére előírt teendőkkel voltak elfoglalva, Tanto még néhány tartalék tárat gyömöszölt a zsebeibe, és az ajtó felé indult.

Kifelé menet meglátta Bobot, a kirendeltségvezetőt, aki az épület halijában a padlón ült, két kezét fejére téve. Tanto úgy vélte, Bob úgy néz ki, mint aki már feladta. Még ha beszélt is Bob valamelyik telefonba, állapította meg Tanto, a testbeszéde akkor is vereséget sugárzott. Tanto utálkozva csóválta a fejét, de csendben maradt. Gondolataiban lesújtó monológ szavai fűződtek sorba: *Hétszentség, hogy vezetőként nem mutathatsz ilyen példát! Ha gondolsz is ilyet, nem mutatod ki a csórók előtt, akiknek állítólag te vagy a vezetője! Lehet, öregem, hogy telefonálni ültél le oda, de nem úgy nézel ki. Találd meg a módját, hogy derűlátónak és tevékenynek lássanak! Találd meg, hogy mindenki harci morálja megmaradjon!* Heves vágyat érzett, hogy pofán vágja a kirendeltségvezetőt, de elfojtotta magában a késztetést.

Bob fölött állva, Tantónak eszébe jutott a BlackBerry mobiltelefon, amelyet a milicista adott át neki a villa előtt. Egyik DS-ügynök sem jelentette, hogy elveszített ilyen készüléket, ezért Tanto úgy vélte, könnyen lehet, hogy Chris Stevensé.

– Hahó, uram! – szólította meg Tanto Bobot, és az orra elé tartotta a telefont. – Ezt a mobilt odaát a konzulátuson találtuk! Esetleg ellenőrizni akarja, kié, nem?

A kirendeltségvezető szó nélkül átvette a BlackBerryt, Tanto pedig visszatért a B-épülethez. Sohasem tudta meg, kié volt a telefon.

Fenn a tetőkön a védők beszélgettek, édességet rágcsáltak, és pótolták az elveszített folyadékot. A legtöbben kisebb-nagyobb mértékű füstmérgezés utóhatásaitól szenvedtek. Tig annyira köhögött, hogy úgy érezte, kiköpi a tüdejét. Néhányan bementek az épületekbe vécére. Ellenőrizték fegyvereiket és azok irányzékát. Felosztották a belövendő területet, így mindenki tudta, melyik részt kell figyelnie, jön-e az ellenség.

Miközben várakoztak, a rádióban megszólalt a csapatvezető, és tudatta az operátorokkal, hogy a felderítő drón megérkezett följük. A csatarepülőt meg sem említette. A csapatvezető megkérte az épületek tetején és a tornyokban tartózkodókat, hogy az egyik lőszeres ládáról vegyék le a villanólámpát, és azzal segítsenek a drónnak meghatározni a saját erők tartózkodási helyét.

Tanto remélte, hogy a stroboszkóplámpák a repülő ágyúaszádot is segíteni fogják a tájékozódásban, ezért leszakított egyet, és a tető közepére helyezte. Nem sokkal később azonban feladta az aktív légi támogatáshoz fűzött reményét.

– Nem hiszem, hogy megkapjuk az ágyúaszádot! – fakadt ki D. B.-nek.

D. B. ugyanerre a következtetésre jutott. Gyászos kacajt hallatott.

– Basszák meg! – zárta le a diskurzust Tanto. – Mit tehetnénk? Mi mindenképpen megteesszük, amit tudunk.

A kociút túloldalán, a D-épület tetején Jack mást hallott ki a csapatvezető utasításából. Jack úgy értette, a csapatvezető azt akarta, hogy az operátorok tegyenek fel infravörös villanólámpát a sisakjukra. Jack tudta, hogy a drón fegyvertelen, ő pedig kezdettől nem reménykedett a repülő ágyúaszád megjelenésében. A stroboszkóp viselése személy szerint neki semmilyen tekintetben nem válhatott hasznára. Sőt, ha a támadók közül csak egy is szerez valahogyan éjjellátó készüléket, az infravörös villogó egy csapásra céltáblát csinálna Jack fejéből. Jack tehát figyelmen kívül hagyta a parancsot.

Várakozás közben Jacknek volt ideje végignézni magát. Ekkor vette észre, hogy farmerja csuromvizes. Először azt hitte, valahol vízbe eshetett úgy, hogy észre sem vette, de aztán felfogta, hogy a nadrágját átitató

nedvesség a verejtéke. Nadrágját végigvizsgálva Jack jókora szakadást vett észre a bal szárán. A könnyű földközi-tengeri szellő zseb nagyságú vászondarabot lobogtatott a combja felső részénél. Jacknek fogalma sem volt, hogyan történhetett, csak annak örült, hogy a szakadás nem tíz centivel feljebb keletkezett. Amikor az első riasztás elhangzott, nem vesztegette az időt alsónadrágkereséssel, anélkül kapta magára a farmert.

Amikor a kifelé irányuló fényszórók továbbra is megvilágították a Melléképület körüli területet, a Melléképületi út déli oldalán álló, egyik fallal kerített házban élő férfi átjött a falhoz, méghozzá annál a toronynál, amelyiknek a dobogóján Tig állt. Arabul azt követelte, oltsák el a kifelé világító lámpákat. Tig előkerítette az egyik helybeli őrt, aki beszélt angolul, és megkérte, tolmácsoljon. Az őrt azt mondta Tignek, a szomszéd azt magyarázza: „jobban tennétek, ha leoltanátok a fényszórókat, mert ők tudni fogják, hol vagytok.”

A megfogalmazás nyugtalanította Tiget. *Mit ért azon, hogy „ők”?* *Egyáltalán, honnan tudja, mi folyik itt?* Utasította az őrt, mondja meg a szomszédnak, ne törődjön a lámpákkal, és menjen vissza a házába. A férfi sértődötten elvonult. Pár perccel később zárt oszlopban egy Toyota kisteherautó és négy személygépkocsi robogott ki a férfi telkéről. Tig átment a C-épülethez jelenteni a dolgot a csapatvezetőnek, de egyikük sem tudta, minek az előjele a dolog, már ha egyáltalán jelez valamit. Amíg a csapatvezetővel beszélgetett, Tig a C-épület teraszán hagyta a sisakját és elromlott éjjellátó szemüvegét.

Miután a C-épületben ellátta Scott Wickland sérüléseit, Rone sorra hívta társait rádión, és megkérdezte, van-e még sérült, akinek egészségügyi ellátásra van szüksége. Sürgős kuncsaft nem jelentkezett, viszont ő maga azt mondta Dave Ubbennek, még egyszer meg akarja nézni a sebesült karját. Az egyik belső CIA-munkatárs látta, hogy Rone, mint a zsákmány után loholó ragadozó siet végig az épületen, s alig várja, hogy felmászhatson a háztetőn kijelölt harcállásába.

Rone nagyon otthonosan jött-ment, mint aki igazán elemében van, mesélte később a CIA-tisztviselő Jacknek. Rone magabiztosan, arcán a ragadozó vigyorával mozgott. Önbizalma segített tartani a lelket a nem lövész aktákémben, akik végül csak fel- és elismerték, hogy életük az operátorokon múlik. Az a bizonyos tisztviselő azt mondta Jacknek:

– Olyan volt, mint aki azt hirdeti, „Igen! Ráengedjük a gyűlöletet ezekre a faszikra!”, kész volt harcba szállni, és nem érdekelt, hányan jönnek ellene.

Ahogy figyelte, hogyan ölti fel harci felszerelését Rone, a CIA-s nem tudta nem észrevenni, hogy az izmos testű egykori SEAL a formára nyírott szakállával mennyire emlékeztet a *300* című film Leónidasz királyára. Jack tökéletesen egyetértett vele.

Egyik körútján Oz felmászott a D-épület tetejére, és pár percig Jackkel beszélgetett. Igyekezett minél többet megtudni arról, mi történt a diplomáciai védett épületcsoportnál. Oz elmondta Jacknek, mennyire frusztrálta, hogy nem volt ott velük, és azt kérdezte, sok támadóval végeztek-e. Jack bevallotta neki, hogy fogalma sincsen. Oz megnézte, van-e elengedő vizük, élelmük és lőszerük, majd lemászott.

Amíg a tetőn toporogva várakoztak, Jack és a Tripoliból jött DS-ügynök arról beszélgetett, mennyire felkészületlenül érte a roham a diplomáciai képviselő védett épületcsoportját. Az ügynök azt mondta Jacknek, ha a támadók nem kántálnak, miközben beözönlöttek a gyalogkapun, a támadás végkimenetele még rosszabb lett volna. Akkor a roham még inkább meglepetésszerűen érte volna a villában tartózkodó ügynököket.

Az ügynök megjegyzésén eltöprengve Jack arra gondolt, mennyire különbözik a védett épületcsoportban történt támadás, meg az, amire még csak most készülnek. Amikor a védett épületcsoportot az első lövések érték, három DS-ügynök a villa mellett pihent, egy odabenn filmet nézett, az ötödik pedig papírmunkával foglalkozott a harcászati műveleti központban. A Február 17. milícia négy embere közül, akit azért fizettek, hogy örökjön, egy hiányzott, a Blue Mountain cégtől bérelt öröknek pedig nem volt fegyverük. Ezzel éles ellentétben a Melléképület hadra fogható védőcsapata hat erősen felfegyverzett, kiválóan kiképzett operátort tudhatott soraiban, akik megerősített háztetőkön és tornyokban rendezkedtek be, és felkészülten várták a csatát. Támogatásukra rendelkezésre állt három DS-ügynök, két harci tapasztalattal rendelkező CIA-tiszt, és amennyiben a helyükön maradnak, három fegyveres líbiai őr, akikről az operátorok azt remélték, készek harcolni.

Ráadásul a Melléképület védői tudták, hogy jön az ellenség – ez volt a másik jelentős különbség. Akármilyen támadó is próbál belül kerülni a falakon, kemény fogadtatásra számíthatott. A védett épületcsoport viszonylag könnyű célpont volt, a Melléképület viszont, az operátorok biztosra vették, nem lesz az.

Oz váltott pár szót Jackkel, majd leereszkedett a tetőről, és a külső fal délkeleti sarkának közelében álló toronyplatformon telepedett le. A Hármaskörű Harcállásnak nevezett toronyból Oz kiláthatott a Zombiföldre, valamint két nagy, nyitott akolra, amelybe több száz szutykos birka zsúfolódott össze. Szabálytalan időközönként megjelent két férfi, és körüljárta a területet. Oz pásztornak vélte őket; alaposan megnézte mindkettőjüket, de nem látott náluk fegyvert. A juhokra is figyelt, mert elképzelhetőnek tartotta, hogy a támadók megpróbálják az állatokat használni fedezéknek, és közöttük kúszva közelítik meg a falat.

Valamikor 00:30 előtt Tanto és D. B. egy autót látott érkezni a Melléképület út melletti gyengén megvilágított parkolóba, állásuktól alig háromszáz méterre keletre. Az operátorok gyakran használták ezt a parkolót, ha a járműveket szervizbe akarták küldeni. A kocsikat leparkolták ott, egy brit tulajdonú cég autómentője pedig később elvontatta őket. A parkoló közelében álló ház tulajdonosai a legkevésbé sem örültek az amerikaiak jelenlétének az utcájukban. A család kamasz fiai a nagylegényt játszva járták cimboráikkal a környék utcáit, mint botokkal és késekkel felfegyverkezett utcai banda. Időnként palackból fabrikált rakétákat és M-80 petárdákat lőttek be Zombiföldről a Melléképület keleti fala fölé.

Újabb kocsi kanyarodott le a parkolóba, majd még kettő. A következő egy percben még legalább kettő érkezett. Tanto és D. B. összenézett, és már hajtották is le sisakjukról arcuk elé éjjellátó szemüvegüket. Minden figyelmüket a parkolóra összpontosították. A parkolónál megállt két bengázi rendőrautó, de hamar tovább is hajtottak. Tanto narrátorként közvetítette az eseményeket rádión, most egy panaszt is beiktatott az indulások és érkezések felsorolásába:

– A francba! A zsaruk elmennek!

A többi kocsi maradt.

– Számítunk-e bármilyen baráti erő felbukkanására, és arra, hogy külső védelmi gyűrűt von körénk? – kérdezte Tanto a csapatvezetőt. – Mert, tudja, valamilyen autók gyülekeznek, most már tömegesen abban a parkolóban, ahol a kocsijainkat szoktuk hagyni!

– Hadd ellenőrizzem! – felelte a csapatvezető. – Semmi ilyesmiről nem tudok.

Ahogy újabb és újabb autók érkeztek a parkolóba, Tanto és D. B. egyre idegesebb lett.

– Öregem, nem hiszem, hogy várunk valakit! – jegyezte meg Tanto. Próbálták megállapítani, hogy a kiszálló férfiak a Február 17. milícia tagjainak látszanak-e, de sehogyan sem tudták eldönteni.

D. B. szólt Tantónak, hogy embereket lát távolodni a járművektől, és a Melléképület felé tartanak.

– Itt élő helyi lakosok, vagy rosszfiúk? – kérdezte Tanto.

– Nem tudom megmondani! – felelte D. B. – Azt látom, hogy mozognak, de valahogy furán. Öregem, ezek harcászkoznak!

D. B. kis szünet után hozzátette:

– Azt hiszem, a hapsik kezdenek felvonulni ellenünk!

Tanto ereiben áradni kezdett az adrenalin, miközben bejelentette a rádióban:

– Figyelem! Ismeretlenek mozognak védett épületcsoportunk felé az otthagyt parkolóhelyről!

Tanto kinézett egy fás-bokros részre, és egyetlen embert látott közeledni. Tovább meresztette a szemét a sötétségbe, és meglátott még egyet. Hamarosan már féltucat férfit számolt össze. Arra gondolt, vajon mennyivel vannak többen azok, akiket nem lát a sötétben. A közelődők sehová sem bújhattak, de Tanto és D. B. látták, hogy mégis próbálták rejteni mozgásukat: bokortól bokorig, egyik nyurga, vékony törzsű fától a másikig haladtak. Tantót a mozgásuk leginkább a gyerekek bújócskázására emlékeztette. Az operátoroknak gyorsult a pulzusuk.

Tanto ismét a csapatvezetőt hívta rádión:

– Várunk egyáltalán baráti erőket? Most is emberek tartanak felénk! Ha vannak baráti erők, tudnom kell róluk!

– Tanto! – monda a csapatvezető. – Nem tudok róla, nem állítom határozottan, hogy lennének odakinn bármilyen baráti erők.

– Rendben! Akkor kapunk engedélyt a tüzelésre, ha tüzelnünk kell?

– Te döntesz – jelentette ki a csapatvezető –, de pillanatnyilag nincsenek barátaink.

– Vettem, értettem – válaszolta Tanto.

A közeledők száma állandóan nőtt. Egyesek közülük fehér pólót viseltek, és amikor őket világították meg a Melléképület külső fényszórói és a magasból leragyogó holdfény, fluoreszkáló zöldben ragyogtak az operátorok éjjellátó szemüvegének képén. Amikor a fák között mozgó emberek kilencven méterre megközelítették a Melléképület keleti falát, Tanto kilencet számolt meg belőlük. Továbbra is az járt az eszében, vajon vannak-e továbbiak, akik talán fekete pólót viselnek, vagy elrejtőztek a ligetecskében, s ezért láthatatlanok maradtak. Figyelmét tüzelési zónákra összpontosította. Ezeket D. B.-vel és a B-épület tetején lévő DS-ügynökkel úgy állapították meg, hogy a falon túli részek átfedjék egymást, és így a három tüzelési zóna egymásba kapcsolódva lefogja a teljes belövendő területet.

Tanto bal kezével megszorította gépkarabélyát a cső „seprűnyélnek” csúfolt szakaszánál, hogy három másodperces időszakokra bekapcsolja lézerirányzékát. Úgy állította be a sugárnyalábot, hogy az szabad szemmel ne legyen látható, de ha éjjellátó szemüvegen át nézik, fénylő pontként jelenjen meg bármely objektumon, amelyre rávetül.

Tanto egyik közeledő alakról a másikra mozgatta a sugárnyalábot, és az irányzások között szüneteket tartott, hátha a falakon kívül mozgók közül valaki szintén rendelkezik éjjellátó készülékkel. Ha akad ilyen, a saját éjjellátó szemüvegével arra használhatja a tetőkről lézerező amerikaiak sugárnyalábjait, hogy célba vegye kiindulás pontjukat. Valahányszor célba vett valakit a sugárnyalábbal, megkérdezte D. B.-t:

– Ez a hapsi, akit látsz?

Amikor D. B. megerősítette, Tanto ment tovább a következőre. Ily módon biztosan tudhatták, hogy mindketten ugyanazt a potenciális ellenséget azonosították. Attól kezdve, hogy az operátorok belekezdtek a célpontok megjelölésébe, az éjjellátó szemüveggel nem rendelkező DS-ügynök csak a szemét mereszthette, remélve, hogy egymaga kiszúrja a sötétben a közeledőket.

Ahogy Tanto sorra mutatott rá a lehetséges célpontokra, hívta rádión Ozt, akinek az északkeleti toronyban elfoglalt magaslati figyelőállásából hasonló

rálátása nyílt a közeledő emberekre. Őz valóban szintén látta őket, és valahányszor látta, hogy Tanto lézeres célmegjelölője eltalál egyet, a rádión rávágta, „Rendben!”. Habár a technológia előnyhöz juttatta őket, az operátorok tudták, a falon túli terep bővelkedik beláthatatlan holtterekben, olyan sötét területekben, amelyet még éjjellátó szemüvegükkel sem figyelhetnek meg.

Miközben készültek tüzet nyitni, az operátorok folyton a közeli házban lakó tizenévesekre gondoltak. Az amerikaiak eltökélték, nem lőnek, amíg rájuk nem lő valaki, vagy más tett nem bizonyítja, hogy a Melléképületen kívül felbukkanó alakok valóban ellenségek, és nem kvázi-baráti milicisták vagy fiatal helybeli huligánok, akiknek a fegyvertára legfeljebb petárdákból áll.

Tanto folyamatosan figyelte a kijelölt szektorában rejtőzködve mozogni próbáló embereket, de nem látott náluk fegyvert. Egyszer csak D. B. kiszúrt egy fegyveres férfit a maga szektorában. Belekiáltott rádiója mikrofonjába:

– Több AK-t látok!

Tanto ismét odanézett, és most már ő is látott gépkarabélyokat.

Rejtőzködő mozgásuktól a fegyvereikig minden jel arra utalt, hogy a férfiak támadó szándékú ellenséges harcosok, akik a faltól keletre eső terület felől közelednek a Melléképülethez. Az amerikaiak azonban még több megerősítést akartak, mielőtt tüzet nyitnak. Még mindig fennállt a lehetőség, akármilyen csekélyre is zsugorodott, hogy a fegyveresek a Február 17. milícia segítségül felvonuló tagjai. Tanto tehát mindössze annyit jelenthetett be rádión:

– Figyelem, srácok! Úgy vélem, rosszfiúk zárkóznak fel ránk. Álljatok készen!

És akkor meglátta, hogy az egyik alak fél térdre ereszkedik.

Még mielőtt Tanto és D. B. észrevette az érkező gépkocsikat és a közeledő embereket, Tanto megkérdezte a rádión, van-e valakinek nélkülözhető éjjellátó szemüvege, amit a B-épület tetejére küldött DS-ügynök használhatna. Az egyik hírszerző tiszt a C-épületben kerített valahonnan egyet, és átadta Tignek, hogy amikor ellenőrző körútján arra jár, vigye fel a B-épület tetejére. Út közben Tig megállt az A-épületnél, felszedni két csomag palackozott vizet a ház előteréből.

Felmászott a B-épület oldalára szerelt létrán, és átadta az éjjellátót a címzettnek. Addigra Tanto, D. B., és a DS-ügynök már merőn figyelte a külső falhoz közeledő embereket.

Hordhevederén teste előtt lazán lógó gépkarabéllyal Tig elsétált a C-épület keleti oldalára, oda, ahol az operátorok szava járásával a *börtön edzőtermük* állt. Láta Ozt a helyén, az északkeleti toronyban, vagy huszonöt méterrel maga előtt, ezért cipelte felé a vizespalackokat. Amikor Tig közeledett a szabadtéri testedző sarokhoz, valami átrepült a fal fölött feléje.

Nem látta, mi az, de az egyik végéből szikrák pattogtak. Meggyújtott kanóc lógott belőle.

TIZEDIK FEJEZET

Kemény célpont

Tig szemleútja közepén járt, az operátorok „sittes edzőterméhez” közeledett, amikor a bomba földet ért a testedző hely túlsó szélén. Testét védte nehéz rhodesiai típusú málhamellénye és testpáncélja, de a feje fedetlen volt. Sisakját véletlenül a sarkon túl, a C-épületnél hagyta, amikor a csapatvezetővel megbeszélték a kellemetlenkedő szomszéd dolgát. Tig megdermedt, leejtette az Oznak hozott vizet, és lábát megvetve várta a robbanást.

Agyán egyetlen gondolat cikázott át: Ez fájni fog!

Amikor azonban felvillant a fehér fény, és elhangzott a nagy bumm, a csaknem nyolcméteres távolság éppen elegendőnek bizonyult a megmeneküléshez. Tig gyors leltárt csinált, és legnagyobb meglepetésére épségben találta minden porcikáját, sőt, egy karcolás sem érte.

Nem tudhatta biztosan, de a detonáció látványa és hanghatása alapján, és mert egyáltalán nem keletkeztek a nyomán repeszek vagy szilánkok, Tig úgy vélte, hogy a falon át bedobott rögtönzött robbanóeszköz kis méretű „kocsonya-” avagy „zselatinbomba” lehetett. A radikális líbiai milíciáknak ez a könnyen előállítható kedvence gelignitből, ebből a dinamithoz hasonló, de stabilabb és bőségesen rendelkezésre álló gyúrható anyagból fabrikált olcsó robbanóeszköz. Bengáziban még a halászok is zselatinbombákat használnak nehéz munkájuk megkönnyítésére. Bedobják a bombát a tengerbe, megvárják a gejzirként az égre csapó vízoszlopot, majd összegyűjtik a felszínre emelkedő döglött vagy kábult halakat. Úgy tűnt, a támadók hasonló céllal vetették be a bombát: a végső roham megindítása előtt el akarták kábítani vagy össze akarták zavarni az amerikaiakat.

A robbanás pillanatában a keleti fal felé settenkedő fegyveresek löni kezdték a Melléképületet.

Tig rohanni kezdett Ozhoz az északkeleti toronyba. Felmászott, és beállt Oz baljára. Barátja már javában lőtte ellenségeiket.

A robbanás előtt Oz fenn állt az acéldobogón, és várta, hogy Tig megérkezzen a vizespalackokkal. Hallotta, amint valami *vúúss*, átrepül a keleti fal fölött, de nem ismerte fel azonnal biztosan, mi az. A detonációból, majd azonnal felhangzó fegyverropogásból Oz megértette, hogy a bomba volt a támadók előre egyeztetett jelzése a roham megindítására, éppen úgy, ahogyan esetenként az amerikaiak is kábító kézigránátot, vagy más szóval „frászgránátot” használnak egy akció kezdetén.

A Tantóval összedolgozva végzett lézeres célpontfelmérés alapján Oz már legalábbis hozzávetőleges képet alkothatott a támadók egy részének tartózkodási helyéről a fák között és a bozótosban. Amikor a lövöldözés kirobbant, ezekre a területekre összpontosított. Figyelte, hol villognak torkolattűzek, vagy villan meg egy fehér póló a holdfényben. Valahányszor meglátott egyet, Oz odalött.

A lövedékek a feje fölött húztak el, amiből Oz megértette, hogy az ellenség a Melléképület kerítésén kívül keletre elterülő telket bevilágító lámpákat igyekszik kilőni.

A tűz megnyitására tehát nyilvánvalóan a zselatinbomba adta meg a jelet, de a támadóknak nem ez volt az egyetlen robbanóeszközük. A kerítésfaltól keletre valahol a fák között egy férfi vállára vett egy RPG gránátvetőt, és kilőtte az első rakétahajtású gránátot a Melléképület felé. Tanto hallotta a rakétaindítás semmivel sem összetéveszthető hangját, a gargalizáló sistergést, majd a *vúússst*, és végül, néhány másodperc múlva, a robbanást. A fegyver kezelője nyilvánvalóan túl magasra irányzott, mert az RPG gránátja átrepült a Melléképület egész területe fölött, és valahol a túlsó, nyugati falon túl csapódott be.

Tanto hallása azonban úgy megsínylette a védett épületcsoportnál vívott tűzharcot, hogy az operátor még mindig nem tudta teljes biztonsággal megállapítani, tényleg elkezdődött-e a csata a Melléképületért. Még az után is maradt benne egy szemernyi kétely, hogy látta azt a bizonyos támadót fél térdre ereszkedni. Hátha csak megint petárdázik valaki.

– Haver! – kérdezte D. B.-tól. – Éppen ránk lőtt valaki?

– Apám, azt hiszem igen! – felelte D. B. Rádióon megkérdezte a csapatvezetőtől, tud-e a Február 17. milícia olyan harcosairól, akik úton vannak a Melléképület felé, nehogy saját szövetségeseiket vegyék tűz alá.

– Nem tudjuk – mondta a csapatvezető –, de ha lőnek rátok, löjtek vissza!

– Na, baszd meg! – zárta le a társalgást Tanto, és tüzet nyitott.

D. B. ugyanígy tett. Sorra vették célba a korábban felderített fegyvereseket, bár D. B. közben folyamatosan dohogott, amiért a csapatvezető a C-épület biztonságában maradt. D. B. nem szorult rá, hogy bárki megmondja neki, milyen feltételek között kell felvennie a harcot, különösen, ha az illető maga nem tart fegyvert a kezében. Még jobban dühítette, hogy D. B. a csapatvezető „löjtek vissza” válaszát igazi okostónis kioktató válasznak tartotta, pedig ő csak arról akart megbizonyosodni, hogy nem a jófiúk közül szed le valakit.

Tanto szép szabályosan célba vette a gépkarabélyára szerelt infravörös irányzókkal a letérdelő támadót, de amikor tüzelt, azt kellett látnia, hogy első néhány lövedéke a földbe csapódik egészen messze, a célponttól háromméternyire balra. Nem volt ideje újra beállítani az irányzékot, ezért a lövészek szavajárásával „Kentucky oldalelhajlás-korrekciónak” nevezett módszerhez folyamodott: tapasztalatai és ráérzése segítségével korrigálta a célzást. E korrekció elvégzése után Tanto nézte, ahogyan a korábban D. B.-vel közösen lézerrel megvilágított fegyveresek a találatai nyomán egymásra vágódnak hanyatt. A sebesült támadók egy része megpróbált elrejtőzni, vagy máshol helyet keresni magának. Egyesek cikkcakkban sántikáltak ide-oda a fák és a bokrok között. Az operátorok folyamatosan lőttek, fegyvereiket a tetőszéli mellvédre fektették, és lefelé célozva ritkították a keleti falon túlról közeledő támadókat.

Miközben Tanto és D. B. sorra szedte le a tüzelőket, a Tripoliból átvezényelt DS-ügynök is tette a dolgát: őrizte a déli, a Melléképület elülső kerítésén túli területet. Az abban az irányban elterülő nagy kiterjedésű, nyílt terepszakasz felől senki sem közeledett. A két operátort azonban lekötötte a keleti és az északkeleti irány fedezése, s ezért örültek, hogy számíthatnak a két szárnyat őrző DS-ügynökre.

Tanto azon kapta magát, hogy megigézi a sötétségben feltűnő, majd eltűnő sima és nyomjelzős lövedékek látványa. Az éjjellátó szemüveg még az egyes gépkarabély-lövedékek hőképét is megjelenítette. A kép úgy csillogott-villogott, mint egy lézerfény-show, és Tanto úgy érezte magát, mint a videojátékba belefeledkező gyermek. A védett épületcsoportban átélt kényszerű defenzíva és az emiatt érzett frusztráció után Tanto úgy érezte,

fordult a kocka. A támadók rendezetlenül hátráltak. Nyilván arra számítottak, hogy megismételhetik a három órával korábban a védett épületcsoportnál elért sikerüket.

Kibaszott jól valagba rugdaljuk ezeket a seggfejeket!, gondolta Tanto.

A felek továbbra is ádázul lötték egymást. Lövedékek süvítettek el az operátorok feje fölött, majd pengve a falba csapódtak, és kis krátereket ütöttek a falazóblokkokba.

Tig Oz mellett állt a torony platformján, és a fal felé fordulva kilőtte gépkarabélyá tárát a támadókra. Aztán, amint az egyik válaszsorútűz becsapódott, Tig úgy érezte, valami kipréselte a levegőt a tüdejéből.

– Ó, a picsába! Azt hiszem, meglőttek! – közölte Ozzal.

Tig összegörnyedt a fájdalomtól, és csak úgy dőlt belőle a káromkodás. Jobb kezét becsúsztotta a mellénye, a testpáncélja és az inge alá, de nem tapintott sehol sem vért, vagy lyukat a bőrén. Arra a következtetésre jutott, hogy egy repesz üthette meg egy nehézsúlyú bokszoló balegyenesének erejével, majd lepattant a védőfelszereléséről. Fájt az oldala, de nem szenvedett komoly sérülést, tehát folytatta a tüzelést. Saját lövedékeivel válaszolt a felvillanó torkolattűzekre. Mivel sisakját ott felejtette a C-épületnél, Tig tudta, nagy szerencséje, hogy a repesz nem fél méterrel feljebb érte.

Oz rendületlenül célzott és lött, ám egyszer csak lövedék csapódott a falba közvetlenül előtte. Kőtörmelék vágódott az arcába közvetlenül az éjjellátó szemüveg pereme alatt. Orrnyergéből folyni kezdett a vér. Elkábult kicsit, de összekapta magát, és felismerte, nem lötték meg, és nem is sérült meg komolyan. Letörölte a vért, és tovább harcolt.

Az egyik, tornyuktól jobbra felszerelt, kifelé világító fényszórót ellenséges találat érte. Az izzó szétrobbant, és csak úgy záporoztak az üvegszilánkok.

A roham visszaverése közben az operátorok és a DS-ügynökök lehetőleg egyes lövésre állítva tartották gépkarabélyuk tűzváltóját, hogy takarékoskodjanak a lőszerrel, és pontos, célzott lövéseket adhassanak le. A katonáskodásról fantáziáló civilek, videojátékok játékosai, és a

kamaszkorból alig kinőtt milíciaharcosok imádhadják a sorozatlövésre állított fegyverből szanaszét spriccelő golyózáport, az operátorok azonban harcászati hibának és a drága lőszer pocsékolásának tekintették.

Ahogy folytatódott a tűzharc, a tüzelés szaggatottá vált. Az operátorok egyes lövésekkel és jól begyakorolt kétlövéses rövid sorozatokban lőttek, utána szünet, majd megint egy vagy két lövés. Egy tízperces időszakon belül saját elmondásuk szerint több operátor is harminc és hatvan közötti löszert lőtt el. Azt viszont nem tudták, hogy a sötétben hány ellenséges harcost találtak el.

Tanto és Oz azt sem tudhatta biztosan, összesen hány emberrel állnak szemben. Az éjjellátó szemüvegükben látott emberalakok és fehér pólók, valamint a különböző helyen felvillanó torkolattüzek száma alapján azonban tizenöt-húsz, sőt, talán harminc főre becsülték a támadók létszámát.

Az események közben Tig és Oz egész idő alatt próbálta szemmel tartani a két pásztort és a juhaklokat, nehogy valaki az állatok között megbújva lopakodjon a fal közelébe. A pásztorok kívül tartották magukat a lövonalon, de Oz furcsállta, hogy egyáltalán nem törődnek a körülöttük röpködő lövedékekkel. Azt gyanította, valamilyen kapcsolat fűzi őket a Melléképületet lövő fegyverekhez, de amíg nem viseltek láthatóan fegyvert, Oz nem lőtt rájuk.

A torony szűk platformján, egymás mellett tüzelve a két operátor mennydörgő zajt keltett. Egyikőjük sem használt fül dugót, így Oz füle hamarosan bűgni kezdett. A tűzharc egyik szünetében Oz nagy darabokat tépett le a sebkötöző csomagjához tartozó géztekercsből, golyóvá gyúrta őket, és a fülébe tömte. Megkérdezte Tiget, kér-e ő is, de Tig úgy gondolta, Oz túl mókásan néz ki ahhoz, hogy utánozza, viszont éppen elég mókásan ahhoz, hogy kicsúfolja.

– Aha! Szóval ez már kicsit hangos volt neked, mi? – kérdezte Tig tettetett aggodalommal.

Tanto látta, hogy némelyik támadó megfordul, és a parkoló közelében lévő ház, a vagánykodó sihederek lakhelye felé szaladt. Folyamatosan lőtte őket, amíg elérték a házat, akkor azonban beszüntette a tüzet. Habár nem lepte volna meg, ha az ott élő család támogatta volna a támadókat, senkit

sem akart lelőni, aki nem jelentett egyértelmű fenyegetést a Melléképületre. Amennyire a helyzetüket ismerte, a család tagjai akár ártatlan kívülállók is lehettek, akiknek a házat erőszakkal vették igénybe a szélsőségesek. Amikor a támadók elérték a parkolót, Tanto két autót látott elrobogni észak felé, és a sarkon lefordulni a Mellépületi útról.

Miután abbahagyta a tüzelést, Tanto kikérte a döntésről D. B. véleményét.

– Hé, haver! – kérdezte. – Lőjük tovább őket?

– Öregem, fogalmam sincs, benn vannak-e még a kölykök abban a házban! – felelte D. B.

Tanto erős kísértést érzett, hogy a földdel tegye egyenlővé a házat, de tudta, D. B.-nek igaza van. Ha akár csak egyetlen ártatlan kívülállót lelőnek, nem számít majd, mennyi elismerésre méltó tettet hajtanak végre ezen az éjszakán, bizonyosan megrovás vagy annál is rosszabb vár rájuk.

D. B. alig több mint egy méterre mellette tüzelt a gépkarabélyával. Így mire a tűzharc véget ért, Tantónak csengett a bal füle, és szinte egyáltalán nem hallott vele.

– Te mocskok! – kiáltotta oda D. B.-nek, mosollyal véve el a megszólítás életét. – Szart se hallok! Köszönöm, igazi barát vagy!

– Ne rosálj! – felelte D. B. visszamosolyogva. – A hallásod járulékos harctéri veszteség. Gondolom, fül dugót kellett volna viselned!

Tanto beintett neki.

Miközben egymást ugratták, mindketten úgy érezték, túljutottak a nehezén, és kezdik uralni a helyzetet. Ha a támadók arra számítottak, hogy ez a roham is a diplomáciai védett épületcsoport ostrománál kialakult rendet fogja követni, ahol úgy sikerült bejutniuk az amerikaiak legbelső szentélyébe, hogy közben nem kellett golyókkal dacolniuk, az operátorok értésükre akarták adni, hogy a Melléképület nem ilyen könnyű zsákmány.

Nagyjából tíz perccel a tűzharc kitörése után a támadók beszüntették a lövöldözést. Amikor a fegyverek elnémultak, Oz vergődő hangokat és nyögést hallott a bozótból, ahol a támadók próbáltak elrejtőzni, a faltól talán kilencven méter távolságból. A B-épület tetejéről D. B. siránkozást hallott, de ugyanakkor olyan zajokat is, mintha többen a fegyverüket próbálták volna újratölteni.

A védőállások rádiójelentéseiből az operátorok megtudták, Oz és Tig jelentéktelen sérüléseitől és attól eltekintve, hogy valamennyiüknek úgy

csengett a füle, mintha egy katedrális harangjait hallgatták volna meg közlőrl, a Melléképületben mindenki épségben megúsza az első rohamot.

Nagy, mohó kortyokban nyelték a vizet és az izotóniás üdítőitalt, próbáltak lazítani, és hagyni az adrenalint újra felszívódni szervezetükben. Körülöttük a levegőt a lőpor orrfacsaró bűze lengte be.

Operátortársai mulattatására Tanto 00:45 tájban rádió n felhívta a csapatvezetőt:

– Nos, gyanítom, nem fogjuk megkapni a Spectre repülő ágyú n aszádót, igaz?

A csapatvezető nem válaszolt, tehát Tanto töltötte ki az űrt:

– Vettem, értettem, uram! Csak úgy kérdeztem.

Az éppen megnyert tűzharcot értékelve Tanto azt kívánta, bárcsak rátalált volna a korábban keresett gránátvetőre. *Abból egy pár skuló simán megölte volna őket mind.,* állapította meg magában.

A támadás a keleti oldalán érte a Melléképületet, ezért a C és a D-épület tetejére küldött védők kénytelenek voltak a taccsvonalon várakozni a tűzharc alatt. Tudták, hogy nem lőhetnek a keleti fal felé, mert a tornyából tüzelő Oz és Tig, valamint a B-épület tetején védekező Tanto, D. B., és a DS-ügynök hátába lőttek volna.

Jacket tehetetlen dühvel töltötte el, hogy nem vehet részt a tűzharcban, ezért még gondosabban figyelte az északi és a nyugati falon túli területet. Ha a támadók második frontot akarnak nyitni, ezt a két helyet választhatják. Jacket különösen aggasztotta a Melléképület telke mellett húzódó, a Melléképület útját a Negyedik körúttal összekötő keskeny észak-déli irányú utacska, amelyet az operátorok a „Csempészek sikátorának” neveztek. Rone-nal sokszor hajtott végig azon a földúton, hogy rutineljárasukat változtatva megnehezítsék az esetleg őket figyelők dolgát. Jack ezért tudta, a mindkét oldalán húzódó magas falak valóágos rejtett folyosóvá teszik a sikátort, és azon a támadók megközelíthetik a Melléképület hátsó kapuját az égő diplomáciai védett épületesoport felől.

Jack figyelt, lát-e mozgásra utaló jeleket a sikátor környékén, de semmi ilyesmit nem vett észre. Ezzel együtt tudta, kötelessége megőrizni éberségét, akármennyire is gyötri ez a szemét. Gondolatai időnként elkalandoztak a családja felé. Erősen remélte, megéri harmadik gyermeke

születését. A lövésekkel meg-megszakított csendes időszakokban azon is eltöprengett, vajon hogyan viseli a csatazajt a posztja melletti olajfán lakó imádkozó sáska.

Többször elnézett a Melléképület területének délnyugati sarka felé, a kis épületre, amelyben a birtok növényzetét ápoló kertész lakott. A magas, vékony, borotvált arcú negyvenes férfi újra és újra előmerészkedett a kunyhójából, hiába röpködtek a golyók. Cigarettazott, majd térdre ereszkedett imádkozni. Jack majdhogynem komikusnak találta a kertész viselkedését. *Mi itt az életünkért küzdünk*, gondolta Jack, *ő meg csak matat ott lenn, reméli a legjobbakat, és szívja a cigijét.*

A tűzharc alatt és után Jack, Dave Ubben, és a DS-ügynök a D-épület tetején különféle forgatókönyveket képzelt el, milyen lesz a védőállásukat érő új, vagy a régit folytató támadás. Különösen a Melléképülettől délkeletre épülő háromemeletes ház aggasztotta őket. Az épületnek egyelőre csak a betonváza állt, azt azonban kiváló mesterlövész-fészeknek használhatta az ellenség, ugyanis kiválóan beláthatta róla a CIA-kirendeltség épületeinek tetejét. A Melléképület védőinek meglepetésére a támadók üresen hagyták a félkész házat. A védők hálát adtak a gondviselésnek; úgy tűnt, az a harcászatban és az alapvető harceljárásokban gyengén képzett ellenséget küldött nekik.

Jack állandóan figyelt egy közvetlenül északnyugatra elterülő lakóparkszerű épületcsoportot is. Az egyik nagy háza alig több mint húsz méterre állt a Melléképület külső falától. Javában tombolt a tűzharc, amikor kijött két fegyvertelen férfi a főbejáratán, és megállt dohányozni az ajtó előtt, mintha ez is csak egy szokásos kedd este lenne Bengáziban. Jack rádión jelentést tett a két bagósról, nehogy valaki ellenséges érzületű támadónak nézze őket. A hívás szervesen illeszkedett Jack pofonegyszerű harcászati mantrájába: *A kommunikációról szól az egész. Ha ügyesen kommunikálsz, és jól lösz, te állsz nyeresre a játszmában.*

Miután a tűzharc véget ért, Tanto felnyúlt a homloka fölé az éjjellátó szemüvegéért, de a csavar, amelyik a sisakjához rögzítette, kilazult. A szemüveg leesett, és eltörött. *Na, most tényleg rábasztam!*, állapította meg Tanto. Rádión megkérdezte, van-e valakinek egy nélkülözhető éjjellátó

készüléke. Amikor senki sem ajánlotta fel a sajátját, Tanto leászott, hátha talál valahol egyet.

Miközben egy Snickers szeletet majszolva a C-épület felé tartott, Tanto elhatározta, ellenőrzi a három helybeli fiatalembert, akit a Melléképület őrzéséért fizettek. Tanto tudta, hogy Tig és Oz különböző harcállásokban helyezte el őket, és úgy vélte, ha másra nem, lőszerre bizonyosan szükségük lehet. Mikor azonban elérte az örök kijelölt helyét, nyomukat sem látta, amikor pedig kinézett a kerítésen kívülre, azt is megállapíthatta, hogy a kocsijaik sem állnak a szokott helyükön.

– Ezek leléptek! – tudatta Tanto társaival.

Bement a C épületbe, a GRS-csapat C-épülethelyiségébe, de sehol sem talált tartalék éjjellátó szemüveget. Ekkor kereste meg a Melléképület CIA-s biztonsági csapatának egyik tagja.

– Itt az enyém – mondta a CIA alkalmazott, és feléje nyújtotta az eszközt.
– Nekem nem lesz rá szükségem!

Az ajándék újból bizonyította, hogy az operátorok elnyerték a hírszerzők tiszteletét.

Tanto megköszönte és felszerelte az éjjellátó szemüveget a sisakjára. Felmarkolt annyi édességet, amennyi elfért a kezében, majd visszament D. B.-hez és a DS-ügynökhöz a B-épület tetejére. Üldögéltek a fehér műanyag kerti székeken, próbáltak nem gondolni arra, mennyire kimerültek mentálisan. D. B. boldogan hallgatott, de Tanto nem az a fajta, aki sokáig tud csendben ülni.

– Hallod-e haver! – szólította meg Tanto D. B.-t. – Ha bármi RPG-nel vagy AK-nál nagyobb cuccal jönnek ellenünk, vagy kirukkolnak egy nehézgéppuskás műszakival, hát tesókám, azt nem fogjuk tudni visszaverni! Ahhoz nekünk nincsenek meg a fegyvereink!

– Jól van, na, tudom – mondta D. B.

– Jól van, jól van! Nagyon remélem, baszd meg, hogy nem rukkolnak ki azzal a műszakival! Mert ha mégis, nekem meg neked muszáj lesz leászni erről az épületről, és kezdhetünk kikecmeregni erről a birtokról. Fel kell zárkóznunk rájuk, és közelről kell megtámadnunk az anyaszomorítókat!

D. B. ismét bólintott, és ismét csak annyit szólt:

– Jól van, na, tudom.

D. B. szüksézá helyeslése pontosan az volt, amit Tanto hallani akart. Amikor D. B. kimondta, hogy szembenéz a fenyegető egyenlőtlen eséllyel,

azt Tanto az elmúlt évtizedben köztük kialakult kötelék megerősítésének tekintette. Irakban, Afganisztánban, most pedig Líbiában is egymás segítségére siettek, valahányszor valamelyikük szorult helyzetbe került. Tanto a helyzetértékelésével a maga módján azt is elmondta, ha arra kényszerülnek, hogy egy tucatnál is kevesebb harcossal elhagyják a Melléképületet, és a falakon kívül szálljanak szembe a nagy létszámú és erős fegyverzetű ellenséges csapattal, ő akkor fog igazán bízni magában, ha D. B. mellette lesz. D. B. pedig, aki úgy ismerte Tantót, ahogy, vette az üzenetet.

Az RPG gránátokon és az AK-47-eseken kívül várható fegyverekről és a taktikáról beszélve Tantónak eszébe jutott a felesége és a gyerekei. Hideglelést kapott a gondolattól, hogy esetleg nem beszélhet velük többé. Igyekezett másra gondolni.

Tantónak az HBO *Elitalakulat* című sorozatának egyik jelenete villant az emlékezetébe, amikor a tisztje harcra szólít fel egy lövészgödrében lapuló, rémült katonát. Úgy emlékezett, a tiszt arról mondott valamit, hogy a halál gondolatának elfogadása is egy lehetséges út a harchoz szükséges lelkerő előteremtéséhez. *Én nem akarok meghalni*, gondolta Tanto. *Senki sem akar közülünk meghalni. De fennáll a lehetősége, és ha ezt nem fogadod el, állandóan ott fog motoszkálni leghátul a fejedben, és nem tudod majd tenni a dolgodat. Tehát fogadd el, tisztában vagy vele, hogy meglehet, soha többé nem lesz módod beszélni a családdoddal!*

Tantót vigasztalta a tudat, hogy legutóbbi telefonbeszélgetésük során, alig huszonnégy órával korábban, elmondta a feleségének és a gyermekeinek, mennyire szereti őket. Mindazonáltal megint megpróbált másra gondolni. Tudta, ördögi kör ez. Minél többet gondol a családjára, annál kevésbé tud feladata tisztességes elvégzésére koncentrálni, márpedig pontosan az utóbbi növelheti annak esélyét, hogy visszatérhet hozzájuk.

Tanto levette a sisakját, vizet öntött a fejére, majd kirázta a hajából, mint ahogy a patakból kilépő kutya szárítkozik. Lecsusszant a kerti székből a tetőre, leült két térdére támasztott könyökkel, arca előtt összekulcsolt ujjakkal. Végigtapogatta a zsebeibe rakott tárákat és a kését, ellenőrizte, minden eshetőségre készen áll-e. Keze ügyébe készítette a gépkarabélyát, majd kényszerítette magát, hogy a legapróbb részletig mindenre

emlékezzen, ami addig történt. Azt akarta, hogy ha egyszer hazajut, el tudja mondani, mi történt ezen az éjszakán Bengáziban. Ha pedig valamelyik bajtársa nem jut haza, Tanto el akarta mondani a családjának, milyen bátor volt az illető, és milyen sok jót tett.

A tetőn ülve Tanto felidézte, milyen sok időt pocsékoltak a csata elején, azt várva, hogy engedélyt kapjanak közbelépésre. Fellángolt benne a düh Bob, a Melléképület főnöke iránt.

– Miért mondta folyton azt, hogy várjunk még? – tette fel a szónoki kérdést, majd magában káromkodva mindennek elmondta Bobot. Maró gúnnyal fűzte hozzá: – Valószínűleg most is azon nyüzsög, hogy rávegye a Február 17-eseket, jöjjenek már, azt’ mentsenek meg minket!

D. B. ugyanígy érzett. Ő úgy vélte, ha akkor nem totojáznak, Sean Smith még mindig élne, és Chris Stevens sem tűnt volna el. Bár azonnal elszáguldottak volna a védett épületcsoporthoz, amikor először felkészültek!

A DS-ügynök egyedül ült a tető túlsó oldalán, és a déli falon túli területet figyelte. Tanto halkán odaszólt neki:

– Hé, haver! Mi történt odaát?

– Üldögeztünk, és lazígtattunk – felelte az ügynök a két operátor felé fordulva. – Lefekvéshez készülődtünk. Vízipáztattunk. És akkor egyszer csak hirtelen hallunk valami kántálást, és krapekok vannak a kapunál, és egyszer csak elszabadul a pokol, mert ezek elkezdenek löni!

– Szóval ti nem kaptatok semmilyen riasztást?

– Semmit!

– Mit csináltak a Február 17-es muksóitok?

– Azok még a környéken sem voltak.

– Hol voltak a Blue Mountain-es hapsijaitok?

– Róluk sem tudom, merre lehettek – jelentette ki a DS-ügynök. – Nem kaptunk riasztást. Mire rájöttünk, mi folyik, azok már ott voltak a nyakunkon.

Tanto és D. B. bocsánatot kért a DS-ügynöktől, amiért ők sem értek oda hamarabb.

Amint a tűzharc véget ért, Jack látta, amint autók érkeznek, és emberek verődnek csapatba Zombiföld északi végén. Tanto, Tig és a Melléképület

néhány védője kántálást hallott felharsanni a Negyedik körút irányából. Sokan látták, ahogy a diplomáciai védett épületcsoporton belül még mindig égő milicista laktanya épületéből füst gomolyog az égre.

A Melléképület területén tartózkodó amerikaiak nem tudták, de a kivilágítatlan diplomáciai épületcsoportban fosztogatók kóboroltak akadálytalanul, sőt, talán az első támadók közül is visszatértek néhányan. A milícia laktanyája előtt a páncélozott Land Cruiser kiégett roncsa állt kerékabroncsai fémperején, ugyanis gumiabroncsai leolvadtak és részben el is égtek. A kifosztott TOC padlóját hivatalos papírok borították, odakinn a letaposott fűvön is papírlapokat sodort ide-oda a szél. Az egyik lapon Stevens nagykövet heti programját olvashatta, aki esetleg felvette a földről. A téglával kirakott kocsúton becsapódások apró krátereit éktelenkedtek. A villa medencéjében bézs színű kárpitozott szék úszkált egy törött esernyő és jó pár vörös párna mellett. A medence kék fenekén a terasz bútorai, berendezési tárgyak és más hulladék hevert. Az épület sárga külső falain fekete koromfoltok és festékszóróval felfirkált arab szavak tekeregtek, mint a burjánzó borostyán. Fiatalemberek rázták fegyvereiket diadalmasan az ég felé, miközben fotósok örökítették meg a helyszínt. Látványos háttérnek az égő épületeket használták.

A villa berobbantott főbejárati ajtóit elszenesedett romhalmazra nyíltak, amely leginkább egy hatalmas kandalló belsejére emlékeztetett. A megperzselődött falakról felhólyagzott festékréteg és tapéta lógott. A márványpadló megrepedezett, mint egy ősi mozaik, az egykor ráterített vastag szőnyegekből csak hamu maradt. A belső faajtók pántjaikról leszakítva heverték a földön. A széttört növénytartó kódézsák tartalma földpacnikban állt. A mennyezetről valószínűtlen szögben lógott a kormos szutyokkal borított csillár. A gyilkossági helyszín apokaliptikus hangulatát elgörbült fém, üvegcserep, és széttört bútordarabok megfeketedett maradványai tették teljessé.

A villában tomboló tűz felemésztette, amit lehetett, majd kialudt. Az épület eléggé lehűlt ahhoz, hogy a helybeliek végigjárhassák a szobákat és a folyosókat, köztük a biztonságos menedékhely zónáját is, ahová a nyitva maradt hálószoobaablakon jutottak be. Legalábbis egy részük azért jött, hogy minden esetleg még megmaradt értékétől és méltóságától megfossza a villát. Többen is az amerikaiak ruhadarabjaival megtömött nejlonzsákkal távoztak. Valamikor 01:00 óra körül, vagyis kilencven perccel az után, hogy

az utolsó amerikai elhagyta az ingatlant, néhány helybeli férfi bejutott a villa biztonságos menedékhely zónájának addig megközelíthetetlen hátsó helyiségeibe. Egy semmilyen ingerre nem reagáló, középkorú fehér férfit találtak, koromtól fekete ajkakkal, hamufoltos fehér pólóban.

Egy fiatal líbiai, aki a mobiltelefonjával levideózta a földön fekvő mozdulatlan embert, később azt mondta a CBS News stábjának, arra lett figyelmes, hogy valaki azt kiáltja arabul:

– Itt egy holttest, egy külföldi!

Miközben a férfit az ablakon át kicipelték a villából a mobiltelefon, azt is felvette, hogy valaki arabul ezt kiabálja:

– Nagy az isten! Életben van, életben van!

A videófelvételt készítő férfi azt mondta a CBS News-nak, hogy senki sem tudta, ki ez a férfi. Szerinte többen is orvosért kiáltottak, de a tömegben nem akadt orvos.

Egy hivatalos amerikai kormányzati jelentés azt állítja, hat ismeretlen, akik feltehetően irgalmas szamaritánusként viselkedtek, elvitte az azonosítatlan férfit a védett épületcsoporttól alig három és fél kilométerre, a Második és a Harmadik körút között fekvő Bengázi Egészségügyi Központba. 01:15 körül értek oda. Habár a férfi nem mutatott életjeleket, az orvosok arról számoltak be, hogy nagyjából negyvenöt percig próbálkoztak az újraélesztésével, mielőtt halottnak nyilvánították. A halál egyértelmű okaként füstmérgezést állapítottak meg.

02:00 órakor a tripoli amerikai nagykövetség hívást fogadott Scott Wickland mobiltelefonjáról. Ezt a készüléket Wickland átadta Chris Stevensnek, amikor behúzódtak a védett menedékhely zónába. A beszélgetés során egy arabul beszélő férfi olyan személyleírást adott, amelyik illett a nagykövetre, és közölte, az azonosítatlan férfi az egyik bengázi kórházban van. Valaki nyilvánvalóan kivette a férfi nadrágzsebéből a telefont, és sorra hívta az eltárolt számokat. A hívó azonban fényképet vagy más, a tripoli diplomátnak megfelelő, azonosításra alkalmas bizonyítékot nem tudott szolgáltatni arra, hogy a férfi valóban Stevens.

Tovább bonyolította a helyzetet, hogy eleinte nem derült ki, melyik kórházról van szó. Amikor a követségi tisztségviselők megtudták, hogy a férfit a Bengázi Egészségügyi Központba szállították, a hivatalos jelentések szerint csapdától tartottak. Helyi információforrásaik szerint a létesítmény az Anszar al-Saria milíciához kötődött, sőt, valószínűleg a milícia irányítása

alatt állt. A vezető amerikai diplomaták arra gyanakodtak, hogy valaki egyszerűen megtalálta a telefont, vagy elszedte az elrabolt, esetleg a halott Stevenstől. Fondorlatos cselfogás lehet azt állítani, hogy a telefon tulajdonosa kórházban van; így kicsalogathatják az amerikaiakat védett létesítményeik biztonságából, és csapdába ejthetik őket. A nagykövetség politikai attaséja, David McFarland, információért noszogatta bengázi kapcsolatait.

Még ha igaz is a hívó állítása, fennállt a lehetősége, hogy a kórházban Stevens keresésére induló amerikai akaratlanul is összeakad a diplomáciai védett épületcsoportnál megsebesült támadókkal és kísérekkel. Ha az amerikai illetékesek biztosan tudják, hogy Stevens ott van és él, túsumentési helyzetként fogják kezelni az ügyet, és kiküldik az operátorokat a kiszabadítására. Máskülönben ragaszkodni fognak az óvatos, megfontolt megközelítéshez, vagyis várakoznak. A folyamat felgyorsítására a követségi illetékesek elküldték egy általuk megbízhatónak tartott líbiait – azt az iskolaigazgatót, aki 2011-ben megmentette a lelőtt amerikai F-15-ös pilótáját, és akinek munkahelyén Stevens Amerikai Sarkot tervezett megnyitni –, hogy állapítsa meg a férfi személyazonosságát és állapotát.

Majdnem ugyanakkor a Melléképület védői között rádión elterjedt a hír, hogy megérkezett Bengázi repülőterére a hétfőnyi csapat Tripoliból. Nem úgy festett azonban, hogy az erősítés belátható közeljövőben csatlakozhat a Melléképület védőihez. Bob, a Melléképület főnöke, és a tripoli diplomaták azért küzdöttek, hogy rávegyék a líbiai kormányt, biztosítson gépjárműveket és rendőri kíséretet, hogy a csapat eljuthasson úti céljához. Az újonnan érkezettek közül még soha senki nem dolgozott Bengáziban, ezért nem ismerték ki magukat a városban. A helyi járművek lefoglalása nem volt megfelelő megoldás, különösen nem egy olyan éjszakán, amikor úgy látszott, megnyílt a vadászati idény amerikaiakra.

Valamikor a tűzharc után D. B. meghallotta, hogy a csapatvezető azt mondja a rádióban, egy Olaszországból érkező különleges hadviselési csoporttól is várhatnak segítséget. D. B. a harci morál javulását érezte, amikor elterjedt a tripoli csapat megérkezésének, majd annak híre is, hogy valószínűleg egy második megerősítő alegységre is számíthatnak. Harci tapasztalatai alapján D. B. már régen megtanulta a hadviselés

matematikájának egyik alapegyenletét: Akármikor keveredsz is harcba, mindig azt akarod, hogy a lehető legtöbb barátod jelenjen meg, annyi fegyverrel, amennyit csak elbírnak!

A tripoli és a washingtoni illetékesek ugyanakkor arról vitatkoztak, a Tripoliból átvezényelt gyors reagáló csapatot vajon a kórházba küldjék-e mentőakcióra, vagy a Melléképületbe a védelem megerősítésére, mielőtt az összes amerikait evakuálják. A döntés főleg attól függött, hogy az a bizonyos amerikai férfi valóban a kórházban van-e, és ha igen, azonos-e Chris Stevensszel. A fő kérdés pedig az volt: életben van-e még?

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Tüzérségi tűz?

A tűzharc után Oz és Tig az acéltorony platformján állt, és próbálta kiengedni a gőzt. Tig felhúzta a mellényét és az ingét is, így Oz megnézhetette az oldalát. Gyulladt, vörös hurkák emelkedtek ki Tig bőréből ott, ahol a repesz eltalálta, de olyan sérülése nem volt, amelyiket Rone-nak kellett volna ellátnia. Beszélgettek és pihentek, de közben éberem őrködtek. Mindketten tudták, nem lazíthatnak, amíg emberek mozgására utaló zajokat hallanak a bozótból. Az ott mocorgók között hallhatóan több sebesült is akadt. Az operátorok izmai sajogtak a hosszú egy helyben állástól, és a torony platformjának szélére rakott, homokzsákokkal megtöltött láda mögött kuporgástól.

Tig lement, és felhozta a bomba becsapódásakor a testedző területnél elejtett palackozott vizet. Oz ivott elsőnek, s közben Tig figyelt a falon túlra, majd váltották egymást.

Közben Rone felhívta Dave Ubbent, és megkérte, jöjjön a C-épület tetejére, hogy Rone megnézhesse a sérült alkarjára tett kötést. Miután Rone átkötözte, Ubben ott maradt a C-épület tetején Rone-nal és az Afganisztánban harci tapasztalatot szerzett hírszerző tiszttel.

A tűzharc után egy ideig csend honolt a Melléképület területén, és ez alatt a szünet alatt több hírszerző tiszt is visszatért a szobájába összeszedni a holmiját. Tig úgy határozott, elhagyja az északkeleti tornyot, hogy megkeresse a csapatvezetőt, és rávegye, engedélyezze a lövészeknek is, hogy felváltva lejöjjenek a tetőkről és a tornyokból, és ők is elmehessenek a szobájukba.

Tig javában mászott lefelé a torony létráján, amikor egyszer csak Dave Ubben elemlámpájának fénykörében találta magát. Ubben a C-épület tetejéről világította meg az operátort. Tig dühösen intett mindkét kezével, mire Ubben kikapcsolta a lámpát. *Mi a lófaszt művelsz, ember?*, gondolta Tig. *Épp csak túl vagyunk egy tűzharcon. Próbálsz megöletni?*

A csapatvezető egyetértett Tig javaslatával, így Tig bement Jackkel megosztott szobájába, és belökte egy hátizsákba a laptopját meg az iPad-jét, majd visszament a C-épülethez, és megkérdezte a csapatvezetőt, látta-e

valaki a sisakját. Miközben a csapatvezető elment előkeríteni a sisakot, Tig behúzódott az épületbe, és meglátott egy karbantartót meg a Melléképület szakácsát. Mindketten szótlanul ültek egy kanapén, a kezükben sörétes puskával, szemükben a harctól rettegő ember pillantásával.

A nem lövészek iránt szánalmat érzett, de a fegyverhasználatra kiképzett jó néhány férfi iránt, aki közöttük húzta meg magát, nem. Az operátoroknak minden számba jöhető védőre szükségük volt, éspedig a tetőkön meg a tornyokban, nem pedig benn a házban a kanapén. *Ti lövészek vagytok, szarháziak!*, gondolta Tig. *Az életünkért harcolunk, ti meg itt ücsörögtök a zsíros seggeteken!*

A B-épület tetején Tanto és D. B. folytatta a beszélgetést a Tripoliból jött DS-ügynökkel a diplomáciai védett épületcsoport védelmének hiányosságairól. A történetek fényében, különösen azt figyelembe véve, milyen könnyen jutottak be a támadók a létesítménybe, az operátorok fel nem foghatták, hogyan tagadhatták meg vagy késleltethették az illetékesek az erősítés- és biztonsági felszerelés-igényléseket. Ezekre a kérdésekre sohasem kaptak kielégítő választ.

Éjjel 02:30 tájban a B-épület tetején tartózkodó védők autókat vettek észre, amint azok ugyanarra a parkolóhelyre érkeztek, ahol korábban a támadók gyülekeztek. Tanto felhívta a csapatvezetőt:

– Várunk mostanában saját erőket abba a parkolóba? Érkező gépkocsikat látok folyamatosan!

– Én nem várok senkit sem – válaszolta a csapatvezető.

– Létesített a Február 17. bárhol útzárat vagy útzárat, hogy távol tartsák a rosszfiúkat a környékünkötől?

– Egyről sincsen tudomásom.

– Akkor rendben – jelentette ki Tanto. – Csak hogy tudjatok róla, újabb emberek kezdenek gyülekezni abban a bizonyos parkolóban!

Tizenöt perc alatt Tanto nyolc-tíz, egyesével-kettesével érkező gépkocsit számolt meg. Később még számos további jött; az autók száma végül tizenötre emelkedett. Tanto figyelte, ahogy a járművekből kiszálló férfiak folyamatosan özönlöttek a parkoló szélén álló házba.

Tanto rádión hívta Ozt a toronyban:

– További embereket látunk felmenni abba az épületbe. Tartsátok nyitva a szemeteket, haver! Azt hiszem újra meg fognak támadni bennünket!

Oz nyugtázta a figyelmeztetést, és közölte Tantóval, ő is látja a kocsikat és az embereket.

Tanto és D. B. cinkos, mindentudó pillantást váltott. Tanto felállt a kerti székből, hogy igazából senkinek se címezve, elkeseredett monológot adjon elő:

– Ezek ezt komolyan gondolják? Újra megpróbálkoznak az előbbi szarral? Tutira hülyültök velem! Tényleg ekkora marhák?

Tanto ivott egy kis vizet, feltette a sisakját, és becsatolta az állszíját. Percekkel később a csapatvezető mindenkit figyelmeztetett rádión:

– Figyelem! A hírszerzés jelentése szerint tíz gépkocsi gyűlt össze a tőlünk délkeletre fekvő parkolóban.

Tanto válaszolt neki:

– Vettük, értettük. Én ezt már leadtam, pajtás. Mondd meg azoknak a hírszerző csókáknak, hogy szart se érnek. Semmi olyasmit nem mondanak nekünk, amit mi már ne tudnánk!

Azonban, tette hozzá Tanto, az valóban hasznos lehetne, ha a felderítő drón nagyobb területen is körülnézne, hogy lássa, vonulnak-e távolabbról további potenciálisan ellenséges csoportok a Melléképület felé. A csapatvezető egyetértett, vállalta, hogy kérni fogja.

03:15 körül a B-épület tetejéről a védők azt látták, hogy fegyveres férfiak özönlenek ki a parkoló melletti házból. Az operátorok eltökélték, késleltetik a tűzmegnyitást, hadd higgye a közeledő húsz vagy még több fegyveres, hogy a Melléképület védői elbízták magukat, és nem örködnék éberen. *Csak hadd jöjjenek minél közelebb!* – gondolta Tanto. – *A csapdát már felállítottuk, most tehát csak várni fogunk, és olyan közel engedjük őket, amilyen közel szükséges. És akkor simán kitapossuk a mocskos belüket!*

A Melléképület keleti oldalán több fényszórót is kilöttek az első tűzharc alatt, így a támadók akár azt is hihették, észrevétlenek maradtak, miközben a sötétben a fák között megközelítették a kerítést. Ha ezt hitték, nem fogták fel az éjjellátó szemüvegben rejlő lehetőségeket. Mialatt a fegyveresek előrenyomultak, meggyőződésük szerint rejtetten, D. B. és Tanto azon csodálkozott, hogy ellenfeleik semmit sem változtattak az első tűzharc idején alkalmazott taktikájukon. Megint fától fáig, bokortól bokorig mozogtak, sőt, ugyanarról a pontról is indultak. A DS-ügynök a déli oldalt

tartotta szemmel, és abból az irányból megint nem észlelte egyetlen támadó közeledését sem. A többi operátor sem látott mozgást sem északon, a Zombiföldön, se nyugaton, a Csempészek sikátorában.

A támadók kilencvenméternyire közelítették meg a Melléképület keleti falát. Azután negyvenöt méternyire, majd harmincöt méternyire. Az operátorok még mindig nem lőttek.

Oz a torony tetején, lövésre készen tartott fegyverrel, a tüzelő állásban várakozott. Egyszer csak a Melléképület hátsó kapujánál, a keleti fal északi sarka közelébe telepített betonakadályoknál parkoló autóra lett figyelmes. Oz nem tudta, mikor érkezett a jármű, de azt igen, hogy semmi keresnivalója ott.

Oz először csak egy árnyékot látott, de aztán már kivette egy ember teljes alakját. A fickó a koci hátulja mögül lépett elő. Amikor hátralendítette a karját, hogy a hátsó kapu felé hajítson valamit, Oz befogta a fonalkereszt közepébe, és meghúzta a ravaszt. A férfi a földre roskadt. Vakító fehér fény villant, és robbanás dörrent, de a bomba, amelyet a férfi a hátsó kapura próbált dobni, ártalmatlanul ért földet nagyjából két méterrel a célpont előtt. Az operátorok úgy vélték, a bombás fickó megrohamozható rést akart ütni a falon.

Ezt követően Oz, D. B., és Tanto nem türtőztette tovább magát. A fák és bokrok között mozgó fegyveresekre összpontosították tüzüket, abban a reményben, hogy elsőprő erejű tűzcsapásukkal feltartóztathatják a támadókat. A támadók visszalóttek, sűrűbben, mint az első tűzharc alatt.

Alighogy begyűjtötte sisakját a csapatvezetőtől, Tig robbanást, majd heves fegyverropogást hallott a keleti falon túlról. Elrohant a tornyához, és újra csatlakozott Ozhoz, aki addigra már lelőtte a bombát dobó férfit.

Javában tombolt a második tűzharc, amikor a csapatvezető rádión hívta Ozt és Tiget, hogy arról számoljon be, különös hívást kapott a Február 17. milícia egyik vezetőjétől. Az operátorok nem tudtak arról, hogy baráti milíciaharcosok tartózkodnának a környéken, most azonban a csapatvezető azt állította, felhívta a milícia egyik parancsnoka, és panaszt tett.

– A Febr. 17-es hapsik azt mondják, őket lövitek – mondta a csapatvezető.

– Nagy lófaszt! – felelte Tig. – Először valaki ránk kezdett el löni, és még mindig lönek bennünket. Ha ők azok, maga mondja meg nekik, hogy hagyják abba a tüzelést!

Kis szünet után a csapatvezető egyetértett:

– Ha ők lönek rátok, ti viszonzátok a tüzet!

– Vettem, értettem – válaszolta Tig. Ami azt illeti, ő meg Oz egy pillanatra sem hagyta abba a tüzelést.

Tig, Oz, Tanto és D. B. lőtt minden ellenségként azonosítható célpontra. Tanto még a távoli parkolóhelyen álló gépkocsikat is tűz alá vette. D. B. és Tanto a B-épület mellvédje mögé lehúzódva mozgott jobbra és balra, éjjellátó szemüvegükkel derítették fel, hol vannak ellenségeik, majd tüzet nyitottak. Tanto egy csatárláncnyi támadót vett célba, majd megfigyelte, ahogy lövedékei fejen találtak az egyik fegyverest, aki hanyatt vágódott.

Oz és Tig úgy váltogatták helyüket a torony platformján, mint a táncpartnerek, és többször is célzott lövéseket adtak le a bozótba. Nem tudták, hány támadót találtak el, de a keleti falon túlról érkező Kalasnyikov-tűz gyengülése arra utalt, hogy jól céloztak.

A C és a D-épület tetején tartózkodó lövészek másodízben nem tudtak bekapcsolódni. Nem láttak rá zavartalanul a falon túli területre, ahol a támadók rejtőzködtek, de még ha látták is volna az ellenséget, veszélyeztették volna a Melléképület területének keleti részén tartózkodó társaikat, ha köztük vagy a fejük fölött lönek el.

Öt percig mindkét fél egyenletesen tüzelt. Még több ólom röpködött a levegőben, mint az első tűzharc alatt, és a támadók kezdtek visszahúzódni. Öt további perc után minden fegyver elhallgatott a Melléképületen kívül. Tanto számos ellenséges fegyverest látott a földre zuhanni, és szemtanúja volt, amikor egy általa eltalált embert betámogattak a parkoló szélén álló házba. Mások a kocsijukhoz futottak, és sietve elhajtottak. Habár a támadók egy része nyilvánvalóan menedéknek használta a házat, az operátorok azt mondják, ők sohasem lőtték az épületet, mert nem tudták, vannak-e még bent nők és gyermekek.

Másodszor vonultak vissza a támadók anélkül, hogy hozzáfértek volna a Melléképületben meghúzódó amerikaiakhoz. Két, nagyjából kétórányi szünettel elválasztott, körülbelül tízperces tűzharc közül az elsőben mindössze Tiget a bordáin, és Ozt az orrán érte minimális sérülés, a másodikban pedig még ennyi sem. Az operátorok ezért is magas árat fizettettek a támadókkal, de hogy hányat öltek vagy sebesítettek meg közülük, azt továbbra sem tudták pontosan.

Szembeszökő volt az ellentét a diplomáciai védett épületcsoport elleni támadással. Az operátorok derűlátása fokozódott, hiszen két rohamot is visszavertek úgy, hogy rajtuk szinte karcolás sem esett.

A sokórányi majdnem folyamatos örködés miatt fáradt szeme kezdte becsapni Jacket. Egy pontra meredt az északnyugati fal tetején, alig ötven méterre a D-épület tetején elfoglalt állásától. Nézte, nézte, és meggyőződésévé vált, hogy egy ember hasal mozdulatlanul a falon. Megkérdezte a közelben figyelő DS-ügynököt, látja-e ő is, de Jackkel csak a képzelte játszott.

Úgy fél óra múlhatott el újabb fenyegetés nélkül, így a két férfinak a D-épület tetején módja adódott hadi tapasztalatairól sztorizni.

– Ha most Irakban lennénk a régi rossz időkben – jegyezte meg a DS-ügynök Jacknek –, már itt lenne egy pár Blackhawk, hogy leszálljon és felvegyen minket, vagy hogy támogató tüzet eresszen meg!

– Ja! – helyeselt Jack. – Erre itt ne számíts! Itt semmink sincs.

Jack kezdte úgy látni, hogy akár napokra is a Melléképületben ragadhatnak, mire valaki kiagyalja, hogyan evakuálhatja őket épségben.

Az egyik csendes időszakban a DS-ügynök a mobiltelefonján beszélt valakivel, Jack érzése szerint egy külügyminisztériumi dolgozóval. Utána a DS-ügynök azt mesélte, otthon máris szerepel a hírekben a bengázi diplomáciai képviselő elleni támadás, és a médiatudósítások azt sugallják, hogy egy iszlámellenes film miatt kialakult utcai tüntetés fajult erőszakossá. Jack tudta, hogy Bengáziban nem létezett ilyen tüntetés, tehát azon kezdett tűnődni, mi más nem stimmelhet még a híradásokban, az események értelmezésében. Súlyosabb gondja is adódott azonban, ezért ezeket a gondolatait egyelőre félretette.

A DS-ügynök arról is értesült a telefonbeszélgetés során, hogy minden valószínűség szerint egy fehér férfit találtak a védett épületcsoportban a villában, és az illetőt bevitték egy közeli kórházba. Jack meglepődött, és először arra gondolt, rádión mindenkivel közli a hírt, hogy javítson a hangulaton, de később lemondott erről az ötletéről.

Jack hinni akarta, hogy a nagykövet életben van, de a hír túl szépen hangzott ahhoz, hogy igaz legyen. Hátha ez is csak egy újabb tévedés, mint ahogy a tudósítások is a támadást megelőző spontán, a kairóira emlékeztető jellegű tüntetésekről beszéltek Bengáziban. Egyrészt, ha a férfi a kórházban valóban a nagykövet, akkor Jack szívből örült, amiért Stevenst nem rabolták el, vagy gyilkolták meg a terroristák, ahogyan ő és Rone tartott tőle. Jack azonban sokszor járt a villában, és ő húzta ki Sean Smith-t az ablakon át. Nem tudta elképzelni, hogy az operátorok és a DS-ügynökök távozása után hogyan maradhatott életben bárki, aki az épület belsejében rekedt.

Amikor Tig átvette az őrseget, és újra elkezdte figyelni a falakon túl északkelet felé húzódó terepet, meglátott két líbiai férfit, akik déli irányban a Melléképület felé gyalogoltak a bádogtetős raktárépületek közötti kivilágítatlan földúton. Tig nem volt benne biztos, de a két ember lehetett a két korábban látott pásztor. Úgy állította be lézerirányzékát, hogy látható vörös fénysugarat sugározzon.

– Ha még közelebb jönnek, meglézerezem őket! – közölte Ozzal.

A sötétség miatt az operátorok nem tudták megállapítani, van-e fegyver a két férfinál, de Tignek esze ágában sem volt kockáztatni. Még mindig hallott kántálást a diplomáciai védett épületcsoport irányából, és nem tudta elképzelni, mi oka lehet bárkinek két tűzharc után gyalogosan közelíteni a Melléképület felé, hacsak nem a harmadikat akarja elkezdni.

Tig célzott, és rávillantotta a lézersugár-nyalábot előbb az egyik, majd a másik férfi mellkasára. *Ha továbbjöttek, gondolta, nem viccelek, tutira megöllek benneteket!*

Mindkét férfi megállt szinte lépés közben, amikor meglátta a mellkasán táncoló vörös pontot. Mindketten hirtelen mozdulattal nyugat felé fordultak, és leültek egy épület tövébe, amelyet facsoport választott el a

Melléképülettől. Sohasem tértek vissza, és Tig sohasem tudta meg, kik voltak.

Oz és Tig továbbra is aggódott a fedetlen aklokban tartott juhok miatt. Az állatok feje állandóan fel-le bukdácsolt, mint az úszóké a zsúfolt medencében, ahogy igyekeztek helyet taposni maguknak a tömegben. Az operátorok buzgón lesték a birkák hosszúkás pofáját, és lassan, de biztosan egyre emberibbnek látták őket. Tovább rontotta a helyzetet, hogy a kosok rendszeresen hátsó lábukra ágaskodtak, hogy meghágjanak egy-egy jerkét. Ilyenkor Oz és Tig – kicsit megkésve – mindig odakapta a tekintetét, meggyőződni, hogy nem ember mozog a fal felé a juhok között. A sisakját visszaszerezte ugyan, de működésképtelen éjjellátó szemüvege miatt Tig különösen nehezen tudott különbséget tenni a párzó jószágok és a guggolva lopakodó emberek között.

Ozzal kábító, más szóval „frászgránátokat” kértek rádión, hogy átdobhassák az aklokba. Az operátorok arra számítottak, hogy a zaj majd átrendezi az állatok csoportjait, s akkor biztosan megláthatják, rejtőznek-e támadók a nyáj közé vegyülve. Zajkeltő eszközök nem álltak rendelkezésre, ezért Oz és Tig azt fontolgatta, hogy odavilágít az elemlámpájával, de ezzel elárulták volna tartózkodási helyüket.

Végül Oz rukkolt ki a mentő ötlettel:

– Egyszerűen csak kezdjük leölni a juhokat!

Ha ő és Tig csak egyetlen egy embert látott volna az állatok között, meg is tehettek volna, de nem láttak, ezért a mészárlás ötletét kénytelenek voltak félretenni alkalmasabb időre. Tétovázásuk oka részben abban rejlett, hogy tudták, micsoda rosszindulatú, utólagos okoskodásra épülő bürokratikus rémálmot zúdítanak magukra, amikor az állatok tulajdonosa kártérítést, saját főnökeik pedig magyarázatot követelnének. Ráadásul a lövöldözéssel ismét nem kívánt figyelmet vonnának magukra, és tovább súlyosbítanák a fülük csengését. Tig kicsúfolta ugyan Ozt, amiért a sebkötések gézéből rögtönzött magának fül dugót, de aztán követte a példáját.

Tréfálgozással és beszélgetéssel múlatták az időt. Kölcsönösen biztosították egymást, hogy az Egyesült Államok megkapta a katonai kiképzésükbe fektetett pénze ellenértékét. Mindkettőjüknek volt már harci tapasztalata, de ilyen heves és hosszúra nyúló csatában még nem vettek részt. Keserű gúnykacaj kíséretében Tig meg is állapította:

– Végül csak kénytelenek vagyunk használni a gyakorlatban a kiképzésen tanultakat!

Amikor Tanto már biztosra vette, hogy a második tűzharc is véget ért, visszatért a kerti székéhez és a félig megevett édességéhez, amelyet aztán egy korty vízzel öblített le. *Megint jól seggbe rugdostuk őket*, gondolta. *Talán még ki is keveredhetünk ebből a slamasztikából, akár kapunk segítséget, akár nem. A francba, egész jól mennek a dolgok!*

– Úgy néz ki, visszavertük a támadókat – mondta Tanto a csapatvezetőnek rádión. – Senki sincsen odakinn! Elmentek!

Itt akár be is fejezhette volna, de Tanto büszke volt kötekedő nagyokosi hírnevére. Nem állhatta meg, hogy ne froclizza egy kicsit a csapatvezetőt és a többi CIA-tisztet amiatt, hogy akárki is nézte a drón mozgóképes helyszíni közvetítését a második támadás előtt, nem figyelmeztette a védőket a gyalogosan felvonuló ellenség közeledésére.

– Ugyan mondják már meg ugyanezt a drónos felderítő srácoknak is, ugyanis nyilvánvalóan ők sem látják, mi folyik ideleinn!

Oz magára hagyta Tiget a toronyban, hogy ellenőrizhesse a többi harcállást, kell-e a lövészeknek víz, lőszer, szükségük van-e vécészünetre, vagy bármi más. Oz megmászta a C-épület létráját, és beállt Rone mellé a hevederes adagolású géppuskaféskébe a tető északnyugati sarkában. Ugyanakkor Dave Ubben DS-ügynök az északkeleti sarok közelében örködött. Az Afganisztánt megjárt hírszerző tiszt lemászott a tetőről összeszedni a személyes holmiját.

Rone és Oz állt egymás mellett, és a Zombiföldet meg a raktárak környékét figyelték, látnak-e valamilyen mozgást. Nagyokat hallgattak, részben a mélységes fáradtság miatt, részben mert nem akarták elárulni tartózkodási helyüket. Hébe-hóba azonban csendesen szót váltottak. Oz azt kérdezte Rone-tól, mi és hogyan történt a védett épületcsoportnál. Miután nagy lépésekben végigvette az eseményeket, Rone elmondta Oznak, mindenki milyen remekül helytállt. Rone büszke volt rájuk.

– Tudod – szögezte le Rone –, van itt nekünk néhány pokoli kemény harcosunk! Ezek a hapsik vannak olyan jók, mint a legjobbak, akikkel

életemben dolgoztam!

Rone több szolgálati időszakot is letöltött Afganisztánban és Irakban, amikor még a Haditengerészet elit kommandóalakulata, a SEAL-ek kötelékében szolgált, kitüntetést is kapott, Ozt büszkeséggel töltötte el, hogy Rone ilyen jó véleménnyel van bengázi csapatukról.

– Azt hiszem, valamennyien örülünk, hogy mi jutottunk egymásnak! – jelentette ki Oz. Megkérdezte Rone-t, hogyan teljesített a csapatvezető a diplomáciai védett épületcsoportnál. A csapatvezető nem állt be az operátorok mellé a Melléképület valamelyik harcállásába, de Rone ebben nem látott problémát, és a csapatvezető odaát végzett munkájával sem volt elégedetlen.

– Remekül helytállt – jelentette ki. – Hagyta, hogy tegyük a dolgunkat, ő pedig közben kézben tartotta az irányítást és a kapcsolattartást.

Rone beszámolt Oznak, hogyan tévedt el az égő villában, és hogyan vezette ki Tig biztonságos helyre.

– Megmentette az életemet, mert visszajött értem! – mesélte Rone. Újra hallgattak, és tovább figyelték a falon túli területet. Füleltek, hallanak-e valami zajt, és időről időre szemük elé billentették éjjellátó szemüvegüket, hogy alaposan végigvizslassák a terepet. Rone megkérdezte, akarja-e, hogy ellássa az orrán esett vágást, de Oz azt mondta, köszöni, remekül megvan anélkül is. Kis szünet után feleségeikről és gyermekeikről beszélgettek.

Rone elmondta Onak, alig várja, hogy hazatérjen, és újra találkozzon a családjával, különösen, miután meghosszabbította bengázi kiküldetését. Rone mulatságosnak találta, hogy neki, Oznak és Tignek is egyszerre van csecsemőkorú gyermeke, Jack felesége pedig gyermeket vár. Elmondta, milyen boldoggá teszi az apaság, és mennyire várja, hogy befejezhesse operátori pályafutását, és újszülött fia, Kai nevelésének szentelhesse magát. Azon tréfálkozott, hogy valamennyien nyugdíjas korúak lesznek, mire legkisebb gyermekeik elvégzik a középiskolát.

– Azt hiszem nekem, könnyebb lesz egy fiúgyerekkel – ugratta Rone Ozt. – Öreg szivar leszel, mire próbálhatod elhajtani a lányod pasijait!

Álltak együtt, és ahogy folytatódott a véget érni nem akaró éjszaka, még mindig Zombiföldet figyelték. Az Afganisztánt megjáró hírszerző tiszt visszatért, de Oz azt mondta neki, ha akar, visszamehet a C-épületbe. A háztetőre bőven elég Rone, Oz és Dave Ubben.

Tanto lemászott a B-épületről, és felment egyedül a főbejárat közelében álló A-épület tetejére, fedezni a déli falat arra az esetre, ha ellenségeik új irányból próbálkoznak. Az út túlsó oldalán álló befejezetlen épületen is rajta akarta tartani a szemét, amely miatt, mint potenciális mesterlövészfészek miatt korábban Jack is aggódott. Ezen a tetőn nem várta szék, ezért Tanto állt vagy a kimerültséggel küszködve időnként letérdelt. Az éjszaka csigalassúsággal múlt.

A rádióban megszólalt egy CIA-s irodista, és megkérdezte, van-e szüksége a tetőkön bárkinek bármire. Senki sem válaszolt, ezért Tanto elkurjantotta magát:

– Tudod mit? Igen! Én tudnék örülni egy kis kajának, és víznek idefenn az A-épület tetején. És ha valaki ismer egy nagy dudájú, szőke, kék szemű sztriptíztáncosnőt, hát vele is tudnék mit kezdeni idefenn!

Átnézett a B-épületre, és látta, hogy D. B. csóválja a fejét, és mosolyog.

Tanto ellátmányát egy afroamerikai férfi hírszerző tiszt vitte fel. A tiszt komolyan foglalkozott súlyemeléssel, és mellkasán csak úgy dagadtak az izmok.

– Jól van – örvendezett Tanto –, a nagy dudák megvannak! Nem vagy éppen szőke és kék szemű, de be kell érnem veled!

A hírszerzőből kirobbant a röhögés.

Nagyjából tizenöt percig Tantóval maradt társaságnak, suttogva beszélgettek, hogy könnyebben múljon az idő. Beszakadt bal dobhártyával és csengő jobb füllel Tanto tudta, nem bízhat a saját hallásában. Már több mint egy órája azt gondolta, hangokat hall a déli falon túli mezőről. Szemét meresztve bámulta a bozótot, de semmit sem látott. Megkérte vendégét, hallgatózzon kicsit. A CIA-s azt mondta Tantónak, ő bizony nem hall semmit. Amikor a hírszerző tiszt távozott Tanto megint azt hitte, hallja a hangokat.

Amint csend ereszkedett a Melléképületre, Rone rádión megkérdezte, szüksége van-e még valakinek egészségügyi ellátásra. Tanto megragadta az alkalmat, hogy bekötöztesse a bal karját, amely a védett épületcsoportnál sérült meg, amikor leomlott az a bizonyos fal. Rone felmászott az A-épület tetejére, ahol megtisztította és bekötözte Tanto karját, majd visszament Ozhoz és Dave Ubbenhez a C-épület tetejére.

Kis idővel később Tanto kinézett a déli falon túlra, és meglátott egy autót, amint utasterében több fiatal férfivel odahajt a Melléképület főbejáratához. Azt gondolta: *Atyaisten, itt van a nyakunkon! Autóbomba. És én vagyok hozzá a legközelebb!* Olyan kicsire húzta össze magát az A-épület mellvédje mögött, amilyen kicsire csak tudta, és nyitva tartotta a szemét, pedig érezte, ahogy összeszorulnak a farpofái. A gépkocsivezető azonban, amilyen gyorsan a bezárt kapu felé fordult, olyan gyorsan hátramenetbe is váltott, és elhajtott. Tanto fellelegzett, de el nem lazult.

Eltöprengett azon, kik lehettek ezek, és mi járatban voltak ezen a kora hajnali órán. *A milícia tagjai voltak? Vagy csak egy csapat középiskolás kölyök?* Tanto megtudta, hogy nagyjából ugyanabban az időben D. B. látott egy férfit, aki a Melléképületen kívül járkált telefontal a kezében. *A telefonok kiírják a GPS-koordinátákat. A mi épületcsoportunk GPS-koordinátáit mérte be?* A földrajzi szélességi és hosszúsági adatok felhasználhatóak irányzásra, de Tanto nem akart túlságosan belebonyolódni a spekulációkba, és egyébként sem tehetett semmit az ügyben.

Röviddel később D. B. rádión közölte Tantóval, hogy lemegy a szobájukba. Fekete pólóját átítatta a verejték, ezért levette, és egy fekete hagyományos gombos inget húzott fel. Amikor D. B. visszatért Tanto megkérdezte, hallott-e valami új hírt.

– Abból, amit beszélnek, úgy tűnik, hogy a hapsik Tripoliból, a mieink, már úton vannak – mesélte D. B.

Bengázi idő szerint 2012. szeptember 12-én 04:00 körül, avagy washingtoni idő szerint előző nap este 22:00 óra tájban Hillary Clinton külügyminiszter nyilatkozatot adott ki. Ebben elítélte a támadást, és megerősítette Sean Smith halálhírét, bár a személyazonosságát hivatalosan egyelőre még nem állapították meg. A nyilatkozatban ez állt: „külügyminisztériumunk egy tisztviselője életét vesztette. Mélyen lesújt bennünket ez a rettenetes veszteség. Gondolatainkban és imáinkban családjával vagyunk, és mindazokkal, akiknek szenvedést okozott ez a támadás.”

Clinton miniszter rövid közleménye egy lehetséges indítékot is megemlített, vagy legalábbis megpróbálkozott valamiféle magyarázattal: „Akadnak, akik azzal igyekeznek igazolni ezt az elvetemült támadást, hogy

az interneten megjelent lázító hatású anyagra adott válaszként került rá sor. Az Egyesült Államok helytelenít bármilyen, mások vallásos meggyőződésének becsmérélsére irányuló tettet. Elkötelezettségünk a vallási türelem iránti nemzetünk születéséig nyúlik vissza, azonban hadd szögezzem le egyértelműen: Soha semmivel nem igazolhatóak az ilyesfajta erőszakos cselekedetek”.

Később, amikor az Obama-kormányzat támadás előtti, alatti és utáni tevékenységéről kiobbant a vita, a bírálók egyértelmű terhelő bizonyítéknak minősítették a külügyminiszter nyilatkozatát. Véleményük szerint annak a politikai indítékú összeesküvésnek a kezdetét jelentette, amellyel a kormányzat félre akarta vezetni a közvéleményt, azt a hamis állítást hangoztatva, hogy a támadókat a *Muszlimok ártatlansága* videó háborította fel, és a bengázi lakosok egy csoportja a videón feldühödve spontán rohanta meg a diplomáciai védett épületcsoportot. A bírálók véleménye azon alapult, hogy újraválasztási kampánya közepén az elnök nem akarta elismerni: kormányzata nem látott előre egy olyan terrortámadást, amelyet szándékosan 9/11 évfordulójára időzítettek, és nem is reagált rá megfelelően.

A kormányzati tisztségviselők visszautasították az erre vonatkozó állításokat, valótlannak minősítették őket, és azt hangoztatták, ellenfeleik politikai haszonszerzését szolgálják. Azzal érveltek, hogy Clinton külügyminiszter nyilatkozata híven tükrözte, a támadás idején mennyire hiányos információkkal rendelkeztek. Azt is állították, hogy legfőbb prioritásuknak azon az éjjel Chris Stevens felkutatását és az ostromlott amerikaiak kimenekítésének megszervezését tekintették, nem pedig az állítások és cáfolatok hálóját bogyozgatták. Arra is rámutattak, hogy az amerikai követségek Kairóban és máshol valóban a YouTube-on megjelenő klipek által kiobbantott spontán támadások célpontjává váltak, és még mindig érkeztek be az ellentmondásos jelentések arról, hogy a videók Bengázi esetében is szerepet játszottak. Számos sajtótermék, különösen a *The New York Times* azt sugallta, hogy a *Muszlimok ártatlansága* videó szolgált a diplomáciai védett épületcsoport elleni támadás indítékául. A kormányzat bírálói azonban ezt is hevesen vitatták, ahogy a lap azon következtetését is, hogy az al-Kaida nem játszott közvetlenül szerepet a támadásban. Ahogyan egy bíráló megfogalmazta több mint egy évvel a támadások után, a bengázi eseményeket még mindig a többrétegű, a

szürke árnyalataiban játszó homály rejti, és „politikai és ideológiai örvény” iszapja mocskolta be.

Egy óra sem telt el Clinton külügyminiszteri közleményének kiadása óta, amikor a líbiai férfi, aki az Egyesült Államok tripoli nagykövetsége megbízottjaként elment a kórházba, megszabadította az amerikai tisztségviselőket az egyik legnyomasztóbb feladatuktól. Megerősítette, hogy a Scott Wickland mobiltelefonját használó arab hívó igazat mondott. A fehér férfi, akit 2012. szeptember 12-én hajnali 02:00 óra tájban a Bengázi Egészségügyi Központban halottnak nyilvánítottak valóban J. Christopher Stevens nagykövet.

Az operátorok tévedtek, amikor eleinte úgy vélték, Stevenst elrabolták. A nagykövet a támadás kezdete óta benn volt a villában, alaposan elrejtőzve valahol a biztonságos menedékhely mélyén, ahova a DS-ügynökök és az operátorok képtelenek voltak behatolni a tűzön és a füstön át. A véres kéznyom, amelyet Rone és Jack látott, valaki mástól származhatott, valószínűleg Dave Ubbentől, miután egyik kutatóútján megsérült az alkarja. Az a körülmény, hogy Stevensre a biztonságos menedékhely mélyén találtak rá, azt is valószínűtlenné tette, hogy a BlackBerry, amelyet Tanto átadott Bobnak valaha a nagyköveté volt.

Megtudván, hogy Stevens egész idő alatt benn volt a villában, az operátorok kétségbe vonták azokat a líbiai állításokat, melyek szerint a nagykövet életben volt, amikor megtalálták, még ha csak rövid ideig is. Ismerve a villában uralkodó füstös poklot, és annak tudatában, hogy sohasem kaptak választ, akármennyit szölongatták Stevenst, továbbá azt is figyelembe véve, hogy milyen gyorsan legyűrte Sean Smith-t a hőség és a füst, az operátorok biztosra vették, hogy Stevens már az előtt belehalt a füstmérgezésbe, hogy ők elhagyták a védett épületcsoportot. A Stevensről az események óta előkerült mozgó- vagy állóképek egyike sem mond ellent ennek a következtetésnek.

Chris Stevens halálakor ötvenkét éves volt, hivatásos diplomata, aki életét az Egyesült Államok és az arab világ közötti kapcsolatok fejlesztésének szentelte. Obama elnök valóságos dicshimnuszt zengett Stevensről, mint aki „abban a városban halt meg, amelyet segített megmenteni”. Az ENSZ Közgyűlésében Obama kijelentette: „alázattal járt

el, de ugyanakkor kiállt egy bizonyos elvrendszerért is, a hitért, hogy az egyéneknek joguk van meghatározni a saját sorsukat, és szabadságban, méltóságban, igazságosságban és esélyegyenlőségben élni”.

Amint Stevens halálhíre megerősítést nyert, a Tripoliból átvezényelt operátorok csapatának nem maradt oka arra, hogy bemerészkedjen a Bengázi Egészségügyi Központ körül húzódó, valószínűleg ellenséges területre. Persze a közeljövőben meg kellett szervezni Stevens földi maradványainak visszaszerzését, de csak úgy, ha ezzel senki élete nem kerül veszélybe, így tehát amikor a líbiai kormányzat végül biztosított járműveket és rendőrségi kíséretet, a héttagú tripoli különítmény a repülőtérrel egyenesen a Melléképület felé indult. Nagyjából öt óra telt el az óta, hogy elhagyták a nagykövetséget.

Amikor odaértek, a Tripoliból érkező operátorok egyikének, Glen „Bub” Dohertynek még módja adódhatott örülni az előre nem tervezett találkozásnak régi SEAL-barátaival, Jackkel és Rone-nal, és újabb keletű barátjával, Tantóval.

Glen negyvenkét éves volt, de egy évtizeddel fiatalabbnak látszott. Elvált ember volt, akinek karizmatikus személyiségében keveredett a szabad szellem és a könyörtelen önfegyelem, és aki a kemény munkába meg a kemény bulizásba egyforma energiával vetette bele magát. A tehetséges sportoló és a könyveket telhetetlenül faló Glen éppenolyan természetes könnyedséggel illeszkedett be link szörfös és síelő haverjai közé, mint a különleges hadviselési erőkből jövő operátorok elitjének körébe. Könnyedség: ez a szó írja le a legtalálóbban, hogyan találta meg a helyét Glen a világban és a saját bőrében is.

Glen Massachusettsben, a jómódú bostoni elővárosban, Winchesterben nevelkedett. Apja tűzdeügynök volt, aki rajongott a bokszerért, anyjának édességboltja volt. Az arizonai Embry-Riddle Repüléstudományi Egyetemen (Embry-Riddle Aeronautical University) megtanult repülőgépet vezetni, de annyi ideig nem lebzselelt ott, hogy a diplomát is megszerezze. Évekig sodródott a sportparadicsomok világában, mint síoktató, és vadvízi evezős idegenvezető. Huszonnégyszer éven Glen összeakadt egy csoport haditengerészeti SEAL-lel, és rátalált élete céljára. Már különlegesen képzett szanitéc és mesterlövész volt, amikor 2000-ben az ő SEAL-

csoportját rendelték ki Jemenbe, reagálni a USS *Cole* rombolót ért támadásra. Számos más küldetésben is részt vett, és már a leszerelést fontolgatta, amikor 9/11 mindent megváltoztatott. Glen két időszakot szolgált az iraki háborúban, az ő csoportja járt a Bagdadba elsőnek benyomuló tengerészgyalogos-egységek élén, és foglalta el Szaddam Husszein palotáit.

Glen 2005-be kilépett a SEAL kötelékéből, és felcsapott magánvállalkozó operátornak. Kaliforniai otthonából utazott küldetésekre Afganisztánba, Pakisztánba, Jemenbe, és a legutóbb Tripoliba, ahol együtt dolgozott Tantóval. A külföldi szolgálati időszakai közötti időt felváltva töltötte testedzéssel, ivással és kölcsönei törlesztésével. Társszerzőként a mesterlövész szakmáról szóló irányadó könyvet is írt. Mindeközben rengeteg emberrel összehaverkodott, aki mind őt tartotta a legjobb barátjának. A „Bub” („Öcsi”) becenév remekül illett egy magabiztos férfira, aki abban hitt, minden feladat érdemes arra, hogy tisztességesen elvégezzék, és nincs buli, amelyiknek azon a napon kell véget érnie, amelyiken elkezdődött.

Jack östehetségnek látta Glent, aki jó mindenben, amibe belefog, olyan fickónak, aki személyisége delejesen vonzó melegségével és megawattnyi energiával sugárzó mosolyával elbűvöli az embereket. Jack rengeteg egykori SEAL-t ismert, aki durván volt rámenős és macsósan volt férfias. Bubra egyik sem volt igaz. Ahogy Jack ott örködött a D-épület tetején, nem tudta, hogy régi SEAL-cimborája is a repülőtérrel a Melléképület felé tartó operátorok között van, de erősen remélte. Jacknek kevés ember jutott eszébe, akit szorongatott helyzetben szívesebben tudott volna a csapatában.

Tekintet nélkül arra, hogy mi zajlott az előző éjszakán, forradalom vagy csak a rutinzűrzavar, vérengzés vagy csak mondén jövés-menés, az új nap Bengáziban mindig ugyanúgy kezdődött. Amikor 2012. szeptember 12-én közeledett a virradat a műezzinek bekapcsolták a város mecsetjeinek minaretjeire szerelt hangszórókat, és a *Fajr* imára szólították az igazhitűeket. Jack a D-épület tetején hallgatta a sokfelől hangzó, elektromosan felerősített kántálást, és fokozatosan felpaprikázódott.

Jack vallását rendszertelenül gyakorló római katolikus volt, aki azt tartotta magáról, hogy minden kultúrát és vallást egyaránt tisztel.

Mindenkinek megvan a saját elképzelése arról, kicsoda és micsoda az isten, gondolta. Senkinek sincsen igaza, és senki sem téved. Az egyszerű igazság az, hogy senki sem tudta, tehát az ember hisz. Ha Kínában nősz fel, mást gondolsz arról, hogyan történtek a dolgok és hogyan állnak most, mintha Dél-Amerikában, vagy a Közel-Keleten nőttél volna fel. Ha valaki azt állítja, az én vallásom az egyedül igaz, és mindenki más tévúton jár az vagy naiv, vagy tökéletesen tudatlan.

Az éjszaka azonban hosszú volt, és Jack nem érzett toleranciát azok iránt, akik többször is megpróbálták megölni, ahogy ahhoz sem sok kedve volt, hogy arab nyelvű kántálást hallgasson. Izmai sajogtak, szeme égett, bőrére és ruhájára kéregként száradt az izzadság és a kosz. Két rendes ember meghalt, és a megpróbáltatás még korántsem ért véget. Jack biztosra vette, hogy támadóik radikális iszlamisták voltak, és mindazért, amit ő meg amerikai honfitársai elviselni kényszerültek a terroristákat tekintette felelősnek, akik hatalomvágyukat azzal próbálják álcázni, hogy fennen hirdetik, ők a vallásukat védelmezik.

Ahogy folytatódott a müezzinek imára szólító éneke úgy fokozódott Jack ingerlékenysége. *Vajon most mit mondanak?, gondolta. Vajon csak a szokásos szöveget nyomják, vagy azt hirdetik, „Öljétek meg az amerikaiakat!”, esetleg azt, „Hahó! Abbahagyni a harcot!” Akármit is mondanak, nekem most az agyamra megy!*

Jack nem olyan ember volt, aki szeret belefeledkezni a haragba, így gondolatai hamar elhagyták az imára készülő bengáziakat, és felesége meg a gyermekei körül kezdtek forogni, otthonukban, amelyet nagyon remélt, hogy viszont fog látni. *Itt állok, a világ túlsófelén! Éppen csak túléltem az éjszakát, otthon a feleségem pedig valószínűleg lefekvéshez készülődik, és halvány fogalma sincs, mi folyik itt ebben a percben!* Ettől a meglátástól Jack azon kezdett töprengeni, milyen szerencsés élet jut sok amerikai osztályrészéül, különösen azokkal az ártatlan emberekkel összevetve, akik olyan helyeken élnek, mint Bengázi, ahol fegyveres milíciák garázdálkodnak az utcákon, épületek égnek, és a külföldiek fallal kerített védett épületcsoportokba húzódva várják a mentőexpedíciót, vagy a következő támadást. *Amerikában az emberek mindennap felkelnek, és elmennek a kilenctől-ötig típusú munkahelyükre úgy, hogy közben eszükbe sem jut a rengeteg csata és háború, meg a szerencsétlenek, akik minden*

percben halomra halnak szerte a világban. Ez az élet. Ez az, ahogyan más országok élnek. Egyes helyeken ezek a mindennapos események.

A csapatvezető szólalt meg a rádióban egy lelkesítő hírrel:

– Mindjárt befutnak a tripoli srácok!

Annyit mondott még, hogy a milícia kíséretével haladó tíz gépkocsi menetoszlop autóiba elosztva érkeznek, de nem sok további részletet tudott közölni. A csapatvezető megkérte a még mindig a főkapu közelében álló A-épület tetején lévő Tantót, hogy bizonyosodjon meg róla, valóban ők azok, mielőtt beengedik őket. A Melléképület biztonsági főnöke ugyan szintén őrhelyén maradt a főkapunál, de fentről Tanto jobban ráláthatott a menetoszlopra.

Tanto úgy gondolta, egyáltalán nem biztos, hogy a tripoli csapat vagy a kísérőik tudják, pontosan hol is van a Melléképület, ezért azt mondta a csapatvezetőnek, a lézerével kört fog rajzolni az égre a kapu fölé, amikor közelednek, vagyis a fegyveres erőknél a célpont „meglasszózásának” nevezett eljárást fogja alkalmazni. Ha a Tripoliból érkező operátorok közül valaki használja az éjjellátó szemüvegét, olyan tisztán fogja látni a lézerfényt, mintha Tanto a SZOBA KIADÓ tábla világítását kapcsolná fel egy út menti motel előtt. Éjjellátó készülék nélkül az infravörös fénysugár láthatatlan marad.

– Vettem, értettem – hagyta jóvá a csapatvezető.

A csapatvezető percekben belül ismét megszólalt: a gépkocsioszlop nyugatnak tart a Negyedik körúton, és hamarosan rákanyarodik a Melléképületi útra – mondta. Tanto felállt az A-épület tetején, és megforgatta a lézerét a kapu fölött, bár még mindig nem tudhatta, hogy a tripoli csapat megkapta-e az üzenetet, hogy milyen jelzésre figyeljen. Biztos, ami biztos D. B. néhány diszkrét látható fényű villantással is kiegészítette a fogadtatást.

05:00 óra tájban a tíz járműből álló oszlop jobbra kanyarodott, befordult a Melléképület útjára. Elhajtottak a gyanús ház és az üres parkolóhely előtt, ahol két órával korábban a támadók gyülekeztek. Tanto meglepetten látta, hogy a kocsik rendőrautónak látszanak, vörös-fehér a festésük, sőt, többnek a tetején vörös-kék villogólámpa-sor is van. Amikor közölték vele, hogy a milícia úton van feléjük, Tanto harcias külsejű, nehézgéppuskával felszerelt

„műszakiakra”, és tereptarkába öltözött fegyveresekkel megrakott kisteherautókra számított, meg mindenféle más gépesített erődemonstrációra. *Kicsit könnyen szerelkeztek fel, ha figyelembe vesszük, hogy eddig mit kaptunk a nyakunkba*, gondolta Tanto. Ezzel együtt persze örült, hogy egyáltalán megjelentek, habár biztos, ami biztos, fegyverét feléjük irányozva tartotta.

A kocsik egy sorban parkoltak le egymás mögött a Melléképület útjának déli oldalán húzódó fal mentén. A líbiai rendőrök vagy milicisták járműveikben maradtak, miközben hét jól felfegyverkezett, málhával alaposan megrakott, félreismerhetetlenül amerikai férfi kiszállt a kavicsal felszórt útra, és gyalogosan közelítette meg a kaput. Tanto leengedte fegyverét, és jelentette a Melléképület biztonsági főnökének, minden rendben, beengedhetik a jövevényeket.

Tanto a legtöbbjükkel dolgozott együtt, amikor Tripoliban szolgált. Amikor bejöttek a kapun, leszólt nekik a tetőről, többeket pedig a rádióhívójelükön szólított.

– Hé! De örülök, hogy látlak benneteket! Isten hozott a buliban! Itt nálunk javában áll a hepaj!

A D-épület tetején Jack leengedte gépkarabélyá csövét, és nézte, ahogy az operátorok besiettek a Melléképületbe. Négyen közülük a GRS állományaiba tartoztak. Ott volt közöttük a líbiai csapat vezetője is, ketten a Delta Különítmény tényleges szolgálati idejüket töltő katonái, a hetedik pedig egy idős férfi, akit a tolmácsuknak osztottak be. Rövid időre eltűntek Jack szeme elől, amikor a C-épület felé menet elhaladtak az olajfa mellett, ezért az operátor átment a tető keleti oldalára, hogy jobban lásson.

A csapat egy tagját Jack még a Melléképület területén uralkodó homályban is azonnal felismerte: Glen „Bub” Doherty-t. Jack a világért sem feledkezett volna meg az éberségről, és rikkantott volna oda régi barátjának, de egy kis néma örvendezést megengedett magának. A két egykori SEAL majdnem három éve nem látta egymást, az óta, hogy Rone-nal együtt elvégezték a GRS kiképző tanfolyamát. Jack azonban tudta, ha majd túl lesznek a veszélyen, behozzák a lemaradást, és elmesélik egymásnak, mi történt az óta. Jack legszívesebben egy bárban futott volna össze Glennel, kedvenc IPA kézműves sörét iszogatva, de most be kell érniük ennyivel.

A Tripoliból jött csapat hét tagja bement a C-épületbe, kidolgozni a kiürítés részleteit a kirendeltségvezetővel és a helyettesével. Legfőképpen

az foglalkoztatta őket, hogy a líbiaiak garantálják, az utakon és a repülőtéren nem lesz ellenség, hogy minimálisra csökkentsék a csapdába esés lehetőségét útközben.

A napkeltére még vagy egy órát várni kellett, de a Melléképület falain belül mind erősebb lett az érzés, hogy talán túljutottak az éjszaka és a csata legnehezebb részén. Habár a bengázi operátorok továbbra is fennmaradtak a tetőkön foglalt lőállásaikban a két Tripoliból korábban átjött DS-ügynökkel és David Ubbennel, többen is azt mondták, az erősítés és a kísérő milícia-alegység érkezésétől kezdik úgy érezni, hamarosan épségben elhagyják Bengázit.

Ahogy azonban múltak a percek, az operátorokon ismét úrrá lett a feszültség. További késlekedést nem engedhettek meg maguknak. A hadtörténetben járatos öreg harcosokként Rone és Oz tucatjával tudta sorolni a példákat különböző korokban a hajnal első fényénél indított támadásra. Egymás mellett álltak a C-épület tetejének északnyugati sarkában, és azt gyanították, hogy amikor a nap majd megközelíti a látóhatárt, a támadók arra fogják felhasználni a bizonytalan fényviszonyokat, hogy próbára tegyék a kimerült amerikaiak harckészségét. Rone és Oz tudta, ha ellenségeik jól időzítik akciójukat, az operátorok el fogják veszíteni az éjjellátó szemüvegük nyújtotta előnyt, és tüzelőállásaik láthatóvá fognak válni.

– Pokoli gyorsan el kell innen húznunk – állapította meg Oz. – Világosodik!

A tripoli csapat nagyjából tíz percet töltött a C-épületben, majd kinyílt az ajtó, és az egyik újonnan jött férfi végigügetett a hátsó udvaron, hogy megtalálja a tetőre vezető létrát. Glen Doherty üdvözölni akarta Rone-t.

Glen éppen közeledett a létrához, amikor megszólalt a rádió, és közölte a Melléképület lakóival: kapnak egy utolsó lehetőséget, hogy szobáikban összeszedjék legszükségesebb személyes holmijukat, majd mindenki gyülekezzen a C-épületnél a távozáshoz.

Az evakuációs terv szorosan kézben tartott, a Tripoliból érkezett csapat tagjainak vezetésével végzett visszavonulást irányzott elő, egyelőre a diplomáciai képviselőt öt munkatársa, és a Melléképület személyzetének zöme számára. Az amerikaiakat szét akarták osztani a milícia

rendőrautóiba, amelyek még mindig a főkapun kívül parkoltak. Az evakuáltaknak a menetoszloppal kellett kijutniuk a repülőtérre, majd onnan a felmentő csapat kis sugárhajtású gépen kellett elrepülniük Tripoliba.

Az volt a gond, hogy ez az üzleti gép túl kicsi volt a Tripoliból küldött csapattal együtt nagyjából harminc, a Melléképület területén tartózkodó amerikai egyidejű elszállításához. Ennek következtében a kiürítés első lépcsőjébe a bengázi operátorok, több más lövész, valamint Sean Smith földi maradványai nem fértek bele.

A terv értelmében ahelyett, hogy a repülőtéren a nyílt terepen várakoztak volna, a hátrahagyottaknak a Melléképület viszonylagos biztonságában kellett maradniuk Smith holttestével mindaddig, amíg értesítik őket, hogy megjött értük egy másik repülőgép. Amint a második gép földet ér, a milícia gépkocsioszlopa visszatér a Melléképülethez, és kikíséri a repülőtérre az amerikaiakat, valamint Smith holttestét.

Az illetékesek megpróbálták megbízhatónak tartott helybeli kapcsolataik révén Stevens nagykövet holttestét is kihozatni a Bengázi Egészségügyi Központból, hogy az operátorokkal és Smith tetemével együtt szállíthassák Tripoliba. A líbiai fővárosból az operátorokat menetrend szerinti járatokkal tervezték otthonukba vagy Washingtonba utaztatni, a két elesett amerikai pedig katonai tiszteletadással kívánták fogadni a marylandi Andrews Légitámaszponton.

Amikor Tanto megtudta, hogy kimarad az első kiürítési hullámból, megkérte D. B.-t, fedezze a Melléképület déli oldalát a B-épület tetejéről. Tanto lemászott az A-épületről, „mosdószünetet” tartani. Amikor visszatért a háztetőre, észrevette, hogy a milícia gépkocsioszlopa továbbra is egy helyben áll a Melléképület előtt, ugyanott, ahol érkezésekor leparkolt. Tanto hívta rádión a csapatvezetőt, hogy megkérdezze, miért nem telepített a milícia útzárat a környező utcákba, hogy megakadályozza az esetleges harmadik támadást a Melléképület ellen.

Alig engedte fel Tanto a rádió hívógombját, amikor különös, suhogó hangot hallott. Újra lenyomta a gombot.

– Tüzérségi tűz?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Aknavető!

Ahogy a C-épület belsejében formát öltött a kiürítési terv, Glen Doherty megértette, hamarosan el fogja hagyni a Melléképületet, a bengázi létesítménybiztosító csoporthoz tartozó barátai viszont ott fognak maradni, hogy bevárják a második repülőgépet. Előfordulhat, hogy találkoznak majd, amikor mindnyájan eljutnak Tripoliba, de Glen nem az a fajta ember volt, aki kihagyja a lehetőséget, ha összefuthat egy jó cimborával. Rone közvetlenül a feje fölött posztolt az épület tetején. Hátha adódik egy rövid látogatásra elegendő idejük.

Fenn a tetőn Rone félig guggolva állt az északnyugati sarokban, így részben takarta a mellvéd. Jól rögzítve rajta volt a sisakja és testpáncélja, és két kézzel fogta a kilenc kilogrammos hevederes adagolású géppuskát. Ő vagy harminc centire jobbra állt Rone-tól, hasonló harci felszerelésben, az ő fegyvere gépkarabély volt. Lábuknál a földön több ezer, hevederekbe töltött lőszer a géppuskához. Szemük jobbra-balra villant, folyamatosan figyelték a Zombiföldet.

Támadás esetére a két operátor megegyezett az újratöltés koreográfiájában: aki le akar húzódni a mellvéd mögé, előbb mindig jelez a másiknak. Amíg egyikük tölt, a másik növeli a tűzsűrűséget, hogy a levegőben mindig elegendő lövedék sivítson, és az ellenségnek eszébe ne jusson elszemtelenedni.

Harmadikként Dave Ubben tartózkodott a C-épület tetején. Gépkarabélyával a túlsó, északkeleti saroknál, a létra tetejéhez közel őrködött. A C-épületet a létesítmény hátsó falához képest rézsútosan építették, ezért Ub bent az őrhelyén alig kilenc méter választotta el a faltól, míg Rone-t és Ozt nagyjából kétszer annyi.

Ubben Oztól körülbelül tizennégy méterre jobbra állt. Ebből a távolságból Őz és Ubben alig látta egymást a kora hajnali sötétségben, de a látási viszonyok minden perccel javultak egy árnyalatnyit. Nem sokkal múlt 05:00 óra, vagyis már több mint hét óra telt el a csata kezdete óta. A napkelte előtti

szürkületben parázsló halvány narancsvörössel rajzolódott ki a jól megteremett DS-ügynök sziluettje, amikor Oz feléje nézett.

Oz meghallotta, hogy valaki jön fel a létrán, és a tető túloldalára átnézve meglátta egy férfi körvonalát, amint Ubben mellett éppen átmászik a mellvéden. A jövevény váltott néhány szót a DS-ügynökkel, majd Ubben Oz és Rone felé mutatott. Glen átvágott a tetőn az északnyugati sarok felé, és híres mosolyát Rone-ra villantotta. A két egykori SEAL kezét fogott, majd mellkasra borulós, egymást átkarolós férfias ölelésbe kapaszkodtak össze.

Rone bemutatatta Glent Oznak.

– Glen is mesterlövész. Kell nekünk még egy jó lövész idefenn!

– Hát öregem, nagyon remélem, hogy nem lesz szükségünk rád! – mondta Oz Glennek kézfogás közben.

Beszélgettek kicsit erről-arról, majd Glen megfordult, hogy átvágjon dél felé a tetőn, és az épület főbejárata fölött nézzen ki. Rone és Oz újra észak felé figyeltek, a Zombiföld felé.

És akkor minden megváltozott.

RPG, vagy aknavető gránátja csapódott kívülről a Melléképület északi falába, és szinte pontosan egy vonalban robbant azzal a hellyel, ahol Rone és Oz állt. A C-épület tetejét ugyanakkor a Zombiföldön rejtőző láthatatlan lövészek vették tűz alá. Rone egy pillanatig sem tétozott. Azonnal viszonzta a tüzet a géppuskával, erőteljes felsőtestét jobbra-balra fordítva nyomjelzős sorozatokkal árasztotta el a támadók állásait. Egymást sűrűn követő öt hétlövéses rövid sorozatokból álló, elsőprő területtüzet lőtt az északi falon túl elterülő nyílt terepszakaszra. Ha a támadók úgy okoskodtak, virradatkor meglephetik az elszundító amerikaiakat, Rone értésükre adta, hogy ő bizony nagyon is ébren van, és kész felvenni a harcot.

Rone fegyverének könyörtelen sorozatai Oz gézzel betömött fülében is visszhangoztak: *da-da-da-da-da, da-da-da-da-da*. Oz ugyanolyan gyorsan reagált, mint Rone, ő a gépkarabélyával vette egyenletes tűz alá a támadókat. Magukat a fegyvereseket nem látta, ezért mindig oda célzott, ahol éppen torkolattűz villant. A lövonalukba eső, félhenger alakú bádogbarakk oldalán hamarosan lyukak sokaságán csillant át a kelő nap fénye. Rone és Oz folyamatosan tüzelt. Ekkor következett a második robbanás. Aknavető gránát csapódott be pontosan az északi fal tetején, talán ha kilenc méterre Dave Ubben állása előtt.

– Eltaláltak! – kiabálta Ubben. – Eltaláltak!

Két lövés között Oz jobbra sandított, és látta, hogy a sebesült DS-ügynök lerogy a falárára, amelyet lépcsőnek használtak, hogy a tetőről könnyebb legyen átjutni a mellvéden a létrához. Ubben háttal ült a Zombiföldnek, és mindkét kezével fogta a fejét. Nem úgy tűnt, hogy életveszélyesen sebesült meg, ezért Oz úgy döntött, akkor segít majd neki, amikor véget ér a lövöldözés. Akkor viszont azonnal.

Amikor a rádióban elhangzott a parancs, hogy a külügyminisztérium munkatársai gyülekezzenek evakuációra, Jack elkísérte a DS-ügynököt a D-épület létrájához, hogy elbúcsúzzon tőle. A DS-ügynök korábban levette súlyos harci felszerelése egy részét, ezért Jack segítségképpen elvitte a holmiját a létraig. A DS-ügynök átlendült a mellvéden, és rálépett a legfelső létrafokra, Jack pedig utána nyújtotta a felszerelését.

A Melléképületet abban a pillanatban rázta meg az első robbanás. Jack úgy negyvenöt méternyire volt a becsapódás helyétől, és majdnem ugyanolyan erősen érezte meg testével és ugyanolyan fülsüketítőnek hallotta a detonációt, mint a C-épület tetején tartózkodó társai. A lövedék robbanása után fekete füstpamacs emelkedett a magasba. A DS-ügynök nehézkesen lemászott a D-épület északkeleti sarkára beépített létrán Jack pedig próbálta kitalálni, mi történik. *RPG lehetett, gondolta. Vagy talán valaki robbanóanyagot helyezett az északi fal mellé, hogy rést üssön rajta, és betörhessenek a Zombiföld felől.*

Jack jobbra nézett, a C-épület tetejére. Látta Rone-t és Ozt forgolódni és hajlongani, amint szorgalmasan lötték a Zombiföldön észak felé átvezető keskeny földút környékét. Onnan, ahol állt, Jack nem láthatta az ellenséget, de felemelte gépkarabélyát, és ő is ugyanabba az irányba lőtt, hogy támogassa társait. Jack Rone nyomjelzős lövedékeit követve vezette tüzét, de hamarosan abbahagyta, mert nem látott tiszta célpontot.

A második robbanás kevesebb, mint harminc másodperccel később követte az elsőt. Másmilyen volt, és erőteljesebb. Jack felismerte, hogy ez a csata nem hasonlít az előző két tűzharchoz. A két keleti irányból, zselatinbombákkal és AK-47-esekkel intézett, megghiúsult rohamuk után a támadók taktikát változtattak, tökéletesítették a tervüket, és megnövelték tűzerejüket. A második gránát robbanása szorosan követte az elsőt, és a Zombiföld északi részéről gépkarabélyok összefogott tüze kísérte. Ez már

egy csipetnyi katonai szaktudásra utalt, valamint nyugtalanító mértékű precizításra és koordinációra.

Jack látta és hallotta a második robbanást. Amikor a gránát becsapódott a Melléképület falán, érezte a lökéshullámot, és persze a fekete füstöt is látta. Azt is látta, hogy Rone és Oz még mindig lövi a Zombiföldet. Jack azonban jobb rálátást akart, mielőtt ő is újra tüzelni kezd, ezért egyelőre nem kezdett löni. A második robbanás okát Jack nem értette meg azonnal.

Azután megreccsent a rádiója, és elhangzott az egyértelmű magyarázat. Egyik operátor bajtársa hangja harsant a rádióból:

– Aknavető!

Amikor Tanto először szólt bele a rádióba, hogy „Tüzérségi tűz?“, kérdést tett fel, mert nem tudta biztosan, mit hallott. Habár valóban hallott valami nyugtalanító zajt a távolban, Tanto azt gondolta, valami olyan ártatlan dolog is okozhatta, mint hogy egyik operátortársa rálépett egy felbontatlan zacskó csipszre.

Irakban Tanto hozzászokott a rakéták kilövését kísérő *suss* és *vúss* hangokhoz, meg a kilövésükkor az aknavető csövébe ejtett aknagránátok fémes *klankjához*. Bár Tanto valami *vúss*-szerű hangot hallott, meggyengült hallása miatt úgy tűnt neki, ez a zaj nem hasonlított semmire, amit addig harcban hallott.

Ennek ellenére összerándult a hang hatására, és fél térdre vetette magát az A-épület tetején. Amikor a gránát becsapódott, talán húsz másodperccel azután, hogy először meghallotta a *vúss*t, Tanto a C-épület felé fordult, és azt látta, hogy a tetőn lévő társai tűzharcot vívnak az ellenséggel. Fegyvereik zaja úgy hangzott, mint az ölfát vágó körfűrészé. Tanto átment az A-épület tetejének északi szélére, megkereste, honnan lát rá tisztán a Zombiföldre, és még egy fegyverrel erősítette a harcba vetett tüzerőt. Mindössze néhány sorozat után azonban leállt.

Várjunk egy másodpercet!, gondolta Tanto. *Ha mi lennénk odakinn, mi egy roham előkészítésére lőnénk aknavetővel. Ha pedig ezek rohamra készülnek, az arról a mezőről fog indulni a déli oldalon, amelyiket az én dolgom lenne őrizni!*

Sarkon fordult, és úgy helyezkedett el, hogy kinézhesen a déli fal fölött. Látta, hogy a milícia tíz járműből álló gépkocsioszlopa gázt ad, és elszáguld

a Melléképület elől, ki tudja, hova. Remélte, hogy néhány közülük az aknagránátok forrását igyekszik megtalálni, de azt legalább ugyanolyan valószínűnek tartotta, hogy a legtöbb, vagy az összes egyszerűen csak menekül. *Mint a csótányok, ha felkapcsolod a lámpát*, gondolta Tanto.

Aztán jött még egy *vúss*. Tanto még a sérült fülével is hallotta. Már a második robbanás előtt tudta, hogy mi történik. Megszólalt valaki a rádióban, és azt kérdezte, több RPG-vel lövik-e őket összehangoltan.

– Nem, ez aknavető! – válaszolta Tanto.

Amikor az érdeklődő megismételte a kérdést, Tanto ismét beleszólt a mikrofonba, hangosan és félreérthetetlenül:

– Aknagránátok! AKNAGRÁNÁTOK! AKNAGRÁNÁTOK!

A második robbanás után a C-épület tetején Oz levágódott a mellvéd pereme mögé, hogy kicserélje gépkarabélyá kiürült tárját. Rone egy percig sem tétozva, a megbeszéltek szerint cselekedett. Állva maradt és folytatta a tűzharcot, sőt, még sűrűbben lőtt, hogy elfedje Oz fegyverének pillanatnyi kiesését.

Rone keményen markolta a fekete géppuskát két húsos kezével, a tusát pedig erősen vállához szorította. A fegyver fűlsiketítő dörgéssel falta a hevederbe töltött löszert, és gyilkos elszántsággal okádta a lövedékeket a Zombiföldre. Ahogy Rone jobbra-balra mozgott, megfeszült vastag bicepsz. A csőből lövedékek és fehér füst áradtak. Rone rendületlenül tüzelt, miközben Oz újratöltött, védelmezte a balján, jobbján, és a háta mögött az épületek tetején és a tornyokban örködő társait, és a talpa alatt, a C-épületben tartózkodó férfiakat és nőket. Magát kitéve a tűznek, Rone betartotta ígéretét, „rábocsátotta a gyűlöletet” a támadókra, az ellenségre, akik megpróbálták megölni őket.

És akkor felrobbant egy újabb aknagránát, és Rone abbahagyta a tüzelést.

Két közeli elvétett találat után a támadók igazítottak irányzékukon, pusztító hatékonysággal: a harmadik aknagránát telibe találta a C-épület tetejét. Félúton csapódott be az északnyugati sarkon védekező Rone és Oz, valamint a délkeleti sarokban álló Dave Ubben között.

Amikor az aknagránát felrobbant a tetőn, Oz éppen megtöltötte a fegyverét, és emelkedett volna fel guggoltából, hogy folytassa a tüzelést. A fűlsiketítő robbanás hátralökte Ozt, aki elvesztette az egyensúlyát, és fél térdre zuhant. Valahogyan úrrá lett a testén, mielőtt a lökéshullám teljesen a földre lökte volna. Az előtte gomolygó fekete füstfelhőn át Oz balra pillantott. Rone-t telibe találta a légnyomás.

Az egykori SEAL, aki olyan szakállat növesztett, mint Leónidasz király, aki önként meghosszabbította bengázi kiküldetését, hogy segédkezhessen J. Christopher Stevens nagykövet védelmezésében, aki fel akart már hagyni a GRS-operátori munkával, hogy a feleségével dolgozhasson, aki igazából csak arra vágyott, hogy nevelhesse csecsemő korú legkisebb fiát, és láthassa két idősebb fiát férfivé cseperedni, aki ösztönösen és kényszeresen örködött operátortársai biztonsága fölé, aki vezette a diplomáciai védett épületcsoport belsejébe indított rohamot, aki újra és újra bement egy égő épületbe megkeresni két eltűnt embert, és aki a két első robbanás után géppuskával a kezében állt ki, és viszonzta a tüzet – nos, ennek az embernek a teste fogta fel a robbanás pusztító lökéshullámának teljes erejét.

Oz látta, hogy Rone az oldalán fekszik, majdnem magzatpózba gömbölyödve, mozdulatlanul és némán. Géppuskája kirepült a kezéből, a légnyomás lehajította valahová a tetőről a földre, és üzemképtelenné tette. Rone háttal feküdt Oznak, arccal a mellvéd felé, ezért Oz nem tudta megállapítani, eszméleténél van-e. Azt azonban tudta, ha Rone nem áll lábra, és nem veszi fel újra a harcot, minden oka megvan a legrosszabbtól tartani.

Oz elnézett az északkeleti sarok felé, de a füstben képtelen volt megállapítani, hogy Dave Ubben a létra közelébe letett lábán maradt-e. Oz semmit sem hallott abból az irányból. Azt tudta, hogy Glen Doherty ott van valahol a tető déli szélé felé, de nem látta, és nem is hallotta a tripoli operátort, akivel alig öt perce találkozott.

Oz rendezte gondolatait, és a kiképzésen tanultakra összpontosított. Tudta, mielőtt segítséget nyújthatna bárki másnak, előbb arról kell gondoskodnia, hogy az ellenség ne rohanja le őket. Tehát mindenekelőtt Rone helyére kellett állnia, hogy ezzel kiverje az ellenség fejéből a gondolatot, miszerint az amerikai védőket legyőzték, és a Melléképület immár védtelen.

Lödd őket!, utasította magát Oz. Vedd fel apuskádat, és kezdj tüzelni!

Megint Rone-ra nézett. *Ha súlyosan megsebesült, erőltess a harcot, amíg gondoskodni tudunk róla! Most pedig fel, és harchoz!*

Jobb kezével Oz megragadta gépkarabélyá pisztolymarkolatát, de amikor fel akarta emelni a bal karját, hogy megmarkolja a csövet körülfogó fekete fém előágyat, semmi sem történt. Újra megpróbálta, de a bal keze nem engedelmeskedett. Lenézett, és meglátta, hogy bal alkarján a csuklótól jó tíz centiméternyire nyílt seb tátong. Fájdalmat nem érzett, de amikor felemelte a karját, hogy megvizsgálja a sérülést, kézfeje és a csuklója ijesztő negyvenöt fokos szögben fityegett a karja végén.

Mivel nem fogta fel, milyen súlyosan sérült meg, és eltökélte, hogy újra löni fog, Oz újra megpróbálta kezével átfogni a gépkarabély előágyát, de kézfeje mindig tehetetlenül lefittyedt. Oz lebámult a kezére, de mivel még mindig sokkos állapotban volt, először nem értette meg, hogy az aknagránát repesze átszakította bal karján a húst, kiszakított öt centit az orsócsontjából, összeroncsolta az orsócsonti ideg egy részét, és eltörte a singcsontját. A húsból és csontból álló pépes massa úszott a vérben.

Mielőtt Oz bármit tehetett volna, tőle jobbra újabb aknagránát csapódott be a tetőn, és következett hamar rá a negyedik robbanás. Vakító fehér fénygolyó villant. Oz átnézett a válla fölött, és egy pillanatra meglátta Glent. A tripoli operátor az ellenkező irányba fordult, úgy egy-másfél méternyire. A robbanás lökéshulláma arccal lefelé a betontetőre taszította Glent. Oz először azt hitte, Glen saját akaratából hasalt le, fedezni magát, de aztán rádöbbsent, hogy Glen nem próbálta irányítani esését. A robbanás levegőben terjedő lökéshulláma úgy döntötte le a lábáról, mint a tölgyet a favágó fejszéje. Annak alapján, hogy hol esett el, lehetségesnek látszott, hogy Glen próbált visszatérni az északi mellvédhez, segíteni operátor bajtársainak a harmadik robbanás után. Talán meghallotta a következő közeledő aknagránátot, és dél felé fordulva próbálta elkerülni a lökéshullám hatását, de nem sikerült.

Akárhogyan is történt, az egykori SEAL, akinek megadatott a ragados mosoly, és akinek annyi legjobb barátja volt, aki vitézül szolgált az Öböl-háborúban, aki a magasban szárnyalt sítalpon, szörfdeszkán, és minden mulatság középpontja volt, aki lelkesen jött át Tripoliból segíteni amerikai honfitársain, most mozdulatlanul és némán, két karjával az oldala mellett feküdt a C-épület tetején.

És Oz még mindig nem tudta, mi történt Dave Ubbennel.

A háztetőre becsapódó második telitalálat után Oz összekuporodva maradt. Vért, de fájdalmat nem érzett. Átfordult arccal észak, a Zombiföld felé. Ismét azt mondta magának, hogy a C-épület kiesett a harcból, és az ő kötelessége változtatni ezen, még az előtt, hogy segíthet Rone-on, Glenen vagy ami azt illeti, önmagán, és megkeresheti Dave Ubben-t.

Még mindig nem volt hajlandó tudomásul venni a sebesülését, így Oz ismét megpróbálta felemelni a gépkarabélyát. Úgy emelte meg a bal karját, és olyan esetlenül dobta fel a bal kezét, mint a zsinórral a fapohárhoz rögzített golyót a pohárral megfogni igyekvő gyermek. Valahányszor megpróbálta, kudarcot vallott.

Érkezett a következő aknagránát, az ötödik, talán ha kilencven másodpercen belül, és a harmadik, amelyik pontosan a C-épület tetején csapódott be. Oz hallotta, ahogy a lövedék közeledett a tetőhöz. A hangra elfordult, és csak futó pillantásnyit látott a vakító villanásból. Amikor a levegőben szálló aknagránát elérte röppályája alját és felrobbant, Oz úgy érezte, mintha egész testén ezer fémdarázs csípte volna meg egyszerre.

Repsz hasított a nyaka jobb oldalába, a verőér közelében. Egy cakkos élű szilánk elkerülte Oz testpáncélját, és majdnem egy centi mélyen mellkasába fúródott, a mellizmai közé. Egy másik fémdarab Oz törzsébe fúródott, kicsit balra, és belevágott a rekeszizmába. Repsz hatolt a bal oldalába tizenöt centiméterrel a hónalja alatt, és további szilánkok érték a jobb oldalát, szinte ugyanazon a helyen. Nyolc-tíz kisebb repesz állt a jobb lábszárába, ebből egy magasan a lágyékhajlatánál, a combi verőér közelében. Négy a bal lábába is fúródott, a lábikrájától a combjáig. Apró, véres lyukak pöttyözték mindkét vállát és karját, mintha Oz boksoló lett volna, akinek az ellenfele szöveget dugott kesztyűjébe. Egy repeszdarab Oz jobb csípőjét találta el, és sunyin átsiklott nadrágszíj vonala és a nadrágja első zsebében tartott mobiltelefon között. Öt apró repesz felhasogatta a két orcáját, közvetlenül az éjjellátó szemüvege alsó pereménél, három a jobb, kettő a bal szeme alatt. Egy szilánk Oz orra hegyéről hántott le némi bőrt.

Oz sokk-közeli állapotba került a fájdalomtól, amely mintha minden idegszálát gyulladásba hozta volna. Több helyen vért, mint amennyit el tudott képzelni, ezért fedezékbe húzódott: a mellvéd belső oldalához lapult az északnyugati saroknál. Most nem hallott lövöldözést a Zombiföld felől, és kezdett belenyugodni, hogy a keze reménytelen. Többé nem próbálta

felemelni a gépkarabélyát, helyette ülő helyzetbe tornászta fel magát. Ekkor látta meg a közelben Rone-t, aki még mindig összegömbölyödve feküdt az oldalán.

Oz kinyúlt, hogy megfogja Rone lábszárát. Túl gyenge volt ahhoz, hogy maga felé húzza a társát, ezért igyekezett nem tudomást venni a fájdalomról, és próbált pulzust keresni Rone combi artériáján. Nem talált. Rone némán feküdt. Nem mozdult, amióta Oz először látta meg a földre roskadva, az oldalán fekve.

Ahogy kétségbeesetten tapogatott Rone pulzusa után, Oz maga körül mindenfelé nedvességet érzett.

Ó, bassza meg! Elvérzek!

Oz lenyúlt a jobbjaival, megtapogatta a tető felületét. Nagy megkönnyebbüléssel állapította meg, hogy ez a nedvesség hűvös tapintású. A friss vér, tudta, meleg lenne és ragadna. Oz ráeszmélt, hogy a tető nem vérben, hanem vízben úszik. Az aknagránátok számos lyukat ütöttek a tetőre telepített 950 literes víztartályon, annak a vize ömlött le köréje.

Egyelőre tehát nem kellett elvérzéstől tartania, de Oz tudta, hamarosan eljuthat odáig. Lenézett a szétzúzott karjából folydogáló vérre, és azt mondta magának: ezt muszáj elállítani! Emlékezett, hogy rohambatyuját elsődleges egészségügyi felszerelésével fennhagyta Tignél a toronyban, de egy kisebb elsősegélycsomagot taktikai mellénye jobb oldalára is felcsatolt. A csomagban volt egy darabból álló szorítókötés, géz, egy mellkasi kötés, és a légút biztosítására szolgáló intubáló cső. Oz kicipzárta a csomagot, és megpróbálta csak működőképes jobb kezét használva feltenni a szorító kötet a bal karjára. A kötet egykezes felhelyezésre tervezték, de Oz túl gyenge volt, vagy túlságosan erőt vett rajta a sokk. Nem tudta megfelelően alkalmazni.

Oz egy ember sötét körvonalát látta átlendülni a létra teteje fölött. Nem tudta, barát vagy ellenség, tehát leejtette a szorítókötést, és a hajnali szürkületben a fegyverét kezdte keresni. Amikor meglátta lába mellett a gépkarabélyt, odanyúlt érte.

Az északnyugati torony magányában az előző két óra jelentős részét Tig távpásztori tevékenységgel töltötte: a juhaklokat figyelte, felbukkannak-e ott közeledő támadók. Ezzel egyidejűleg Zombiföld földútjait is szemmel

tartotta. Sajgott a háta. A villában végzett kutatást annyira megsínylette a tüdeje, hogy a pusztá levegővétele is fájdalmat okozott. A gyomra korgott; egész éjjel nem evett semmit, Gatorade-en és vízen élt. Tig ült a kerti székében, és a kiürítést várta, ami részéről nem kezdődhetett elég hamar. Ahogy bámult a Zombiföldre, egyszer csak egy zavaró *thank* hangot hallott dél felől, amelyet egy biztonságérzetét ugyanannyira romboló *ffüúúvv* követett.

Aknavető? Nem létezik, gondolta. A Február 17-esek mostanra bizonyosan lezárták a várost. Igaz?

Az aknavető klasszikus ostromfegyver. A fegyver sima falú, huzagolatlan, csövébe felülről beejtve töltik be a repeszromboló aknagránátot, amely meredek röppályát követve közelíti meg a viszonylag távoli célt. Katonai pályafutása során Tig sokszor hallotta már ennek a fegyvernek a hangját. Mások majd azt fogják állítani, hogy a Melléképületnél vívott harmadik tűzharcban az első robbanás úgy hangzott, mintha RPG gránátja csapódott volna be, Tig azonban biztosra vette, hogy aknagránát volt. A becsapódás pillanatában ő éppen nyugat felé nézett, és a felvillanó fényben meglátta a C-épület tetején tartózkodó társai sziluettjét. Utána azt is látta, ahogyan a tetőről golyózáporral veretik végig Zombiföldet. Miközben csatlakozni készült hozzájuk Tig egy mélyebb és vészjóslóbb hangot hallott, valami olyasmit, *ffüúúmmm*.

Hullottak az aknagránátok, és amikor a második telibe találta a fal tetejét, Tignek az a határozott benyomása támadt, hogy a következőt az ő tornya kapja. Tudta, hogy a B-épület tetejéről D. B. fedezheti az ő főként az aklokból és ösvényekből álló zónáját. Ezért ahelyett, hogy fennmaradt volna tornyában, kockáztatva, hogy az aknavetősök elpusztítják, Tig megmarkolta a gépkarabélyát és Oz rohambatyuját, majd leugrott a platformról. Összegörnyedt, és futva indult a testedző kert felé, a C-épület irányába.

Amikor felrobbant a harmadik aknagránát, pontosan az épület tetején, Tig felnézett, és egy pillanatra vakító villanást látott, majd az egész tető eltűnt egy fekete füstfelhőben. A harmadikat gyorsan követve már a negyedik robbanás rázta meg a tetőt, majd az ötödik.

Törmelékdarabok hullottak Tigre, mint valami közápor. A göröngyzuhatag úgy kopogott a „börtön-konditerem” bádogtetején, mint a jégeső. Eszébe villant, hogy mi lehet társaival, akikhez indult. *Ó bassza meg!* A C-épület tetején abban a pillanatban elhallgattak a fegyverek, amint a három

aknagránátból az első becsapódott, s ebből Tig megértette, az odafenn lévők megsebesültek, vagy még rosszabb történt velük. Ha ebben a helyzetben egyáltalán létezett jó hír, az annyi volt, hogy úgy látszott, a Zombiföldről tüzelő ellenség is abbahagyta a lövöldözést.

Miközben az épület hátsó oldala, a tetőre vezető létra felé futott, Tig beleszólt a rádiójába:

– Hahó! Cimborák a C-épület tetején, rendben vagytok? Srácok, rendben vagytok?

– Igen, igen! – harsant a csapatvezető válasza az épület belsejéből. – Mi itt benn remekül vagyunk, jól vagyunk!

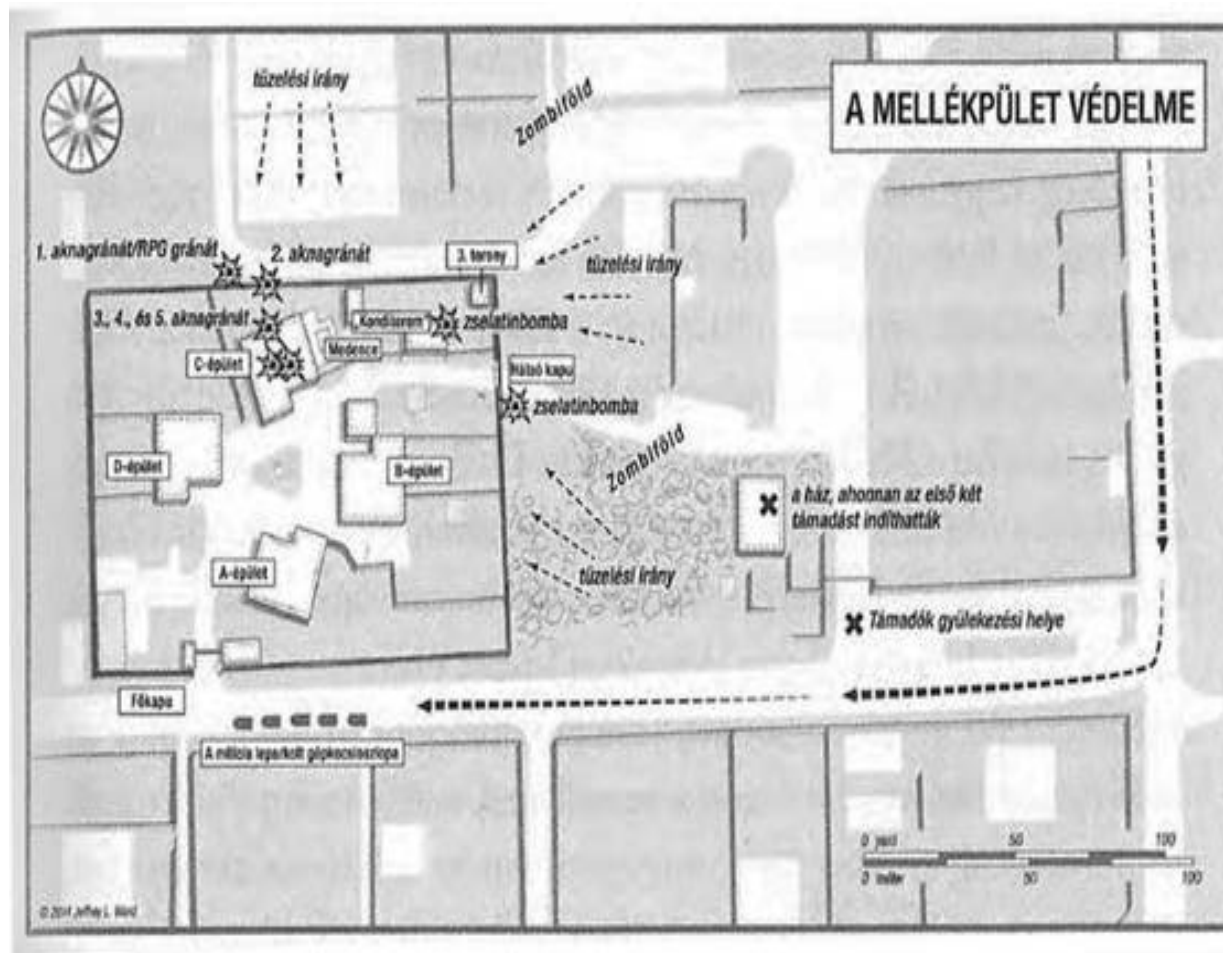
– Nem ti! – ordított rá Tig. – A srácok fenn a kibaszott tetőn!

A csapatvezető nem válaszolt, ahogy a tetőről se senki. Némi szünet után Jack hangja törte meg a rádióban uralkodó csendet:

– Nem látok mozgást!

A D-épület tetejéről Jack az első robbanás óta figyelte a szomszédos tetőt. Amikor a harmadik, a negyedik és az ötödik aknagránát is eltalálta a C-épületet, Jack fekete füstpamacsokat látott felszállni onnan, ahonnan mindössze másodpercekkel korábban Rone és Oz lőtte a Zombiföldet.

Jack nem láthatta a földre rogyott embereket, mert eltakarta őket a szeme elől a mellvéd és a füst, de a beálló csendben úgy hitte, hallja valakinek a fájdalmas nyöszörgését. Még ez is ígéretes fejleménynek tűnt. Jack kétségesnek tartotta, hogy a C-épület lapos tetején bárki túlélheti akár csak egy aknagránát telitalálatát is, hát még háromét! Az utolsó két robbanás láttán összeszorult a szíve.

Mialatt Tig felmászott a létrán a tetőre Jack továbbra is azt leste, lát-e életre utaló bármilyen jelet. Közben azt is figyelte, mozdul-e az ellenség a Melléképülettől északra vagy nyugatra. Tig beszámolóját várva Jack azon rágódott, mennyire pontosan lőtt ez az aknavető. Három telitalálat egy viszonylag kis kiterjedésű háztetőn ugyanolyan figyelemre méltó, mint amennyire pusztító jelenség. *Biztosan figyeltek valahonnan! Elég közélről, valószínűleg valami magas helyről, ahonnan fölülről ránk láthattak. Eltalálták a falat, majd korrigáltak, és az utolsó három mind telibe talált!*

Jacknek az is feltűnt, hogy a támadók egyedül a legfontosabb és emberekkel leginkább telezsúfolt épületet vették célba. A C-épületben alakították ki az Érzékeny Kategorizált Információs Létesítményt és az operátorok csapathelyiségét, ennél fogva logikusan ez az épület lett a létesítmény vezetési központja, és ebből következően veszély esetén ide húzódhattak be leginkább az amerikaiak. *Ahhoz, hogy ilyen pontosan lőjenek, gondolta Jack, hogy ilyen precízen vezessék egy aknavető tüzet,*

nagyon gyakorlottnak kellett lenniük, és ismerniük kellett annak a bizonyos épületnek a pontos helyét.

Lehetséges persze, hogy ellenségeik térképről vett koordináták alapján érték el ezt a tökéletes eredményt, egy álcázott figyelő személy segítségével, aki az első lövések után helyesbítette az irányzást. Egy másik lehetőség, hogy a támadók a GPS földrajzi szélességi és hosszúsági adataira támaszkodtak, talán úgy, hogy az eszközt abban az autóban használták, amelyik korábban odahajtott a főkapuhoz, majd elment. Akár az okostelefonjáról is leolvashatta a GPS-koordinátákat valaki, miután gyalog járta be a Melléképület környékét. D. B.-nek eszébe ötlött, hogy a férfi, akit a Melléképületen kívül látott járkálni, talán a célpont bemérésének egy kezdetlegesebb módszerét alkalmazta: úgy becsülte meg a távolságokat, hogy egyforma lépésekkel lelépte őket.

Minél tovább gondolkodott, Jacken annál jobban eluralkodott az ijedtség. Az ellenség ezek szerint rendelkezik a létesítmény épületeinek koordinátaival, és most, hogy már pontosan be is lőtte az aknavetőjét, akár húsz-harminc gránátot is zúdíthat a falak mögé. Ettől a pillanattól sebezhető minden háztető és belső út. Ami még nagyobb baj – és Jack erre számított –, hogy az aknatűz csak a teljes erővel indított roham első, előkészítő mozzanata. Jack lelki szemeivel már az látta, hogy a támadók először állásaik heves aknázásával felmorzsolják az amerikai védők ellenállását, majd több RPG és nehézgéppuska támogatásával megindulnak előre. Jack tudta, hogy ő és operátortársai hevesen és szívósan fognak küzdeni, de a Melléképület falai végül nem fogják bírni a nyomást. A létszámban és fegyverzetben egyaránt hátrányban lévő védők csak egy ideig tarthatják magukat az elsőprő túlerővel szemben.

Mérlegelve a történetet, és végiggondolva, milyen módokon rohanhatják le a Melléképületet, Jack arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy elérte nem csak a hosszúra nyúlt éjszaka, de egész élete mélypontját. Attól félt, hogy a C-épület tetején védekező társai meghaltak vagy haldokolnak, így ők is felkerültek a veszteséglistára Chris Stevens és Sean Smith mellé. Mivel valamilyen okból nem hallotta a rádiós bejelentkezést, amelyben a csapatvezető bejelentette, a C-épület belsejében mindenki épségben van, Jack azt gyanította, hogy az aknagránátok átütötték a tetőt, és a lent tartózkodók közül is megöltek néhány embert, sőt, talán mindenkit. Csak idő kérdésének tűnt, mikor hal meg ő is, és az összes többi amerikai Bengáziban.

Azt elképzelni sem akarta, mit művelhetnek majd a holttestükkel a radikálisok.

Jack gondolatai visszatértek az aknatűzhöz. Belegondolt, mennyire tehetetlenek a Melléképület védői a fentről lecsapó aknagránátokkal szemben. *Nem tudja az ember, mikor jön az átkozott, állapította meg. Nem olyasmi, ami ellen tudsz védekezni. Egyszerűen csak állsz védtelenül a szabadban. Ennek nem lőhetsz vissza. Alapjában véve tiszta lutri. Ha eljött a te idő, akkor rajtad a sor. A halál csak sutty, lecsap az égből, és egy pillanat alatt véged!*

Meghallotta a rádióban a csapatvezetőt, aki minden védőt felszólított, hogy az állások rendjében jelentkezzenek be. Az A-épület tetejéről Tanto bejelentkezett:

– Vettem, értettem, minden rendben.

D. B. is jelentette, épségben örködik a B-épület tetején. Mindenki arra várt, hogy a C-épület tetejéről is megszólal egy hang. De nem szólalt meg.

– C-épület, jelentkezz! – Még mindig semmi. – C-épület?

Jack a hallgatásból kihallotta: a Rone, Oz, és Dave Ubben sorsára vonatkozó legsötétebb félelmei váltak valóra. Nehéz elképzelni, hogy még pocsékabban is érezhette volna magát, pedig így történt volna, ha Jack tudja, hogy egy negyedik férfi is tartózkodott a tetőn. A barátja, Glen „Bub” Doherty szintén ott volt, amikor az aknatűz lecsapott.

Végül Jack töltötte ki az éterben tátongó űrt.

– D-épület rendben – jelentette szomorúan. – Én rendben vagyok.

Jackhez hasonlóan D. B. is úgy érezte, csak idő kérdése, mikor találja el őket is az aknatűz. Tudta, hogy őriznie kell a faltól keletre eső területet, de neki is eszébe jutott, hogy elhagyja őrhelyét, ha meghallja a tüzelő aknavető *thumpját*, és a közeledő gránátok süvítését. Azután mégis azt mondta magának: *Ez igazából nagyon nagy hülyeség lenne. Rendszerint annak az aknagránátnak, amelyik téged talál el, nem hallod a hangját.*

A harmadik aknagránát becsapódása után Tanto autógumik csikorgását hallotta a Melléképülettől délre fekvő területről, a földes lóversenypálya környékéről. Amikor nem lőttek ki több aknagránátot, Tanto úgy vélte, a

tízjárműves gépkocsioszlop néhány autója valóban a támadók üldözésére indult, és el is üzte őket.

Ugyanakkor azon töprengett, ugyan mikor váltják már fel őt és a többi bengázi operátort a tripoli csapat tagjai, akik Glen kivételével valamennyien bent maradtak a C-épületben. Át is szólt D. B.-nek a szomszéd háztetőre:

– Hol a picsában dekkolnak a Tripoliból jött hapsik?

Tanto újra a várható gyalogos rohamra összpontosította figyelmét. *Muszáj készen állnod!*, mondogatta magának. Szemét meresztve igyekezett benézni a délen, az út túloldalán álló félkész háromemeletes épület belsejébe. Tanto arról számolt be D. B.-nek, hogy továbbra is hangokat hall az épület melletti mezőről, mintha valakik suttogva-motyogva beszéltek volna egymás között a gazban. D. B. áthajított neki egy távcsövet a tetőiket elválasztó keskeny rés fölött, hogy segítsen Tantónak felderíteni az épületet és a körülötte fekvő telkeket.

Miközben újra átvizsgálta a szektorát, Tanto hívta rádión a csapatvezetőt, és jelentette, hogy a tíz autóból álló kíséző gépkocsioszlop meglépett.

– Nem úgy néz ki, mintha vissza akarnának jönni – közölte Tanto. – Valami más kiutat kell keresnünk!

Tanto tehát továbbra is őrségben maradt. Úgy érezte, minden, ami eddig történt, felkészülten érte, és mindenre felkészült, ami még hátra lehet. *Nincs idő az ónsajnálatra*, gondolta. *Senki más iránt sem érzel sajnálatot. Akkor sajnálkozatsz, amikor már biztonságban vagy, hátradólsz, és megiszol egy sört. Na, akkor voníthatod a Holdra! Amikor már minden elvégeztetett, akkor érezhetsz sajnálatot.*

Valahányszor fellépett a C-épület tetejére vezető létra következő fokára, Tig hátrafordította a fejét a Zombiföld felé. Azt figyelte, lát-e torkolat-tüzeket, nem készül-e éppen valaki az ő hátbalövésére. A támadók nem lőttek többet, miután a harmadik aknagránát becsapódott a tetőn, de sem Tig, sem egyetlen másik amerikai nem tudta, ellenségeik újra kezdik-e a lövöldözést, újra tüzet nyitnak-e az aknavetővel, vagy megkísérelnek-e rést ütni a falakon, és betörni a Melléképület területére. Igazából minderre együttesen számítottak.

Tig átugrotta a mellvédet, azonnal lehúzódtott mögé, és körülnézett a megfeketedett tetőn. A nap még nem emelkedett a látóhatár fölé, és még

mindig kavargott a füst, így Tig alig egyméternyire látott el.

– Segítségre van szükségem itt fenn! – szólt bele a rádióba. Tig először Dave Ubbent pillantotta meg: az északkeleti saroktól három méterre hátát a mellvédnek vetve ült a földön. Nem vesztette eszméletét, de kába volt, és jobb kezében pisztolyt szorongatott. Tig letérdelt Ubben mellé, és megragadta a fegyvert, mert aggódott, hogy a sokkos állapotban lévő, erős fájdalmakkal küzdő DS-ügynök esetleg olyasvalakinek nézi, akit le kell lőni. Félrelökte a pisztolyt, és Oz egészségügyi csomagjából előhúzott egy fejlámpát. Rápattintotta a lámpára a vörös szűrőt, nehogy a fénnel ő jelöljön meg célpontot a támadóknak.

Tig azonnal látta, hogy Ubben súlyos sebeket kapott a bal alsó lábszárán, és könyök alatt a bal karján is komoly sérülések éktelenkedtek. Tig mindkét szorítókötést elővette Oz egészségügyi csomagjából. Pontosan úgy, ahogyan Rone néhány nappal korábban az ismereteiket felfrissítő elsősegélytanfolyamon bemutatta, Tig feltette az első kötést Ubben erősen roncsolt lábára. Miközben dolgozott a sötétben, Tig véletlenül végighúzta a kezét Ubben egyik kiálló csontjának a peremén. A borotvaéles csont belevágott Tig bőrébe, de ezen majd csak később lesz ideje aggódni. Áttért Ubben karjára, és a második szorító kötést közvetlenül a hónalja alatt húzta szorosra. Munka közben Tig folyamatosan ontotta a biztató szavakat:

– Tarts ki, haver!... Rendben leszel... Kiviszünk innen... Minden rendben lesz... Ki fogunk vinni innen!

Tig a tengerészgyalogságnál leszolgált éveit idézte fel, és előásott emlékezetéből egy komoly motivációs erőt hordozó becenevet, amit a csapata legkeményebb tagjának tartottak fenn:

– Tarts ki, Rosszcsont Kutya!

Ubben csak motyogni tudott válaszul.

Amikor mindkét szorítókötés a helyére került, Tig elindult Ubben mellől megnézni, kinek van még szüksége segítségre. Ubben összeszedte magát, és megszólalt:

– Hé, pajtás! A pisztolyomat akarom!

– Rendben, öregem! – vágta rá Tig. Lenyúlt felvenni a földről a fegyvert, de közben hátat fordított Ubbennek, és gyorsan kiürítette a tárat, nehogy a sebesült véletlenül meglője őt, vagy bárki mást, aki esetleg feljön a létrán segíteni. Visszaadta Ubbennek a pisztolyát, majd lehúzódott a mellvéd mögé, és körülnézett.

Balra egy kicsit távolabb egy mozdulatlanul, arccal lefelé fekvő alakot látott majdnem a tető közepénél. Az a férfi menthetetlennek tűnt, Tig pedig azokat akarta előnyben részesíteni, akik a legtöbb hasznát vehetik a segítségnek.

– Van még valakinek szüksége segítségre? – kiáltotta el magát Tig.

Tig nyögést hallott az északnyugati sarokból. Amikor sietve a hang forrása felé indult, elhaladt egy öklénél nagyobb lyuk mellett, amelyet az egyik becsapódó aknagránát ütött a tetőbe. Az operátor futott a nyögések felé, és egyszer csak meglátta két ember elmosódott alakját. Az egyik mozgott, a másik mozdulatlanul feküdt. Egymás mellett nyúltak el az északnyugati sarokban.

Tigben nőtt a tehetetlen elkeseredés, s ezért ismét beleszólt a rádiójába:

– Hé! Négy emberünk került a földre. Segítségre van szükségem idefenn! Nem holnap, hanem most!

Arra kezdett gyanakodni, hogy senkinek sem akarózik elhagyni a C-épület viszonylagos biztonságát, ha netán az aknavető vagy a gépkarabélyos lázadók újra lőni kezdenek.

D. B. válaszolt a B-épület tetejéről, majdnem fuldokolva a dühtől:

– Tudnom kell, felmegy-e valaki a C-épület tetejére, mert különben nekem kell lemásznom, és átmennem oda!

Elképzelni sem tudta, a tripoli csapat tagjai miért nem rohantak azonnal a C-épület létrájához segíteni. Tanto tudta, hogy a Melléképület összes védője közül D. B. rendelkezik a legjobb kilövélssel, vagyis ő tudja a legnagyobb területet fedezni, ezért megkérte D. B.-t, maradjon a helyén a B-épület tetején, és vállalta, hogy ő megy helyette.

Még mielőtt Tanto elindulhatott volna, valaki a C-épületből mindenkit utasított, maradjon az őrhelyén:

– Vettük, értettük! Megyünk fel!

Tig úgy érezte, egy örökkévalóságnyi kell várnia a segítségre. A fájdalom függönyén át Oz hallotta, amint Tig rádión többször is segítséget kér. Még mindig nem fogta fel teljesen, hogy ő a négy földre került ember egyike, és Oz a mellette fekvőre gondolt: *Ó, a francba! Segítenem kell Rone-nak!*

Amikor másodpercekkel később odaért Ozhoz, Tignek kellett kényszerítenie, hogy a saját sebeivel törődjön. Jobbjával Oz felemelte élettelen bal kezét, hogy a „rendes” helyére tegye. Azután csak nézte, amikor elengedte, és visszapottyant természetellenes szögben lógó helyzetébe.

– Azt hiszem, eltörtem.

– Pajtás! – szólt rá Tig. – Hagyd ezt abba! Csak még jobban szétcseszed!

Tig kivette a gépkarabélyt Oz öléből, és félrerakta. Felvette az egy darabból álló harctéri szorítókötést, amelyet Oz nem tudott feltenni, felhúzta a gézpólyát Oz felkarjára, és szorosra húzta, hogy elállítsa a vérzést. Tig tudta, hogy Oznak sokkal alaposabb ellátásra van szüksége benn a C-épületben, és végül majd egy kórházban. Talpra segítette társát, és megkérdezte, el tud-e menni a létráig.

– Azt hiszem, el tudok – jelentette ki Oz, miközben tett néhány puhatolózó lépést. – Meg fogom csinálni!

Amint Oz kicsit odébb csoszogott, Tig térdre vetette magát, és hanyatt fordította Rone-t a nedves tetőn. Lerángatta Rone rhodesiai mellényét és többi harci felszerelését, majd felhúzta az ingét, hogy elől-hátul végigvizsgálja lecsupaszított felsőtestét, lát-e vérzésre utaló jelet. Tig nem látott más sérülést, csak apró szilánknyomokat Rone homlokán. Miután nem talált azonnali ellátást kívánó nyílt sebeket Tig Rone vastag nyakához szorította ujjait, hogy a nyaki verőérnél kitapinthassa a pulzust. Rone torka egy pillanatra görcsösen összehúzódott, de pulzus nem volt érzékelhető. Tig felpattintotta a vörös szűrőt a fejlámpájáról, és a fehér fénnel belevilágított Rone szemébe. A pupillák nem reagáltak. Tig Rone mellkasára szorította a fülét, de semmit sem hallott. Rone szája elé tartotta a fülét, de nem érzékelt lélegzést.

Tig csendben tette a dolgát. A támadók, akik korábban a Zombiföldről lőttek, nyilvánvalóan visszavonultak. Az aknavető is elhallgatott. Tig tudta, hogy bármelyik pillanatban fordulhat a kocka, de pillanatnyilag nem hallott mást, csak a közeli tartály repesz ütötte lyukaiból folydogáló víz csobogását.

Bármennyire fájt neki, Tig tudta, Rone-ért már semmit sem tehet. Otthagyta a barátját, és odafutott a tető közepénél arccal lefelé fekvő emberhez. Tig sohasem találkozott Glennel, és nem tudta, hogy az egyik tripoli operátor feljött a létrán a tetőre. Azt hitte, Jack a hason fekvő, ápolatlan, satnya szakállú férfi. *Mi az ördögöt keres itt fenn?*, gondolta Tig.

Azután Tignek eszébe jutott, hogy hallotta a rádióban Jack hangját, amikor bajtársa jelentette, hogy nem észlel mozgást a C-épület tetején. Tig a hátára fordította a férfit, és ráébredt, hogy a negyedik segítségre szoruló személy a tripoli operátorok egyike.

A gépkarabélyá még mindig rá volt szíjazva Glenre, ezért Tig levette róla a fegyvert, és félrelökte. Ugyanazokat a lépéseket vette sorra, mint Rone-nál, és ugyanarra az eredményre jutott. Megint csak nem talált komoly sérülésre utaló jeleket, csak egy szakított sebet alul a has bal oldalán. Rone-hoz hasonlóan Glen sem reagált semmilyen külső ingerre, nem volt pulzusa, sem lélegzési-, sem szívhangja, és a pupillája sem reagált a fehér fényre.

Addigra Tignek társasága került a tetőn. Csatlakozott hozzá a bengázi GRS-csapat vezetője, az egyik tripoli operátor, egyben képzett szanitéc, valamit a Delta Különítmény két katonája, akiket az operátorok csak D-fiúkként emlegettek. Az egyik D-fiú a létra felé lépegető Ozt támogatta.

– Le tudsz ereszkedni egyedül? – kérdezte a D-fiú Ozt.

– Igen, azt hiszem, muszáj lesz – felelte Oz.

A D-fiú segítette Oznak fellépni a létra előtti ládára. Oz tudta, hogy rengeteg vért vesztett, ezért óvintézkedésként jobb karjával szilárdan átfogta az egyik felső létrafokot, majd átlendítette lábát a mellvéd pereme fölé. *Jobb lesz vigyázni!*, intette önmagát Oz. *Túlélteél mindent, úgyhogy most nem akarod kitörni a nyakadat lefelé menet.* Csakhogy éppen, ahogy tartott tőle, kicsúszott alóla a lába, és teste a létrának vágódott. Teljes testsúlyát a jobb karjával fogta fel, újra felhúzta magát kiinduló helyére, és szilárdan megvetette a talpát a lemászáshoz.

A létra aljára érve Oz megkerülte az épület északkeleti sarkát, és elhaladt a mohos medence mellett. Ott találkozott az egyik Tripoliból jött operátorral, egy szanitéccel, aki tovább kísérte a C-épület belsejébe.

Fenn a tetőn a D-fiúk küszködve igyekeztek további sérülés nélkül lejuttatni a természetes Dave Ubbent a létrán. Végül az egyik Delta Különítményes katona egy két és fél centis nejlonhevederrel a hátára kötötte Ubbent, és úgy cipelte le a száztizenhárom kilogrammos DS-ügynököt a létrán. Tig közben egyik löállástól a másikig járt a tetőn, összeszedte a fegyvereket, és a mellvédnek támasztotta őket.

Amikor odaért Rone holttestéhez, hiába kereste az eltűnt géppuskát. Rone pisztolyát viszont elvette. Mielőtt továbbindult, Tig megállt elmondani egy rögtönzött imát. Kezét Rone mellére helyezte, és azt suttogta:

– Uram, vigyázz rá! Vezérelj oda, ahol lennie kell! Viseld gondját a családjának!

Átment Glenhez, az ő mellkasára is rátette a kezét, és elmondta ugyanezt az imát. Utána begyűjtötte Glen fegyvereit.

A rádióban megszólalt egy hírszerző tiszt a C-épületből. Kérte Rone-t, menjen le, és segítsen ellátni Oz sebeit.

– Rone, a VP-n van szükségünk rád! – mondta a vezetési pont rövidítését használva. Senki sem válaszolt, ezért megismételte a hívást. – Rone, a VP-n van szükségünk rád!

– Hé! – felelte Tig. – Rone elment! Nincs többé velünk.

Tig halálosan kimerült, és rosszkedvű volt, de ugyanakkor rettenetesen dühítette is a megpróbáltatásuk kezdete óta balul elsült rengeteg dolog. Ebben a hangulatban vonszolta a két egykori SEAL holttestét közelebb a létrához, hogy megkönnyítse a lejuttatásukat, ha majd eljön a távozás ideje.

Tig felnyalábolta a rakás fegyvert, lemászott a létrán, körbeügetett a C-épület elejéhez. Bement, leszórta a fegyvereket egy kárpitozott kanapéra, és elnézett oda, ahol többen is dolgoztak Oz ellátásán.

A csupa vér Ozt a szanitéc támogatta ugyan, de a saját erejéből ballagott be a C-épületbe. A szanitéc bekötözte a nyaksebét, majd lefektette egy kanapéra. Oz állapota súlyos volt, de nem életveszélyes, ezért a szanitéc visszament a tetőre megnézni, van-e, aki még rosszabbul járt. Oz körül hírszerző tisztekből és más, melléképületbeli CIA-alkalmazottakból kisebb tömeg gyűlt össze. Számottevő egészségügyi képzettsége egyiküknek sem volt. Ekkor jutott eszébe valakinek, hogy hívják Rone-t, csak hogy válaszként Tig ingerülten felcsattanva közölje Rone halálhírét.

Oz rádöbrent, jobban teszi, ha maga felügyeli sebeinek kezelését.

– Lőtt sebeim vannak. Tudom, hogy folyamatosan vérzek – közölte a diagnózist. – Valaki kerítsen ollót, és vágják le a ruháimat! Meztelenre kell vetkőztetniük, hogy lássák, hol vérzek elől és hátul!

A hírszerzőnő, akit tíz hosszú órával korábban elkísért a vacsoravendégségbe, elszaladt az orvosi rendelőbe, de nem talált ollót. Amikor Oz meghallotta, hogy a nő segítséget kér, emlékezetébe villant, pontosan hol tartják az ollókat: az első tároló állvány harmadik polcán, és odakiáltotta a tisztnak. A Melléképület vezetőhelyettese már előhúzott egy nagy behajtható pengéjű harci kést, és elkezdte metélni Oz ruháit.

– Vigyázat! – tréfálkozott Oz. – Nem akarok szúrt sebet is!

Amikor látta, hogy Oz jó kezekben van, Tig elsietett az épület hátsó részébe. Küszködve igyekezett felnyitni egy acél biztonsági redőnyt. Ha sikerül felemelnie, kinyithatja a hátsó ajtót, s így a D-fiúk úgy hozhatják be Ub bent az épületbe, hogy nem kell előbb elcipelniük a ház elé. Az aknagránátok azonban megrongálták a redőnyt, s ezért csak keserves erőlködéssel tudta felhúzni. Mire Tig kinyitotta a hátsó ajtót, Ubb en már benn volt a házban, és javában kezelték a súlyos sebeket a lábán és a karján. A Tripoliból jött szanitéc intravénás infúziót is bekötött libbennek és Oznak is.

Tig még mindig magánál tartotta Oz rohambatyuját, ezért elment a rendelőbe pótolni az elhasznált anyagokat. A történetek iszonyata elragadta Tiget? Sorra tépte fel az üvegszekrényeket, és vadul turkálva keresgélt a sokféle doboz és csomag között. Amikor egy CIA-tisztviselő megkérdezte, mi a nyavalyát művel, Tig nagy kísértést érzett, hogy ököllel válaszoljon, de inkább csak felcsattant:

– Szorítókötéseket keresek, ha újrakezdenék az aknázást!

Kiviharzott vissza a szabadba, mert vissza akart térni harcállásába, a toronyba. Út közben összetalálkozott az egyik D-fiúval, aki azt találta mondani neki, hogy nem mehet vissza, mert túl veszélyes.

– Baszd meg, öcsém! Én egész éjjel ott fenn kuksoltam egyedül! – felelte Tig.

A valamennyi Líbiába küldött GRS-operátornak parancsoló tripoli csapatvezető lépett közbe, mielőtt a szóváltás verekedéssé fajult volna. Utasította Tiget, maradjon a C-épület közelében, hogy mindenki lássa, ki hol tartózkodik. Magában még mindig fortogott, de Tig engedelmeskedett a parancsnak. *Itt állok, és egy falat bámulok, gondolta. Nem látok semmit, nem tehetek semmit, nem tudok reagálni, ha történik valami. Nagyszerű terv! Öt perce vannak itt, és máris ők mondják meg, mit tegyünk?*

Ahogy ott álldogált a C-épület keleti oldalánál, amelyet valahogy senki földjének érzett, Tig azt hallotta a rádióból, hogy egy ötven járműből, köztük „műszakiakból” is álló menetoszlop tart a Melléképület felé, biztosítani a kiürítést és a repülőtérre kísérni az amerikaiakat. Ez bizony komoly előrelépést jelentett a könnyű fegyverzetű tíz személyautós oszlophoz képest, amely elhúzta a csíkot, amikor hullani kezdtek az aknagránátok.

Jack is hallotta a rádióadást, és úgy vélte, valamennyi megmaradt bengázi operátor ugyanazt gondolja: Remélem, azért jönnek, hogy a repülőtérhez kísérenek minket, és nem azért, hogy megtámadjanak. Nem tudjuk, ki van velünk, és ki ellenünk. Nyüzsög a sok milícia odakinn, mind ugyanúgy néz ki, és egy részük próbál kinyírni minket!

Ha nem marad más választásuk, fel fogják venni a harcot az ötvenjárműves menetoszloppal is, nehézgéppuskás teherautók ide, vagy oda, akkor is, ha száz, vagy még több állig felfegyverzett harcost hoz. Ha azonban a helyzet idáig fajul, Jack bizonyosra vette, hogy a Melléképület a 21. század Alamójaként fog bevonulni a történelembe – és itt sem lesznek életben maradott amerikaiak.

Valaki odahajtott egy fehér, deszkakorlátos oldalú platós teherautóval a C-épület elé Rone és Glen holttestéért. Merő véletlenségből Rone éppen ugyanezt a teherautót használta hetekkel korábban, amikor egy másik operátorral anyagi utánpótlást szállított be a repülőtérre, és összeakadt egy csapatnyi fegyverrel valamelyik ellenséges milíciából.

Tig a C-épület létrájához ment, hogy segítsen lehozni az elesetteket. Elmondta a D-fiúknak, hol találhatnak egy erős hevedert, amelynek segítségével leengedhetik a holttesteket a tetőről. A D-fiúkat nem érdekelte a heveder, vagy nem akarták rászánni a szükséges időt a dologra.

– Ez már nálunk van – mondta egyikük Tignek. – Ne aggódj emiatt!

Tig nézte, ahogy felmásztak a létrán, majd feltették Rone holttestét a mellvédre. Tig tudta, mi következik, ezért elfordult, hogy legalább látnia ne kelljen. Utóbb képtelen volt kivenni a fejéből az undorító puffanást, amellyel Rone teste a tornác márványpadlójához csapódott majdnem ötméteres zuhanása végén.

Jack a D-épület tetejéről nézte ugyanezt. A rádióforgalmazás egy részét nem hallotta, ezért még mindig nem tudott minden megtörtént eseményről. Láta, ahogy az egyik D-fiú felemel egy magatehetetlen testet, és tudta, Rone az. Felismerte Rone khakiszínű combzsebes nadrágját, és végig gombos narancssárga nagykockás ingét. A Leónidasz király-szakáll minden kétséget eloszlatott, és minden reményt kioltott. Jack elfordult.

Rone után a D-fiúk ugyanilyen gyalázatosan bántak Glennel is. Teste zuhanás közben ráesett egy bokorra, és az ágak felszakították a hasát. Tig

undorodva és felháborodva állapította meg magában, hogy mindketten tisztességesebb bánásmódot érdemeltek volna. A térség már nem állt ellenséges tűz alatt, nem lőtt már az aknavető sem, és állítólag helybeli szövetségeseik egy erős menetoszloppal tartottak feléjük.

Tig csak annyit tudott tenni Rone-ért, hogy megfogta két hideg kezét, míg az egyik D-fiú a két lábát ragadta meg. Így cipelték el ketten a C-épület oldalához. Glent a tripoli csapatból két másik amerikai vitte.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Konvoj

A nap minden egyes múltó perccel közelebb araszolt a látóhatárhoz, és már halovány fényben fürdette a Melléképületet. Amikor bizonyossá vált, hogy a hatalmas gépkocsioszlop már úton van felénk, a bengázi GRS-csapatvezető az összes megmaradt védőt lerendelte a tetőkről, és utasította őket, szedjék össze utolsó személyes tárgyaikat. A csapatvezető kinn állt a C-épület előtt, amikor kiadta a parancsot. Jack lenézett a D-épület tetejéről, és elkapta a csapatvezető tekintetét, aki bólintott. Arcára mély ráncokat vésett a szomorúság. Jack azt tudta, hogy Rone meghalt, de az még mindig nem, hogy Glen is.

Jack leászott, a szobájába rohant, és sietve bedobálta egy málhazsákba a laptopját, a mobiltelefonját és minden mást, amiről úgy vélte, személyes információt tartalmazhat. Felkapta a kis szatyrot, amelyikben a jogosítványát és a hitelkártyáit tartotta, de a nagy sietségben, kimerültségében, a gyász fájdalmától meggyötörve elfeledkezett a dobozban lapuló jegygyűrűjéről. Az ott maradt Bengáziban, mint oly sok minden más Jackből.

Átment a C-épületbeli csapathelyiségbe, és a málhazsákjában maradt helyet fegyverrel, rádió adó-vevővel és más kényes felszereléssel töltötte meg. Kilépve az épületből Jack meglátta a platós teherautót. Rone holtteste mellette hevert a földön. Jack és az egyik D-fiú felrakta a kocsira, amilyen gyengéden tudta, kifektette az acéllemez rakfelületen.

Jack ekkor látta meg a második holttestet. Tekintete a felszakított hasról az összetéveszthetetlen arcra ugrott: Glen!

Jacknek küzdenie kellett, hogy ne roggyanjon meg a térde. Két olyan ember esett el a harcban aznap éjjel egymás mellett, alig harminc méterre attól a helytől, ahol ő állt, akit Jack a testvérének érzett. Most ő tette fel a holttestüket egy nyitott tehergépkocsi platójára. Megfogalmazni sem tudta, mennyire fáj neki, hogy Glent még csak üdvözölni sem adódott alkalma.

Mire az amerikaiak felkészültek, hogy végleg elhagyják a C-épületet, a nappali fehér márványpadlóját vörösre festette Oz és Dave Ubben vére.

Kinyílt a C-épület ajtaja. A CIA-s kisegítő személyzet tagjai hordágyon hozták ki Ozt, aki éber maradt, és Ubbent, aki elveszítette az eszméletét. Oz csak az alsóneműjét viselte, de ruha helyett azt a három dolgot kérte elhozni, amihez Bengázi végleges elhagyásához volt szüksége: a tárcáját, a telefonját és az útlevelét.

Többekkel együtt Jack beemelte Ubben hordágyát egy fehér ötajtós személygépkocsi hátuljába. Ubben lába még akkor is kilógott hátul, amikor teljesen előretolták a hordágyát. A tripoli szanitéc beszállt mellé, hogy út közben gondját viselje a két sérültnek. Mielőtt a hordágyvivők Ozt is berakták az ötajtós kocsiba, ő felnézett, és Jacket kereste.

– Rone engem védelmezett! – jelentette ki Oz. – Megmentette az életemet.

Valamikor 06:00 óra tájban a bengázi GRS-csapatvezető Tantót hívta rádión:

– Egy másik milícia jön felénk, és jó nagy csapattal. Körülbelül ötven jármű, és sok közöttük a műszaki, szóval komolyak. Azonosítsd őket, hogy biztosan tudjuk, ezek a jó srácok!

A főkapura néző védőállásában, az A-épület tetején állva Tanto néhány másodpercre elgondolkodott az utasításon, majd megkérdezte:

– Ha nem azok, szerinted hogy a picsába állítsam meg őket?

Kis idővel később a beígért gépkocsioszlop dübörögve megjelent a Melléképületi úton, és feléjük hajtott. Majdnem négyszáz méter hosszan húzódott a piszkosfehér, Duska nehézgéppuskával felszerelt Toyota kis teherautók sora, s mindegyiken számos igazi nehézfiúnak látszó, szürkés, barnás és homoksárga alapszínű, tereptarka egyenruhába öltözött katona ült. Lenyűgöző mennyiségű RPG, AK-47, és más fegyver lógott a vállukon, és meredt az ég felé a kezükben.

Se Tanto, se egyetlen másik operátor nem tudta, a jövevények melyik milíciához, esetleg a hivatalos líbiai kormány fegyveres erőihez tartoznak-e. Az amerikaiakat azonban nem ez aggasztotta a leginkább. Mindaddig, amíg ezek a katonák vagy milicisták barátságosan viselkednek, és készek elkísérni őket a repülőtérre, az operátoroknak nem jutott eszükbe panasz, egyet kivéve. Ahogyan Tig megfogalmazta magának: *Ha ezek a hapsik a mi*

oldalunkon állnak, mi a lófaszért nem rendelték ki őket mindjárt a legelején a segítségünkre?

Elérkezett az igazság pillanata, és Tanto leengedte a fegyverét. Az egyetemes „nyugi van!” jelzéssel üdvözölte a menetoszlop parancsnokát, vagyis behajlította bal keze mutató-, középső- és gyűrűs ujját, a hüvelyk- és a kisujját pedig billegtetette.

A líbiai milíciaparancsnok elmosolyodott, és viszonzta a szörfös köszöntést.

Tanto hívta rádión a csapatvezetőt:

– Igen! Ezek azok, akiket várunk!

Miközben a Melléképületben mindenki a személyes holmija összeszedésével foglalkozott, Tanto magára vonta a parancsnok figyelmét, és újabb kézjelet adott. Kezével pisztolyt formázott, hirtelen lefelé fordította, majd kimutatott vele az út túlsó oldalán elterülő mezőre. Amerikai katonák körében ezzel a gesztussal az ellenség tartózkodási helyét jelölik meg.

A parancsnok megértette. Előrehívott egy duskás műszakit, és utasította géppuska irányzóját, hogy fedezze a kérdéses földdarabot. Utána kiküldött egy négyfőnyi félrajt potenciális ellenséges harcosokat keresni. Hamarosan elő is vonszoltak a bokrokból két ott rejtőzködő férfit.

Tanto elégedetten nézte, ahogy az egyik baráti milicista szorosra húzza a hajlékony műanyag bilincset a férfiak csuklóján, majd elvezeti őket az egyik teherautóhoz. Tanto nem tudta, mennyi ideje rejtőzködtek ott azok ketten. Azt sem tudta, hogy az aknavető előretolt figyelői voltak, vagy felderítők, vagy valamilyen más módon tartoztak az ellenséges milíciához, de az legalább kiderült, hogy nem képzelődött, amikor egész éjjel hangokat hallott arról a mezőről. Sohasem tudta meg, mi lett a két férfival.

2012. szeptember 12-én 06:22-kor kelt fel a nap Bengáziban, éppen amikor az életben maradt amerikaiak a végső előkészületeket tették a Melléképület elhagyására. A Melléképület járművei közül fél tucat autó felsorakozott – köztük az Ozt és Dave Ubbent szállító ötajtós kocsik –, hogy a főkapun kihajtva csatlakozzon a hosszú konvojhoz. A Rone és Glen holttestét szállító platós teherautó kormánykereke mögé Tig szállt be,

fegyveres biztosítónak pedig Jack ült be mellé. A repülőtérre vezető útra Sean Smith teteme a Mercedesben maradt.

Amikor már mindenki az indulási jelet várta, Jack azt látta, hogy vita robban ki Bob, a kirendeltségvezető és a bengázi GRS-csapatvezető között. Bob közölte a csapatvezetővel, hogy ő vissza akar maradni, információt gyűjteni a helybeliektől a történekről, meg arról, ki a felelős mindezért. A csapatvezető ellenkezett, Bob azonban makacsul kötötte az ebet a karóhoz, s közben szívta a cigarettáját a C-épület előtt.

– Fel vagy mentve! – közölte a csapatvezető Bobbal. – Szállj be a kibaszott járműbe!

Bob elnyomta a cigarettáját, és engedelmeskedett, de a civakodást tovább folytatta.

Amikor az amerikaiak kihajtottak a kapun, besoroltak fegyveres kísérik közé. Ők gondoskodtak arról, hogy az összes Melléképületből jött járművet minden oldalról nehézgéppuskás kisteherautók fedezzék. Több műszaki az élre állt gépesített ék gyanánt. Amikor odaértek, lezárták a kereszteződések, s így az amerikaiak megállás nélkül áthajthattak. Tantót eleinte aggasztotta, hogy sebezhetőek lesznek, ha nappal hajtanak ki a repülőtérre, de aztán megállapította, hogy „a város legnagyobb, leg frankóbb haderejének” részeként mozognak, s ezért épeszű ember nyilván nem mer beléjük kötni.

Amikor Tig kikormányozta a kapun a teherautót, Jack meglátta a kertészt, akit a kunyhója előtt látott dohányozni és imádkozni a tűzharc alatt. A férfi egyszemélyes díszőrséggé avansált, úgy intett búcsút a neki munkát adó amerikaiaknak.

Jack kinézett a vezetőfülke hátsó ablakán, ellenőrizte, hogy a helyükön maradtak-e a lepedővel letakart holttestek. Észrevett egy tökéletesen szabályos kör alakú golyó ütötte lyukat az üvegen. Megmutatta Tignek, majd mindketten hallgattak tovább, és gondolataikba merültek.

Jack Rone feleségére, Dorothyra gondolt és a kisfiúra, aki sohasem fogja megismerni az édesapját. Belenyilallt a fájdalom, amikor eszébe jutott, hogy Rone azt mondta, Bengázi lesz az utolsó operátori kiküldetése, és barátja mennyire várta, hogy hazamenjen, és végleg családjával maradhasson. Jack beleborzongott, amikor arra gondolt, Rone kétszer is meghosszabbította ezt a szolgálati útját. Egymást követték a fájdalmas gondolatok. Majd' megszakadt a szíve, amikor eszébe jutott, Rone azt

mondta, azzal tervezi meglepni a feleségét, hogy elutaznak nyugatra meglátogatni Jacket és a családját. *Dorothy még nem is tud Rone haláláról,* gondolta Jack. *És az utazásról sem fog tudni, mert már sohasem fog rá sor kerülni.*

Jack azt kívánta, bár valaki más várta volna a repülőtéren öt héttel korábban, bár valaki más csúsztotta volna a kezébe vendégfogadó ajándékként a töltött pisztolyt, és bár valaki más mutatta volna meg neki a várost, hogy jól végezhesse a dolgát, és vigyázni tudjon magára Bengáziban. Jack azonban azt is tudta, Rone sohasem riadt vissza mások védelmezésétől, vagy attól, hogy megtegye, amit helyesnek tartott.

Jack azt is kívánta, bárcsak Glen sohase jött volna el Tripoliból nekik segíteni, és bár sohase mászott volna fel a létrán üdvözölni Rone-t. Ugyanakkor jól tudta, Glen nem akarta volna, hogy bárki más foglalja el a helyét a Bengáziba induló repülőgépen. Tudta, hogy Glen életének középpontjában a baráti kapcsolatok álltak. És azt is tudta, hogy Glen tettei pontosan megfeleltek a harcosok erkölcsi kódexének, amelynek szellemében valamennyien élnek: ha operátor baj társai háztetőkön néztek szembe a veszéllyel, akkor Glennek is ott volt a helye.

Jack ült a teherautó vezetőfülkéjének utasülésén, fejét hátrafordítva figyelte, minden rendben van-e a holttestek körül, és közben valósággal letaglózta a bánat. Egyedüli vigasza az a tudat volt, hogy Rone és Glen hősként halt meg.

Amikor a menetoszlop elérte a repülőteret, az ott állomásozó milicista őrség rövid ideig nem engedte behajtani. A konvoj azonban hamarosan átgördült a kapun, el a repülőtér nem közforgalmi részére, és megállt annak a kis sugárhajtású gépnek a közelében, amelyet a tripoli csapat bérelt. A tripoli operátorok közül többen megragadták Dave Ubben hordágyát, és odavitték a repülőgép lépcsőjéhez. Ubbent már korábban rászíjazták hordágyára, hogy azt oldalra fordítva beemelhessék a súlyosan sebesült DS-ügynököt a keskeny ajtón. Ubben hol magához tért, hol újra eszméletlenségbe süllyedt.

Operátortársai Oz hordágyát is kezdték felemelni, ő azonban megállította őket.

– A pokolba, ezt ne! – szólalt meg. – A saját lábamon jöttem ebbe az országba, és ha a fene fenét eszik, akkor is azon fogok kigyalogni belőle!

Oz kievickélt az ötajtós autó csomagtartójának pereméig, erősen megkapaszkodott, és felállt. Leküzdötte a fájdalmat, és kiegyenesedett. Egyik keserves lépést a másik után tette meg a repülőgép felé, bár karjából a szorító kötés ellenére is csepegett a vér. Amikor az egyenruhás utaskísérők meglátták a közeledő Ozt, tágra nyílt szemmel, döbbsen rámeredtek, majd elrohantak törülközőket teríteni az ülések közötti átjáró szőnyeg-padlójára, és az utastérbe, a gép farkának közelébe beépített kanapéra.

Oz felküzdötte magát a lépcsőn, és lefeküdt a kanapéra. Ubbent a hordágyvivők mellé helyzeték le a padlóra. A Tripoliból jött szanitéc a két sebesült közé ült, hogy ott tegye meg a repülőutat.

Újabb amerikaiak szálltak be, közben a poggyászukkal lassan megtelt a csomagtér. Javában folyt a berakodás, amikor a repülőteret láthatóan a sajátjának tekintő milícia szót emelt az amerikaiakat kísérő felfegyverzett gépkocsioszlop miatt. Jack csak bámulta, hogyan veszekszik ordítva több tucat harcra kész ember a betonon.

Ebből totális vérfürdő lesz, állapította meg magában Jack. Ha valaki löni kezd, sehol semmi fedezék, mindenki kinn álldogál a nyílt terepen. A veszekedés folytatódott, ő pedig szorosabban megmarkolta a gépkarabélyát, és közben magában elrebegette az operátorok imáját: Kérlek Uram! Csak senki ne lőjön!

Tanto is figyelte a tömeges kakasviadalt, és megjósolta az eseményeket: a repülőteret uraló miliciának van itt vagy két kocsija. A mi miliciánknak ötven van. Erre nincsen diplomatikus megoldás. Aki a legnagyobb fegyvereket tudja bedobni, vagy a legtöbb fegyvert, az fog győzni.

Amikor a feszültség látszólag a tetőpontjára hágott, az egyik milicista gondatlanságból a saját lába mellé lőtt a földbe az AK-47-esével. Az operátorok harckészültségbe rándultak, mert azt gyanították, hogy a szándékolatlan lövés hallatán az ideges fegyveresek mind tüzet nyitnak. Ehelyett az eset úgy látszik, feloldotta a feszültséget, mintha a gondatlanságból leadott egyetlen lövés mindenkivel megértette volna, milyen könnyen meghalhatnak valamennyien.

Amikor az amerikaiak libasorban beszálltak a repülőgépbe, Bob, a Melléképület főnöke ismét tiltakozott az ellen, hogy neki is távoznia kell.

Hírszerző tisztként küldték Bengáziba, és most mégis arra utasítják, hogy a történetekre vonatkozó rengeteg kérdést megválaszolatlanul hagyva hagyja el a várost. Bob újabb hangoskodó vitát kezdeményezett, ez alkalommal a Tripoliból jött GRS-csapatvezetővel. A tripoli csapatvezető, mint a Líbiában tartózkodó legmagasabb rangú amerikai biztonsági tisztségviselő élt beosztásából adódó hatalmával.

– Ezennel felmentelek a szolgálat alól! – ordított rá Bobra. – Vagy felszállsz magadtól arra a gépre, vagy én foglak felrakni!

Bob végül engedelmeskedett.

A repülőgép zsúfolásig megtelt amerikaiakkal, akik alig várták, hogy felszálljanak. Ám üldözte őket a balszerencse: mielőtt a gép gurulni kezdett volna a felszállópálya felé, fülsértő csattanással elhangzott a második gondatlanságból leadott lövés, ez alkalommal valahol a repülőgépen. A személyzet és az operátorok próbálták megállapítani, nem ütötte-e át a lövedék a repülőgép nyomásálló héjszerkezetét, és nem tette-e ezzel alkalmatlanná a biztonságos repülésre – ami újabb késedelemmel járt.

Szent szar!, gondolta Oz. *Kijutunk mi valaha innen?* A sokk elmúlt, ahogyan a korábban beadott morfium hatása is. Rettenetes fájdalmai voltak, életében nem tapasztalt ilyen kínokat. Próbált tréfálkozni, hogy elterelje állapotáról a saját figyelmét, és oldja a többiek rosszkedvét, csakhogy a karjába nyilalló pokoli fájdalom időről időre kizökkentette, és előbb káromkodások áradatát eresztette meg, csak utána tudta visszanyerni a humorérzékét.

Ahogy a késlekedés mind hosszabbra nyúlt, Oz leginkább Ubbenért kezdett aggódni. *Felkelek innen a pisztolyommal, és kurva isten, hogy megmondom a kapitánynak, repülni fog akár így, akár úgy*, gondolta. *El kell juttatnunk Dave-et a kórházba, vagy meghal.*

Végül valaki megállapította, hogy a lövedék ártalmatlanul belefűrődött az egyik ülés fémvázába. 07:30 tájban a különleges diplomáciai képviselő védett épületcsoportja és a CIA Melléképület nevű kirendeltsége elleni támadások túlélőinek első repülőgép-rakományyi csoportja végre a levegőbe emelkedett.

Bengáziban hagyták Jacket, Tantót, D. B.-t, Tiget, Alec Henderson DS-ügynököt, a két D-fiút, két tripoli operátort, a Tripoliból jött tolmácsot és a

líbiai GRS-csapatok vezetőjét, valamint Rone, Glen és Sean Smith holttestét.

A kísérő milicisták megtudták, hogy az amerikaiak sorsukra hagyják a járműveiket, mire többen is kérték a slusszkulcsokat. Az egyik fegyveres könyörgő pillantással környékezte meg Tanto egy négyajtós BMW kulcsaiért, annak a szedánnak az ikerpárjáért, amelyiket Tig rohambatyujával együtt otthagytak a Tűzharcos út sarkán.

– Jármű, uram? – kérdezte a könyörgő tekintetű. – Jármű?

Amikor az operátorok már biztosra vették, hogy jön még egy repülőgép, minden lőszert, térképet, egészségügyi felszerelést és más szerszámot kiszedtek a járművekből. Tig felfedezte, hogy amikor a külügyminisztérium csapata elhúzott az első géppel, elmulasztották kivenni Sean Smith holttestét a Mercedes terepjáróból. Előkerítette a kocsikulcsait, és mások segítségével átrakta Smith tetemét a platós tehergépkocsira Rone-é és Glené mellé. Az amerikaiak többi járművének kulcsait Tanto átadta a milícia parancsnokának. Az operátorok végignézték, ahogy a parancsnok kiosztotta a kulcsokat emberei között. Azok úgy belepirultak az örömbe, mint az első autójukat megkapó tizenévesek. Az operátorok homályos barát-ellenség viszonya a bengázi milíciákkal a repülőtérről elszáguldó fegyveresek új kocsijainak motorbögésével és gumicsikorgásával ért végleg véget.

A helybeli összekötőkként a Melléképületben szolgáló bengáziak közül többen is értesültek valahogy az eseményekről, és eljöttek elbúcsúzni az amerikaiaktól. Az egyik líbiai, akit több operátor is megkedvelt, könnyek között mentegetőzött.

– Ennek sohasem lett volna szabad megtörténnie! – jelentette ki. – Igazán sajnálom!

– Nem a te hibád! – nyugtatta Tanto. – Te nem csináltál semmit. Csak oldjátok meg ezt a gondot!

– Meg fogjuk – felelte a férfi. – Teszünk róla, hogy megfizessenek érte!

– Jól teszitek, különben újra és újra meg fog történni – magyarázta Tanto.

– Rendbe kell tennetek ezt a dolgot, vagy soha többé nem láttok itt minket. Vagy ha mégis, hát nem mint barátokat!

Az iskolaigazgató volt a másik líbiai, aki megkönnyezte az amerikaiak távozását – ő ment el a kórházba azonosítani Chris Stevenst. Megértette,

hogy az iskolájában nem lesz Amerikai Sarok. Az álom a „barátságos, hozzáférhető térről”, ahol az átlagos bengázi lakos ismereteket szerezhethet az Egyesült Államokról, a nagykövettel együtt meghalt.

Egy órával az első gép távozása után az operátorok megtudták, hogy az őket a repülőtérre kísérő különítmény tagjai elmentek a Bengázi Egészségügyi Központba, megszerezni Stevens holttestét. Amikor ez a csoport visszatért a repülőtérre, Henderson felhajtotta a lepedőt, hogy hivatalosan azonosítsa az elhunytat. Stevens mezítláb volt, de egyébként hiánytalan ruházatban, sem sérülés, sem halottgyalázás nyoma nem látszott a testén. Arca békés volt, szeme lecsukva. Az operátorok feltették a nagykövet holttestét a három másik mellé a teherautó platójára.

A líbiai légierő időközben vállalta, hogy egy jókora C-130-as szállítógépet küld a többiekért és a holttestekért, és Tripoliba szállítja őket. Amíg a gépet várták, a kimerült operátorok a reptéri betonon nyúltak el, hogy pihenjenek kicsit. Töltött fegyvereiket a kezük ügyében tartották. Megosztottak mobiltelefonjaikon, és sorra hívták otthon szeretteiket, hogy megnyugtassák őket, jól vannak.

Jack nem tudta, mit hallott, ha egyáltalán hallott valamit a felesége a televíziók hírműsoraiban, ezért meg akarta nyugtatni. Az asszony még csak nem egészen három hónapos várandós volt, és Jack attól félt, elvetél, ha attól fél, hogy ő meghalt. Jack megbizonyosodott arról, hogy a felesége nyugodt, csak utána mondta meg neki:

– Akármit is látsz a híradóban, te tudd, hogy vége van! Én jól vagyok! Hamarosan találkozunk!

Jack korábban elmesélte a feleségének, hogy Rone is vele van Bengáziban, ezért most az asszony megkérdezte, ő is jól van-e. Az utolsó órákban felgyűlt érzelmek úrrá lettek Jacken, és felszínre törtek. Elsírta magát. Ő életben maradt, ez a jang a dologban. Barátja elvesztése a jin.

– Neki nem sikerült.

– Hogy érted azt, hogy neki nem sikerült? – kérdezte az asszony emelt hangon.

Jack alig tudta kinyögni a választ.

– Majd elmondom, mihelyt hazaérek – bökte ki végül. – De ne szólj erről senkinek, mert a rokonokat nem értesítették! Hamarosan hívlak, szeretlek!

Amíg a repülőre vártak, Tantónak maradt ideje elgondolkodni operátor baj társain. *Ha másik hat srác lett volna itt, nem hiszem, hogy egy is túlélte volna közülünk. Elvesztítettük Rone-t, elvesztítettük Bubot, Oz pedig megsebesült, de sokkal rosszabbul is elsülhetett volna ez az egész. Valamennyien meghalhattunk volna. Mintha a Gondviselés akarta volna úgy, hogy mi legyünk itt, együtt. Ezek közül a srácok közül egyiknek a testébe se szereltek pánikcsontot!*

Tantót nyugtalanította, hogy egy líbiai C-130-assal repülnek el amerikai katonai gép helyett. Minél többet gondolkodott a dolgon, annál inkább meggyőződésévé vált: *Ha az elején megadják nekünk, amit kérünk, a légi támogatást, mert ez a neve, nem veszítettük volna el Rone-t és Bubot. Ha pedig hagytak volna a legelején elindulni a Melléképületből, a nagykövet és Sean is élne!*

Több mint két órával az után, hogy az amerikaiak megérkeztek a repülőtérré, leszállt a líbiai légierő szállítógépe, és leengedte rakodórámpáját. Az operátorok odahajtottak a teherautóval a C-130-as farkához. Felvitték a gép rakterébe a holttesteket, kettőt kerek egészségügyi, kettőt pedig vászon tábori hordágyon. Glen egyik karja testére merőlegesen kiállt a lepedő alól, mert ebben a helyzetben állt be a hullamerevség. Tanto erővel lenyomta a kart a test mellé, és gondoskodott róla, hogy Glen tisztességesen le legyen takarva.

Amikor mindenki fenn volt a fedélzeten, a líbiai személyzet felemelte a hátsó rámpát, és a kifutópálya felé gurult. 10:30 óra körül járt az idő, nagyjából tizenhárom óra telt el a diplomáciai védett épületcsoport elleni támadás kezdete óta. Az operátorok némán ültek a Tripoliba vezető úton. Egyesek bóbiskoltak, mások töprengtek, mindenki halálosan kimerült volt.

Landolás után a követség tisztviselői várták az utolsó bengázi evakuáltakat. Öleléssel és könnyekkel fogadták őket. Az egyik D-fiú hullazsákokat hozott fel a rakodórámpán, így Jack megtette az utolsó dolgot, amit elesett barátaiért tehetett. Ő és a D-fiú kitergette a fehér műanyag zsákokat a raktér padlóján. Előbb Rone-t emelték fel, és fektették bele az egyik zsákba, majd Glent a másikba.

Jack felhúzta a zsákok cipzárját, és végső istenhozzádot mondott bajtársainak.

EPILOGUS

Amikor a líbiai C-130-as a levegőbe emelkedett az utolsó operátorokkal és a négy holttesttel, a bengázi csata, mint az amerikaiak és ellenségeik közötti fegyveres összecsapás, véget ért. Más szempontból azonban csak akkor kezdődött el igazán. A túlélők még haza sem értek, máris viták robbantak ki a washingtoni illetékeseknek a támadás előtti, alatti és utáni tevékenységéről. Az elmérgesedő bírálatok megfogalmazói alapvetően három fronton támadtak:

- A támadás előtt: Ki a (valószínűleg büntetést érdemlő) felelős a védett épületcsoport biztonsági rendszerében lévő hiányosságokért, és vajon ezek hozzájárultak-e J. Christopher Stevens nagykövet és Sean Smith halálához? Négy külügyminisztériumi alkalmazottat küldtek fizetett kényszerszabadságra, de utóbb mind a négyet visszavették, és új beosztásba helyezték a minisztériumon belül. Ketten később önként nyugállományba vonultak.
- A támadás alatt: Az Egyesült Államok fegyveres erői megfelelően reagáltak-e, és ha nem, miért nem? Ehhez kapcsolódó kérdés az is, hogy fennállt-e egyáltalán az amerikai fegyveres erők támadóbb szellemű beavatkozásának lehetősége, és ha igen, megakadályozhatta volna-e Tyrone „Rone” Woods és Glen „Bub” Doherty halálát, valamint Mark „Oz” Geist, és David Ubben súlyos sebesülését?
- A támadás után: Félrevezette-e az Obama-kormányzat politikai okok miatt a közvéleményt azzal, hogy – tévesen – összekapcsolta a támadást a *Muszlimok ártatlansága* című filmből vágott klipek miatt kirobbant tüntetéshullámmal? Ehhez kapcsolódik az a kérdés is, hogy a kormányzat elbagatellizálta-e az al-Kaida lehetséges szerepét.

Mark „Oz” Geist kerekeseb szállításra ágyon, úton Líbiából Németországba. Az előtérben a Chris Stevens nagykövetség holttestét tartalmazó zászlóval letakart ércporsó. (Mark Geist szívességéből)

Mint oly sok minden más Washingtonban, az e kérdésekre adott válaszok legtöbbje is attól függ, a pártok közötti nagy vízválasztónak melyik oldalán áll a válaszadó. A republikánusok és a konzervatívok bíralták a legkeményebben azt, ahogyan Obama elnök, az akkori külügyminiszter, Hillary Clinton, és általában a kormányzat a bengázi támadásokat kezelte.

A demokraták és a liberálisok foggal-körömmel védték az elnököt, Clinton miniszter asszonyt és a kormányzatot. A média beszámolóit a teljes spektrumot lefedték, amikor azt feszegették, ki érdemel Washingtonban elmarasztalást és büntetést – már ha van olyan egyáltalán – és minek kell tekintetnünk a támadásokat. Tragédiának? Botránynak? Vagy esetleg mindkettőnek egyszerre?

2014 elejére azonban egy következtetés pártállástól függetlenül általános elfogadottságra tett szert. Eszerint a támadások megakadályozhatóak lettek volna, ha az előző hónapokban kapott számos figyelmeztetés és a megtörtént incidensek hatására a külügyminisztérium megtette volna a megfelelő intézkedéseket a védett épületcsoport biztonsági rendszerének erősítésére. Ez a konklúzió erőteljesen megjelent a Szenátus Hírszerzési Bizottságának jelentésében, melynek elkészítésében mindkét párt tagjai részt vettek.

Ugyanaz a bizottság szembekerült a „visszakozz!” parancs ellentmondásos kérdésével is, amikor igyekezett feltárni, késleltette-e valaki a Melléképület fegyveres csapatának reagálását a diplomáciai védett épületcsoport elleni támadásra. A jelentés szerzői végkövetkeztetésként ezt állapították meg: „Habár a biztosító csapat egyes tagjai tehetetlen dühüknek és elkeseredésüknek adtak kifejezést, amiért képtelenek voltak gyorsabban reagálni a képviselő védett épületcsoportjánál, a bizottság nem talált szándékos késleltetésre vagy akadályozásra utaló jeleket a kirendeltség főnöke, vagy bárki más részéről”. Egy lábjegyzetben a bizottság rögzíti, hogy a CIA-től beszerzett „nem hivatalos feljegyzések” arra utalnak, a biztosító csapat a kirendeltségvezető, Bob jóváhagyása nélkül indult el a diplomáciai védett épületcsoporthoz. A bizottság azonban elfogadta Bob eskü alatt tett vallomását, amelyből a következőt idézte: „Amilyen hamar lehetett, útnak indítottuk QRF-ünket (Quick Reaction Force, Gyors Reagálású Különítmény) a Külügy(minisztérium) védett épületcsoportjához”. Mindazonáltal a Melléképület biztosító csapatának tagjai kitartottak azon állításuk mellett, hogy többször „visszakozz!” parancsot kaptak, majd végül saját elhatározásukból indultak útnak.

Hillary Clinton a külügyminiszteri időszakáról írott, 2014 júniusában kiadott emlékiratában közölte a legrészletesebb beszámolóját akkori működéséről. Kifogásolta azt, amit ő „félretájékoztatásnak, spekulációnak, és szintiszta megtévesztésnek” minősített a támadásokkal kapcsolatban, és leírta, hogy Obama „bármilyen eszközt bevethetőnek vélt, ha az a Líbiában tartózkodók támogatását szolgálja.” Clinton asszony ezt írta: „E félelmet nem ismerő köztisztviselők elvesztése, kötelességük teljesítése közben, döbbenetes súlyú csapás volt. Miniszterként végső soron én voltam felelős embereim biztonságáért, és sohasem éreztem mélyebben ezt a felelősséget, mint azon a napon”. Amikor kitért a támadás kiváltó oka körüli vitára, és arra, hogy a kormányzat tényleg félrevezette-e a közvéleményt, a volt külügyminiszter fenntartotta azon álláspontját, hogy a *Muszlimok ártatlansága* című videó szerepet játszott az ügyben, bár nem tisztázott, milyen mértékben. „Aznap éjjel több tucat támadás történt, majdnem bizonyosan különböző okokból. Helytelen lenne kijelenteni, hogy az összesre befolyást gyakorolt ez az utálatos videó. Ugyanilyen helytelen lenne azt kijelenteni, hogy egyik esetében sem játszott szerepet”. Clinton asszony beszámolóját egyenlő mértékben fogadta dicséret és elutasítás.

Hillary Clinton még javában reklámozta a könyvét, amikor a Képviselőház Vizsgálóbizottsága új vizsgálatot indított a 2012-es bengázi terroristatámadáshoz kapcsolódó eseményekről. A Trey Gowdy dél-karolinai republikánus képviselő, korábbi szövetségi ügyész elnökségével felállított bizottság létrehozatala azt ígéri, hogy Bengáziról a 2016-os elnökválasztási kampányban, sőt, azon túl is rendszeresen fognak feltenni kérdéseket.

Amint azt a „Megjegyzés az olvasónak” oldalain már elmagyaráztuk, e könyv megírásakor nem az a szándék vezetett, hogy egyik vagy másik politikai oldalnak nyújtsunk támogatást a fennmaradó vitás kérdések eldöntéséhez. Történetük közzétételétől a bengázi operátorok azt remélik, hogy az olvasó a csatát és tetteiket az ő feltételrendszerükben érti meg, kívül a párt- vagy más politikai érdekek világán.

Az operátorok mindenekelőtt szeretnék elérni a támadók azonosítását, felkutatását és megbüntetését. 2013 augusztusában Obama elnök megerősítette, hogy titkosított vádindítványt adtak ki meg nem nevezett számú gyanúsított ellen. Több hírszolgáltató szervezet jelentette, hogy a megvádoltak közé tartozik Ahmed Abu Khatallah, az Anszar al-Saria egyik bengázi vezetője. Abu Khatallah elismerte, hogy jelen volt az eseményeknél, de tagadta, hogy részt vett volna a támadásban. 2014 júniusában egy amerikai rajtaütés során foglyul ejtették, és a bíróság elé állítás szándékával fogva tartják.

Az Anszar al-Saria milícia szintén tagadta a részvételt, viszont méltatta a támadást 2012. szeptember 12-én a televízióban felolvasott közleményében. 2014 januárjában a külügyminisztérium hivatalosan terrorista-csoportnak minősítette a bengázi Anszar al-Sariát, és a tőle független, de vele szövetségben működő dernai Anszar al-Sariát, főként a diplomáciai védett épületcsoport és a Melléképület elleni támadásban való állítólagos részvételükért. Terroristának nyilvánították továbbá Szufian bin Qumut, a dernai Anszar al-Saria egyik vezetőjét, aki több évet raboskodott a guantanamoi amerikai támaszponton. Amerikai kormánytisztviselők korábban az al-Kaida „valószínű tagjának” minősítették. Mindazonáltal a külügyminisztérium egyik szóvivője továbbra is váltig állította, hogy „nem állnak rendelkezésünkre arra utaló jelek..., hogy az al-Kaida kemény

magjához tartozó személyek irányították vagy tervezték meg a bengázi támadást”.

Három nappal a diplomáciai védett épületcsoport elleni támadás után J. Christopher Stevens, Sean Smith, Tyrone „Rone” Woods, és Glen „Bub” Doherty holttestét zászlóval letakart fémkoporsóban viasszaszállították az Egyesült Államokba. Hazatérésükkor ünnepélyesen fogadták őket, és Obama elnök, Joe Biden alelnök, Hillary Clinton külügyminiszter és Leon Panetta védelmi miniszter is megjelent a fogadásukra.

Rövid tripoli tartózkodás után a négy sértetlen bengázi operátor továbbutazott az Egyesült Államok Légierőjének ramsteini légitámaszpontjára Németországba, majd onnan Washingtonba, részletes kikérdezésre. Jack menetrend szerinti polgári járattal utazott, és megélte azt a szürreális élményt, hogy az ülések közötti folyosó túlsó oldalán vele szemben valaki a bengázi támadásokról szóló tudósítást olvasta az újságjában.

Mark „Oz” Geist hazatérését számos kórházi tartózkodás késleltette – amelyet számos követ majd. Végül több mint egy tucat műtéten esett át, és hosszabb időt töltött a Walter Reed Nemzeti Katonai Egészségügyi Központban (Walter Reed National Military Medical Center) Dave Ubbennel, akin szintén számos műtétnek nézett elébe, majd hosszas rehabilitációs kezelésen vett részt.

Hazatérése óta a jelen könyvben leírt eseményekről mind az öt életben maradt operátor eskü alatt tett vallomást, zárt ajtók mögött, a Kongresszus különböző bizottságai előtt. 2013 decemberében az Egyesült Államok kormánya titkos ünnepélyeken tüntette ki a Bengázit megjáró operátorokat. A külügyminisztérium a diplomáciai védett épületcsoport felmentésére siető operátoroknak olyan plaketteket adományozott, amelyeken üdvözölte „A biztosító csapat által ellenséges tűzben, saját testi épségüket fenyegető szélsőséges kockázatot vállalva tanúsított hősi helytállást, amikor 2012. szeptember 11-12-én a líbiai Bengáziban pusztító támadás érte az Egyesült Államok létesítményeit. E szakemberek nagyfokú önzetlenségről és bátorságról tanúskodó hőstetteket vittek véghez, amelyek a szövetségi szolgálatban tanúsított legmagasabb szintű vitézség legszebb példái közé tartoznak.” A kitüntetések indoklását maga Hillary Clinton írta alá. A

külügyminisztérium ugyanezeknek az embereknek a „Hősiesség” szóval ékesített emlékérmeket adományozott kék és ezüst díszszalagon. A CIA valamennyi operátornak egy újonnan kreált vitézségi érmet adományozott, akkorát, mint egy csészealj.

Posztumusz Rone-t és Glent is kitüntették. Glen családja róla elnevezett alapítványt is létrehozott az emlékére. Az alapítvány célja „oktatás hoz és kikapcsolódáshoz juttatni a nélkülözőket”. Az alapítvány honlapja megtalálható a www.glendohertyfoundation.org internetes címen.

Habár a csatát az operátorok vívták meg, és minden emberi számítás szerint megmentették körülbelül húsz amerikai életét, mivel nem voltak sem a CIA alkalmazottai, sem a fegyveres erők tényleges szolgálati idejüket töltő tagjai, nem kaphattak magasabb rangú kitüntetések, olyanokat, amelyeket mások megkaptak, bár kisebb szerepet játszottak az eseményekben, és egyetlen lövést sem adtak le. Hivatásos CIA-al alkalmazotként a bengázi GRS-csapatvezető megkapta a Kiváló Hírszerzési Szolgálatért Érdemkeresztet (Distinguished Intelligence Cross, DIC), a CIA által adományozott legmagasabb kitüntetést. A kitüntetést legtöbbször ellenséges környezetben fedésben dolgozó hírszerzőknek adományozzák, „egy vagy több rendkívüli hőstettért, amelyet a fennálló veszélyek kiemelkedő lelkierővel és példás bátorsággal történő tudomásulvételével hajtottak végre”. A *The Daily Beast* szerint Bob, a CIA bengázi kirendeltségének főnöke állítólag szintén megkapott egy hírszerzőknek adományozható, nagy presztízsű kitüntetést. A Delta Különítmény egyik tagját, egy tengerészgyalogost hősi helytállásáért a Haditengerészeti Érdemkeresztrel (Navy Cross) tüntettek ki, a másik, a hadsereg rangidős őrmestere, a Kiváló Szolgálatért Érdemkeresztet (Distinguished Service Cross), a hadsereg második legmagasabb kitüntetését kapta a *The Washington Times* szerint.

Bengázi után a szerződéses operátorok visszatértek otthonukba, a családjukhoz, és a saját életükhöz. Mostanáig hallgattak, és meghozták a jövőjüket meghatározó döntéseket. Egyikük sem vállalt szerződéses magánvállalkozóként biztosítói tevékenységet a kormánynak, ma már kizárólag a magánszektorban dolgoznak. Mark „Oz” Geist, Kris „Tanto” Paronto, és John „Tig” Tiegen a valódi nevükön szerepelnek ebben a

könyvben. A Jack Silva és a Dave „D. B.” Benton álnév, amelyet viselőik abban a reményben használtak, hogy fenntarthatják saját és családjuk zavartalan magánéletét. Ezen kívül egyetlen álnevet használtunk: a Melléképület fordító-tolmácsa kapta a Henry nevet. Az álnéven szereplő személyekre vonatkozó összes többi információ megfelel a valóságnak. A könyvben szereplő minden más személy nevét korábban, kongresszusi bizottságok előtt tett tanúvallomásokban és egyéb nyilvános fórumokon mások már közzétették.

Németországban, a támadások után (balról jobbra):
Dave „D. B.” Benton, Kris Janto Paronto, John „Tig” Tiegen, és Jack Silva
(Kris Paronto szíveségéből)

Ami a jövőt illeti, az életben maradt bengázi operátorok tudják, hogy annak a tizenhárom órának az eseményei egész hátralévő életüket befolyásolni fogják. Változatlanul szoros kapcsolatot tartanak egymással, és valamennyien fekete alumínium karperecét hordanak, amelybe belegravírozták a két elesett operátor nevét haláluk helyével és időpontjával együtt.

Az életben maradt különleges operátorok mindenekelőtt azt remélik, hogy Chris Stevensre, Sean Smith-re, Tyrone Woodsra, és Glen Doherty-re, akiknek ezt a könyvet együttesen ajánljuk, nem mint áldozatokra, vagy mint

politikai sakkjátszmák feláldozható gyalogjaira fognak emlékezni, hanem mint bátor amerikaiakra, akik önként vállalták a veszélyt, hittek munkájukban és hazájukban, és másokat szolgálva veszítették életüket.

A FORRÁSOKRÓL

Ez a könyv nem készülhetett volna el az életben maradt öt bengázi különleges operátor együttműködése és szókimondó őszintesége nélkül. Az ő beszámolóik tették lehetővé, hogy a perspektíva józanul reális legyen, s ugyanakkor azt is, hogy gyakorlatilag a felderítő drón közvetítette mozgókép élességével és pontosságával kövessük a tizenhárom órás csata eseményeit. Mindazonáltal több tucat beszélgetésünk és interjúnk során mind az öt férfi megtett mindent, hogy elkerülje olyan információk, szakmai fogások, vagy eljárások nyilvánosságra hozatalát, amelyeket az Egyesült Államok kormánya bizalmasan vagy titkosan kezel. Például nem voltak hajlandók beszélni Bengáziban fegyveres biztosító magánvállalkozóként történt alkalmazásuk bizonyos részleteiről. Számos más nyilvánosságra hozott és nyilvánosságra nem hozott forrás is egyértelművé tette már, hogy elsőként (ahogy Glen „Bub” Doherty is) a Globális Reagáló Állomány tagjai reagáltak a diplomáciai védett épületcsoport elleni támadásra. Annak megállapítása, hogy a történetet elmondó operátorok is ehhez a szervezethez tartoztak, mindössze egyetlen egyszerű logikai lépést kívánt a szerzőtől.

Az operátorok bizonyos kérdésekben tanúsított óvatos megfontoltságának következtében a jelen könyv sokat köszönhet számos más forrásnak, köztük sok írónak és a sajtó számos munkatársának, akik hosszú évek óta foglalkoznak hadi ügyekkel és az ország titkosszolgáataival. Például a bengázi csata után a *The Washington Post* munkatársai, Greg Miller és Julie Tate fontos, részletekbe menő anyagot publikált a Globális Reagáló Állomány jellegéről és tevékenységéről, és ebben foglalkozott a CIA bengázi, Melléképületnek nevezett létesítményét őrző szerződéses GRS-operátorokkal is. A *Post* egy másik munkatársa, David Ignatius igen korán megtette azt a fontos lépést, hogy felhívta a figyelmet a GRS és a 2012. szeptember 11-12-én történt események közötti kapcsolatra. Őket és a csatáról író sok más társukat megnevezzük a könyv Válogatott Bibliográfiájában. Felvettük a bibliográfiába az akkori külügyminiszter-helyettes, Charlene Lamb 2012. októberi kongresszusi tanúvallomását is, ő ugyanis vallomásaiban kitért a Melléképületből indított gyors reakálású

különítmény tevékenységére. Meghallgatása során egy térképet is bemutatott, amelyre egyértelműen bejelölték a Melléképület helyét.

Nem várt források is értékes információval szolgáltak a bengázi amerikai jelenlétről. Ennek egyik példája a külügyminisztérium által kiadott *State* (Állam) magazinnak a 2011. decemberi száma. A Diplomáciai Biztonsági Szolgálat ügynökének, Mario Montoyának a cikke betekintést engedett és sok részletet közölt a különleges képviselőlet védett épületcsoportjának létrehozásáról és belső elrendezéséről. Montoya kitért az Egyesült Államok kormányzatának a vállról indítható légvédelmi rakéták begyűjtésére tett erőfeszítéseire is. Az operátorok által használt gépjárművek márkájára vonatkozó információk több különböző forrásból származnak, médiatudósításokat és a Bengáziról írott korábbi könyveket is beleértve. Akadt egy olyan potenciálisan nagyon ígéretes forrás, aki hozzáférhetetlennek bizonyult: Bob, a melléképület főnöke. Minden próbálkozásunk eredménytelen maradt, hogy meghallgassuk az ő verzióját is történeteikről.

A narratíva alapvető fontosságú elemei a külügyminisztérium azon elszámoltatási vizsgálóbizottságának (State Department's Accountability Review Board, ARB) 2012. decemberi jelentéséből származnak, amelyik a diplomáciai védett épületcsoport és a Melléképület elleni támadások ügyét vizsgálta ki. Ennek a vizsgálóbizottságnak a jelentése azért lényeges, mert a DS-ügynökök szemszögéből tárgyalja a diplomáciai védett épületcsoport elleni támadás részleteit. Egyebek mellett ugyancsak értekes forrásnak bizonyult a képviselőház republikánus tagjainak a líbiai Bengáziban 2012. szeptember 11-én történt terrorista támadások körüli eseményekről rendezett konferenciáján előterjesztett, az ügy pillanatnyi állását rögzítő jelentés, továbbá az Egyesült Államok Szenátusa Hírszerzési Bizottságának a líbiai Bengáziban működő amerikai létesítmények ellen 2012. szeptember 11-12-én intézett terrorista támadásokról írott jelentése. A Kongresszusi Kutató Szolgálat számos, az alábbiakban felsorolt anyaga komoly segítséget jelentett, mert hasznos információt szolgáltatott az USA külföldi diplomáciai képviselőleteinek biztonsági helyzetéről, valamint az USA Líbiában alkalmazott politikájáról és líbiai kapcsolatairól.

VÁLOGATOTT BIBLIOGRÁFIA

Abbas, Mohammed: „Libya’s Benghazi Laments City’s Decay Under Gaddafi”, Reuters, May 16, 2011, <http://www.reuters.com/article/2011/05/16/us-libya-benghazi-idUSTRE74F3ZP20110516>.

Blanchard, Christopher M.: „Libya: Transition and U.S. Policy”, Congressional Research Service, October 18, 2012, <https://www.fas.org/sgp/crs/row/RL33142pdf>.

Blanchard, Christopher M. – Jim Zanotti: „Libya: Background and U.S. Relations”, Congressional Research Service, February 18, 2011, <http://fpc.state.gov/documents/organization/157348.pdf>.

Booth, William: „Benghazi Doing Better Than Tripoli, Rebels Say”, *The Washington Post*, August 14, 2011, http://articles.washingtonpost.com/2011-08-14/world/35269577-1_benghazi-libyan-rebel-tripoli.

Bosalum, Feras: „T-shirt Store Starts New Fashion Trend in Libya’s Benghazi”, Reuters, June 30, 2013, <http://www.reuters.com/article/2013/06/30/us-libya-fashion-idUSBRE95T03Z20130630>.

Bulugma, Hadi M.: *Benghazi Through the Ages*, 1972.

Burton, Fred – Samuel M. Katz: „40 Minutes in Benghazi”, *Vanity Fair*, August 2013, <http://www.vanityfair.com/politics/2013/08/Benghazi-book-fred-burton-samuel-m-katz>.

Burton, Fred – Samuel M. Katz: *Under Fire: The Untold Story of the Attack in Benghazi*, New York, St. Martin’s Press, 2013.

Butters, Andrew Lee: „Dispatch from Libya: Why Benghazi Rebelled”, *TIME*, March 3, 2011, <http://content.time.com/time/world/article/0,8599,2056521,00.html>.

Campagne, Jean-Pierre: „Thousands of Chinese Workers Leave Behind Libyan Ghost Town”, *Times of Malta*, June 17, 2011, <http://www.timesofmalta.com/articles/view/20110617/world/Thousands-of-Chinese-workers-leave-behind-Libyan-ghost-town.371017>.

Campbell, Robert B., LTC (Ret.): „An Adventure in Benghazi: An Episode During the 1967 Arab-Israeli War”, *Officer Review*, June 2011: 11-12.

Central Intelligence Agency: „The World Factbook: Libya”, <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/ly.html>.

ClimaTemps.com: „Climate of Benghazi”, <http://www.benghazi.climatemps.com>.

Clinton, Hillary: *Hard Choices*, New York, Simon & Schuster, 2014.

Crisp, Will: „Hanging Out in Benghazi’s Car Boot Arms market”, *Vice*, April 30, 2013, http://www.vice.com/en_se/read/benghazis-car-boot-armsfair.

Doornbos, Harald – Jenan Mosussa: „‘Troubling’ Surveillance Before Benghazi Attack”, *Foreign Policy*, November 1, 2012, http://www.foreignpolicy.com/articles/2012/11/01/troubling_surveillance_before_benghazi_attack#sthas.h.tHcCpINy.dpbs.

Entous, Adam, Siobhan Gorman – Margaret Coker: „CIA Takes Heat for Role in Libya”, *The Wall Street Journal*, November 1, 2012, <http://online.wsj.com/news/articles/SBI0001424052970204712904578092853621061838>.

Federal Bureau of Investigation: „Seeking Information on Benghazi Attacks”, <http://www.fbi.gov/wanted/seeking-information-on-attacks-in-benghazi-poster>.

Ferran, Lee: „American Killed in Libya Was on Intel Mission to Track Weapons”, ABC News, September 13, 2012, <http://abcnews.go.com/Blotter/glen-doherty-navy-seal-killed-libya-intel-mission/story?id=17229037>.

Ferran, Lee: „Reporter’s Notebook: Remembering an Ex-SEAL, Fallen in Libya”, ABC News, October 17, 2012, <http://abcnews.go.com/Blotter/reporters-notebook-friends-remember-seal-fallen-libya/story?id=17499523>.

Flynn, Sean: „Murder of an Idealist”, GQ, December 2012, 282-286, <http://www.gq.com/news-politics/newsmakers/201211/sean-flynn-j-christopher-stevens-benghazi-libya-ambassador>.

FoxNews.com: „Transcript: Whistle-blower’s Account of Sept. 11 Libya Terror Attack”, May 8, 2013, <http://www.foxnews.com/politics/2013/05/08/transcript-whistle-blower-account-sept-11-libya-terror-attack/>.

Garamone Jim: „Little Describes Pentagon’s Benghazi Decision Process”, American Forces Press Service, November 2, 2012, <http://www.defense.gov/News/NewsArticle.aspx?ID=118420>.

Garcia-Navarro, Lourdes: „Benghazi’s Citizens Fill the Libyan Government Gap”, *Morning Edition*, NPR, March 9, 2011, <http://www.npr.org/2011/03/09/13484820/Benghazi-Update>.

Glen Doherty Memorial Foundation: „His Story: Glen Anthony Doherty”, <http://www.glendohertyfoundation.org/about-glen/>.

Griffin, Jennifer: „What Laser Capability Did Benghazi Team Have?”, FoxNews.com, November 4, 2012,

<http://www.foxnews.com/politics/2012/11/04/what-laser-capability-did-benghazi-team-have/>.

Gumuchian, Marie-Louise: „Two Years On, Benghazi Threatens ‘Another Revolution’ in Libya”, Reuters, January 31, 2013, <http://www.reuters.com/article/2013/02/01/us-libya-benghazi-idUSBRE91002N20130201>.

Halim, Amr Ben: „A Return to Benghazi Evokes Memories of Libyan in the 1950s”, The National, May 14, 2011, <http://www.thenational.ae/thenationalconversation/comment/a-return-to-benghazi-evokes-memories-of-libyan-in-the-1950s#full>.

Herridge, Catherine: „CIA Moved Swiftly to Scrub, Abandon Libya Facility After Attack, Source Says”, FoxNews.com, December 5, 2012, <http://www.foxnews.com/politics/2012/12/05/cia-moved-swiftly-scrub-abandon-libya-facility-after-attack-source-says/#ixzz2IE8icKICX>

Ignatius, David: „In benghazi Timeline, CIA Errors but No Evidence of Conspiracy”, The Washington Post, November 1, 2012, http://www.washingtonpost.com/opinions/david-ignatius-cias-benghazi-timeline-reveals-errors-but-no-evidence-of-conspiracy/2012/11/01/a84c40242471-11e2-9313-3c7f59038d93_story.html.

Judicial Watch. „Benghazi Aftermath Photos”, November 12, 2013, <http://www.judicialwatch.org/document-archive/benghazi-foia-response-including-photos/>.

Karadsheh, Jomana – Tim Listers: „Benghazi Tries to Escape in Ghosts, Past and Present”, CNN, January 29, 2013, <http://www.cnn.com/2013/01/29/world/africa/libya-benghazi-past-present>.

Kelley, Michael – Geoffrey Ingersoll: „It’s Time to Discuss the Secret CIA Operation at the Heart of the US Mission in Benghazi”, *Business*

Insider, May 17, 2013, <http://www.businessinsider.com/the-secret-cia-mission-in-benghazi-2013-5>.

Kiely, Eugene: „Benghazi Timeline: The Long Road from ‘Spontaneous Protest’ to Premediated Terrorist Attack”, FactCheck.org, October 26, 2012, updated November 6, 2012, and May 9, 2013, <http://www.factcheck.org/2012/10/benghazi-timeline>.

Kirkpatrick, David D.: „A Deadly Mix in Benghazi”, *The New York Times*, December 28, 2013, <http://www.nytimes.com/projects/2013/benghazi/?hp#/?chapt=0>.

Kormann, John G.: *Echoes of a Distant Clarion*, Washington, DC, New Academia Publishing, 2007.

Kurtz, Howard: „Benghazi Brawl: The Pundits Take On the New York Times”, FoxNews.com, December 31, 2013, <http://www.foxnews.com/politics/2013/12/31/benghazi-brawl-pundits-take-on-new-york-times/>.

Lake, Eli: „Exclusive: CIA Honored Benghazi Chief in Secret Ceremony”, *The Daily Beast*, May 21, 2013, <http://www.thedailybeast.com/articles/2013/05/21/exclusive-cia-honored-benghazi-chief-in-secret-ceremony.html>.

Lederer, Edith M.: „UN Panel: Libyan Weapons Spread at Alarming Rate”, AP, April 9, 2011, <http://bigstory.ap.org/article/un-panel-libyan-weapons-spread-alarming-rate>.

Issa, Rep. Darrell – Rep. Jason Chaffetz: Letter to President Obama (Levél Obama elnöknek), October 19, 2012, <http://oversight.house.gov/wp-content/uploads/2012/10/10.19.12-Issa-and-Chaffetz-to-President.pdf>. Lásd még a csatolmányokat: <http://oversight.house.gov/release/oversight-committee-asks-president-about-white-house-role-in-misguided-libya-normalization-effort/>.

Maxwell, James: „Libya: Why Benghazi matters”, Think Africa Press, May 30, 2013, <http://thinkafricapress.com/libya/libya-why-benghazi-matters>.

McLean, Alan, Sergio Pecanha, Archie Tse, , és Lisa Waananen: „The Attack on the American Mission in Benghazi, Libya”, *The New York Times*, October 1, 2012, <http://www.nytimes.com/interactive/2012/09/20/world/africa/the-attack-on-the-american-mission-in-benghazi-libya.html>.

McDonnell, Patrick: „Political Football, Benghazi Style”, *Winnipeg Free Press*, May 21, 2011, <http://www.winnipegfreepress.com/opinion/fyi/political-football-benghazi-style-122381063.html>.

Milbank, Dana: „Letting Us In on a Secret”, *The Washington Post*, October 10, 2012, http://www.washingtonpost.com/opinions/dana-milbank-letting-us-in-on-a-secret/2012/10/10/ba3136ca-132b-11e2-ba83-a7a396e6b2a7_print.html.

Miller, Greg – Julie Tate: „CIA’s Global Response Staff Emerging from Shadows After Incidents in Libya and Pakistan”, *The Washington Post*, December 26, 2012, http://www.washingtonpost.com/world/national-security/cias-global-response-staff-emerging-from-shadows-after-incidents-in-libya-and-pakistan/2012/12/26/27db2d1c-4b7f-11e2-b709-667035ff9029_story.html.

Mongabay.com: „Population Estimates for Benghazi, Libya, 1950-2015”, http://books.mongabay.com/population_estimates/full/Benghazi-Libya.html.

Montoya, Mario: „Mission to a Revolution”, *State*, December 2011, 18-23, <http://www.state.gov/documents/organization/178204.pdf>.

Morris, Harvey: „In Letter to Friends, Slain U.S. Ambassador Expressed Hope”, *The New York Times*, *IHT Rendezvous* (blog), September 12,

2012, <http://rendezvous.blogs.nytimes.com/2012/09/12/slain-u-s-ambassadors-letter-to-friends-and-family/>.

The New York Times, „A Timeline of Events in Benghazi”, May 8, 2013, <http://www.nytimes.com/interactive/2013/05/08/us/benghazi-pentagon-timeline.html>.

Nordland, Rob: „In Libyan Rebel Capital, Shouts of Thanks to America and the West”, *The New York Times*, May 28, 2011, <http://www.nytimes.com/2011/05/29/world/africa/29benghazi.html>.

Pargeter, Alison: *Libya: The Rise and Fall of Qaddafi*, New Haven, Yale University Press, 2012.

Redmayne, Nick: „Rising from the Revolution: Life in Benghazi”, CNN, May 17, 2013, <http://travel.cnn.com/benghazi-travel-610366>.

Risen, James, Mark Mazzetti, és Michael S. Schmidt: „U.S. Approved Arms for Libya Rebels Fell into Jihadis' Hands”, *The New York Times*, December 5, 2012, <http://www.nytimes.com/2012/12/06/world/africa/weapons-sent-to-libyan-rebels-with-us-approval-fell-into-islamist-hands.html>.

Rohloff, Florence Hartke: *Flight from Benghazi*, New York Vantage press, 1998.

Scarborough, Rowan: „Delta Force Marine Awarded Navy Cross fo Fight at CIA Annex in Benghazi”, *The Washington Times*, November 16, 2013, <http://www.washingtontimes.com/news/2013/nov/16/delta-force-marine-awarded-navy-cross-fight-cia-an/>.

Schmitt, Eric, Helene Cooper, és Michael S. Schmidt: „Deadly Attack in Libya was Major Blow to C.I.A. Efforts”, *The New York Times*, September 23, 2012, <http://www.nytimes.com/2012/09/24/world/africa/attack-in-libya-was-major-blow-to-cia-efforts.html>.

Snapp, Trevor: „The New Libyans”, *Vice*, March 31, 2011, <http://www.vice.com/read/the-new-libyans-753-v18n4>.

Stark, Freya: *The Coast of Incense*, London, John Murray, 1953.

Temehu Tourism Services: „Benghazi”, August 8, 2013, http://www.temehu.com/Cities_sites/benghazi.htm.

Thom Tree Forum: „An Update on Eastern Libya”, May 12, 2012, <https://www.lonelyplanet.com/thorntree/forums/africa/libya/an-update-on-eastern-libya-benghazi-cyrene-tobruk-etc?page=1>.

Tiersky, Alex – Susan B. Epstein: „Securing U.S. Diplomatic Facilities and Personnel Abroad: Background and Policy Issues”, Congressional Research Service, November 8, 2013, <http://www.fas.org/sgp/crs/row/R42834.pdf>.

TheTownTalk.com. „Transcript: Testimony of Gregory Hicks on Benghazi”, May 8, 2013, <http://www.thetowntalk.com/article/20130508/NEWS01/130508017/Transcript-Testimony-Gregory-Hicks-Benghazi>.

US Department of State: „Background Briefing on Libya”, Office of the Spokesperson, Washington, DC, October 9, 2012, <http://www.state.gov/r/pa/prs/ps/2012/10/198791.htm>.

US Department of State: „Benghazi Weekly Report – September, 11, 2012”, September 11, 2012, <http://oversight.house.gov/wp-content/uploads/2012/10/9-11-12-Memo.pdf>.

US House Committee on Oversight and Government Reform: „Benghazi Attack Pictures”, October 2012, <http://oversight.house.gov/wp-content/uploads/2012/10/2012-10-09-lamb-testimony-final.pdf>.

US House Committee on Oversight and Government Reform: „Benghazi: Exposing Failure and Recognizing Courage”, Hearing held on May 8, 2013, Washington, DC, US Government Printing Office, 2013, <http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/CHRG-113hhrg81563/html/CHRG-113hhrg81563.htm>.

US House Committee on Oversight and Government Reform: „Deputy Assistant Secretary of State Charlene Lamb Testimony Before House Oversight Committee, Washington DC, Wednesday, October 12, 2012”, <http://oversight.house.gov/wp-content/uploads/2012/10/2012-10-09-lamb-testimony-final.pdf>.

US House of Representatives: „Interim Progress Report for the Members of the House Republican Conference on the Events Surrounding the September 11, 2012 Terrorist Attacks in Benghazi, Libya”, April 23, 2013, <http://oversight.house.gov/wp-content/uploads/2013/04/Libya-Progress-Report-Final-l.pdf>.

US Senate Select Committee on Intelligence: „Review of the Terrorist Attacks on U.S. Facilities in Benghazi, Libya, September 11-12, 2012, Together with Additional Views”, January 15, 2014, <http://www.intelligence.senate.gov/benghazi2014/benghazi.pdf>.

Vanderwalle, Dirk: *A History of Modern Libya*, Cambridge, Cambridge University Press, 2006.

Von Mittelstaedt, Juliane: „Libya’s Soccer Rebellion: A Revolution Foreshadowed on the Pitch of Benghazi”, Spiegel Online, July 15, 2011, <http://www.spiegel.de/international/world/libya-a-soccer-rebellion-a-revolution-foreshadowed-on-the-pitch-of-benghazi-a-774594.html>.

Wainstein, L.: „Some Aspects of the U.S. Involvement in the Middle East Crisis, May-June 1967”, Institute for Defense Analyses, 1968, http://www.dod.gov/pubs/foi/Science_and_Technology/WSEG/505.pdf.

The Wall Street Journal. „Witness Hicks: How the Benghazi Attack Unfolded”, Washington Wire (blog), may 8, 2013, <http://blogs.wsj.com/washwire/2013/05/08/witness-hicks-how-the-benghazi-attack-unfolded/>.

What The Folly? „Transcript: Testimony of Regional Security Officer Eric Nordstrom on the ‘Security Failures in Benghazi’”, October 11, 2012, <http://www.whatthefolly.com/2012610/11/transcript-testimony-of-regional-security-officer-eric-nordstrom-on-the-security-failures-in-benghazi/>.

Youssef, Nancy A.: „Libyans, Diplomats: CIA’s Benghazi Station a Secret – and Quickly Repaired”, McClatchy Newspapers, November 12, 2012, <http://www.mcclatchydc.com/2012/11/12/175455/libyans-diplomats-cias-benghazi.html>.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

Mindenekelőtt és -fölött szívből jövő köszönet illeti a Melléképület biztosító csapatának családait. Az ő szeretetük és támogatásuk tartotta a lelket az operátorokban Bengáziban töltött szolgálati idejük, és különösen a csata tizenhárom órája alatt. A legőszintébb nagyrabecsülés illeti meg a csapattagok mentorait, barátait és bajtársait az Egyesült Államokban, akik valamennyien segítettek megedzeni és kiképezni az operátorokat arra, amivel azon az éjszakán szembe kerültek, valamint felkészíteni az életben maradottakat mindarra, ami később várt rájuk.

Sean Desmond, a *Twelve* szerkesztője az ügy rendíthetetlen támogatója és művünket éles elméjű meglátásokkal gazdagító munkatárs volt. Egy Seantól kölcsönzött kifejezéssel élve Libby Burton segédszerkesztő kiérdemelte őrmesteri sírásait „a könyvkiadás különleges alakulatánál”. Külön köszönet Jamie Raabnak, Deb Futternek, Brian McLendonnak, Paul Samuelsonnak, Mari C. Okudának, Rick Ballnak, Carol Rosznak és a csapatnak a Twelve and Grand Centralnál, amiért olyan nagy gonddal kezelték ezt a könyvet.

Richard Abate, a 3Arts rendkívüli képességekkel megáldott ügynöke olyan volt, mint egy nagy, bonyolult vacsoravendégség házigazdája, aki a rá jellemző különleges érzékkel formál egyetlen társaságot látszólag sehogyan sem összeillő vendégeiből. Asszisztense, Melissa Kahn gondoskodott róla, hogy minden fogás forrón kerüljön az asztalra.

Dana Hatic rendet teremtett a káoszból, ő sorolta a számtalan forrásból származó részleteket felbecsülhetetlen értékű időrendbe. Nick Lehr olyan kifinomultan gazdag háttéranyagot művészkedett össze Bengáziról, a történetétől egészen a legfurcsább sajátosságaiig, amelyből kiviláglott, Nehr milyen tehetséges kutató és író. Steve Wylie több szárazföldi sebességi rekordot állított be az interjúkról készített digitális felvételek terjedelmes, hibátlan átiratokká alakításával.

Külön köszönet Sid és Gerry Zuckoffnak, amiért mindent megadtak nekem, amire szükségem volt.

Végül pedig Suzanne-nak, Isabelnek, és Eve-nek. Most és mindig ti vagytok mindennek az oka és a jutalma.

Mitchell Zuckoff újságírást tanít a Bostoni Egyetem professzoraként. Hat tényirodalmi kötet szerzője.

Az Annex Security Team abból az öt életben maradt, egykor a különleges hadviselési erők soraiban szolgált, a CIA-val szerződött biztonsági magánvállalkozóból áll, akik 2012. szeptember 11-én reagáltak az Egyesült Államok bengázi diplomáciai képviselte ellen intézett támadásra.

JEGYZETEK

[1] A szó eredeti jelentése gépkezelő, manapság ez a kifejezés használatos a betanított munkásokra is. Jóval kevésbé elegáns, mint ahogy a magyar-angol hadizsargonba átvett *operátor* hangzik. *A fordító*

[2] A *salty* elsődleges jelentése *sós*, de *pikánsat*, sőt *keményet* is jelenthet. *A fordító*

TARTALOM

AZ OLVASÓHOZ SZEREPLŐK

A Melléképületet biztosító csapat:

További kulcsfontosságú szereplők:

BEVEZETŐ

ELSŐ FEJEZET Bengázi

MÁSODIK FEJEZET A Melléképület

HARMADIK FEJEZET A nagykövet

NEGYEDIK FEJEZET 2012. szeptember 11.

ÖTÖDIK FEJEZET Lerohanás

HATODIK FEJEZET Tűzharcos út

HETEDIK FEJEZET Valaki meghalt!

NYOLCADIK FEJEZET Ellentámadás

KILENCEDIK FEJEZET Zombiföld

TIZEDIK FEJEZET Kemény célpont

TIZENEGYEDIK FEJEZET Tüzérségi tűz?

TIZENKETTEDIK FEJEZET Aknavető!

TIZENHARMADIK FEJEZET Konvoj

EPILOGUS

A FORRÁSOKRÓL

VÁLOGATOTT BIBLIOGRÁFIA

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

JEGYZETEK